

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

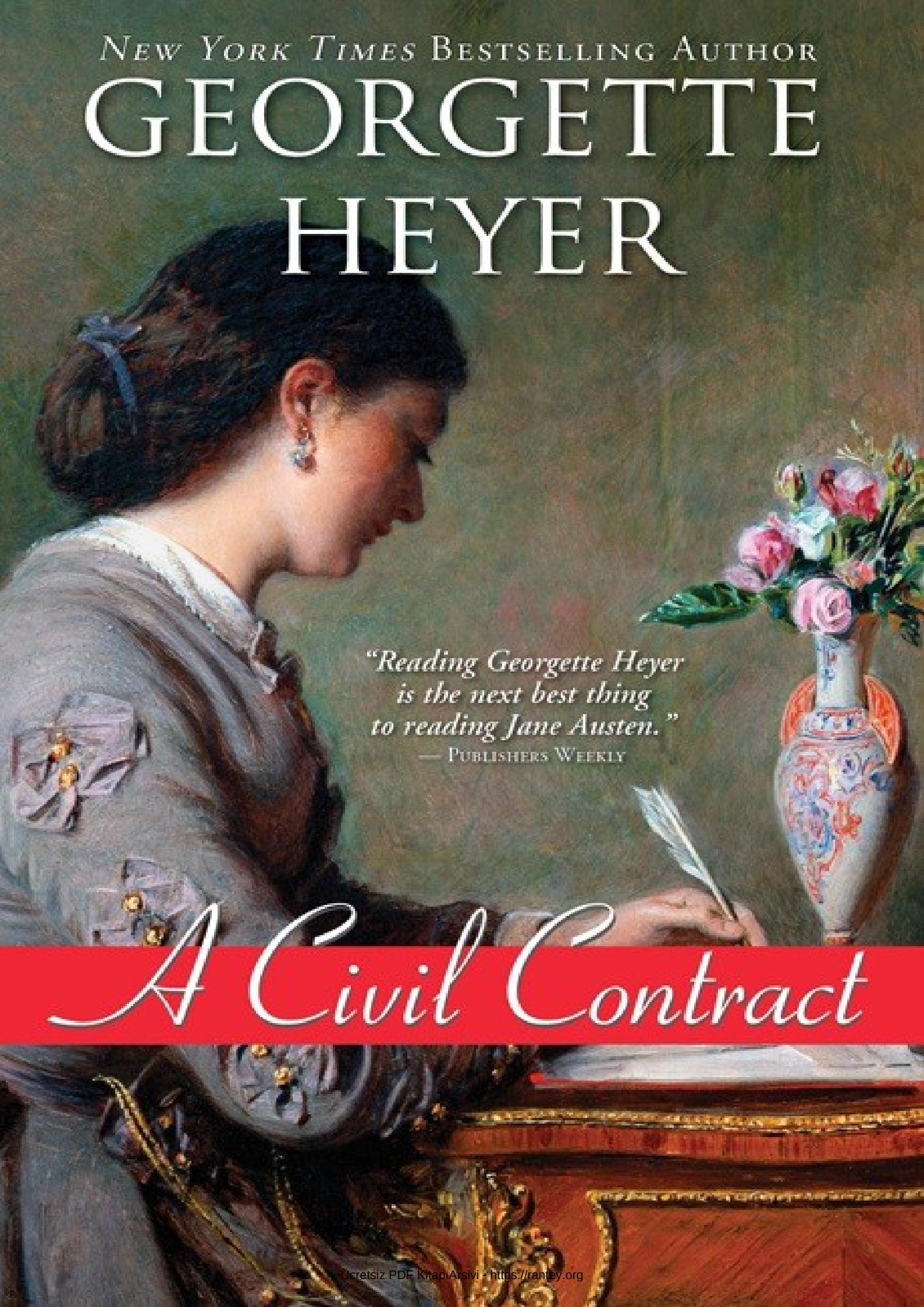
Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

GEORGETTE HEYER

A woman with dark hair tied back, wearing a grey dress with a white collar and gold buttons, is seated at a desk. She is holding a quill pen over an open book. To her right is a vase filled with pink and white roses. The background is a soft, painterly green.

*"Reading Georgette Heyer
is the next best thing
to reading Jane Austen."*

— PUBLISHERS WEEKLY

A Civil Contract

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

A Civil Contract

Georgette Heyer

 SÖĞÜT KİTAPLARI
C. OSODIO FİCİDİ

Telif Hakkı

Telif Hakkı© 1961 Georgette Heyer

Kapak ve iç tasarım © 2011 Sourcebooks, Inc. Kapak

tasarımı Dawn Adams/Sourcebooks

Kapak görseli: La Lettre, Abraham Solomon © Fine Art Photographic Library

Sourcebooks ve kolofon Sourcebooks, Inc. şirketinin tescilli ticari markalarıdır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere mekanik yollarla -eleştirel makaleler veya incelemelerde yer alan kısa alıntılar hariç- yayıncısı Sourcebooks, Inc.

Bu kitapta tasvir edilen karakterler ve olaylar kurgusaldır veya kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir ve yazar tarafından amaçlanmamıştır.

Sourcebooks Casablanca, an imprint of Sourcebooks, Inc. tarafından yayımlanmıştır.

P.O. Box 4410, Naperville, Illinois 60567-4410

(630) 961-3900

Faks: (630) 961-2168

www.sourcebooks.com

Library of Congress Cataloging-in-Publication Data Heyer,

Georgette.

Bir sivil sözleşme / Georgette Heyer.

s. cm.

I. Başlık.

PR6015.E795C58 2011

823'.912-dc23

2011027391

İçindekiler

[Ön Kapak](#)

[Başlık Sayfası](#)

[Telif Hakkı](#)

[Bir](#)

[İki](#)

[Üç](#)

[Dört](#)

[Beş](#)

[Altı](#)

[Yedi](#)

[Sekiz](#)

[Dokuz](#)

[On](#)

[On bir](#)

[On iki](#)

[On üç](#)

[On dört](#)

[On beş](#)

[On altı](#)

[On yedi](#)

[On sekiz](#)

[On dokuz](#)

[Yirmi](#)

[Yirmi bir](#)

[Yirmi iki](#)

[Yirmi üç](#)

[Yirmi dört](#)

[Yirmi beş](#)

[Yirmi altı](#)

[Yirmi yedi](#)

[Yazar Hakkında](#)

[Arka Kapak](#)

Pat Wallace'a Sevgilerle

Bir

Fontley Manastırı'nın kütüphanesi, geniş binadaki ana dairelerin çoğu gibi, güneydoğuya bakıyor, gayri resmi bahçelere ve bir rüzgâr kıran görevi gören ve ötesindeki çayın monotonluğunu gözden gizleyen bir kavak plantasyonuna hükmediyordu. Mart ayında bir öğleden sonra güneş ışığı Gotik pencerelerden içeri girmiyordu ve oda loş görünüyordu, halı, asma kumaşlar ve oymalı raflardaki kitapların işlemeli deri sırtları, masanın başında hareketsiz oturan adamın üniforması kadar soluktu, elleri bir tomar kâğıdın üzerinde kenetlenmişti, bakışları evin köşelerinden dolanan ve tırpanlanmamış çimlerin üzerinden bir gölge gibi geçen rüzgârda sallanan bir nergis kümesine sabitlenmişti.

Üniformasında 52. Alay'ın devetüyü önlükleri ve gümüş dantelleri vardı; halı kadar yıpranmıştı, ama tüm pejmürdeliğine rağmen uyumsuz görünüyordu: bu sessiz odada, onu giyen adamın kendisini hissettiği kadar yersizdi.

Böyle yapmamalıydı: Priory onun doğum yeri idi ve orayı sahiplenmişti; ama yetişkinlik yılları Lincolnshire'ın sakin fens ve wolds'undan çok farklı sahnelerde geçmişti ve Pireneler'in ihtişamından geçişi çok ani olmuştu ve ona birazdan bir silahlanma çağrısıyla uyanacağı kötü bir rüyadan başka bir şey gibi görünmesi için çok fazla dehşet verici koşullara eşlik etmişti. ya da çadırının gergi ipleri tarafından düşürülen izdihamlı bir katır ya da ilk ışıktaki bir kampın telaşı.

İngiltere'den gelen mektuplar ona Ocak ayının son günü ulaşmıştı. İlk olarak annesinin mektubunu okumuştı; annesinin üzüntüsü içinde yazılmıştı ve zorlukla okunabilen bir dizi çapraz ve tekrar çapraz çizgiyle babasının öldüğü haberini iletliyordu. Merhum Vikont'la hiçbir zaman sıradan bir tanışıklıktan daha fazlasını yaşamadığı için üzülmekten çok şaşırmıştı. Lord Lynton, çocuklarından herhangi biriyle karşılaştığında blöf yapan ve iyi huylu biri olsa da, ev içi erdemlerle kutsanmamıştı. Prens Naibi'nin yakın arkadaşı olan Lord Lynton, Prens'in çevresini kendi ailesininkine o kadar çok tercih etmişti ki, zamanının çok azını onun evinde geçiriyor, hatta hiç geçirmiyordu.

Hayatta kalan bir oğul ve iki kızın umutlarının ya da özelliklerinin neler olabileceğini düşünürken.

Av sahasında, ilk patlamada, sineğe çifte ölmüştü: cesur ve sık sık pervasız bir süvari için şaşırtıcı bir son değildi. Oğlunu şaşırtan şey, tavsiye ve yalvarmaların aksine, daha önce hiç sahada denenmemiş, acemi ve inatçı genç bir ata bindiğini keşfetmesiydi. Lord Lynton cesur bir biniciydi ama aptal değildi; varisi, Quorn ya da Belvoir'la ilk kez karşılaştığında ne kadar aceleci davrandığını bildiğinden, delikanlıyı bir bahis için bindirdiği sonucuna vardı ve hemen satılıp, varlığına en çok ihtiyaç duyulan İngiltere'ye dönmesi için annesine emir verdi.

Yeni Lord Lynton (ama Yüzbaşı Deveril'den başka bir unvana kolayca cevap vermesi için daha haftalar geçmesi gerekecekti) annesinin mektubunda, kendisine bu kadar ters gelen bir yolu izlemesi için herhangi bir neden bulamadı. Lord Lynton'ın iş adamından gelen mektup daha az coşkulu ama daha açıktı.

Beyni onun dehşet verici zekâsını kavrayamadan önce iki kez okudu ve Albay'ının önüne koymadan önce birçok kez okudu.

Kimse daha nazik davranamazdı; gerçekten de Adam Deveril o mektubu ifşa etmeyi başka hiç kimseye kabul ettiremezdi. Albay Colborne mektubu okumuş, yüzünde hiçbir değişiklik olmamış ve istenmeyen bir sempati göstermemişti. 'Gitmelisin,' demişti. 'İşi hızlandırmak için sana hemen izin vereceğim, ama tabii ki satacaksın,' demişti. Sonra Adam'ın sert yüz ifadesinin ardındaki düşünceleri tahmin ederek eklemişti: 'Bir yıl önce görevinizin sizi hangi yöne götüreceği konusunda şüpheleriniz olabilirdi, ama artık hiçbirisi yok. Yakında Soult'u ciddi bir şekilde yakalayacağız. Özlenmeyeceğinizi söyleyemem: özleneceksiniz - hem de çok! - Ama yokluğunuz *buradaki* meseleyi etkilemeyecek. Bu konuda hiç şüphe yok, biliyorsunuz: İngiltere'ye, evinize dönmelisiniz.

Elbette bunu biliyordu ve ne Albayıyla ne de diğerleriyle tartışmıştı. kendi vicdanı. Uygun olan ilk araçla yola çıkmış ve Londra'da kısa bir süre kaldıktan sonra Lincolnshire'a gitmiş, iş adamının borçlarının boyutunu keşfetmeye, terzisini de derin yas tutan sivil bir beyefendiye uygun giysileri mümkün olan en hızlı şekilde teslim etmeye bırakmıştı.

Bu haber henüz gelmemişti ama Alayının Orthes Savaşı'nda üstün başarı gösterdiği haberi Fontley'e ulaşmış, onu hem sevince boğmuş hem de perişan etmişti. Geceyi Priory'de geçirmişti; ama genç Bayan Deveril onun iki ya da üç saatten fazla uyumuş olamayacağı kanısındaıdı, çünkü sabaha kadar kardeşiyle baş başa kalmıştı. Bayanlara karşı çok nazikti, bu yüzden onu kötü kalpli bir kuşa benzetmesi kabalıktı. Yeni Vikont'a karşı da çok nazik ve sabırlııdı; onun tüm sorularını, kendisini son derece cahil bulduğunu belli etmeden yanıtlııyordu.

Adam yorgun gri gözlerinde bir gülümsemeyle şöyle dedi: 'Sana bu kadar aptalca soru sorduğum için beni aptal sanıyor olmalısın. Gördüğünüz gibi ben bir Johnny Raw'ım. Bu tür konularla hiç ilgilenmedim. Onları anlamıyorum ve anlamalıyım da.

Hayır, Bay Wimmering lord hazretlerinin aptal olduğunu düşünmüyordu, ama son Vikont'un onu güvenine kabul etmeyi uygun görmemesine çok üzülüyordu. Ama merhum Vikont, iş adamını bile tamamen güvenine almayı uygun görmemişti: Borsada Wimmering'in tanımadığı ajanların kullanıldığı işlemler olmuştu. Kederle şöyle dedi: 'Lord hazretlerine parasını bazen yaptığı gibi yatırmasını tavsiye edemezdim. Ama onun doğası iyimserdi - ve kabul etmeliyim ki birkaç kez, benim bir iş adamı olarak ona tavsiye edemeyeceğim girişimlerde şanslı oldu. Kurumuş parmağının ucuyla hafifçe vurduğu hırpalanmış gümüş kutudan aldığı bir tutam enfiye ile kendini tazeledi ve ekledi: 'Saygıdeğer ebeveyninizi iyi tanırdım, lordum ve uzun zamandır, onun başarılı olduğu ve doğanın akışı içinde bir gün sizin elinize geçeceğini bildiği mirası eski refahına kavuşturmayı umduğuna ikna oldum. Zamansız ölümünden kısa bir süre önce giriştiği spekülatif ve ne yazık ki şanssız girişim -' Bakışlarını Adam'ın yüzünden bahçelerin ötesinde sallanan ağaç tepelerine çevirerek sözünü kesti. Konuşmasının geri kalanını onlara hitaben yaptığı anlaşılıyordu: 'Merhum lord hazretlerinin doğasının, belirttiğim gibi, iyimser olduğu asla unutulmamalıdır. Tanrım, evet! Lord hazretlerinin iyimserliğinde en ufak bir azalma olmadan 'Değişim'de terslikler yaşadığı her durum için yüz poundum olsaydı, sizi temin ederim ki zengin bir adam olurum, efendim!

Buna hiçbir cevap verilmedi. Adam, daha fazla güvence aramak yerine, düzgün bir tonda şöyle dedi: "Açıkça söylemek gerekirse, Wimmering, işlerim nasıl gidiyor?"

Son derece hassas durumlarda açık sözler söylemek Wimmering'in hoşuna gitmezdi, ama o sessiz sesteki bir özelliğin etkisiyle, alışılmadık bir açık sözlülükle cevap verdi: "Kötü, lordum.

Adam başıyla onayladı. "Ne kadar kötü?"

Bay Wimmering parmak uçlarını tam olarak birleştirdi ve kaçamak bir cevap verdi: 'Lord hazretlerinin büyükbabasının, rahmetli lord hazretleri reşit olmadan önce ölmüş olması büyük talihsizlik. Mülkleri yeniden yerleştirmek onun niyetiydi. O zamanlar, lord hazretlerine hatırlatmama gerek olmadığı üzere, benim saygıdeğer ebeveynim Dördüncü Vikont'a karşı, benim Beşinci Vikont'a karşı durduğum ve - eğer dileğimi ifade etmeme izin verilirse - sizin lord hazretlerine karşı durmayı umduğum gibi duruyordu. Lordum, siz reşit olduğunuzda, rahmetli Lord Hazretlerini, takdir-i ilahinin kaçınılmaz kıldığı bir ihmali onarmaya teşvik etmek en içten arzumdu. Ancak Lord Hazretleri, sizi temin ederim ki, kalbinden geçen bir tasarımı gerçekleştirmek için uygun zamanı bulamadı. *Sizin* varlığınız, Lordum, *çok* önemli olmalıydı: Tam o sırada izin için başvurmanızı gerçekten zorlaştıracak koşulları aklınıza getirmeme gerek yok sanırım. Coa Savaşı! Lord Wellington'un, Lord Hazretlerinin Alayının subayları ve erleri için söylediği övgü dolu sözlerin yer aldığı o çarpışmanın kayıtlarını merakla incelediğimiz daha dün gibi aklımda!

"Topladığım kadarıyla mülkler o zaman bile ipotekli miydi?" diye araya girdi. Lordum.

Bay Wimmering üzüntüyle başını eğdi ama teselli etmek için tekrar kaldırdı. "Ama hanımefendinin ortaklığı ona güvence altına alındı.

"Ya kız kardeşlerimin payları?"

Wimmering içini çekti. Bir süre durakladıktan sonra Adam şöyle dedi: 'Durum çok vahim görünüyor. Ne yapmam gerekiyor?

"Ciddi, lordum, ama umutsuz değil, güvenmeliyiz. Adam masasının üzerindeki kâğıt yığımına doğru bir hareket yapınca elini kaldırdı. 'Bu şartlar altında kaçınılmaz olan talepleri çok fazla irdelememeniz için size yalvarıyorum! Hiçbiri hemen baskı yaratmıyor. Belli bir dereceye kadar

Alacaklıların telaşa kapılması beklenen bir *şeydi* ve bunu yatıştırmak benim ilk kaygım olmalıydı, hatta öyle oldu. Bütün bu meseleleri halletme konusunda hiçbir şekilde ümitsiz değilim.

"Rakamlardan pek anlamam," diye cevap verdi Adam, "ama sanırım borçların toplamı harcanabilir varlıklarımdan daha fazla. Eline bir kâğıt aldı ve inceledi. "Gördüğüm kadarıyla yarış ahırlarına hiç değer biçmemişsiniz. Bence bunlar ve şehirdeki ev bir an önce satılmalı.

"Asla!" diye sözünü kesti Wimmering ciddiyetle. 'Böyle bir hareket ölümcül olur, lordum, inanın bana! Endişelerimi yatıştırmaya çalıştığımı tekrarlamama izin verin: yolumuzu daha net görene kadar bu en gerekli şey.

Adam kağıdı yere bıraktı. 'Benim için zaten açık. Yıkımla karşı karşıyayım, değil mi?

"Lord Hazretleri çok umutsuz bir bakış açısına sahip. Şok sizi çok etkilemiş! Ama umutsuzluğa kapılmamıza gerek yok.

'Hayır, yeterince zamanım ve imkanım olsaydı, belki de servetimizi geri kazanabilirdim. Büyükbabamın zamanında Fontley'in refah içinde olduğuna emin misin? Eve döndüğümünden beri icra memurumuzla birlikte dolaşıp duruyorum, çocukken öğrenmem gereken şeyleri bir hafta içinde ondan öğrenmeye çalışıyorum. Onun yerine -' acı acı gülümsedi- 'asker delisi oldum. İnsan farkına varamıyor ya da öngöremiyor - Ama hayıflanmanın bana zorluklardan kurtulmamda bir faydası olmayacak. Buradaki topraklar Lincolnshire'dakiler kadar zengin ama yapılması gereken çok şey var! Ve eğer bunu yapacak imkanım olsaydı, her şeyden önce ipotekleri kurtarmak isterdim ama bunu yapacak imkanım kesinlikle yok.

'Lordum, tüm topraklarınız ipotekli değil! Yapmayın, yalvarırım -' 'Merhamet edin, hepsi değil. Ev ve araziler ipoteksiz.

Onlara ne kadar fiyat biçmemiz gerektiğini söyleyebilir misiniz? Her ikisi de ihmal edilmiş durumda, ancak Manastır'ın genellikle güzel olduğu düşünülüyor ve ayrıca tarihi bir önemi de var.

"Fontley'i satmak mı?" diye haykırdı Wimmering, dehşet içinde. 'Lord Hazretleri ciddi olamaz! Elbette şaka yapıyorsunuz!'

"Hayır, şaka yapmıyorum," diye cevap verdi Adam sessizce. 'Hayatımda hiç bu kadar az şaka yapmak istediğimi hatırlamıyorum. Bana bu borç yükünü nasıl ödeyeceğimi, Fontley'i satmadan kız kardeşlerimin geçimini nasıl sağlayacağımı gösterebilseydiniz - ama yapamazsınız, değil mi?

"Lordum," dedi Wimmering, yüzünü toparlayarak, "umarım

Bunu yapabilirim. Bu kolay bir iş olmayabilir ama aklıma geldi - mahrem bir konuda açık konuşabilir miyim?

Adam şaşırılmış görünüyordu ama başını salladı.

Bay Wimmering parmaklarını dikkatle inceleyerek, "Bu gibi mutsuz durumlara pek de ender rastlanmaz, lordum," dedi. 'Size kendi deneyimlerime dayanarak, soylu bir hanenin hüznüyle çökmüş talihinin akıllıca bir ittifakla yeniden canlandırıldığı vakalar anlatabilirim.

"Yüce Tanrım, bir varisle evlenmemi mi öneriyorsun? Adam talep etti.

"Bu sık sık yapıldı, lordum.

"Öyle olduğunu söyleyebilirim, ama korkarım benden bunu yapmamı beklememelisiniz," diye karşılık verdi Adam. 'Herhangi bir varisle tanışıklığım olduğunu sanmıyorum ve eminim ki uygun bir talip olarak görülmemeliyim.

'Tam tersine, lordum! Soyunuz seçkin; bir unvan sahibisiniz; çok önemli mülklerin ve -sizin de söylediğiniz gibi- tarihi önemi olan bir koltuğun sahibisiniz.

"Saçmalamaya meyilli olduğundan hiç şüphelenmemiştim! Adam araya girdi. 'Bu eşyalarım, onlara dokunana kadar kulağa çok hoş geliyor, sonra içi boş bir çınlama oluyor. Her halükarda kendimi satılığa çıkarmayı düşünmüyorum.

Sesinde bir kesinlik notası vardı ve Wimmering buna boyun eğdi, şimdilik bu fikri onun beynine yerleştirmiş olmaktan memnundu. Wimmering onun sağduyusu hakkında olumlu bir kanıya varmıştı ve kendisini yıkımın eşiğinde bulmanın şokunu atlattığında, danışmanının görüşüne göre zorluklardan kurtulmanın çok basit bir yolu olan şeyin avantajlarını algılayacağını umuyordu. Bekâr *olması* büyük şanstı - eğer bekârsa. Wimmering onun bir yıl önce Lord Oversley'nin kızına aşık olduğunu biliyordu, ama nişanlandıklarına dair hiçbir haber çıkmamıştı ve bu ilişki Beşinci Vikont'un onayını almamıştı. Beşinci Vikont da oğlunun paralı biriyle evlenmesini en az Wimmering kadar istiyordu ve Lord Oversley'nin durumuyla ilgili bildiklerine bakılırsa, Wimmering onun da böyle bir evliliğe sıcak baktığını düşünemezdi. Bayan Julia tanınmış bir güzeldi ve Lord Lynton'ın içinde bulunduğu sıkıntının boyutlarını doğru tahmin edebilecek biri varsa o da eski dostu

Oversley. Hayır, Wimmering merhum lord hazretlerinin bu ilişkiyi sadece bir dana aşkı olarak değerlendirmekte haklı olduğunu düşünmeye meyilliydi.

(Ve şimdi de Oversley'in kızına aşık olduğunu sanan yavrum!" demişti lord hazretleri, öfke dolu anlarından birinde. "Kalçasında bir topla eve gönderilinceye kadar ona bir kez bile bakmadı! Mount Street'e topallayarak beri kızın cebinde yaşıyor. Bir çift acemi! Böyle saçmalıklar yüzünden uykularım kaçmayacak!")

Wimmering'in de uykusu kaçmayacaktı. Yeni Vikont, muhtemel bir takılması önerisini hoşnutsuzlukla reddetmişti, ama sevgisinin zaten meşgul olduğuna dair hiçbir işaret vermemişti. Cerrahların elinde ve dışında geçirdiği ayların acısını ve yorgunluğunu güzel Bayan Oversley ile flört ederek hafifletmesi harika değildi; romantik bir kızın Salamanca'nın bir kahramanının yiğitliğini teşvik etmesi daha da az harikaydı. Wimmering'e göre, böylesine genç bir ilişkinin ayrılıktan sonra da sürmesi daha da harika olurdu.

Lord Hazretleri'nin onun kabul edilebilirliği konusundaki şüphesine gelince, Wimmering bunu paylaşmıyordu. Lord Oversley bu ittifakı hoş karşılamayabilirdi, ama Wimmering'in düşündüğü Oversley gibi aileler değildi. Vikont'un aklına zengin tüccarlar arasında bir eş aramak hiç gelmemişti: Belki ilk başta bu fikirden hoşlanmayacaktı, ama mantıklı bir genç adama benziyordu ve kuşaklar boyunca Deveril'lerin evi olan bu yeri korumak için her şeyi yapabilecek biriydi. Böyle bir eşleşmede olağandışı bir şey olmayacaktı: Lord hazretlerinin bayağı bir mantar varisiyle evlenmesine hiç gerek yoktu. Bay Wimmering'in aklına ticaretle uğraşan ve çocuklarını sosyal basamakları tırmandırmak isteyen bir düzine centilmen insan gelebilirdi; ama genel olarak, ideal gelinin büyük bankalardan birinde ya da diğerinde aranması gerektiğini düşünmeye meyilliydi. Bu oldukça istisnai bir durum olurdu. Kızın memnun edilmesi çok zor değilse, lord hazretlerinden hoşlanma ihtimali de vardı. Babasının hafif gösterişli tarzında yakışıklı olmasa da yakışıklı bir genç adamdı. İnce, hassas bir yüzü vardı ve kendine özgü bir tatlılığı olan gülümsemesi onu çekici kılıyordu. Yirmi altı yaşından daha yaşlı görünüyordu, kavurucu güneşe karşı gözlerini sürekli büzüştürdüğü için yüzü biraz çizgilenmişti ve cildi hava koşullarından oldukça yıpranmıştı. Kendisi

Orta boylu, yapılı ama babasının görkemli fiziğinden yoksundu: gerçekten de, yürüyüşündeki, zayıf gövdesindeki kasları ele veren belli bir gerginlik olmasaydı, kadar zayıftı ki, narin olduğundan şüphelenilebilirdi. Yürüdüğü zaman hafifçe duruyordu, ama Salamanca'dan kalan bu miras onu pek rahatsız etmiyor gibiydi. Bacağı kesilmediği için şanslıydı ama o sırada böyle düşündüğü de şüpheliydi. Wimmering, cerrahlar topu ve bütün kemik parçalarını çıkarmayı başarana kadar kaç acı verici ameliyat geçirdiğini bilmiyordu ama o haftaların Lord Hazretlerinin yüzünde silinmez bir iz bıraktığını düşünüyordu.

Evlilik planından bir daha söz etmedi, bunun yerine kendini Vikont'a babasının işlerinin karmaşık labirentinde rehberlik etme görevine adanmıştı. Genç adamın güzel gözlerindeki endişeli bakışın derinleştiğini görmek onu gerçekten üzmüştü ama içinde bulunduğu durumun ciddiyetini küçümsemeye de çalışmadı: Lordum bunu ne kadar iyi anlarsa, bir servet uğruna evlenme konusundaki isteksizliğinin üstesinden gelme olasılığı da o kadar artacaktı. Wimmering manastırdan ayrılırken umutlu bir ruh hali içindeydi, çünkü yeni patronunun sağduyusu hakkındaki düşünceleri oldukça artmıştı. Şok edici haberi iyi karşılamış, kadere isyan etmemiş ya da herhangi bir acı söz söylememişti. Babasını suçladıysa bile bunu sessizce yapmıştı: daha çok kendini suçlamaya meyilli görünüyordu. Hiç kuşkusuz biraz GağırımıGtı; ama kendine geldiğinde sakince düğünecek ve sorunlarına bir çözüm ararken, kendisine yapılan öneriyi hatırlayacak ve belki onu da düğünecekti.

Bay Wimmering çok sıcak kalpli bir adam değildi, ama ayrılırken Adam'a yardım etmek için tamamen insani bir arzu duyuyordu. Adam çok iyi davranıyordu: babasının ani stres anlarında davrandığından çok daha iyi davranıyordu. Wimmering'i Londra'ya dönüş yolculuğunun ilk etabında Market Deeping'e götürecek olan kendi arabalarından biriyle uğurlarken, o hoş gülümsemesiyle şöyle dedi 'Korkarım çok ! Yol Portekiz'deki herhangi bir yol kadar kötü. Böyle yorucu bir yolculuğu üstlendiğiniz için teşekkür ederim: Size çok minnettarım! Birkaç gün içinde şehirde olacağım - buradaki birkaç meseleyi halleder halletmez ve anneme danışır danışmaz.

El sıkıştı ve kütüphaneye dönmeden önce arabanın hareket etmesini bekledi.

Masanın üzerindeki kâğıt yığını bir düzene sokmak niyetiyle tekrar masanın başına oturdu, ama tüccarların faturalarını korkunç bir yığın haline getirdikten sonra uzun süre kıpırdamadan oturdu, pencereden nergislere baktı ama onları göremedi.

Açılan bir kapının sesiyle bu dalgınlığından sıyrıldı ve arkasına dönüp baktığında küçük kız kardeşinin odayı gözetlediğini gördü.

"Gitti mi?" diye sordu komplocu bir ses tonuyla. "İçeri girebilir miyim?"

Gözleri eğlenerek parladı, ama ağırbaşlılıkla cevap verdi: Evet, ama dikkat edin, kimse sizi görmesin!

Kadın karşılık verdi. "Ailem içinde en çok seni seviyorum," diyerek odanın diğer ucuna, son zamanlarda Wimmering'in oturduğu sandalyeye geldi.

"Teşekkür !

"Bu pek bir şey ifade etmiyor," diye ekledi düşünceli bir şekilde, "çünkü teyzeleri, amcaları ve kuzenleri saymıyorum. Yani şimdi sadece dört kişiyiz. Ve doğruyu söylemek gerekirse, Adam, ben babamı sadece saygılı bir şekilde sevdim, Stephen'ı ise hiç sevmedim! Elbette Maria'yı , eğer ben doğmadan önce ölmeseydi, ama sevmem gerektiğini sanmıyorum, çünkü annemin bize anlattığına göre o çok iğrenç bir çocukmuş!

"Lydia, annem asla böyle bir şey söylemedi!" diye itiraz etti Adam.

'Hayır, tam tersi! Maria'nın bu dünya için fazla iyi olduğunu söylüyor, yani ne demek istediğimi anlıyorsunuz, değil mi?

Bunu inkâr edemedi, ama dudakları titreyerek, Maria'nın altıncı yaşından sonra da kalsaydı, baskıcı erdemini aşmış olabileceğini öne sürdü. Lydia bunu kuşkuyla da olsa kabul etti, Charlotte'un da çok erdemli olduğunu gözlemledi. "Ve ben Charlotte'a içtenlikle bağlıyım," diye ona güvence verdi.

"Anneme de, elbette!

"Elbette: bu !" diye cevap verdi, ağırbaşlılıkla.

Adam ÇağırımıÇtı ama bir süre onu süzdükten sonra ihtiyatlı bir Çekilde yorum yapmaktan kaçındı. Lydia kendisinden dokuz yaş küçük olduğu için onu pek iyi tanımıyordu ve yorgun nekahat döneminde genç fikirleriyle onu sık sık eğlendirmiş olsa da, hasta yatağına yaptığı ziyaretler eğitimin zorunlulukları nedeniyle kısıtlanmıştı. Yaşı belirsiz ve sert bakışlı bir mürebbiye olan Bayan Keckwick, yarım saatin sonunda Lydia'yı ağabeyinin odasından çağırmayı nadiren ihmal etmişti,

Ya İtalyanca dersi ya da bir saatlik arp çalışması için. Kız kardeşinin canlı yüzünde oldukça fazla zekâ olmasına rağmen, Bayan Keckwick gibi yüksek vasıflı bir öğretmen tarafından eğitilen birinden beklenebilecek bilgeliğe dair henüz hiçbir işaret vermemişti.

Adam, kızın kendisinden büyük ve çok daha güzel olan ablasından neden bu kadar çok çekindiğini merak ediyordu ki, kız gizli bir hayalden çıkıp gelerek onu şaşırttı: "Mahvolduk mu, Adam?"

"Oh, kadar kötü olmayacağına inanıyorum!"

"Sana hemen söyleyeyim," diye araya girdi Lydia, "bana hiçbir yararı olmayacağını çok geçmeden anladığım Eğitime her zaman kararlılıkla karşı çıkmıyış olsam da, hiç de aptal değilim! Charlotte bile *yıllardır* felaketin eşiğinde olduğumuzu biliyordu ve kimse onun anlayışının daha üstün olduğunu söyleyemezdi! Ayrıca Adam, on yedi yaşına geldim, üstelik çok fazla dünyevi bilgiye sahibim ve elimden gelirse sana yardım etmek istiyorum, bu yüzden lütfen *seninle hiçbir şey yapmayacağım* gibi bir sesle konuşma!"

"Özür dilerim!" diye aceleyle özür diledi. "Harabe mi?"

"Korkarım buna benzer rahatsız bir şey."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Annem haftalardır her an kendisini başını sokacak bir evi olmadan bulmayı beklediğini söylüyor."

"Kadar da kötü olmayacak," diye onu temin etti. "Evlilik sözleşmesini imzalayacak - bunun ne olduğunu biliyor musun?"

"Evet, ama çok az bir miktar olduğunu ve kara pudinglerle geçinmek zorunda kalacağımızı söylüyor - ve bu, Adam, annem için *asla yeterli olmayacak*!"

"Abartıyor. Umarım katlanılabilir bir rahatlık içinde yaşayabilir. Yılda yaklaşık sekiz yüz poundu olacak - bir servet değil, ama en azından bir bağımsızlık. Biraz tasarrufla -"

"Annem," dedi Lydia, "hiç ekonomi okumadı."

Gülümsedi. "Sen okudun mu?"

"Sadece Politik Ekonomi, o da bir işe yaramaz! Bu konuda çok şey bilmiyorum olabilirim ama servetin dağılımıyla ilgili olduğunu biliyorum, bu yüzden de dağıtacak servetim olmadığı için kendimi bu konuyla meşgul etmemeye karar verdim."

"Bilgili Bayan Keckwick size ev ekonomisini öğretmedi mi?"

'Hayır: onun akli yüksek bir . Ayrıca, herkes *bunun* ne anlama geldiğini bilir! Akşam yemeğinde sadece bir tabak yemek, yeterince uşak olmaması ve kişinin kendi elbiselerini dikmesi, ki bu tamamen yararsızdır, çünkü herhangi bir şey için ödeyecek paranız yoksa, nasıl tasarruf edeceğinizi öğrenmek en aptalca zaman kaybıdır! Annem istemez - ama ben onu düşünmüyordum: Seni ve Fontley'i düşünüyordum. Ciddi bakışlarını onun üzerine dikti. 'Annem Fontley'nin bizim için kaybolacağını söylüyor. Bu doğru mu? Lütfen söyle bana, Adam! Cevabı onun yüzünde okudu ve bakışlarını indirdi. Müslin elbisesini dikkatle dizlerine kadar kıvırdıktan sonra, "Bu düşünceyi gerçekten *iğrenç* buluyorum," dedi.

"Ben de öyle," üzüntüyle kabul etti. "Alışana kadar konuşulamayacak kadar iğrenç.

Başını kaldırıp baktı. 'Sizin için çok daha kötü olduğunu biliyorum ve bundan sitemkar bir şekilde bahsetmek istemiyorum. Mesele şu ki, onu kurtarmak için çaba göstermemiz gerektiğine ikna oldum. Bu konuda çok düşündüm ve artık Parlak İttifak'la sözleşme yapmanın benim görevim olduğunu anladım. Sizce aklıma koyarsam bunu yapabilir miyim?

'Hayır, kesinlikle olmaz! Sevgili Lydia'm -'

Evet, istiyorum," dedi kararlılıkla. 'Tabii ki önümde bir iki küçük engel olabileceğini görebiliyorum, özellikle de henüz dışarı çıkmamış . Annem beni bu sezon takdim etmek istiyordu, biliyorsun, ama siyah eldivenler içindeyken bunu yapamaz ve görüyorum ki eğer toplum içine çıkmazsam -'

"Bu saçmalığı senin kim soktu?" diye araya girdi Adam.

Şaşırmış görünüyordu. 'Bu saçmalık değil! Annemin Charlotte'un Brilliant Alliance'la sözleşme yapacağından ne kadar umutlu olduğunu bilmiyor musun? Neredeyse o da yapacaktı ama Lambert Ryde yüzünden teklifi kabul etmedi. Ve söylemeliyim ki, bu beni ona karşı olan merhametinden oldukça uzaklaştırdı! Süt dökmüş kediden başka herkes bu işin sonunun nereye varacağını bilirdi ve öyle de *oldu*! Annem *haftalarca* Maria'dan başka bir şey konuşmadı ve onun asla zavallı Charlotte gibi görevini unutmayacağını söyledi!

"Ryde mı?" dedi Adam, bu konuşmanın ikinci ve çok uygunsuz kısmını görmezden gelerek.

"Evet, onu hatırlamıyor musun?

'Elbette biliyorum, ama eve geldiğimden beri onu görmedim ve -'

"Oh, hayır! O uzakta. Edinburgh'a gitmesi gerekti, çünkü İskoç teyzelerinden biri ölmüştü ve o da müteveli ya da onun gibi bir şeydi. Adam, yapmayacaksın

Charlotte'un onunla evlenmesini , değil mi?

'Yüce Tanrım, bu konuda söyleyecek bir şeyim yok! Hala istiyorlar mı?'

'Evet, senin de söyleyecek bir şeyin var! Charlotte henüz reşit değil ve sizin bizim vasimiz olduğunuzu biliyorum.

'Evet, ama -'

"Eğer babamın hoşlanmadığı bir şeye izin vermenin uygun olmayacağını düşünüyorsanız, size onun değil, annemin hoşlanmadığını söyleyebilirim," diye açıkladı Lydia yardımsever bir şekilde. "Annemin istediği gibi davranması gerektiğini söyledi, ama kendi adına acele etmeyi umursamadı. Düşünceli bir an geçirdikten sonra ekledi: 'Artık mahvolduğumuza göre annemi bu fikre ikna edebilirsen hiç şaşırım. Elbette yarıdan fazlası hoşuna gitmeyecektir - ve itiraf etmeliyim ki Charlotte'un kendini Lambert Ryde için harcaması şaşırtıcı derecede savurgan görünüyor! Yine de umutsuzluğa kapılmaya gerek yok! Çok fazla genç beyefendiyle tanışmadım, ama yaşlılarla çok iyi anlaştığımı biliyorum, çünkü babam burada arkadaşlarından herhangi birini ağırladığında onlarla çok iyi anlaştım! Ve keşfedebildiğim kadarıyla, en büyük servete sahip olanlar yaşlı beyefendiler. Ve sizi güldürecek ne söylediğimi anlamıyorum!'

"Hayır, elbette değilsin - lütfen beni affet!" diye yalvardı Adam. 'Sanırım sen Wimmering'le konuşuyor olmalısınız?'

"Hayır! Neden?" diye sordu şaşırarak.

"Bana verdiği tavsiye de tam olarak buydu: Parlak İttifak'la sözleşme yapmak!

"Ah!" dedi, bunu derin bir düşünceye tabi tutarak. Başını iki yana salladı.

'Hayır, sen değil. Charlotte, insan bir bağ kurduktan sonra bir başkasıyla evlenme düşüncesinin bile iğrenç olduğunu söylüyor.

Adam, genç kız kardeşinin eğlenceli olduğu kadar utanç verici de olabileceğini keşfederek, takdire şayan bir soğukkanlılıkla cevap verdi: 'Öyle mi? Herhalde benden daha iyi biliyordur, o yüzden bu konuda tartışmayacağım.

"Londra'dayken Julia'yı gördün mü?" diye sordu Lydia, küçümsemelere aldırmadan. "Oversley'ler ay başında Beckenhurst'ten ayrıldılar, biliyorsun. Lydia onun yüzünün hafifçe sertleştiğini fark etti ve endişeyle "Bundan bahsetmemeli miydim? Ama bunu bana kendisi söyledi!

Sadece açık sözlülüğün işine yarayacağını fark ederek şöyle dedi: 'Sana ne söylemiş olabileceğini bilmiyorum Lydia, ama bunu unutarak bana iyilik etmiş olursun. Bir bağ kurduk ama asla nişanlanmadık. Henüz onu aramadım.

Mount Street, ama şehre döndüğümde elbette bunu yapmalıyım ve - söylenecek tek şey bu!

"Yani Lord Oversley artık mahvolduğun için Julia'nın evlenmesine izin vermeyecek mi?" diye sordu.

"Öyle yaparsa çok kötü bir baba olur," cevap verdi, elinden geldiğince neşeyle.

"Bence bu çok büyük bir haksızlık!" açıkladı. 'Önce babamın seni ilgilendirmeyen borçlarını ödemek zorunda kaldın, şimdi de Julia'yı terk etmek zorundasın! Her şey senin üzerine yıkılıyor ve sen hepimizden daha az suçlusun! Annem acınması gerekenin kendisi olduğunu düşünüyor, ama bu saçmalık - ve sen istediğin kadar onaylamaz görünebilirsin, Adam, ama bu saçmalık! Aslında, içimizde en az acınacak tek kişi sensin! Annem evlenecek, Charlotte Lambert'le evlenecek ve ben de artık servet sahibi bir adamla evlenmeye karar verdim! Ona sıcak bir şekilde gülümsedi. "Doğal olarak senin ya da Charlotte'un bunu yapmak zorunda kalması hiç hoş olmaz, ama seni temin ederim buna itiraz etmeyeceğim! Şunu bilmelisin ki ben şefkatli duygulara yabancıyım. On iki yaşımıdayken uşaklardan birine aşık olmam dışında, ki o da kalıcı bir tutku değildi, üstelik pek de uygun değildi, o yüzden bunu düşünmemize gerek yok. "Zengin, yaşlı bir beyefendi tanıyor musun, Adam?

Korkarım ki hayır. Ve eğer ben olsaydım onları senden gizlerdim! Daha iyisini yapardım

"Fontley'i kurtarmak için senin feda edildiğini görmektense gitmesine izin vermeyi yeğlerim ve henüz aşık olmamış olsan da bir gün ne olacağını kimse bilemez ve o zaman da yaşlı ve zengin bir beyefendiye bağlanmak senin için ne kadar sıkıcı olur!

'Evet,' diye kabul etti, 'ama insan ailesi için fedakarlık yapmaya hazır olmalı, bence. Ne de olsa o zamana kadar ölmüş olabilir!

"Çok doğru! Ve eğer hayatta - gerçi hayatta kalacağını hiç sanmıyorum! - Onu her zaman ince bir zehir şişesiyle öldürebiliriz.

Bu sözler Lydia'nın o kadar hoşuna gitti ki bir kahkaha tufanı koptu; tam o sırada kapı açıldı ve Leydi Lynton, metrelerce örtü ve siyah dantellerle süslenmiş, büyük kızının koluna yaslanmış bir halde içeri girdi. Eşikte durakladı ve zayıf, kuşkulu bir sesle: "*Gülüyor musunuz, canlarım?*" dedi.

Güzel olduğu kadar nazik de olan Charlotte şunları söyledi: 'Çok keyifliydi

duymak için! Lydia, sevgili Adam'ı acı içindeyken bile her zaman güldürmeyi başarırdı, değil mi anne?

Leydi Lynton, "Fontley'de şu anda gülebilen birilerinin olduğunu bilmekten memnunum," dedi.

Sesinde ya da tavrında bu ifadeye renk katacak hiçbir şey yoktu ama sevdiklerinden hiçbiri buna itiraz etmeye cesaret edemedi. Kederli bir iç çekişle suçlu tarafların rahatsızlığını tamamladıktan sonra Charlotte'un kendisini bir kanepeye kadar desteklemesine izin verdi ve üzerine çöktü. Charlotte başının arkasına bir minder yerleştirdi, ayaklarının altına bir tabure koydu ve geniş ocağın diğer bir sandalyeye çekildi, otururken kardeşine endişeli bir bakış yöneltti. Aralarında güçlü bir benzerlik vardı. Babasına çekmiş olan daha iri ve esmer Lydia'nın aksine, ikisi de annelerini tercih ediyordu. Leydi Lynton'ın sık sık tekrarladığı, Charlotte'un kendisinin tıpatıp aynısı olduğu iddiası kimsenin inandırıcılığını zorlamıyordu, çünkü zaman dul kadının güzelliğini soldurmuş ve aile içi sıkıntılar klasik yüzüne huysuz bir ifade yerleştirmiş olsa da, o hâlâ oldukça yakışıklı bir kadındı.

'O Adam'ın gittiğini öğrendim,' dedi. Bunu beklerdim, Belki de benden ayrılmayı uygun bulurdu. Hiç şüphe yok ki kendimi önemsiz biri gibi muamele görmeye alıştırmalıyım.

"Korkarım bu ihmalin suçunu üzerime almalıyım, anne," dedi Adam. 'Wimmering sana veda etmek için sabırsızlanıyordu, ama yatağına uzanmış olduğunu bildiğim için buna izin veremezdim. Özürlerini iletme görevini bana verdi.

"Onu tekrar görme zorunluluğundan kurtulduğum için çok müteşekkirim," dedi hanımefendi, biraz mantıksızca. 'Ondan hiç hoşlanmadım, hiç! Başımıza gelen talihsizliklerin zavallı babanızın işlerini onun idare etmesinden kaynaklanmadığı konusunda beni hiçbir şey ikna edemez!

Charlotte bir kez daha araya girdi. 'İşlerin ne durumda olduğunu öğrenebilir miyiz, Adam? Tahminlerimizden daha kötü olamayacağını düşünüyoruz, değil mi anne? Tamamen mahvolmuş olsak bile bu bizim için bir şok olamaz.

"Hiçbir şey *beni* şoke edemez," dedi ebeveyni. 'Yaşadığım onca şeyden sonra felaketlere alışkın hale geldim. Tek isteğim, başımın üzerindeki çatının ne zaman satılacağını bilmek.

'Bunu yapmayacağım, sana söz veriyorum anne,' diye yanıtladı Adam. 'Gerçekten de, umarım

"HiçbirFontley'de kalamayacak olsak bile, en azından siz katlanılabilir bir rahatlık içinde yaşayabilirsiniz.

Charlotte titreyen bir sesle şöyle dedi: 'Fontley satılmalı mı? Onu kurtarmak için hiçbir şey yapılamaz mı?

Ocakta için için yanan kütüklere bakıyordu ve sadece başını hafifçe sallayarak cevap verdi. Gözlerinden yaşlar süzölmeye başladı, ama daha onlar dökölmeden Lydia, annesinin bir spazm geçirdiğini düşündüğünü tarafsız bir şekilde gözlemleyerek dikkatini dağıttı.

Dul kadının görünüşü kesinlikle endişe vericiydi ve salata sosu burnunun altına tutulduğunda hartshorn istediğini ifade edecek kadar canlanmasına rağmen, küçük kızı tarafından bu içkiden bir doz alınıp Charlotte tarafından dudaklarına götürölene kadar başını minderden kaldırıp cesur ama başarısız aksanlarla konuşabildi: "Teşekkür ederim, ! Lütfen buna bakmayın! Önemli bir şey değildi - sadece *bu* korkunç haberin bana bu şekilde söylenmesinin verdiği telaşı - ! O kadar uzun zamandır evinin yabancısısın ki sevgili Adam, zavallı sinirlerimin ne kadar yıprandığını bilmen beklenemezdi.

"Beni affetmelisin anne: Seni üzme gibi bir niyetim yoktu," dedi Adam. 'Er ya da geç öğrenme gereken bir şeyi senden saklamak bana acımasızlık gibi geldi.

"Şüphesiz doğru olduğunu düşündüğün şeyi yaptın, sevgili oğlum. Benim ilk çocuğum!" dedi dul kadın ona zayıf bir el uzatarak. "Ama kardeşin bana *acımış* olsaydı, bu darbenin benim için ne kadar sarsıcı olduğunu anlayabilirdi! Ah, benim zavallı Stephen'ım! Her zaman ne kadar düşünceli, ne kadar duygularımı paylaşan biriydi!

İkinci çocuğunun kariyeri, henüz Oxford'dayken sona erdiğinden, kendisini doğrudan ilgilendiren konulardan başka hiçbir şeyi önemsememesiyle ayırt edildiğinden, bu boşalma hayatta kalan çocuklarının karşılıklı bakışmalarına neden oldu.

Adam, Lydia'yı evlilik sözleşmesi ile sefaletin eşanlamlı kavramlar olmadığına ikna etmeye çalışırken Lydia birden haykırdı: 'Demek Dawes haklıymış! Bunu hiç düşünmemiştim, ama işte görüyorum! Bu iğrenç tüccarlar babamın hiç almadığı şeyler için fatura gönderiyorlar, Adam!

Başını hızla çevirdiğinde, kadının masanın üzerine bıraktığı hesapları incelemekle meşgul olduğunu gördü. Adam müdahale edemeden kadın ihanet etmişti.

dünyevi bilgi deposunda utanç verici bir boşluk. 'Babam sana hiç zümrüt ve elmastan oluşan bir kolye , değil mi anne? Ama işte Rundell & Bridge bir tanesi için en *fahiş* miktarı talep ediyor! Tüm kötü hilekârların!

Bu açıklamanın Dowager üzerindeki etkisi galvanikti. İki büyük çocuğunun gelecekteki varlığını çekici renklerle tasvir etme çabaları yüzünden can çekişir bir duruma düşmüştü, dimdik oturdu ve sertçe sordu: "*Ne?*" "Lydia, o kağıtları masama geri koy!" diye emretti Adam, bir bakış

Yüzünde kızgınlık
vardı. "Ama,
Adam -

Leydi Lynton, "Burnumun dibinde gösteriş yapıyor!" dedi. 'Bunu biliyor olabilirdim! Opera'da ve çok kaba olduğunu düşündüm! Tam da böyle bir yaratıktan beklenecek bir şey! Oh, hepsi bir parça! *Biz* paçavralar içinde gidebiliriz, ama o hoşuna giden herhangi bir Kıbrıslıya açık çek verebilir!

"Aman Tanrım!" diye haykırdı Lydia, şaşkınlıktan gözleri dönmüştü. "Babamın - Babamın! - bir -"

Adam kısaca, "Dilini tut!" dedi ve banknotu kadının elinden alıp masadaki çekmecelerden birine soktu.

Adam'ın ciddi bir hoşnutsuzluk içinde olduğunu anlayan Lydia hemen özür diledi, ama belli ki kendi patavatsızlığından çok, bir kadının, babası gibi yaşı ilerlemiş, çanağında iki buçuktan azı olmayan bir beyefendinin ilgisini nasıl hoş karşılayabileceği sorunuyla ilgileniyordu; öyle ki, üstünlükleri arasında mizah duygusu bulunmayan Charlotte, daha sonra Adam'a sevgili Lydia'nın ahlaksızlığından çok masumiyetine işaret etmek zorunda hissetti kendini.

Leydi Lynton, lordunun kaprislerini yıllarca kibar bir kayıtsızlıkla karşılamıştı ama zümrüt kolye, çocuklarının asla keşfedemediği bir nedenden ötürü, üzerinde güçlü bir etki yaratmıştı. Öfke yanaklarını kızarttı ve kendini o kadar unuttu ki Lord Hazretleri'nin daha önce yaptığı birkaç hatayı hatırladı, ancak bunları görmezden gelebileceğini söyledi. Terk edilmiş bir kadının boynuna asmak için çocuklarının ağzından kaptığı ekmek olarak tanımladığı zümrüt kolyenin çok fazla olduğunu iddia etti. Bu durum Lydia için kesinlikle çok fazlaydı, boğuk bir kıkırdama çıkardı ve böylece acılı ebeveynini arkadaşlığına geri döndürdü. Söylediğine göre, herhangi bir çocuğunun bu kadar

İncelikten ya da uygun duygulardan yoksundu. Lydia'nın her zaman tıpkı babası gibi olduğunu düşünerek biraz rahatlar gibi oldu; ama bu genç kızın kusurları doğal olarak bebek Maria'nın erdemleriyle karşılaştırmaya meydan okudu ve dul kadının, ihtiyaç duyduğu anda onu destekleyecek ve teselli edecek iki çocuğunu elinden alan Kader'in acımasızlığından yakınmasına neden oldu. Her şey birbirini izlerken, Adam'ın kendini büyük bir duyarsızlık içinde bulması uzun sürmedi; annesini yatıştırmak için elinden geleni yapan Charlotte'a gelince, Leydi Lynton, ailesinin çökmüş talihini düzeltmek için kendisine sunulan fırsatı bile bile reddettikten sonra başını dik tutabilmesine şaşıyordu.

"Hiçbir kınama sözcüğü dudaklarımdan çıkmayacak," dedi yüce gönüllülükle.

Sana sadece hayret ediyorum, sevgilim, çünkü bencillik gibi bir şey bana tamamen yabancı. Zavallı çocuk! Dilerim o günkü çalışmandan pişmanlık duymazsın, ama ne yazık ki artık dilenci olduğumuz için genç Ryde'in ilgisinde üzücü bir azalma bulacaksın.

Ama bu konuda yanılmıştı. Bu kasvetli kehaneti dile getirmesinin üzerinden yirmi dört saat geçmeden Bay Ryde, Adam'ın elini sıkıyor ve şöyle diyordu: 'Vay canına, seni yeniden görmek ne güzel Adam, üstelik oldukça da dinç görünüyorsun! Ama burada olmana neden olduğum için ne kadar üzgün olduğumu biliyorsun! Beni nasıl bir adam sanmış olmalısın! Ama sanırım Charlotte sana nasıl olduğunu anlatmıştır: Evden uzaktaydım - yaşlı teyzelerimden biri sopasını kesti ve ben de aceleyle İskoçya'ya gitmek zorunda kaldım. Diğer ikisinin kuyruğuma yapışması ve avukatların saçmalıkları yüzünden asla kurtulamayacağımı düşündüm! Ama iğler yoluna girmeden kaçmanın bir yararı yok: Geri dönmeliydim, biliyorsun ve Charlotte'u balayımızda oraya götürmediğim sürece *bunu* yapmaya niyetim yok! Sırttı ve ekledi: 'Evlenmemizi yasaklamak istemiyorsun, değil mi? Yapmasan iyi olur, sana söyleyebilirim, eski dostum!

Adam güldü ve başını salladı. Buna cesaret edemem! Ama bence sen Burada işlerin çok kötü durumda olduğunu bilmelisin, Lambert. Charlotte'a çeyizinin en azından bir kısmını sağlamak için elimden geleni yapacağım, ancak bu onun almaya hakkı olduğu ve sizin makul olarak bekleyebileceğiniz şey .

"Hayır mı?" diye karşılık verdi Lambert. 'Bana için bir şans mı veriyorsun? Çok yakışıklısın - tam da senin gibi, gerçekten! Ama ama! Artık dalga geçmek yok! Olabildiğince üzgünüm, ama bu benim için sürpriz değil. Charlotte beni gönderdiğinde

Haberi aldığımda aklıma gelen ilk düşünce, sonunda birbirimize oldu! Membury Place, Fontley ile kıyaslanamaz ama servetim çok iyi olmasa da bir eşe rahatça bakabilmem dünyayla yeterince içli dışlı olmamı sağlıyor - evet, Lydia'ya da, eğer evini bizimle birlikte kurmayı seçerse!

Adam'a Fontley'i satmak zorunda kalıp kalmayacağını sordu; Adam bundan korktuğunu söyleyince ciddi bir ifadeyle bunun kötü bir iş olduğunu ve Charlotte'un bunu fazlasıyla hissedeceğini söyledi. "Bu kadar yakın yaşamak ve burada yabancıları görmek. Keşke size yardım edebilseydim, ama bu benim gücümün dışında. Tabii," diye ekledi, o hazır , 'Charlotte'u elinden almak dışında!

Leydi Lynton'ın, kızının sıradan bir taşra beyiyle evlenmesine kolay kolay razı olması beklenemezdi; ama Charlotte'un geçimini ortaklığından sağlama alternatifi, Leydi Lynton'ın gönülsüzce razı olmasını sağladı. Bu ilişkiden üzüntü duyma hakkını kendinde saklı tutmakla birlikte, bunun utanç verici olmadığını kabul etmek zorunda kaldı: Lambert'in doğumu soylu değildi ama saygındı; ve daha önce önemsiz görünen serveti, Charlotte'un kendi sefil koşullarının ışığında hatırı sayılır bir bağımsızlığa dönüşmüştü. Bu eşleşmeden hiç hoşlanmamıştı ama oğluna, Lambert'in cömert ve nazik davrandığını kabul etmesi gerektiğini söyledi.

Lydia da Lambert'in nezaketini kabul etti ama Adam'a hiçbir şeyin onun evine yerleşmesine engel olamayacağını söyledi.

"Tabii ki bunu yapmayacaksın," diye cevap verdi. "Annemle yaşayacaksın."

"Evet, sana garip gelse de bunu yapmayı tercih ederim," dedi.

rahatsız edici bir şekilde. "Umarım Lambert'e gerektiği gibi değer veriyorumdur, ama her zaman neşeli olan ve sık sık gülen biriyle aynı evde yaşamak zorunda kalmak ıstırap olurdu! Emin olun, bir deprem hepimizi yutsa, felaketin iyi bir yanını keşfederdi! Bazen dişlerinizi sıkıyorsunuz mu?"

Bunu inkâr edemezdi. Lambert'ı çocukluklarından beri tanıyor ve ondan hoşlanıyordu; ama onun bitmek tükenmek bilmeyen neşesi Lydia kadar onu da rahatsız ediyordu. Yine de karakterinin değerinin farkındaydı ve Charlotte'un mutluluk içinde dolaştığını görünce, evliliği coşkuyla olmasa bile en azından rahatlatarak dört gözle beklemeye başladı. Charlotte'un geleceğinin garanti altında olması onu rahatlatan tek düşünceydi.

bir sonraki haftanın başında onunla birlikte Londra'ya taşındı.

İki

Lynton konağı Grosvenor Sokağı'nda yer alıyordu ve son sahibi tarafından, zengin olduğu günlerde, üzerine birkaç güzel daire ve bir balo salonu eklenerek önemli ölçüde genişletilmiş geniş bir konaktı. Eski moda bir zarafetle döşenmişti; ama Adam onu ziyaret ettiğinde tüm sandalyelerin üzerinde holland örtüleri buldu ve şömineler arındırılmıştı. Merhum Vikont'un uyguladığı neredeyse tek tasarruf, kış aylarında şehirdeki konutunu kapatmak olmuştu. Carlton House'da kalmaya davet edilmediğinde, en pahalı konfora sahip Clarendon'da kalmayı tercih ediyordu.

Adam da bir otele yerleşmişti ama Clarendon'a değil. Bekçi olarak görev yapan hizmetli tarafından evinin her yerinde kendisine eşlik edildiğinde, sahip olduğu şeylerden birini hiç acı çekmeden elden çıkarabileceğini . Zihninde haftalarca çektiği acılarla özdeşleşmişti; ondan ne kadar çabuk kurtulursa o kadar memnun olacağına karar verdi.

Newmarket'taki ahırlar, Melton Mowbray'deki av köşkü ve merhum Vikont'un on altı av köpeği zaten satılıktı. Wimmering yarış ahırının satılmasından bir zarar geleceğini düşünmüyordu ama av hayvanlarının satışa çıkarılmasını şiddetle reddediyordu. "Bu kötü bir izlenim yaratacak, lordum," dedi. "Bundan hoşlanamam! Adam'ın da hoşuna gitmiyordu ama kararlıydı. Bu hafta Tattersall'a getirileceklerdi: Lynton'ın arızaları. Bu hoş bir düşünce değildi ve av sezonu sonunda babasının onlar için ödediği meblağa yakın bir fiyata satılmayacaklardı; ama bakımlarının ağır maliyetinden kurtulmuş olacaktı. Wimmering hâlâ endişeleri yatıştırmak gerektiğinden söz ediyordu, ama son patronunun işleriyle ilgili yaptığı araştırmalar, Adam'ı kaçınılmaz olanın ertelenmesinden kazanacağı bir şey olduğunu düşünmeye teşvik edecek hiçbir şey ortaya koymamıştı; ve Deveril'lerin eski durumunun korunması için yinelediği yalvarışlar, sinirleri zaten dayanma sınırına kadar gerilmiş olan bir işvereni daha da kızdırmaktan başka bir işe yaramadı. Kökleşmiş bir nezaket Adam'ı Wimmering'i sabırla dinlemeye zorladı; ama iş adamının ileri sürdüğü hiçbir argüman onu

kendi yargısının dikte ettiği davranış biçimini benimsemişti. Bu nezaketinin Wimmering'i ne kadar şaşırttığını ya da taciz edilen adamın bir öfke patlamasını nasıl bir rahatlamayla karşılayacağını asla bilemezdi.

Onun kararına uyarak Charing Cross'taki bankacısıyla bizzat görüştü. Wimmering bu tür işleri daha deneyimli ellere bırakması için ona yalvardı, ama Adam Drummond'la bizzat görüşmesi gerektiğini düşündüğünü söyledi. "Ailem her zaman Drummond'un bankasıyla çalışmıştır," dedi. 'Onlar da bize her zaman adil davrandılar. Sanırım Drummond'la kendim konuşmayı tercih ederim.

Bay Wimmering ağzının kenarlarını aşağı çekebilirdi, ama yaşlı Bay Drummond'un Adam'a tanıdığı kolaylığı onun asla sağlayamayacağı kesindi.

Drummond's köklü bir firmaydı ve seçkin müşterileri arasında Majesteleri Kral George'dan daha az önemli bir şahsiyet yoktu; ama Deveril'in adı ilk hesaplarında yer alıyordu ve Bay Charles Drummond yeni Lord Lynton'un gelişini büyük bir üzüntüyle beklemişti. Kendisinden yerine getirmesi imkânsız taleplerde bulunulacağından korkuyordu. Adam'ı tamamen tanımıyor değildi, ama karakteri hakkında bir fikir edinme fırsatı olmamıştı. Onu sadece, görkemli babasına hiç benzemeyen, alçakgönüllü genç bir subay olarak hatırlıyordu; ve bu kuşkusuz onun lehine bir nokta olsa da, Bay Drummond'u, sadece ona açıkça güvenmekle kalmayıp, aynı zamanda alaycı olduğu kadar çekici bir gülümsemeyle şöyle diyen bir müşteriye hiçbir şekilde hazırlamadı: 'Bu koşullar altında, efendim, zaten büyük ölçüde *fazla* çekilmiş bir hesaptan çekmeye devam etmeme izin vermenizi istemek benim için çirkin görünmeli, ama umarım borcumu ödeyebilme yeteneğim konusunda sizi tatmin edebilirim. Elimden geldiğince iyi çalıştım - ancak bazı varlıklarımın tam değerini varsayımsal olmalı - borçlarım ve beklentilerim arasında bir tür denge kurdum, doğal olarak bunu incelemek isteyeceksiniz.

Daha sonra kağıtları Bay Drummond'un önüne koymuş, o da kağıtları incelemişti.

endişeyle. Adam'ın beklentilerinin Newmarket'ta *kesin bir şeye* ya da saygın bir bankerin günlerini kısaltmak için hesaplanmış bir spekülasyona bağlı olmadığını keşfetmenin şokundan kurtulduğunda, daha sonra oğluna aktardığı başka bir keşifte bulunmuştu.

"Genç adam büyükbabasına benziyor. Aynı sessizlik, aynı soğukkanlılık.

omuzları: o yapacak!'

Adam, Charing Cross'tan Mount Street'e giden bir faytona bindi ve kalbi rahatsız edici bir hızla çarparak ön kapıya giden merdivenleri tırmandı.

Lord Oversley'nin kitap odasına götürüldü ve Lord Hazretleri, "Adam, sevgili oğlum!" diye haykırarak sandalyesinden kalktı ve hızla onu karşılamaya geldi, elini tuttu ve kurnaz, nazik gözlerle yüzünü taradı. "Zavallı delikanlı, ölümüne bitkin görünüyorsun! Şaşırmadım tabii ki! Ama yine iyisin, değil mi? Biraz topalladığını görüyorum: Bacağın hâlâ ağrıyor mu?

'Hayır, gerçekten efendim: Ben çok iyiyim. Asık suratlı görünmeme gelince, bu belki de siyah paltomun hatasıdır.

Oversley anlayışla başını salladı. Hoş yüzlü bir adamdı, elli yaşından biraz fazlaydı, modaya uygun giyiniyordu ama savurgan değildi ve kolay bir sevecenlikle ayırt ediliyordu. Adam'a bir sandalye çekti. "Sana ne kadar üzgün olduğumu söylemek istemiyorum: bu vesileyle nasıl hissettiğimi biliyor olmalısın! Baban benim en eski dostlarımdan biriydi ve yollarımız ayrılrsa da iyi arkadaş olarak kaldık. Şimdi, seninle törende durmayacağım, Adam: işler ne kadar kötü kaldı?

"Çok kötü, efendim," diye yanıtladı Adam. "Borçsuz çıkmayı umuyorum ve korkarım söylenebilecek en iyi şey bu.

"Ben de bundan korkuyordum. Babanı Brooks'un evinde gördüm, kazadan bir gece önce değil -' Sözüünü kesti ve bir an tereddüt ettikten sonra şöyle dedi: 'Seninle bu konuda konuşmak istiyorum. Çok fazla konuşulmasına neden oldu: olmamış gibi davranmak sadece saçmalık! Böyle olması kaçınılmazdı ve alacaklılarını bir çekirge sürüsü gibi üzerinize salması kaçınılmazdı. Adam'a kurnaz bakışlarından birini daha fırlattı. "Evet, bir zaman geçiriyorsun. Ama söylemek istediğim bu değil. O kaza hakkında çok düşündüm. İsteyerek yapmadı. Paramparça olmuş olabilir ama burada oturduğum kadar eminim ki boynunu kırmak için ata binmiyordu. Sen de bunu düşünüyordun, değil mi?

"Bilmiyorum! dedi Adam. "Bunu düşünmemeye çalışıyorum!

Oversley sert bir sesle, "Bunu şimdi düşüneceksin, evlat!" dedi. 'Eğer varlığına bir son vermek isteseydi, bunu yapmak için bundan daha emin bir yol bulurdu! Yüce Tanrım, kimse Bardy Lynton'dan daha iyi bilemez ki, düşmek için ata binmek, kırık bir omuzdan çok kırık bir boyunla sonuçlanır! Hayır, hayır, asla öyle demek istemedi! Bardy'yi tanırdım! Korkak diye ağlamayacak kadar oyunbaz ve tüm hatalarına rağmen seni kızartmaya katlanmak zorunda bırakmayacak kadar da doğru biriydi! O

Durakladı ve elini Adam'ın dizine koyarak hafifçe kavradı. "Tanrı biliyor ya, yeterince nedenin var, ama onun için çok fazla üzölme! Mirasına çok genç yaşta kondu. Bu yaştaki bir delikanlı onun kadar iyi yetiştirilmişse ve üzerinde hiçbir kontrol yoksa -"

"Oh, hayır, hayır! Adam hızla söyledi. 'Yüce Tanrım, buna ne hakkım var - ? Meselenin ne kadar ciddi olduğunu bilmiyordum ama onun için çok da ciddi olmadığını biliyordum: sık sık yakında ambarların altında kalacağımızı söylüyordu. Ona kulak asmadım - her zaman yeterince para varmış gibi görünüyordu - ve tek önemseydiğim bir çift renkti! Bunu daha az, Fontley'i daha çok düşünseydim -"

"Şimdi, bu kadar yeter! Oversley araya girdi. 'Sen aptal değilsin, o yüzden orada oturup bana hastalıklı saçmalıklar anlatma! Yapabileceğin hiçbir şey yoktu ve eğer Bardy'nin seni evde istediğini düşünüyorsan, sen yoksun! Seninle gurur duyması bir yana - Tanrım, gönderilerden birinde senden bahsedildiğinde onu görmeliydin! - Dun bölgesine ne kadar sürüklendiğini keşfetmeni istemedi. Her zaman kendini toparlayabileceğini ve her şeyi yoluna koyabileceğini düşünürdü! Ve itiraf etmeliyim ki şans da yaver gitti," diye ekledi Lord Hazretleri düşünceli bir ifadeyle. "Ne yazık ki - Ama gerçek bir oyuncu için her zaman böyledir! Vay, vay, bunun için anne! Ama eğer bu olaydan sonra suçu babanın kapısından başka bir kapıya atmak istiyorsan, kendi kapından çok Stephen'ın kapısına at! O genç yırtık Bardy'ye neye mal oldu, ilk ve son - ! Sana bunu söylüyorum Adam, ama bu konuda daha fazla konuşmayacağız: zavallı delikanlının hesapları artık kapandı.

Kısa bir sessizlik oldu. Adam . Bilmiyorum. Ama bir tane var Kendimi suçlamam gereken bir konu, efendim - en az sizin kadar, sanırım.

Oversley utancını gizlemeye çalışan bir içtenlikle cevap verdi: 'Hayır, Bilmiyorum. Ne demek istediğini bilmediğimi söyleyip durmayacağım. Yuvarlak masal şu ki, o kızımın barışmana asla izin vermemeliydim - ve böylece biliyordum! Alaycı bir şekilde gülümsedi. "Biliyor musun, Adam, damat olarak senden daha çok isteyeceğim kimse yok, eğer işler yolunda gitseydi, ama gitmediğini biliyordum ve rüzgârın hangi yönden estiğini görür görmez sana haber vermeliydim. Gerçek şu ki, bunun sadece bir flört olduğunu düşünmüştüm ve Tanrı biliyor ya, o sırada seni oyalayacak bir şeye ihtiyacın vardı! Tekrar katıldığında bunun uzun süreceğini hiç düşünmemiştim. Ve benim inancıma göre, eğer bu şok edici olay olmasaydı, Julia'da böyle olmazdı! - Eğer bu şok edici olay olmasaydı, Julia'nın küçük bir kedi olduğunu inkar etmek mümkün değil.

talip istemez. Ortaya çıktığından beri hepsi peşinde dolaşıyor ve kendisine zavallı William Lamb'in karısı kadar çok aptalca takma isim takıldı. Sprite - Sylph - Zephyr - ! Pshaw!" dedi lord hazretleri, gururunu gizleyemeyerek. 'Bir pisliğin başını döndürmeye yeter! Siz İspanya'ya döndüğünüzde onun üzülmeyi söylemiyorum: üzülmüştü. Aslında, annesi onun kendini çöküşe sürüklediğini düşünüyordu, ama bu tamamen palavraydı! Bir günde kendisine bir düzine çiçek gönderilen bir kız çöküşe geçmez! Ve bana sorarsan - ve bunu seni incitmek için söylemiyorum, Adam! - Eğer bazı kıkırdaklar ona Ulaşılamaz demeseydi, o arayı unutmuş olacaktı. Bu bizi ispiyonladı tabii. Kendini cesur bir askere bağladığını düşünmeye başladı ve seni öyle bir kahraman yaptı ki kafadaki tüyler diken diken oldu! Sonra zavallı Bardy öldürüldü ve senin de bu pisliğin içinde olduğunu ondan saklayamadı. Şimdi senden asla vazgeçmeyeceğini söylüyor, bu da beni çok şaşırtıyor - ya da seni düşünemeyecek kadar iyi tanımasaydım öyle olurdu - Damme, Adam, bunu sana söylemek çok zor ama -'

"Bunu söylemenize gerek yok, efendim! Adam araya girdi, ayağa kalktı ve hızlı adımlarla gitti,

Pencereye doğru düzensiz bir adım. 'Tabii ki imkansız! Babamın iş adamını ilk gördüğümünden beri bunu biliyorum. Hemen size gelmeliydim -özür dilerim! İşlerin Wimmering'in anlattığı kadar kötü olmayabileceğini ummuştum. Aslında, daha kötü. Kimseye bir şey teklif edecek durumda değilim. Bunu söyleyebileceğimi hiç hayal etmemiştim ama keşke - evet, tüm kalbimle! - Beni unutmuş olmasını! Sesi titriyordu; duygularını gizlemek için cesurca bir girişimde bulundu ve şöyle dedi: 'O zaman ağlamak zorunda kalmazdım, ki bunu yapmalıyım - ve buraya bunu yapmak için geldim.

Lord Oversley de ayağa kalktı ve yanına giderek elini omzuna koydu: 'Biliyorum oğlum, biliyorum! Ve eğer zengin bir adam olsaydım -'

Sözü kesildi. Kapı aniden açıldı; bir erkek sesinin haykırdığı duyuldu: "Hayır, kes şunu Julia, yapamazsın -!" ve Adam'la birlikte döndüklerinde Bayan Oversley'nin eşikte durduğunu , bir eli kapı tokmağını tutuyordu, diğeri ise binici kırbacını ve eldivenlerini tutuyordu.

Bir iki dakika orada kaldı, dudakları hevesle ayrılmıştı, küçük narin yüzü için neredeyse fazla büyük olan gözleri ışıkla doluydu. Ortaya koyduğu tablo gerçekten de çok güzeldi. İnce bir yaratıktı, o kadar kırılgandı ki hayranlarının ona neden Sylph dediğini anlamak kolaydı. Tüylü bukleleri bile

Şapkanın altından bir shako gibi görünen elbisesi ruhani bir havaya sahipti; sert kesimli binici elbisesi ise onun peri benzeri cazibesini vurgulamaktan başka bir işe yaramıyordu.

Adam kalbi gözlerinde, ona bakıyordu. Kırbacını ve eldivenlerini bıraktı ve ileri doğru koşarak yumuşak, neşeli bir sesle şöyle dedi: 'Biliyordum! Bana bu kadar yakın olamazdın ve ben bunu bilemezdim! Adam!

Onun ardından odaya giren erkek kardeşi Charles, babasının kulağına bunu yorumladı ve alt sesle şöyle dedi: 'Şapkayı salonda gördüm ve nasıl olduğunu tahmin ettim! Ne yapmak istediğini anlayamadan fırlayıp gitti.

Kendini Adam'ın kollarına atacaktı ama Adam ona engel oldu, ellerini acıyla kavradı ve onu uzakta tuttu. Adamın beti benzi atmıştı ve sesine onun adından başka bir şey söyletemiyordu. Ellerini öpmek için başını eğdi, kendi elleri de titriyordu.

Lord Oversley cesurca konuştu: "Biraz daha sakın ol Julia, lütfen! Hepimiz Adam'ı yeniden evde gördüğümüze sevindik, ama bu sevinç gösterileri için bir neden yok. Sen ve Charlie'nin İngiltere'ye son gelişinizde tanıştığınızı sanmıyorum, Adam, ama birbirinizi unutmadığınızı söyleyebilirim.

Varisi bu şaşırtma girişimini asıl bir şekilde destekleyerek hemen şöyle dedi: 'Lordum, hayır! Yani, sen beni hatırlamasan da *ben seni* hatırlıyorum Lynton. Nasılsınız?'

Adam Julia'nın ellerini bıraktı. Hâlâ beti benzi atmıştı, ama tahammül edilebilir bir soğukkanlılıkla cevap verdi: "Elbette sizi hatırlıyorum! Ancak sizi tekrar tanıyamamış olabileceğimi de kabul ediyorum.

'Hayır, sen ilk katıldığında ben sadece bir okul çocuğuydum. Jüpiter, seni ne kadar kıskanmıştım!'

"Adam! Julia . "Ah, babam sana ne diyordu?

"Tanrı ağına, Julia!" diye sözünü kesti Oversley hiddetle. 'Adam'ın kendisinin söylemediği hiçbir şey söylemedim, o yüzden -'

"Oh, *hayır!*" diye haykırdı, dolup taşan gözlerini Adam'a çevirerek. 'Hayır, hayır, buna inanmıyorum! Sen değişmedin! Değişmediğini biliyorum!

'Hayır - o değil, ama -'

Utanç verici, Adam!" dedi ona Nisan yüzünü göstererek. 'Oh, sana ne kadar kızgınım! Ne kadar azarlanmayı hak ediyorsun! *Benim* vefasız olduğumu mu düşündün? Ya da servet için acele ettiğimi mi? Sanırım seni *azarlayacağım!*

Ellerini tekrar ona uzatmıştı, dudaklarında büyüleyici bir gülümseme titriyordu. Ellerini tuttu ama ona bakmaya cesaret edemedi.

Yüzüne baktı ve gözlerini indirerek şöyle dedi: 'Senden asla şüphe edemem. Ama ben - biz - babana sorma cüretini gösterdiğimde -' Umutsuzca sözünü kesti ve bir anlık duraksamadan sonra devam etti: "O zaman sana destek olabileceğimi düşünmüştüm. Çirkin gerçek şu ki, kız kardeşlerimin geçimini bile sağlayamıyorum. Eğer şimdi evlenmeyi düşünüyor olsaydım asılmamış en büyük kötü adam olurdu - ve baban da en az o kadar kötü olurdu, eğer benim takım elbisemi düşünseydi!" ekledi, gülümsemeye çalışarak.

Ebeveynine ters bir bakış fırlattı ve küstahça şöyle dedi: 'Pooh! Sanki babamı başparmaklarımız konusunda ikna edememişiz gibi! *Aptal!*'

Adam gözlerini kaldırdı. "Julia, anlamadın. Sevgili aşkım, bu bir süreliğine zor koşullarda yaşamak zorunda kalmakla ilgili bir durum değil. Benim - benim hiçbir koşulum *yok*. Çok kısa bir süre içinde sana sunabileceğim bir evim bile olmayacak.

Kadın ona inanamayarak baktı. "Ev yok mu? Ama - ama Fontley - ?" "Fontley'i satışa çıkarıyorum.

Şok edici bir sessizlik oldu. Charles Oversley hayretle babasına baktı, ama Oversley çatık kaşlarının altından Adam'a bakıyordu. Julia zonklayan bir sesle bağırdı: "Hayır, hayır, hayır!

Adam konuşmadı.

Ellerini serbest bıraktı. 'Bunu kastetmiş olamazsın! Oh, nasıl böyle konuşabiliyorsun? Sevgili, sevgili Fontley! Tüm çağrışımları - çağlar boyunca Deverillerin evi!

"Hayır, dur Ju!" diye ağabeyi. 'Olamaz! Demek istediğim, burası bir Manastır! Manastırla aynı şey, değil mi? Manastırların feshedilmesi - ne zaman olduğunu tam olarak hatırlamıyorum, ama ondan önce orada yaşayan herhangi bir Deveril olamaz - tabii ki - Hayır, bu uygun olmaz!" diye karar verdi ve bilgili bir şekilde ekledi: "Din adamlarının bekârlığı, bilirsiniz. Yani bu bir uğultu!

Adam kendine rağmen güldü. "Evet, korkarım öyle. Hakkında kesin bilgi sahibi olduğumuz ilk Deveril Leicestershire'a yerleşmiş. Fontley'de sadece 1540'tan beri bir Deveril var - ve keşfedebildiğim kadarıyla şok edici bir hayduttu!

'Büyük olasılıkla,' diye onayladı Bay Oversley bilgece. 'Bana öyle geliyor ki, o yaşlı adamların çoğu düzenli saz ağacıydı. Sadece servetimizi yapan Oversley'i düşünün! En az görünürde oynamadığı zamanlarda oldukça iyiydi.

"Domuz yağı içinde , değil mi baba?

"Ne yazık ki çok doğru!" dedi babası, gözlerini kırıştıtararak.

"Oh, böyle konuşma, böyle konuşma! Julia araya girdi. 'Her şeyi nasıl şakaya çevirebiliyorsun? Adam, öyle demek istemedin! Fontley'de yabancılar mı? Oh, hayır! Her duygu isyan ediyor! Korular ve sokaklar! Sık sık oturduğum, geçmiş her yanımda hissettiğim şapel kalıntıları, o kadar yakın ki, neredeyse kendimi onun bir parçası olarak hayal edebilir ve orada yaşayan ölü Deverillerin hayaletlerini görebilirim! Durakladı, birinden diğerine baktı ve tutkuyla haykırdı: 'Ah, anlamıyorsunuz! Sen bile, Adam! Bu nasıl mümkün olabilir? Charlie anlamıyor, biliyorum, ama sen - ?

"Sanmamayı tercih ederim!" dedi ağabeyi. 'Eğer bir hayalet görseydin çılgılık çılgı! Dahası, o harabeleri ben de en az senin kadar iyi hatırlıyorum, hatta büyük ihtimalle daha iyi! Ne zaman Fontley'de kalsak, onların arasında saklambaç oynardık ve bu büyük bir spordu!

"Başka günler de vardı," dedi Julia alçak bir sesle. "Umursamıyormuş gibi davranmayı tercih ediyorsun, Adam, ama seni kandırılmayacak kadar iyi tanıyorum! Sen benim bütün duygularımı paylaşmaya alışkıydın: bu çekingenlik sana babam tarafından dayatıldı!

Adam kararlı bir şekilde cevap verdi: 'Önemsiyorum. Umursamıyormuşum gibi davranmak saçma olur. Eğer size çekingen görünüyorsam, bunun nedeni bu konuda konuşamayacak kadar önemsememdir.

Hızlı bir sempatiyle şöyle dedi: 'Ah, ne kadar korkunç biriyim! Ne kadar aptalım! Seni anlıyorum - tabii ki anlıyorum! konuda konuşmayacağız, hatta düşünmeyeceğiz bile! Sitem etmeye gelince, bunu yapmayacağım, sana söz veriyorum! Bir kulübede mutlu olabilir misin? Ben olabilirim! Beyaz duvarları, sazdan çatısı ve küçük, temiz bir bahçesi olan bir kulübede yaşamayı ne kadar çok istemişimdir! Bir ineğimiz olur, ben de süt sağmayı, tereyağı ve peynir yapmayı öğrenirim. Birkaç tavuk, bir arı kovanı ve birkaç domuz. Bunlar, kitaplarımız ve bir piyanoforte ile züppeler kadar zengin olacağız ve mutluluğumuzu tamamlamak için hiçbir şey istemeyeceğiz!

"Öyle mi?" diye taktir etmeyen ağabeyi atıldı. 'Eğer yemekleri sen pişireceksen Lynton yakında daha fazlasını isteyecektir! Peki domuzları kim öldürecek ve kümesi kim temizleyecek?

Bu alaycı söze aldırış etmedi. Julia gözünde canlandığı tabloyu düşünürken kendinden geçmişti; Adam ise şefkatle eğlenmesine rağmen gülemeyecek kadar derinden etkilenmişti. Sadece başını sallayabildi; ve kızını yeryüzüne indirmek Lord Oversley'e kaldı, o da bunu yaptı.

"Çok güzel canım, ama hiç pratik değil. Umarım Adam domuz beslemekten daha iyi bir iş bulabilir. Gerçekten de bulacağından hiç şüphem yok, hem de hiç yük olmadan daha kolay bir şekilde! İşler bu hale geldiği için kimse benden daha fazla üzgün olamaz, ama iyi bir kız olmalısın ve evliliğin söz konusu olmadığını anlamalısın. Adam da bunu en az benim kadar hissediyor, bu yüzden beni bir zorba olarak görmene gerek yok, kedicik!

Yanakları beyazlayarak dinledi ve gözlerini yalvarırcasına Âdem'e çevirdi. Adam'ın yüzünde cevabı okudu ve gözyaşlarına boğuldu.

"Julia! Yapma, sevgilim, yapma!" diye yalvardı.

Bir sandalyeye çöktü, yüzünü ellerinin arasına gömdü, ince bedeni derin hıçkırıqlarla sarsıldı. Neyse ki, ne babası ne de erkek kardeşi böyle bir durumla başa çıkabilecek en ufak bir yetenek göstermedikleri için, Leydi Oversley o anda odaya girdi.

Çok güzel bir kadındı, kızından daha tombuldu, ama aynı iri mavi gözlere ve hassas bir ağza sahipti, üzüntüyle haykırdı ve aceleyle ileri atıldı. 'Ah, canım, ah, canım! Hayır, hayır, aşkım! Adam, sevgili oğlum! Oh, *zavallı* çocuklar! İşte, işte, Julia! Şimdi, sus, sevgilim! Böyle : kendini hasta edeceksin ve zavallı Adam için ne kadar acı verici olduğunu düşün! Oh, canım, gezintiden döndüğünüzü bilmiyordum! Oversley, *bunu* nasıl ? Ona karşı çok acımasız olmalısın!'

"Eğer ona sazdan bir kulübede yaşayamayacağını, tavuk ve domuz yetiştiremeyeceğini söylemek gaddarlıksa, ben kesinlikle gaddarlık ettim, Adam öyle!" diye karşılık verdi Oversley biraz sert bir sesle.

Leydi Oversley, Julia'nın şapkasını çıkarmış, onu kollarının arasına almış, yüzündeki gözyaşlarını şefkatle siliyordu ki, Julia başını kaldırdı ve haykırdı: 'Bir kulübede mi yaşayacaksın? Oh, hayır, sevgilim, bunu yapman çok yanlış olur! Özellikle de sazdan bir kulübede, çünkü sazın fareleri barındırdığına inanıyorum, gerçi hiçbir şey bundan daha güzel olamaz ve neden bu kadar hoşuna gittiğini çok iyi anlıyorum! Ama bunu çok rahatsız edici bulursunuz: ne size ne de Adam'a uygun düşer, sanırım, çünkü ikiniz de *çok* farklı bir tarzda yaşamaya alışmışsınız. Tavuklara gelince, hiçbir şekilde böyle can sıkıcı kuşlar beslemek istemem! Mutfakta ne zaman fazladan yumurtaya ihtiyaç duyulsa nasıl olduğunu bilirsiniz: Tavukçu kadın yumurtaları *asla* tedarik edemez ve zaman bunun sebebinin yaratıkların kuluçkaya yatması olduğunu söyler. Evet, sonra da *üzgün* sesler çıkarırlar.

aşk, sizin o mükemmel duyarlılığınızla, oldukça katlanılmaz bulacaktır. Ve domuzlar,' diye sözlerini tamamladı leydim, ürpererek, 'çok kötü kokarlar!

Julia kendini bu yumuşak kucaklamadan kurtararak ayağa kalktı ve bir elini gözlerine götürdü. Bir sandalyenin arkasında kaskatı duran ve elleriyle sandalyenin arkasını kavrayan Adam'a hitaben, hıçkırıklarla boğulmuş bir sesle şöyle dedi: 'Her türlü mahrumiyete katlanabilirdim - her türlü rahatsızlığa! Bunu unutma! Histerik bir şekilde güldü ve aceleyle kapıya yöneldi. Kapıyı açarken arkasına bakarak ekledi: 'Cesaretim kırılmadı! Bunu da unutmayın!

Kapı kız kardeşinin arkasından çarparak kapanırken Bay Oversley, "Söylenecek kadar kötü şey var ki!" diye .

"Sus, Charlie!" diye emretti annesi. Adam'ın yanına gitti ve onu içtenlikle kucakladı. 'Sevgili oğlum, tam da yapman gerektiği gibi yaptın - tam da yapacağını bildiğimiz gibi! Kalbim senin için *acıyor*! Ama umutsuzluğa kapılma! Başaracağına inanıyorum! Şairin ne dediğini hatırla! *Hangi* şair olduğundan emin değilim, ama büyük olasılıkla Shakespeare'dir, çünkü genellikle öyledir, nedenini hayal bile edemiyorum!

Bu belirsiz ama cesaret verici sözlerle ayrıldı, sadece Bay Oversley'e kendisini örnek almasını tavsiye etmek için durakladı. Bay Oversley bu acı verici sahneden kurtulduğuna şükrederek Adam'la vedalaştı. O sonra Adam: 'Sanırım efendim, ben de kendimi çıkaracağım,' dedi.

"Evet, bir dakika içinde! Oversley dedi ki. 'Adam - Julia'ya söylediklerin - Fontley - Ciddi değil misin? İşler o kadar kötü değil mi?"

"Oldukça ciddiymdim efendim.

"Yüce Tanrım! Ama on ya da on iki bin dönümlük iyi bir araziniz olmalı!"

"Evet efendim. Çoğu ipotekli ve hepsi o kadar ihmal edilmiş ki kira bordrosu yılda bin sterlinden biraz daha fazla azaldı. İmkânım olsaydı on katına -' Durdu. "Benim imkanım yok ve umarım daha şanslı birileri, dönümü on iki şilinden fazla olmayan çiftliklerin bundan beş yıl sonra belki de bunun dört katı değerinde olabileceğini kolayca anlayabilir. Sanırım Fontley'de zamanın elli yıl gerisinde kalmış olmalıyız.

Oversley ona aldırmadan haykırdı: 'Adam, bu olmamalı! Evet, evet, biliyorum! Kısa kiracılarla uğraşıyorsunuz - uygun sözleşmeler yok - açık alanlar - çok fazla keten ve hardal yetiştiriliyor - kötü drenaj - Ama

bu hastalıklar düzeltilebilir!'

"Benim tarafımdan değil," diye cevap verdi Adam. 'Eğer elimde yirmi - *on* beş - hatta *on* bin pound olsaydı, yapabileceğim çok şey olduğunu düşünüyorum - borçsuz olduğumu varsayarsak, ki ne yazık ki değilim.

Çok şaşırmış görünen Oversley odada bir aşağı bir yukarı yürümeye başladı. 'Hiç aklıma gelmemişti - Yüce Tanrım, ne olmuş olabilir - Neyse, boş ver onu! Bir şeyler yapılmalı! Fontley'i sat! Sonra ne olacak? Oh, evet, evet! Borçlarından kurtulacaksın, kız kardeşlerine bakacaksın ama ya kendin? Bunu hiç düşündün mü, evlat?'

"Sanırım kendimi tamamen yoksul bulmayacağım, efendim. Eğer bulursam da, maaşıyla geçinen ilk subay ben olmayacağım! Ben , biliyorsun. İşlerimi yoluna koyar koymaz -'

"Saçmalık!" diye araya girdi Oversley. "Sanki doğduğun yeri satmak, hareketlerini beğenmediğin bir atı elden çıkarmaktan daha önemsizmiş gibi konuşup durma!" Kaşları çatılmış bir halde volta atmaya devam etti. Birkaç dakika sonra omzunun üzerinden şöyle dedi: 'Julia sana göre bir eş değil, biliyorsun. Şimdi düşünmüyorsun ama bugünün işinden memnun kalacak kadar yaşayacaksın. Buna cevap alamayınca tekrarladı: "Bir şeyler yapılmalı! Sana söylemekten çekinmiyorum, Adam, Fontley'i kurtarmanın senin görevin olduğunu düşünüyorum, bunu yapmak sana neye mal olursa olsun.

"Nasıl yapılabileceğini bilseydim, sanırım maliyetini hesaplamazdım," dedi Adam biraz bezgin bir şekilde. 'Ne yazık ki bilmiyorum. Benim işlerim için kendinize kızmayın, efendim! Bir yolunu bulacağım. Şimdi sizden ayrılıyorum.

"Bekle!" dedi Oversley, derin düşüncelerden kısa bir süreliğine sıyrılarak.

Adam kendini bıraktı. Lord Hazretleri kaşlarını çatarak halıya bakarken sessizlik hüküm sürüyordu. Uzun bir duraksamadan sonra başını kaldırdı ve şöyle dedi: 'Sanırım size yardım edebilirim. Oh, kaskatı kesilme! Sana dürüst olmayı teklif etmiyorum, sevgili oğlum! Tanrı biliyor ya, elimden gelse yapardım, ama kendimi ambarın üstünde tutmak için elimden gelen tek şey bu. Bu lanet savaş! Ay, eğer Boney yıl bitmeden yenilirse - Bordeaux'nun Bourbonlar için ilan ettiğini gördün mü? Son haberlere göre Louis'i Fransa'ya dönmeye davet etmek için bir heyet gelecekmiş. Hartwell'de onu beklediklerini duydum. Ne cevap vereceklerini bilmiyorum ve sonuç ne olursa olsun Şehir'de ani bir refah beklemiyorlar. Bu yarın için ve size söylemeyi düşündüğüm şey bu değildi. Bana geliyor ki -' Durakladı ve başını salladı.

"Hayır, sana söylemesem daha iyi - Hoşuna gideceğini bir an bile sanmıyorum, hatta bundan emin bile değilim - Yine de bir nabız yoklamak faydalı olabilir! Kararsızca Adam'a baktı. "Fontley'e hemen dönmeyeceksin, değil mi? Nerede kalacaksın?"

Fenton'da, efendim. Hayır, birkaç gün daha eve gitmeyeceğim: Yapılacak çok iş var ve Wimmering çok iyi olmasına rağmen - gerçekten de benden çok daha yetkin! - işler bensiz halledilemez.'

"Güzel!" dedi Oversley. 'Şu anda sana söylemem gereken tek bir şey var, Adam! Ben ne görene kadar acele bir şey yapma! Kafamda bir fikir var, ama belki de cevap vermeyecek, bu yüzden şimdi sana ne kadar az şey söylersem o kadar iyi!

Üç

Adam Mount Street'ten ayrıldıktan sonra Lord Oversley vicdan azabı çekmeye başlamıştı, çünkü yakında yeryüzüne inmek zorunda kalacağına dair umutlar beslemişti. Bunu bilseydi endişeleri boşa giderdi: Adam'ın umutları hiç de artmamıştı. Duygularının yoğun olduğu bir anda bu sözleri tartabilecek durumda olsaydı, bunların iyi niyetli bir iyimserin sözleri olduğu sonucuna varırdı, çünkü Oversley'nin onu içinde bulunduğu sıkıntıdan kurtarabileceği hiçbir yol düşünemiyordu. O kadar yetenekli değildi. Kendi umutlarının yıkılışı, karşı karşıya kaldığı daha büyük sorunları saatlerce beyninin gerisine itti. Onlar unutulmamıştı, ama kaybettiği aşkının kırık sesi hâlâ kulaklarında yankılanırken ve güzel yüzü hafızasında canlıyken, diğer tüm hastalıklar önemsiz görünüyordu.

bir köşesinde, şu anki umutsuzluğunun doğası gereği dayanamazdı ve cesaretlendirilmemeliydi, ama düşüncelerini olabilecekleri düşünmekten uzaklaştırıp olması gerekenler üzerinde yoğunlaştırması uzun zaman aldı.

Belki de şanslıydı ki, dikkatini gerektiren çok fazla iş vardı ve bu da ona düşünmek için fazla zaman bırakmıyordu. Bu bir teselliden ziyade bir karşı tahriş edici olarak hareket etti, ancak onu tamamen meşgul etti.

Kız kardeşi ona uzun bir mektup gönderdi ve bu mektup için iki şilin ödemek zorunda kaldı. Lydia bu vekâleten savurganlık için özür dileyerek, o evden uzakta olduğu için bir frank bulamadığını belirtti.

Evlilik planlarından vazgeçmişti. Charlotte (Adam onun başına sessizce dua etti) zengin ve bunak bir koca edinmenin, aile servetinin yeniden kurulması için gerekli olan hızla gerçekleştirilecek bir mesele olmadığı görüşündeydi. Bu argümanın gücünü fark eden Lydia, Adam'ı eski projesine güvenmemesi konusunda uyarmak için mektup yazdı. Hayal kırıklığının acısını hafifletmek için sevgi dolu bir girişimde bulunarak, ileride bir tarihte emeline ulaşmayı başarırsa, ilk işinin talihsiz eşini

Fontley'i geri almak ve onu hemen sevgili Adam'a vermek için.

Bu arada kendi bakımı için planlar yapıyordu. Adam'a, annesinin yollarını ve araçlarını hesapladıktan sonra, açlıktan ölmek üzere olan kızının ağzına son lokmasını tıkmaya hazır olduğundan kimsenin şüphesi olmamasına rağmen, bu genç kızın geçimini ortaklığı olan sefil paydan sağlamaktan tamamen aciz olduğu sonucuna vardığını bildirmenin doğru olacağını düşündü.

Adam yüreği burkularak bu mektubun ikinci sayfasını aldı ve annesinin, kız kardeşi Lady Bridestow'la birlikte Bath'a sığınma talebinde bulunma niyetinde olduğunu öğrendi. Lydia, Bridestow Teyze annemden çok daha uzun süredir dul olduğu için bunun asla başarılı olamayacağını yazmıştı.

Bu sözlerin tam olarak ne anlama geldiği Adam'ın aklına gelmedi ama uğursuz olduklarını anladı. Mesele ne olursa olsun, genç Bayan Deveril annesini teselli edemeyeceğini anlamış ve bu nedenle kendi servetini aramaya karar vermişti, çünkü hiçbir şey (altı kalın çizgilerle çizilmişti) onu ağabeyine yük olmaya ikna edemezdi. Yeni planının ağabeyinin onayını almaması mümkündü, ama sağduyusunun bu planın tüm avantajlarını kısa sürede görmesini sağlayacağından hiç kuşkusu yoktu.

Derin bir önseziyle kâğıdı çevirdiğinde en kötü korkularının geride kaldığını gördü: Genç Bayan Deveril (ama daha çok Lovelace adını gerektiğini düşünüyordu) Londra sahnesinde en iyi bilinen komedi rollerini parlak bir şekilde canlandırarak şöhrete ve zenginliğe sıçrama niyetindeydi. Ve bunu yapabileceğinden Adam'ın şüphesi olmasın! Noel'de Fontley'de büyük bir parti düzenlendiğinde, günün konusu tiyatro olmuştu. *On İkinci Gece* oyunu seçilmişti ve şansın büyük bir cilvesi olarak Maria rolünü oynaması için seçilen kadın on birinci saatte ani bir rahatsızlık geçirmiş ve Lydia onun yerini almıştı. Herkes onun doğuştan bir oyuncu olduğunu ilan etmişti. Lydia da bu görüşe katılıyordu ama trajik rollerde başarılı olup olamayacağı konusunda alçakgönüllülükle kuşkuluydu. Komedi onun uzmanlık alanıydı ve bu bazı pantolon parçalarını oynamayı gerektirse de, Charlotte ne derse desin, Adam'ın buna gerçek bir itiraz görmeyeceğine ikna olmuştu. Kısacası, eğer Adam tiyatro menajerlerinden hangisinin en uygun olduğunu düşünüyorsa ona çok minnettar olacaktı.

Saygıdeğer bir adamdı ve bu kodamana, şehri kasıp kavurmaya hazır ve Bayan Jordan, Bayan Mellon ya da Bayan Kelly gibi deneyimli oyuncularla kıyaslanmaktan hiç korkmayan genç bir aktrisin hizmetini almak için kendisine nadir bir fırsat sunulduğunu söyledi. Sırtarak, Bayan Lydia Deveril'in (ya da Lovelace'ın) sahneye çıkmasının, bu hanımların kederli bir bilinmezliğe çekilmeleri için bir işaret olacağını düşündü.

Kız kardeşinin naif planlarına gülebilirdi ama bunlar onun huzuruna hiçbir şey katmıyordu. Dışarıya açılmayı düşünmesi gerekirken Lydia'nın kendini nasıl geçindireceğini planladığını bilmek onu üzüyor ve kendi sıkıntısını yorgun zihninin gerisine itiyordu. Saygıdeğer bir yöneticiye yaklaşmak yerine Lydia'ya nazik bir cevap yazacak zamanı buldu ve bu işle meşgulken bir garson elinde bir tabla üzerinde ziyaret kartı ve Lord Oversley'nin eliyle yazılmış bir notla özel salonuna geldi.

"Beyefendi aşağıda bekliyor, lordum.

Adam kartı aldı ve kaşlarını hafifçe kaldırarak okudu. Genelde taşınandan daha büyük bir karttı ve üzerindeki isim son derece süslü bir yazıyla yazılmıştı. *Bay Jonathan Chawleigh* yazıyordu. Bunu Russell Square'deki bir adres ve Cornhill'deki başka bir adres izliyordu. Bu çok garip görünüyordu. Adam şaşkınlıkla Lord Oversley'nin mektubuna döndü. Mektup kısıydı, sadece *iyi dostum Bay Chawleigh'i kabul ve bu beyefendinin önüne koyabileceği herhangi bir öneriyi dikkatle değerlendirmesini rica ediyordu.*

Adam, "Bay Chawleigh'e yukarı çıkmasını söyleyin," dedi.

Garsonun sert yüz ifadesinden ve 'Çok iyi, lordum,' diye cevap veren ifadesizliğinden derin bir onaylamama duyduğunu anladı. Hayal kırıklığına uğramadan, ama Bay Chawleigh'nin ziyaretini açıklayamadan garsonu başıyla onayladı ve olayları beklemeye başladı. Lord Oversley'nin onu rahatlatmak için aklında bir plan olduğu yeterince açıktı, ama bilinmeyen Bay Chawleigh'nin buna ne şekilde katkıda bulunabileceğini hayal bile edemiyordu.

Birkaç dakika içinde garson Bay Chawleigh'i çağırarak geri döndü ve odaya iri yarı bir adam girdi; eşikte durdu ve bir çift sivri kaşının altından Adam'a sert bir bakış fırlattı.

Bakışları aynı anda hem şüpheli hem de değerlendirciydi. Adam yeterince sakin karşıladı, ama tam olarak hoşuna gittiği söylenemezdi. Yüzünde bir eğlence vardı, ama belli belirsiz bir kibir de vardı: Bir tüccara benzeyen bu adam ona dik dik bakarak ne demek istiyordu?

Bay Chawleigh orta yaşlı bir adamdı ve güçlü bedenine eski moda, enfiye rengi bir takım elbise giydirmişti. Kuyrukları kesik, pantolonu ve Hessian çizmeleri olan, dar kesim siyah ince bir ceket giyen ev sahibinin aksine, Bay Chawleigh uzun yıllardır sadece saygın tüccarlar ve belki de ton dünyasında yer alma hırsı olmayan birkaç taşralı tarafından giyilen bir tarzı tercih ediyordu. Ceketini tam etekliydik, diz altı pantolon, çorap ve çelik tokalarla süslenmiş kare burunlu ayakkabılar giyiyordu. Gömleğinin uçları düzgün bir şekilde kolalanmıştı ve boyunbağı sanatkârlıktan çok özenle bağlanmıştı; ancak yeleği, kıyafetinin genel sıkıcılığını geniş, birbirini takip eden çimen yeşili ve altın rengi şeritlerle hafifletiyordu. Züppe takımının en katı yürekli üyesi bile böyle bir giysiyi giymektense kazığa bağlanıp ölmeyi tercih ederdi ama kesinlikle muhteşimdi. Bay Chawleigh'in yakasına takılı elmas iğne ve parmağındaki zümrüt yüzük de öyle. Açıkça önemli bir adamdı, ama büyük, kaslı omuzları, kısa, kalın boynu ve geniş getirir gibi çenesini sıkma alışkanlığıyla Adam'a kavgacı bir boğadan başka bir şey hatırlatmıyordu.

"Bay Chawleigh? Adam söyledi.

Bu benim adım. Jonathan Chawleigh: ne eksik ne fazla! Bu, eğer aklıma koyarsam, ona bir kulp takamayacağım anlamına gelmiyor. Dokuz peninin hiçbir şeye kadar benzerdim, değil mi? Hayır, Jonathan Chawleigh benim için yeterince iyi! Düşünüyorum da, herkes için yeterince iyi," diye ekledi . "Size şunu söyleyeyim lordum! - Şehirde daha onurlu bir isim bulamazsınız, nereye bakarsanız bakın! Bu sözler tehditkâr bir meydan okuma sesiyle söylenmişti; ama söyleyecek hiçbir şey bulamayan Adam'ın şansına, Bay Chawleigh sözlerine aniden devam etti: "Şimdi, ben yerimden emin olmayı seven biriyim! Lynton Vikontu siz *misiniz*?

Adam şaşırmış bir halde cevap verdi: "Ben Vikont Lynton'ım

- evet. "Hayır mı?" dedi Bay Chawleigh sert bir sesle.

"Hayır," diye onayladı Adam, hayranlık uyandıran bir ciddiyetle. "Biz Vikontlar, biliyorsunuz, soylular sınıfının ayak takımından sayılırız! Hayır

"Kont rütbesinin altındaki biri kullanabilir!

Bay Chawleigh, 'Lord Hazretleri'nin bana söylemediği bir şey bu,' diye ekledi. 'Sanırım pek bir şey ifade etmiyor, ama gerçek şu ki bir Kont'tan hoşlanıyordum. Yine de bir Vikont, bir Baron'dan daha iyidir. Bir Baron benim işime yaramaz: beni *bundan* vazgeçiremezsiniz!" Adam'a bir başka araştıran bakışını yöneltti ve kıkırdadı: "Ay, benim kim olduğumu ve senden ne istediğimi merak ediyorsun, değil mi?

Adam güldü. 'Benden ne istediğinizi merak ediyorum, ama kim olduğunuzu değil, efendim! Siz Lord Oversley'in arkadaşısınız. Oturmaz mısınız?'

Bay Chawleigh bir sandalyeye oturtulmasına izin verdi, ama kurnaz gözlerini Adam'ın yüzünde sabit tutarak: 'Sana bunu söyledi, değil mi? Bunu ona çok yakıştırıyorum. Ben olsam bu kadar cüretkâr davranmazdım, yine de lord hazretlerini ara sıra kesin bir şeye itebildiğimi inkâr edemem ve onu her zaman çok cana yakın bulmuşumdur. Ama ben büyük dostlarım Lord Şu ve Lord Bu hakkında ahkam kesen, boşboğazlar dışında kimseyi kandıramayan bir püskül avcısı değilim. Bunu unutmamalısınız!" diye ekledi Adam'a kalın bir parmak uzatarak. "Beni Mayfair'de, züppelerin arasında bulamazsın, çünkü kendimi rezil etmekten başka bir şey yapmayacağımı çok iyi biliyorum. Bir tutam enfiye ile kendini tazeledi. "Bu daha iyi!" diye açıkladı, burnunu en iyi çimden bir mendille silerek. "Hardman'ın 37'si: hiçbir şey onu yenemez! Gözlerinde bir parıltıyla Adam'a baktı. 'Demek hakkımda bildiğin tek şey bu, öyle mi? Lord Oversley'nin bir arkadaşı!" Bir iki dakika bu konu üzerinde düşündü. "Sana bundan fazlasını söylemedim, ha?

"Hayır," diye yanıtladı Adam, gülümseyerek ekledi: 'Bana hiç bir şey olmadığını söyledikten sonra bana daha fazlasını anlatmalısın.'

'H'm! Seninle işimin ne olduğunu söylemedi mi? Söyleyeceğini sanmıştım - gerçi beni kendi halime bırakacağını söylemişti. Kahretsin, eğer o bilgili biri değilse! Tebeşire gelmeden önce onun tanıklığından daha fazlasını tahmin etmiştim. Başını salladı ve Adam'a bir kez daha delici bir bakış fırlattı. "Eğer sana benim ne olduğumu söyleseydi, üzengilerde çok iyi olduğumu söylerdi. Yuvarlak pazarlıklardan hoşlanan biriyim - bu, bir ticaret meselesinde bir adamdan daha iyi bir puan almayacağım anlamına gelmez, dikkat edin! Ama kimse Jonathan Chawleigh'in katipliğini yaptığını söyleyemez! Ben teçhizat işletmem lordum, çünkü bu benim doğamda yok ve dahası, iyi bir isim yüzlerce Hollanda pazarlığına bedeldir! Her şey yolunda ve düzenli, kredime gelince, o da

ticaretin yapıldığı her yerde iyidir. Küntümü nasıl yaptığımı bilmek isteyeceksiniz - çünkü dünyaya hortumla ve ayakkabıyla gelmedim!

Kendini biraz afallamış hisseden Adam tam böyle arzusu olmadığını söyleyecekti ki, içgüdüleri onu güçlü ziyaretçisinin bunu kötü karşılayacağı konusunda uyardı. Bu nedenle ilgileniyormuş gibi görünmeye çalıştı. Bay Chawleigh hoşgörüsüyle gülümsedi ve şöyle dedi: 'Bahse girerim size söyleseydim pek akıllıca davranmazdınız lordum ve olması gereken de bu: herkes kendi sonunu hazırlasın! Ticarete bu şekilde başladığım için Hintli bir tüccar olduğumu söyleyebilirsiniz. Elbette öyleyim, ama bunun yanında başka şeyler de yapıyorum: Aslında, pişirilmeye değer her pastada parmağım var.

"Bağışlayın beni," dedi Adem, "ama bunu bana neden anlatıyorsunuz?"

", " dedi Bay Chawleigh, onu izleyerek, "pastanıza bir parmak sokmaya razı olabilirim, lordum.

"Ben de topluyorum," dedi Adam. 'Ama Lord Oversley size turtamın pişirilmeye değer olduğunu söylediye, sanırım sizi yanlış yönlendirdiğini söylemeliyim.

"Olabilir. Ama size şunu söyleyeyim ki, lordum, küçük parmağımın ucunu pastanıza soksam, kabuğunuzu kurtarmaya yeter. Ya bütün elimi soksaydım?"

"Kendinizi kötü bir yatırımın içinde bulursunuz, Bay Chawleigh. Lord Oversley size ne söyledi bilmiyorum ama ben Hollanda pazarlıklarından sizin kadar hoşlanmadığım için size hemen işlerin yolunda gitmediğini açıklayacağım. Paranızı en azından iyi bir getiri şansı görmeden yatırmadığınızı tahmin ediyorum. Size bunu teklif edemem. Eğer, şüphelendiğim gibi, bir ipotek almayı düşünüyorsanız -'

Bay Chawleigh, "İpoteklerle hiç ilgilenmiyorum," diye araya girdi. 'Ama zaten elinizde olanları satın alırım ve sizden bir kuruş bile istemem - eğer bir anlaşmaya varırsak! Senin evini de satın almak istemiyorum. Aradığım para değil lordum. İstedğim farklı bir şey ve doğru makaleyi bulursam, ki bulmuş olabilirim, onu elde etmek için tozumu yutmaya hazır olduğumu kabul edebilirsiniz. Lord hazretlerinin sizin hakkınızda ne söylediğini bir kenara bırakırsak, tarzınız hoşuma gitti lordum - umarım alınmamışsınızdır!

"de değil," diye cevap verdi Adam, şaşkın olduğu kadar eğlenmişti de. 'Size çok minnettarım! Ama benden ne istiyorsunuz?

Bay Chawleigh, nasıl devam edeceğinden emin değilmiş gibi birkaç dakika boyunca çenesini sıkarak oturdu. Sonunda başını kaşdı ve boşaldı:

'Lanet olsun, daha önce bir iş meselesinde beni sadede gelmeye zorlayan biri olduysa! Ben sade bir adamım, lordum ve işleri nasıl temiz çamaşırlara saracağımı bilmiyorum, bilmek de istemiyorum. Gerçek şu ki, lord hazretlerinden gelmesi daha iyi olurdu. Yine de, soruyu bana dürüstçe sordunuz ve ben de size dürüst bir cevap vereceğim: "İstediğim sizin isminiz, lordum.

"Benim *adım* mı?

"Doğru konuşmak gerekirse," diye düzeltti Bay Chawleigh, "unvanınız. Marki olamayacağımı varsayarsak, aklımda bir Kont vardı. Dük olmayı ummuyorum ve hiçbir zaman da ummadım: Jonathan Chawleigh'i ayın ötesinde bulamazsınız! Dükler beni aşar, bunu bana söylemenize gerek yok!"

"Sevgili bayım, siz neden bahsediyorsunuz?" diye sordu Adam, büyük bir şaşkınlık içinde. "Size unvanımı veremem!"

"Damme, bunu bilmeyecek kadar budala değilim!" dedi Bay Chawleigh hiddetle. "Onu kendim için istemiyorum! Kızım için istiyorum!"

"Kızınız!"

Bay Chawleigh sakinleştirici bir hareketle kocaman bir el kaldırdı. ' ol! Söyleyeceklerimi duyana kadar kaskatı kesilmeyin!

"Wimmering'i tanıyor musun - iş adamımı?" diye sordu Adam.

'Değilim, ama onunla tanışmaktan mutluluk duyarım - bir anlamaya varmamız gerektiğini varsayarsak. Pazarlığı denetleyecek bir avukat olmadan senin için adil davranmayacağımdan değil, ama yakılmadığından emin olmak istediğin için senin hakkında daha kötü düşünmüyorum. Dahası, bu işi bir iş adamıyla halletmeyi tercih ederim. Böylece her şeyi Bristol usulü halletmiş oluruz.

"Özür dilerim! Korkarım sizi yanlış yönlendirdim. Soruyu başka bir nedenle sordum!"

'Öyle mi? Belki bunun ne olduğunu tahmin edebilirim,' dedi Bay Chawleigh oldukça acımasız bir gülümsemeyle. 'Jack Straw olduğum için benim de bir budala olduğumu sanma sakın! Şehirdeki herkes kadar geveze bir adamım: Başka türlü servet yapamazdım! Ve eğer, eminim ki yaptığı gibi, iş adamınız size kendinizi geliştirmenin tek yolunun bir mirasçıya perçinlenmek olduğunu söylediyse, size doğru olandan fazlasını söylememiştir, bundan hoşlanmayabilirsiniz, ki hoşlanmadığınızı görebiliyorum.

Ziyaretçisinin konuşkanlığı kadar güçlü kişiliği nedeniyle de kendini biraz hırpalanmış hisseden Adam, seli durdurmaya çalıştı. "Bay

Chawleigh, lütfen yapma -'

"Durun biraz!" diye araya girdi Bay Chawleigh, yine jambon gibi elini kaldırarak. 'Eğer bu planı söyleyebilirsin, bir zararı olmaz, ama ben buraya sana bir teklifte bulunmaya geldim - uygun olduğuna karar verdiğim takdirde, ki verdim - ve bu teklifi kabul edeceğim, çünkü benim tarzım bu. Bu teklife böğürtlene atlayan bir horoz gibi atlamadığın için senin hakkında kötü düşünmüyorum - aslında, eğer atlasaydın sana iyi günler dilerdim - ama söyleyeceklerimi duymak sana zarar vermez. bir yanlış anlaşılma olmaması için söylemem gereken ilk şey, ne kadar kötü durumda olduğunuza dair oldukça iyi bir fikre sahip olduğumdur. Bunun benim için bir önemi yok, çünkü servetine aldanan sen değildin, olsaydın bambaşka bir çift ayakkabı giyerdin: Bir düzine Markiz araya gelse bile, hiçbir oyunbazın yüzüne bakmam! Lord Hazretleri bana sizin kibarlıktan daha fazla bahis oynamadığınızı ve oynamadığınızı garanti etti ve ben de buna itiraz etmiyorum, her ne kadar kendim bir bahis adamı olmasam da. Durakladı, ama Adam onu dokuz poundluk bir tugaydan bağka bir şeyin durduramayacağını anlayarak kaçınılmaz olana boyun eğdi ve hiçbir yorum yapmadı. Bu Bay Chawleigh'in hoşuna gitmiş olacak ki başını salladı ve nazikçe gülümsedi. "Evet, şimdi!" dedi, uzun uzun konuşmak üzere olan bir adamın havasıyla sandalyesine yerleşerek. "Böyle bir fikre nasıl kapıldığımı merak ediyorsunuzdur, size söyleyeyim lordum. Ne başka bir kızım ne de çocuğum var, Bayan Chawleigh'i kaybettiğimizde de sahip olmayı düşünmüyordum. O zamanlar oldukça sıcak bir adam olduğum için bana çok kızanlar oldu, ama onun yerine kimseyi koymayı düşünemezdim. Harika bir kızdı Mary'ciğim! Bir kızartma kadar sağlandı ve iyi bir soydan geliyordu: senyör soyundan ve bununla gurur duyuyordu! Bacaklarımıza pranga vurulduğunda onun kendi mevkisinin altında biriyle evlendiği düşünülüyordu, ama ben o daha fazla büyümeden ona şık bir yuva kuracağıma yemin ettim ve Tanrı şahidim olsun ki bunu yaptım! Jenny en fazla üç yaşındayken öldü: çocuk yatağında öldü ve yanındaki velet - umduğumuz gibi bir oğlan olmasına rağmen umurunda değildi. Bu konuda daha fazla konuşmayacağım, yoksa felakete . Jenny doğduğunda, Bayan Chawleigh bana -oğul olmadığı için hayal kırıklığına uğrayacağımı düşünerek- "Jonathan," dedi, "onu bir lordla evlenirken görecektir kadar yaşamazsak bana yaz! Senin yükselişine bakılırsa," dedi, "onu durduracak bir şey göremiyorum!" Eğlenceliydi, ama bu fikir ikimizin de hoşuna gitti ve uzun lafın kısası, o öldüğünde Jenny ile onun isteğine göre evlenmeye karar verdim. Ve

Jonathan Chawleigh kararını verdiğinde, lordum, vazgeçmesi zor bir adamdır!

Adam buna inanmakta güçlük çekmedi, ama nazıkçe, "Bayan Chawleigh'in kızını benimkinden daha yüksek mevkide ve daha varlıklı bir adamla evlenmiş görmek isteyeceğini düşünmüyor musunuz?" dedi.

Bay Chawleigh içtenlikle, 'Evet, öyle olacağından hiç kuşum yok,' diye cevap verdi. 'Ama aklı başında biriydi ve Jenny gibi bir kız için Markizleri ve Kontları düşünmenin hiçbir yararı olmadığını o da benim kadar çabuk anlardı. Onun yetiştirilmesi için hiçbir masraftan kaçınılmadı! Ben bir pislik kurdu ve onu eğitmek için harcadığım servetten bir gıdım bile kısımadım! Ve şunu söyleyebilirim ki, onu en iyi şekilde yetiştirdim! Her santimiyle bir hanımefendi! Tüm ekstralara sahipti: piyanoforte, şarkı söyleme, dans, Fransızca ve İtalyanca, suluboya resim, arka tahtayı kullanma - her şey! Kitap öğrenmeye gelince, sık sık onun bir almanak kadar iyi olduğunu söylerim! Onu Kensington'daki okula gönderdim, biliyorsunuz. Okulu hiç sevmedi: evde benimle kalmak istedi, ama buna izin vermemem gerektiğini çok iyi biliyordum. Onun için mürebbiyeler, dans hocaları ve diğerlerini tutabilirdim, ama bu onun züppelerle omuz omuza gezmesine yardımcı olmazdı, değil mi? O da bunu yaptı, hiç kuşunuz olmasın! Onu Bayan Satterleigh'in Beyefendilerin Kızları Semineri'ne gönderdim. Gürleyen bir kahkaha onu sarstı. "Size bana neye mal olduğunu söylesem, ilk ve son olarak, lordum, inanmazsınız! Bir Bluestocking, o tekirin olması gereken şey bu, ama benim söylediğim şey, bir okul yerine ikiye bir dükkan açması gerektiğidir, daha büyük bir yalamak için asla tanışmamayı dilerim! Jenny'me uzun burnunu kaldırdı, ta ki ben ona ne kadar dolu olduğumu anlatana kadar. Ondan sonra -' Durakladı, çenesini okşadı ve düşünceli bir şekilde sırtıttı. "Çok bilgili biri olduğunu kabul etmeliyim! Jonathan Chawleigh'e para üstü vermekle övünebilecek pek kimse yoktur, ama o bunu yaptı, istediğim şey için burnumun ucuna kadar ödemeye hazır olduğumu görür görmez. Ki öyle de yaptım, sizi temin ederim. Yine de ona kin gütmüyorum, çünkü her ne kadar umduğum gibi sonuçlanmadıysa da bu onun hatası değildi. Bir iki dakika düşünceli bir sessizlik içinde oturduktan sonra kendinden emin bir tavırla şunları söyledi: 'Beni mallarımın değerinden fazla şişinirken bulamazsınız, bu yüzden size Jenny'min güzel olduğunu söylemek istemiyorum, çünkü değil. Dikkatinizi çekerim, kesinlikle bir panzehir değil: ne şirin, ne yağ dişli, ne de o türden bir şey! Yine de kabul etmediğini kabul etmek zorundayım. O

Sessiz ve bir o kadar da utangaçtı. Beni hayrete düşüren de buydu ve ona düpedüz kızdığım zamanlar olduğunu inkar etmiyorum, çünkü bir köşeye büzülüp fare gibi dilsiz kalmak yerine bunu yapmak için çabalasaydı, kimse onu fark etmeseydi, züppelerle kol kola girme fırsatını kaçırmazdı. Şimdi, eğer Bayan Julia'nın kesiminden olsaydı -

! İşte sana bir güzellik! Talipleri eksik olmaz, Paskalya'da sana bir yumurta garanti ederim! Jenny'nin okulda kurduğu arkadaşlık beni umutlandırmıştı. Jenny'nin Bayan Julia'dan iki yaş büyük olması bir yana, birbirlerine hiç benzemedikleri için birbirlerinden hoşlanmalarına neyin sebep olduğunu Tanrı bilir. Lord Oversley ile bu şekilde tanıştım. Pek iyi durumda olmadığı bir zamanda ona yapabildim, bu da onu, sizin de söyleyebileceğiniz gibi, biraz yükümlülük altına soktu. Şimdi, o ve ben peynirle tebeşir kadar farklıyız, ama oldukça dost olduk. Sevdiğim bir adam ve dolambaçlı yollara sapmadan konuşabileceğim biri, ben de öyle yaptım, kızım için ne istediğimi ona doğrudan söyledim. Elbette ondan Jenny için bir lord bulmasını beklemiyordum, ama istediğim ve elde ettiğim şey, Leydi Oversley'nin onu bir ya da iki lordla tanıştırmasıydı. Kimse ondan daha nazik olamazdı: bunu söyleyebilirim! Jenny'mi her türlü büyük partiye götürdü, ayrıca onu sadece günü Bayan Julia'yla geçirmeye davet etti, böylece sabah ziyaretlerine gelen tüm züppelerle tanışacaktı ve bunun gibi şeyler. Bundan bir şey çıkmaması onun suçu değil. İçini çekti ve başını salladı. "Pek sık hata yaptığım söylenemez, ama lord hazretleri bana gelip bir Vikont'un işimi görüp görmeyeceğini düşünmemi önerdiğinde kendimi zor durumda hissetmeye başlamıştım, çünkü eğer öyleyse beni paramın karşılığını alabileceğim bir adama yaklaştırabileceğini düşünüyordu. Bana karşı çok dürüst ve açıktı ve size ender rastlanan iyi bir karakter verdi, lordum, eğer bunu söylememe kızmazsanız. Planımdan sonra hiç de deli olmadığımı söylememe de. Bir Vikontun Kont olmaması bir yana, nereden bakarsanız bakın, Jenny'mi bir pislik için bir pislikle hazır olan biriyle perçinlemek istemezdim. Hayır, hakareti kafanıza takmanıza gerek yok, lordum! Lord Oversley'in bana söylediği ilk şey, bu fikirden hoşlanmama ihtimaliniz olduğuydu - affınıza sığınarak, bana kim olduğunuzu söyleyene kadar bundan şüphe ettim. Size Lord Lynton diyordu ve babanızın da onların üyesi olduğunu biliyordum.

Carlton House Set'i diye adlandırılan ve ilk kesimden bir geyik, tüm hesaplara göre, daha akıllı değildim. Ama tabii ki, bana sizin Kaptan Deveril olduğunuzu açıklar açıklamaz - işte o zaman mesele farklı bir hal aldı!

"Öyle mi?" dedi Adam, büyülenmiş gözlerle ona bakarak. "Neden olduğunu düşünemiyorum, ama - ama lütfen devam edin, efendim!"

"Evet, öyle," diye başını salladı Bay Chawleigh. "Seni kendim gördüğümünden değil, ama Jenny'min seni tanıdığı moda dallarından daha çok sevdiğine dair her zaman güçlü bir fikrim vardı."

Adam irkilerek, "Ama ben hiç - ?" dedi. Durdu, bu istemsiz ünlemin uygunsuzluğunu çok geç fark etti.

Bay Chawleigh'in içi rahatlamıştı ama alınmamıştı. "Evet, onunla tanıştınız," hoşgörüsüyle karşılık verdi. "Onunla sık sık karşılaştınız, ama aklınıza gelmemesi beni şaşırtmadı, çünkü hep böyle olur: diğer kızların onu parlatmasına izin verir. Geveze değildir, ama geçen yıl kasabadayken, kendilerine cerrah dedikleri bir grup cerrahın sana yaptıklarından dolayı bir kemiğe kadar yıpranmıştın, gerçi benim düşünceme göre kasaplar daha yakın olurdu, ve onlardan biri bana parmağını bile dokundurmayacaktı, Bay Chawleigh beklenmedik bir şekilde tartışmasının ana konusunu ele , "Siz topallayarak ," dedi, "ara sıra sizden söz ederdi: Çok fazla değil, biliyorsun, ama kulaklarımı dikmeme yetecek kadar. Görünüşe göre Bayan Julia ile o kadar ilgilenmiyordunuz ama Jenny'ye nazik davranmak için zaman bulabildiniz."

Birkaç kez yabancı bir kadın bulduğuna dair belirsiz bir anı Adam'ın zihninde Julia'yı ziyaret etmek canlandı, ama onun neye benzediğini ya da onun onayını kazanmak için ne yapmış olabileceğini hatırlayamadığı için ihtiyatlı bir şekilde tanıyormuş gibi yapmaktan kaçındı. Bay Chawleigh'in ağzı laf yapıyor olabilirdi ama onun zeki gözleriyle karşılaşan hiç kimse onu kandırmanın kolay olacağını düşünemezdi.

" bu!" dedi Bay Chawleigh. "Şu anda söyleyebileceğim başka bir şey var mı bilmiyorum, ama siz bu konuyu kafanızda tartana kadar bir cevap beklemiyorum, lordum."

Adam ayağa kalktı. "Çok nazıksınız efendim, ama -"

Bay Chawleigh, "Hayır, bu işe girişmeden önce iyice düşünün!" diye sözünü kesti. 'Aceleci davranmak kötü bir iştir, sözüme ! Söyleyecek bir şey yok."

Jenny'min senden daha istekli olacağını sanmıyorum. Sen uyu! Lord hazretleriyle ya da iş adamınızla konuşun. Sana kazık atılmadığından emin olmak istiyorsun ve benim sağlam bir adam olduğuma dair sadece benim sözüme güvenebilirsiniz.

"Söylediğiniz gibi biri olduğunuzdan eminim efendim, ama gerçekten -

'Öyle olabilirsin ama birkaç araştırma yapmak istemen gayet makul. Jonathan Chawleigh'i bir domuzu satın alırken yakalayamazsınız ve size yapılmasını istediğiniz şeyi yapmak benim sloganımdır. Eğer tatmin olursanız, ki olacaksınız, benim fikrim bir akşam Russell Square'de bizimle birlikte yemek yeme onurunu yaşamanız ve Jenny ile tanışmanız. Misafir olmayacak: sadece ben, Jenny ve Bayan Quarley-Bix. Jenny'ye arkadaşlık etmesi ve onu sosyeteye sokması için tuttuğum iyi bir hanımefendi. Ve ona neden iyi bir hanımefendi dediğimi bilmiyorum, çünkü bana göre o harika bir şey değil. bakarsanız, onun için düzenli olarak kandırıldığımı düşündüğüm zamanlar oluyor,' dedi Bay Chawleigh karanlık bir ifadeyle. 'Onun Quarley'lerle benim olduğumdan daha fazla akraba olmadığını keşfedersem hiç şaşırım. Ya da eğer öyleyse, lord hazretlerinin bana anlattığına göre, en iyi ailelerde rastlanan kirli bulaşıklardan biridir ve geçerken selam vermekten başka bir şey yapmazlar. Modaya uygun bir havası olmadığını söylemiyorum, ama Leydi Oversley'in yanında bu kadar iyi olmadığını anlamanız için onu yanınıza yeterli. Dahası, onunla ve Jenny'yle Park'ta araba sürmeye gittiğim tek seferde, bir sürü eğilme, yapmacıklık ve el sallama vardı, ama kimse onunla konuşmaya gelmedi. Gerçi,' diye ekledi dürüstçe, 'barouche'da olduğum için olabildi ve kimse beni modaya uygun bir adam olarak görmezdi, değil dokuzlu giyinsem bile görmezlerdi! Vay, vay, ne düşündüğünüzü çok merak ediyorum lordum, çünkü bir bakışta anladığım kadarıyla siz bu işlere çok yatkın birisiniz! Jenny'nin edeceğini varsayarak söylüyorum! Onunla henüz konuşmadım ama konuşacağım.

Adam, kendini gelgit dalgasına yakalanmış bir adam gibi hissederek çaresizce Karşı konulamaz bir güce karşı savaşılmaya kalkışmak. 'Bay Chawleigh, size böyle bir şey yapmamanız için çok yalvarıyorum! Tamamen aklım başımda - sizi temin ederim ki takdir ediyorum -'

Bir kez daha o büyük, havaya kalkmış el tarafından kontrol edildi. Bay Chawleigh nazıkçe, "Bunu düşün!" diye tavsiye etti. 'Bu fikir hoşuna gitmezse, üzerinde uyuduktan sonra söyleyecek başka bir şeyim kalmayacak ve sana söz veriyorum! Ama düşün

Dikkatli olun! Biliyorum, kendini onurlu bir şekilde kurtarmaya çalışıyorsunuz ve bu yüzden sizin için daha iyisini düşünüyorum. Ama Jenny'mi bir hanımefendi yaparsan - ve ona iyi davranırsan, ki bunu yapacağından eminim, yapmazsan beni hesaba katmak zorunda - artık borçlar ya da ipotekler hakkında endişelenmek yok: buna güvenebilirsin! İstedığın melodiyi asabilirsin - ve işte benim elim üzerinde!

Konuşurken elindeki kâğıdı uzattı ve Adam'ın bir tür trans halinde kendi elindekini kâğıdın içine koyduğunu söyledi: "Şimdi size iyi günler diliyorum ve bu şimdilik son sözüm!

Dört

Adam bu sarsıcı ziyaretin etkilerinden kurtulmaya bırakıldı ve kısa sürede kurtuldu, tiksintiden eğlenceye geçti ve kısa süre sonra da bu olayı zihninden kovdu. Kız kardeşine yazdığı ve yarıda kalan mektubu bitirmek için oturduğunda, kız kardeşinin sesi yankılandı: "*İnsan ailesi için fedakârlık yapmaya hazır olmalı, bence.* yapmaya kesinlikle hazırdı, ama bunun ne anlama geldiğini bilemeyecek kadar gençti ve henüz aşık olmamıştı. Onu rahatlatmak için yaptığı naif planı hatırlayarak gülümsedi; ama bu gülümseme mutlu bir gülümseme değildi ve kısa sürede soldu. Onun nihai kaderinin ne olacağını merak etti ve Leydi Lynton'la birlikte Bath'da yaşadığını hayal etmeye çalıştı. O kadar da korkunç bir ihtimal olmadığını düşünebilirdi; ama yine de bu durumu endişeyle beklediğini fark etti ve servetinin enkazından kızın çeyizinin en azından bir kısmını güvence altına almanın yanı sıra ona bir harçlık sağlamayı da düşündü, çünkü Leydi Lynton'ın uyguladığı her türlü tasarrufun Lydia'nın zararına olacağından kuşku duymuyordu. Lydia'ya çeşitli tasarruf yolları önermeye cüret ettiği tek seferde, örneğin son derece pahalı giydiricisinin yerine daha mütevazı bir hizmetçi almayı önerdiğinde, Lydia bunu düşündüğünü, ama zavallı babasının bu kasvetli değişikliği yapmasını isteyip istemeyeceğini kendisine sorduğunda kesin bir cevap aldığını söyleyerek onu tamamen bozguna uğratmıştı: Babası bunu hiç istemezdi.

"Ve konuda tartışamazsınız," diye gözlemlemişti Lydia, "çünkü bu doğru! O sadece şöyle derdi: "Pooh! Saçmalık!"

Adam'ın annesinin uygulayacağından korktuğu tasarruflardan biri de Lydia'nın dışarı çıkması konusundaydı. Leydi Lynton'ın mizacı sosyal değildi; büyük partilerden hiç hoşlanmamıştı ve annelik görevlerinin bu kısmını ihmal etmek için yoksulluğu bahane etmesi muhtemel görünüyordu. Adam'ın aklına, eğer kendisi de evli ve varlıklı olsaydı, karısının Lydia'yı sosyeteye sokabileceği düşüncesi geldi.

Bu düşünce aklından uçup gitti; kuru kalemını mürekkep kuyusuna daldırdı ve Lydia'ya yazdığı mektubu, niyetlendiği gibi Bay Chawleigh'le yaptığı görüşmeyi anlatarak onu eğlendirmek yerine, aniden bitirdi.

Öğleden sonra, Wimmering'in iş yerinden elden gönderilen bir notla tatsız bir şekilde canlandı. Bıkkın pratisyen, merhum Lord Lynton'un bir başka yükümlülüğünü ifşa eden rahatsız edici bir iletişim almıştı. Bu yükümlülüğün yerine getirilmesi gerekeceğinden çok korkuyordu. Elinde bu işlemle ilgili hiçbir belge yoktu; aceleyle bir mektup yazarak şimdiki Vikont'un babasının özel evrakları arasında konuyla ilgili bir şey bulup bulmadığını sordu.

Adam, intihar eden kişilerin ille de deli olması gerekmediğini fark ederek, uçarı ebeveyninin evrak yığınına bir kez daha eleme işine koyuldu.

Lord Oversley'den bir ziyaret aldığında bu işle meşguldü.

Oversley onun elini tutarak, "Sadece birkaç dakikam var," dedi, "ama size bir şeyler anlatmaya fırsat bulamadan aceleci davranırsınız diye sizi görmek için acele etmem gerektiğini düşündüm - Chawleigh'i gördünüz, biliyorum: hemen sonra beni ziyarete geldi. Senden hoşlanmış: Ben de öyle düşünmüştüm."

"Ona çok minnettarım!" diye karşılık verdi Adam. "Bu iltifata karşılık verebilmeyi çok isterdim!"

"Ah!" dedi lord hazretleri. "Ben de bundan korkuyordum. İyi ki sizi görmek için biraz zaman ayırmaya karar vermişim!"

"Yüce Tanrım!" diye haykırdı Adam. "Sen, hepiniz, böyle bir şey düşünmüş olamazsınız! - en ufak bir şansım olduğunu - Neden, bu düşünülemez!"

"O zaman sana söylemekten çekinmiyorum, Adam, seni sandığım gibi biri değilsin!" dedi lord hazretleri. "Ayrıca Fontley'i kurtarmak, kız kardeşlerinin geçimini sağlamak ve borçtan kurtulmak için eline geçen en iyi fırsatı tepersen, senin hakkında o kadar kötü düşüneceğim ki, damadım olmadığın için üzölmek yerine sevineceğim! Adam'ın sertleğtiğini gördü ve daha yumuşak bir ses tonuyla Göyle dedi: "Biliyorum, bu çok zor bir Gey ve kimsenin senin için seçeceği bir eG değil, ama çirkin gerçek Gu ki, evlat, sen Geytanın kendi pisliğindesin! Tüm samimiyetimle söylüyorum ki, kendini kurtarmak için önüne çıkan her şerefli fırsatı değerlendirmeyi adına borçlusun."

"Onurlu mu? Adam boşaldı. "Kendimi zengin bir Cit'in kızına satmak mı? Oh, hayır! Kendimi değil: unvanımı!"

'Pooh! Cheltenham trajedilerine gerek yok! Bu adil bir pazarlık ve çok daha sık yapılıyor. Evet, evet, Julia için kalıcı bir tutku olduğuna inandığınız bir şey oluşturdunuz! Tanrım, eğer hepimiz ilk aşklarımızla evlenseydik, ne kadar kötü evlilikler olurdu! Onu aklından çıkar! Size onun bir subayın karısı olmak için -" olduğundan daha uygun olmadığını söylediğimde bana inanabilirsiniz.

"Bu gereksiz, efendim! Adam araya girdi. 'Eğer onu aklımdan çıkaramadıysam, emin olun ki onunla ya da başka biriyle evlenmek gibi bir düşüncem yok!

"Dinle, Adam!" diye yalvardı Oversley. 'Eğer Bayan Chawleigh'in babası gibi olduğunu düşünüyorsan, değil! Güzel bir kız değil ama bana her zaman hoş ve terbiyeli bir kız gibi görünmüştür. Size sevimli bir eş olmaması için hiçbir neden göremiyorum. Biraz utangaç olduğu kesin, ama son derece mantıklı ve tavırları yüzünden yüzünüzün kızarmasına hiç gerek yok. Chawleigh'e gelince, sizi utandıracağını sanmıyorum. Tecavüz etmiyor. Evet, kızı söz konusu olduğunda beyninde bir arı olduğunu biliyorum, ama kendisi ton'a kabul edilmek istemiyor. İnanmayabilirsiniz ama bugüne kadar eşiğime hiç gelmedi. Ona karşı hatırı sayılır bir yükümlülüğüm var ve bunun için düzenli olarak gelebileceğimi düşünmüştüm, ama hiç de bile! Benden tek istediği Jenny'yi kendi deyimiyle *züppelerle* tanıştırmamdı! Ona Mount Street'te yemek yemesi için gönderdiğim tek daveti reddetti: Şehirde benimle yemek yemekten mutluluk duyacağını ama evime gelmeyeceğini söyledi. Onda sevdiğim çok şey var - ve Şehir'de itibarı daha yüksek olan kimse yok!

"Eminim çok saygıdeğer bir insandır," dedi Adam, "ama benim böyle bir arzum yok.
kızıyla evlenmek için.'

"Bulutların arasından çık, Adam!" dedi Oversley sertçe. 'Diyorlar ki - ve ben buna inanıyorum! - Ülkenin en zengin adamlarından biri olduğunu ve o kıza bütün servetinin miras kalacağını söylüyorlar! Şeytani pazarlıklar yapmakla ün salmış biri, ama beceriksiz değil ve Jenny'si için ne kadar çok harcarsa o kadar memnun görünüyor. Onunla evlen ve hayatının geri kalanında bir at arabası kadar yüksekte yaşa! Fontley'i sadece elinde tutmakla kalmayacaksın, onu büyükbabanın zamanındaki haline de geri getirebileceksin. Elini Adam'ın omzuna koydu ve kavradı. "Beni dinle, seni genç aptal! Babanın sana sunduğu tek şansı reddetmeye hakkın yok.

heba oldu! Eğer bu işi kendi çabanızla yapabilseydiniz sizi bu evliliğe zorlamazdım ama yapamazsınız. Alayına yeniden katılmaktan bahsediyorsun ve bildiğim kadarıyla en yüksek rütbeye ulaşabilirsin. Ama Fontley bir kez elinizden çıktı mı bir daha asla geri kazanamazsınız. Bunu bir daha düşün evlat ve unutma ki evinin reisi sensin ve yıkılmasını önleyecek güce sahipsin - eğer bunu kullanmayı seçersen! Kavrayışı sıkılaştı. Kaba bir nezaketle, "Bu işi büyütme!" dedi. "Bu adil bir pazarlık: sahte para teklif ettiğinizi düşünmenize gerek yok! Kız ona aşık olmadığını biliyor. Geri kalanına gelince - tüm kalbimle isterdim ki bu başına gelmeden önce iyileşmek için zamanın olsun, ama inan bana Adam, iyileşeceksin! Söyleyeceklerim bu kadar. Yüce Tanrım, saate bak! Gitmeliyim!"

Hızlı bir tokalaşma ve adam gitmişti.

Adam'ın yüzü, ancak (daha sonra hanımına bildirdiği gibi) konudan umutsuz değildi.

Ve ertesi gün, uykusuz bir gecenin ardından Adam, Bay Chawleigh'in davetini kabul ettiğini yazdı. İki gün sonra yine bir faytonla Russell Meydanı'nda şansını denemek üzere yola çıktı.

Saat altı için davet edilmişti ve davetin resmi olmayacağı konusunda uyarılmıştı, ama ilk başta bunun sabah kıyafeti giyileceği anlamına geldiğini düşünmüş olsa da, daha sonra bir şüphe onu sarstı ve doğru akşam kıyafeti olan uzun kuyruklu ceket, beyaz yelek, siyah pantolon ve ipek çorapları giymesiyle sonuçlandı. Muhtemelen kendini fazla giyinmiş bulacaktı, ama az giyinmiş olmanın da küçümseme olarak algılanabileceğinden şüpheleniyordu.

Yakın bir tarihte, Bedford House'un yerine inşa edilmiş olan Russell Meydanı'na ulaşmak biraz zaman aldı; bu dükalık konağı on dört yıl önce yıkılmıştı. Adam çocukken Bedford House'a götürüldüğünü hayal meyal hatırlıyordu, ama araba kaldırım taşları üzerinde ağır ağır ilerlerken, ruhunun baskısı altında, kibarlık alemlerinin ötesine götürülüyormuş gibi geldi ona. Ancak sonunda hedefine ulaştığında, meydanın büyüklüğü ve tarzı karşısında hoş bir şaşkınlık yaşadı. Oldukça geniş bir alanı kaplıyordu ve neredeyse etrafı, emlakçıların Arzu Edilen Konaklar olarak ilan etmelerine olanak verecek kadar heybetli tuğla evlerle çevriliydi. Ortada, içinde birkaç ağaç, fundalık ve sabana yaslanmış devasa bir adam heykeli bulunan parmaklıklı bir bahçe vardı.

Adam, kesicinin parasını ödedikten sonra sığ basamakları tırmanarak Bay

Chawleigh'in ön kapısı. Elini devasa pirinç tokmağa götürmeye vakit bulamadan kapı açıldı ve ilk bakışta ona bir uşak müfrezesi gibi görünen bir grup tarafından evin içine buyur edildi. Aslında Fontley'dekinden çok daha görkemli bir uşağın yanı sıra dört kişiydiler ve onu kıpkırmızı halılarla kaplı merdivenlerden birinci kattaki misafir odasına götürüp sonolik bir şekilde anons ettiler.

gün ışığıydı ama pencerelerin perdeleri çekilmemiş olmasına rağmen tavandan sarkan muhteşem kristal avizde ve tüm duvar lambalarında mumlar yanıyordu. Sayısız ışık noktası Adam'ın gözlerini bir an için kamaştırdı. Sarı saten, yaldızlı aynalar, sandalyeler ve resim çerçeveleriyle bir parıltı izlenimi edinmişti ki, onu karşılamak için öne fırlayan, elini uzatmış ve dudaklarında geveze bir hoş geldin diyen ev sahibi dikkatini çekti.

"İçeri buyurun lordum, içeri buyurun!" dedi misafirperverce. "Sizi kabul etme onuruna eriştiğim için çok mutluyum, hem de tam saatinde, ki bu kadar erken yemeğe davet ettiğim için hanımlarımdan yediğim azardan sonra bunu hiç beklemiyordum! Sekizden önce yemek yemenin moda olmadığını biliyorum, ama umarım beni bağışlarsınız, çünkü yemek için bekletildiğimde o kadar sinirli oluyorum ki, buna dayanamıyorum. Ama ne zaman bu kadar sinirlendiğimi bilmiyorum! Keşke lord hazretleri sıradan bir arabayla gelmeseydi! Arabanızı kasabaya getirmediğinizi söyleseydiniz, sizi almaya kendi arabamı gönderirdim! Fenton'a bir at arabasıyla dönmeyeceksin, sana söz veriyorum! Al, Butterbank! Ahırlara gidip arabanın daha sonra isteneceğini söyle!"

"Sevgili efendim, çok iyisiniz ama sizi temin ederim ki buna gerek yok! Adam dedi. "Benim arabacınızı kovmayın, yalvarırım!"

Bay Chawleigh, hizmetkârlarının hepsinin askıda ve yemlikte yaşıyor gibi görüldüğünü ve yapacak bir iş için daha iyi olacaklarını gözlemleyerek itirazını bir kenara bıraktı.

Bu ana kadar, heybetli cüssesi odanın diğer iki sakinini Adam'ın görüş alanından gizlemişti, ama şimdi ev sahibi olarak görevlerini hatırladı ve gerekli takdimleri yapmak için döndü. Bunu kendine has bir üslupla yaptı: "Evet, işte Bayan Quarley-Bix, lordum ve bu da benim kızım!"

Köşeli bir kadın öne çıktı, elini uzattı ve şu sözleri söyledi

Orantısız bir sevinçle: 'Lord Lynton! ? Sanırım daha önce sizinle tanışma şerefine nail olmadım, ama sanırım sevimli annenize olan benzerliğinizden sizi tanımış .

Adam mekanik bir nezaketle karşılık vererek el sıkıştı. Kendisini kırlangıç kuyruklu bir ceketle takdim etmeye iten içgüdüsünün ona ihanet etmediğini şükürler olsun ki fark etti. Bayan Quarley-Bix'in üzerinde lila renginde, düşük göğüslü, kuyruklu ve kurdele süslemeli bir elbise vardı. Başında bir türban vardı, kollarını çocuk eldivenleri örtüyordu ve retikülünün yanı sıra bir de yelpaze taşıyordu.

Adam'ın gözleri kendisine çevrildiğinde canlı bir şekilde kızaran ve hafif bir reverans yapan genç bayan daha da zengin bir şekilde giyinmişti, çünkü figürlü Fransız muslininden bir elbise onun yaşına tamamen uygun olmasına rağmen, dantel ve ipek iplerle o kadar doluydu ki çok azı görülebiliyordu. Boğazına son derece ince incilerden oluşan bir sıra takılmıştı; kısa boynu için oldukça büyük olan inci damlalar kulaklarından sarkıyordu; her bir kolunu birkaç parıltılı bilezik süslüyordu; ve yakut ve elmaslardan oluşan bir broş göğsündeki dantele saplanmıştı. Cicili bicili bir şal ve pırıltılı terlikler, ancak babası kadar düşkün bir eleştirmenin uygun bulabileceği bir *kıyafeti* tamamlıyordu.

Bayan Chawleigh'e babasının endamı miras kalmamıştı. Merhametsiz kişiler onunkini küçük bir cüce olarak tanımlamışlardı. Adam uzun boylu bir adam değildi, ama kızın başı Adam'ın omzunun hemen üstündeydi. Onda bir karelik izlenimi vardı; zaten tombuldu ve muhtemelen ileriki yaşamında şişmanlayacaktı. Kesinlikle güzel değildi, ama yüzünde en ufak bir sakıncalı yan yoktu. Gözleri büyük değildi, ama berrak gri renkteydi, iyi açılmıştı (eğlendiği zamanlar hariç, o zaman parıldayan yarıklara dönüşüyorlardı) ve ciddi bir bakışa sahipti; özenle kıvrılmış ve kıvrılmış saçları fare rengindeydi; küçük, kararlı bir ağzı, düğme gibi bir burnu ve utandığı zaman kızarmaya olan mutsuz eğiliminin üstesinden gelebilseydi iyi olabilecek bir teni vardı.

Bayan Oversley'den farklıydı. İçinde hiç parlaklık yoktu. Ne gözlerinde, ne gülümsemesinde bir çekicilik, ne düz tonlu sesinde bir müzik, ne kişiliğinde ne de duruşunda ruhani olana dair en küçük bir ima vardı. Julia'nın süzülüyor gibi görüldüğü yerde, o sert ve hızlı adımlarla yürüyordu; Julia'nın

Büyüleyici bir şekilde kemerli olabilirdi, her zaman gerçekçiydi. Şaka yapmaktan hoşlanırdı, ama her zaman şaka yapıldığını anlamazdı; duyarlılıktan çok mantığı varmış gibi görünürdü.

Adam'ın gözleri kamaşmadı ama onu bir yıl önce Mount Street'te sık sık karşılaştığı sıradan kızla özdeşleştirebildi. Yanına gitti, sevimli gülümsemesi ve kibarlığıyla şöyle dedi: 'Bayan Chawleigh'i tanıştırmama gerek yok, efendim, çünkü biz eski tanıdıklarız. ? Son görüşmemizden bu yana ne kadar uzun zaman geçmiş!

Kız ona elini uzattı, ama sadece hızlı, spazmodik bir gülümseme ve ona çok kısa bir bakışla karşılık verdi. Kadının yanaklarındaki karanfil derinleşti; adam onun utancına içtenlikle üzüldü ve Russell Meydanı'nın büyüklüğü hakkında bir şeyler söyleyerek bu garip anı atlatmasına yardımcı olmaya çalıştı: Londra'nın en büyüğü olduğu kesin miydi?

Neyse ki dili tutulduğundan, Bay Chawleigh ona meydanın tarihini, Southampton Row'dan buraya taşınmasına neden olan koşulları buradaki evi için ödediği fiyatı anlatmaktan büyük mutluluk duydu.

'Mayfair'deki züppelerin arasında caka satmak bana göre değil - ama bu ressam arkadaş orada yaşamaya başladığından beri 65 numaraya gelen bir sürü insan görüyoruz, size söyleyebilirim! Portrelerini çektirmek için geliyorlar ve çok da güzeller. Ben de öyle olması gerektiğini söylüyorum! Buna pek inanmazsınız lordum, ama benim yüz şilin bile vermeyeceğim küçük bir resim için sizden seksen ya da yüz gine koparır!

"Çok hicivlisiniz Bay Chawleigh!" diye itiraz etti Bayan Quarley-Bix. 'Bay Lawrence'tan söz ettiğimizi biliyor olmalısınız Lord Lynton. Ne büyük bir deha! Onun resimlerine bayılıyorum ve -bunu söylemeye cesaret edebilir miyim, sevgili Bay Chawleigh? - Sık sık, bizim tatlı Bayan Chawleigh'in resmini yapması için onu görevlendirmenizi diledim.

"Evet, aklıma gelmişti, ama tam boy için dört yüz gineden söz etmeye başlayınca, ki ben de bunu istiyordum, çünkü bu işi yaptırırsam çok iyi yaptırmış olacağım - işte o zaman vazgeçtim! Bana dokunduğunu düşünmüştüm! Ama yine de ne olacağı belli olmaz - yani işler istediğim gibi giderse," diye ekledi anlamlı bir şekilde.

'Sanırım Lord Lynton, Bedford House'un hala ayakta olduğu zamanlarda şehrin bu bölgesine aşınaydınız? İnsan onun yok oluşuna üzülmekten edemiyor! Ne kadar asil bir konak! Ne kadar çok çağrışım! Arazinin üzerine inşaat yapıldığını görmek size ne kadar acı veriyor olmalı!

"Oh, hayır! Adam cevap verdi. 'Hayatımda Bedford House'u bir kez bile ziyaret ettiğimi sanmıyorum ve o zamanlar o kadar gençtim ki, olayla ilgili sadece en silik hatıralarım var.

'Ama Dük'ü tanıyorsunuz, sormama gerek var mı? İnsana kardeşi *merhum* Dük'ü hatırlatıyor, elbette onu sık sık görmüş olmalısınız. Babanızın arkadaşlarından biriydi, değil mi? İkisi de tarımla uğraşırdı, bilirsiniz. Beşinci Dük'ün meydandaki heykelini gördünüz mü? Westmacott'unkilerden biri ve en iyi haliyle - eğer bu konuda bir yargıcım varsa!

"Güzel, büyük bir heykel," diye kabul etti Bay Chawleigh, "ama bir Dük'ün sabanla ne işi olur anlamıyorum, tarımla da, ki tarım çiftçilerin işidir, Düklerin değil. Her koyun kendi bacağından asılır, benim düsturum bu.

Bayan Quarley-Bix, "Ah, ama sizi temin ederim, sevgili , tarım oldukça moda oldu!" diye bağırdı. 'Sanırım bunu moda haline getiren Norfolklu Bay Coke'tu ve o, biliyorsunuz -'

"Tanrım, hanımefendi, nasıl da koşturuyorsunuz!" diye haykırdı Bay Chawleigh sabırsızlıkla. 'Ah, sonunda yemek zili çaldı! Jenny, canım, aşağıya kadar eşlik edeceksin ve biz de Lord Hazretleri'nin önüne güzel bir yemek koymuş olmanı umacağız, ne aşk ne de para için bir kaplumbağa bile olmasa. Ama sizi uyarmıştım, lordum!" Adam'ın onu fazla ciddiye alıp dehşete düşmesi ihtimaline karşı ekledi: "Sade, güzel ve bol yemek benim kuralımdır ve masaya bir konuğa ikram etmek istemeyeceğim hiçbir şey koymam, diyelim ki bir ısırık için uğradı. Jenny bugün bize ne sunacak bilmiyorum ama bildiğim bir şey var: Jonathan Chawleigh'in evinde haşhaş ve kuru fasulye bulamazsınız!

Nefesini boşa harcayabilirdi. Bu arada Adam, önünde ne durduğuna dair bir fikir edinmişti; uzun yemek masasını ağırlaştıran ve büfeye taşan yemek ve garnitür dizisine hiç şaşırmadı. Etkinlik gayri resmi olduğu için sadece tek bir yemek sunulmuştu ve bu durum Adam'ı son derece müteşekkir hissettirmişti. Çok yemek yiyen biri değildi ve birkaç yıldır, çoğu zaman tavşan çorbasından ibaret olan kamp yemeğine alışkındı,

Bir düzine yemekten oluşan bir yemeğin hakkını vermek bile bir kefaretti. Bay Chawleigh elini sallayarak, "Yemeğinizi gördünüz mü, lordum!" dedi ve bundan sonra sohbe pek az katkıda bulundu, sadece ciddi yemek yeme işinden zaman ayırarak masada kalkan balığı olmadığı için özür diledi, tatlı ekmeği tavsiye etti ve daha fazla sos istedi.

Bayan Chawleigh soğukkanlılıkla son fırtınaların kalkan balığı bulmayı imkânsız hale getirdiğini açıkladı; Adam da söyleyecek daha iyi bir şey bulamadığı için ona İspanya'da yediği iştah açıcı olmayan yemeklerden bazılarını esprili bir dille anlattı. Kadın gülümsedi ve şöyle dedi: 'Ama sizin kaldığınız yerlerden birinde -bize anlattığınızı hatırlıyorum- her zaman *penella* vardı ve çok güzeldi. Doğru mu söyledim?'

"Gerçekten de öyle ve çok *güzeldi*! Ocaktan indiğini hiç görmediğim bir tür güveç - ama içine ne konduğunu keşfedemedim: sanırım her şeyden biraz!

Bay Chawleigh, 'Ben yahnileri pek sevmem,' dedi. 'Yemek artıkları, işte bunlar ve mutfakta da yenebilirler. İzin verin sizi bir lokma jambonla baştan çıkarayım, lordum!

Adam bunu reddetti ve Bayan Quarley-Bix, muhtemelen sohbeti ilerletmek gibi sevimli bir amaçla, anne babaları eski tanıdıkları ya da uzaktan akrabaları olan, şu anda Yarımada'da görev yapan bütün soyluları saymaya başladı. Bu kişilerin Lord Hazretleri tarafından iyi tanındığından hiç şüphesi yoktu; ama Süvari Alayları'nda olmayanlar 1. Piyade Muhafızları'nda bulunduğundan, tatmin edici bir cevap veremedi; ve her ne kadar tarzını beğenmese de, bir eğlence yarattığı için ev sahibine minnettardı.

Bay Chawleigh, "Şu Lord'u ve şu Saygıdeğer'i asın!" dedi. "Bir ağız dolusu ördek yavrusu deneyin, lordum!

Adam ördek yavrusunu kabul etti ve ev sahibi göğsünden birkaç dilim keserken, Bayan Chawleigh'e Lord Byron'ın son şiirini okuyup okumadığını sorarak askeri tanıdıkları hakkında daha fazla soruşturma yapılmasını engelledi. Bayan Chawleigh'in cevabı onu şaşırttı, çünkü anında kendinden yerine başını hızlıca salladı ve şöyle dedi: Hayır. Okumak da istemiyorum, çünkü bana başka bir barbar, Doğulu insan hakkında ve korkunç olduğunu düşündüğüm *Gâvur* gibi damlayan kılıçlarla dolu gibi geliyor!

"Oh, susun, Bayan Chawleigh!" diye bağırdı Bayan Quarley-Bix, etkilenmiş bir dehşetle ellerini havaya kaldırarak. 'İlahi Byron! Nasıl böyle konuşabiliyorsunuz? *Abydos'un Gelini!* Açılış dizeleri! - 'Selvi ve mersin ağaçlarının kendi iklimlerinde yapılan işlerin simgesi olduğu toprakları biliyor musunuz?

'Evet, bu çok güzel, ama sonraki satırların saçma olduğunu düşünüyorum. Akbabanın öfkesi üzüntüye dönüşebilir, ama kaplumbağanın sevgisinin neden suça dönüştüğünü hayal bile edemiyorum. Dahası," diye ekledi kararlılıkla, "buna inanmıyorum!

"Kesinlikle hayır! Adam bu yeni bakış açısıyla oldukça eğlenmiş bir halde kabul etti.

Bay Chawleigh, "Kaplumbağa sevgisi hakkında bir şey bilmiyorum, bana sorarsanız kimse de bilmiyor, ama onları pişirmenin en iyi yolu Batı Hint usulüdür, bir buçuk bardak Madeira ve üstüne bir düzine katı yumurta sürülür ve bir semenderin altında patlatılır," dedi.

Sevgili Bay Chawleigh, bir yanlış anlama! Şair kaplumbağa hakkında şöyle yazıyor-
güvercin!

"Neden öyle diyemiyor? Hiç kumru yediğimi hatırlamıyorum ama güvercinlere çok benzediklerini söyleyebilirim. Bay Chawleigh düşünceli bir tavırla, 'Ben de güvercinleri pek sevmem,' dedi, 'ama çocukken onları hamurda pişirirdik. Onlara Delikteki Güvercinler denirdi.

"Delikteki Kurbağa gibi mi?" diye sordu Bayan Chawleigh.

"Sevgili Bayan Chawleigh, nasıl böyle konuşabiliyorsunuz?" diye itiraz etti Bayan Quarley- Bix. "Lord Lynton çok şaşırmış görünüyor!

"Öyle miyim? dedi Adam. "Görünüşüm beni yalanlıyor o zaman. Hafif bir gülümsemeyle ev sahibesine dönerek şöyle dedi "Byron'ın adını duyduğunda kendinden geçmeyen bir kadınla karşılaşmanın ne kadar ferahlatıcı olduğunu anlatamam!

"Beni mi sorguluyorsun?" diye sordu açık açık.

'Tabii ki değilim! Şiir konusunda pek iyi değilimdir ama Lord Byron'ın dizelerine gereğinden fazla değer verildiğine emin misiniz?

'Ben de öyle düşünüyorum,' diye cevap verdi. 'Ama ne kadar çabalasam da şiiri gerektiği kadar takdir edemediğimin uzun zamandır farkındayım. Yine de *Abydoslu Gelin'i* okumak için büyük çaba sarf ettim.

"Boşuna mı topluyorum?

Biraz vicdan azabı çekmiş gibi başını salladı. "Evet - gerçi kütüphane bana içinde özellikle okumak istediğim iki kitabın bulunduğu bir paket göndermeseydi ısrar edebilirdim. Artık zihnimi yoğunlaştıramayacağımı anladım ve bu girişimden vazgeçtim. *Biri* de son derece saygıdeğerdi!" dedi savunmacı bir tavırla ve kaşlarını kaldırarak ekledi: "Bay Southey'in *Nelson'un Hayatı*: yolunuza mı çıktı?"

'Ah, evet! *Bu* gerçekten de asil bir iş! Tüm Thalabas'larına, Madoc'larına ve Lanetlerine değer! Ama Bayan Chawleigh, sizi Abydos'tan uzaklaştıran diğer iş neydi - o kadar da saygın olmayan! - Sizi Abydos'tan uzaklaştıran neydi?

'Şey, o bir romandı,' diye itiraf etti.

'Lord Byron'a tercih edilen bir roman! Oh, Bayan Chawleigh!" diye haykırdı Bayan Quarley-Bix küstahça.

"Evet, onu tercih ettim. Aslında, büyük bir rahatlamayla ona döndüm, çünkü tamamen sıradan, gerçek kişiler hakkında, korsan şefleri ya da paşalar hakkında değil ve içinde kimse kimseyi öldürmüyor. Ayrıca, tam da tahmin ettiğim gibi son derece eğlendiriciydi. Utangaç bir tavırla Adam'a baktı ve küçük bir kekemelikle şöyle dedi "*Sense and Sensibility*'nin yazarından, -ama hatırlamayacağınızı tahmin ediyorum! - Ben sevmiştim ama Bayan Oversley çok sıkıcı bulmuştu. Bir gün siz de oradayken bu konuda tartıştığınızı hatırlıyorum.

"Hayır, olayı hatırlamıyorum," diye cevap verdi, rengi biraz daha artmıştı, "ama Bayan Oversley'nin romantik olanı sıkıcı olana tercih ettiğini biliyorum. Şiire de son derece düşkündür.

"Herkesin zevki kendine," dedi Bay Chawleigh, yemeğinin sonuna gelmişti, "ama çocukların okulda öğrenmeleri dışında şiir yazmanın ne yararı olduğunu anlamadığımı söylemek zorundayım, gerçi bunun onlara ne yararı var bilmiyorum. Yine de seni okurken dinlemek çok güzeldi Jenny ve parçalarını harika bir şekilde hatırlıyordun.

Bayan Quarley-Bix, Adam'a bir bakış fırlattı, ama Adam bundan kaçındı ve ev sahibinin sözlerinin sunduğu fırsatı değerlendirerek Bayan Chawleigh'i, çocukken ezberlemek zorunda kaldıkları çeşitli şiirleri anımsatan bir konuşmanın içine çekti. Bayan Chawleigh bu iğrenç karGılaGtırma oyunundan çok daha az rahatsız olmaya baGlamıGtı; bu durum, bayanlar yemek salonundan ayrıldıktan sonra, ebeveyninin, Bayan Chawleigh ve Adam'ın birlikte göz kırparak yürüdüklerini görmesine neden oldu.

Adam sertleştiğini fark etti ve tiksintisini yenmeye çalıştı. Adam

Ama Bay Chawleigh konuyu daha fazla uzatmadı, önce limanın değerinin bilinip bilinmediğini, sonra da soylu konuğunun Bayan Quarley-Bix hakkındaki görüşlerinin kendisiyle uyuşup uyuşmadığını öğrenmenin daha önemli olduğunu düşündü. Adam bu soruya kaçamak bir cevap verdi, çünkü Bayan Quarley-Bix'i hiç sevmemesine rağmen onun durumunun rahatsız edici olduğunu düşünüyordu ve Bay Chawleigh ile birlikte yaşamak zorunda kalan herkese o kadar acıyordu ki, onu k t lemek istemiyordu.

'Bana kalırsa gösterişten başka bir şey değil,' dedi o değerli kişi. 'Ona bir ayar vereceğini umuyordum, çünkü tahammül edemediğim bir şey varsa o da sahtekarlıktır! Hayır, Smithfield pazarlıklarını da sevmem, Jenny'ye eşlik etmesi için onu tuttuğumda da böyle bir şeyle karşılaşmıştım. Unutmayın, ben züppe değilim, ama k nt m n karşılığını isterim ve bunu elde ettiğimde de bir kururuunu bile esirgemem, buna emin olabilirsiniz! Jenny'min taktığı incileri fark ettiniz mi? Onları Rundell & Bridge'den aldım ve gözümü bile kırpmadan on sekiz bin  dedim - gerçi "Bitti!" demeden önce birkaç bin daha indirdim tabii.

Onu eşyaları hakkında konuşmaya ikna etmek zor olmadı. Bayanlara katılma zamanının geldiğini söylemeden önce, Adam onu masanın üzerindeki devasa epergne'i hangi koşullarda elde ettiğini, duvarları süsleyen çeşitli resimlere ne kadar ödediğini, Adam'ın içtenlikle hayran olduğu yemek servisini Gümrük Binası'ndan nasıl getirttiğini ve aynı nitelikte daha pek çok bilgiyi anlatmaya yöneltti. Kendini küçümseyen Adam, onu en sevdiği konuyu anlatması için cesaretlendirdi. Kötü bir durumdu ama Bayan Chawleigh'den evlenecek kadar hoşlanıp hoşlanmadığının sorulması kadar kötü değildi; Bay Chawleigh'nin dilinde dolaşan sorunun bu biliyordu.

Salona girdiklerinde hanımları şöminenin yanında oturmuş, Bayan Chawleigh'i bir nakışla uğraşırken buldular. Bayan Quarley-Bix hemen Adam'ın dikkatini bu konuya çekerek, sevgili Bayan Chawleigh'nin kendi elleriyle çizdiği bu nefis desene hayran kalmasını ve daha önce hiç bu kadar güzel bir şey görüp görmediğini söylemesini rica etti.

"Her zaman söylüyorum, o beni kızartıyor, endüstrisi ve başarılarıyla. Kayıtsız bir dikişçi olmadığım için kendimle gurur duyuyorum, ama *onun* dikişleri o kadar düzgün ki, kendi işimin görülmesine izin vermekten oldukça utanıyorum. Onun müziği de! Sevgili Bayan Chawleigh, umarım

Bu akşam bizi şımartmak mı istiyorsunuz? İzninizle uşağa çalgıyı açması için zili çalayım! Siz, Lord Lynton, onun performansından memnun kalacağınızı biliyorum, ki çok üstün olduğunu söylemeye cüret ediyorum.

Bay Quarley-Bix hemen Bayan Chawleigh'i dinlemeyi çok istediğini söyleyerek karşılık verdi, ancak Bayan Chawleigh o kadar kararlı bir şekilde mazeret bildirdi ki Bay Quarley-Bix onu zorlamaktan vazgeçti. Bayan Quarley-Bix, Bay Chawleigh'den destek istedi ama nafile.

'Evet, çok güzel çalıyor ve arada sırada güzel bir melodiden hoşlandığımı inkar edemem, ama şu anda müzik istemiyoruz,' dedi. 'Lord hazretlerine porselenlerimi görmesi için söz verdim, canım, bu yüzden dolaba gel ve ona en iyi parçaları göster, çünkü ona söylediğim gibi bu konuda benden daha çok şey biliyorsun.

Bayan Chawleigh itaat etti, ama Adam porselen hakkında onu ikna edemeyecek kadar az şey bildiğinden, aralarında iyi bir anlayış yaratma çabası pek başarılı olmadı. Bayan Chawleigh'in bilgisi hatırı sayılır olabilirdi ama bir olmadığı açıktı. Adam, babasının ona bir almanak kadar iyi olduğunu söylediğini hatırlayarak, ders kitabının daha iyi bir benzetme olacağını düşündü. Yumuşak hamur ve sert hamur konusundaki cehaletini aydınlatabilirdi; hayran olduğu bir kâsenin üzerindeki Vincennes mavisinin fırçayla sürüldüğünü açıklayabilirdi; kaideler üzerinde oturan parlak mineli bir çift yaratığın kylin olduğunu söyleyebilirdi; ama St Cloud porseleninden bir hokkanın güzel dokusuna dikkatini çektiğinde bunu düz, tarafsız bir sesle yapıyordu; ve Yung-Chêng hanedanının yakut sırtlı bir tabağını gösterirken elleri dikkatliydi, ama bir aşığın elleri değildi. Adam aniden ve şaşkınlıkla fark etti ki, tüm bu kaseleri, bardakları ve grupları gerçekten seven, üstün bilgisiyle kendisi değil, *famille noire* bir vazoyu okşarken sadece şöyle diyebilen babasıydı: "*Hissediyorum, lordum: her zaman anlayabilirsiniz!*"

Bir resmin değerini, o resmin içeriğine göre değerlendiren bir adamın büyüklükte ve evini kaba bir zenginlikle döşemiş bir adamın sadece porselen koleksiyonu yapması değil, içgüdüsel olarak iyi ve kötüyü ayırt etmesi Adam'ın ilgisini çekmişti. Bay Chawleigh'i hobisi hakkında konuşmaya ikna etmeye çalıştı, ama beyefendi kızının geri plana çekildiğini fark eder etmez sözünü kesti ve zarif bir Capo di Monte grubunu dolaba geri koyarken şöyle dedi: 'Şey, bu porselenleri neden sevdiğimi bilmiyorum.

ve bu bir gerçek! Eğer bunları öğrenmek istiyorsan Jenny'konuşmalısın: onda benim hiç sahip olmadığım kitap bilgisi var.

"Bayan Chawleigh'in, kitap öğrenmekten daha değerli bir şeyiniz olduğunu söylemeye cüret edersem güceneceğini sanmıyorum, efendim.

"Hayır, çünkü bu çok doğru," dedi hemen. "Babamı memnun etmek için çiniyi öğrendim, ama kendim sanatsal bir eğilime sahip değilim.

"Ah, Bayan Chawleigh, bunu nasıl söylersiniz?" diye haykırdı sadık Bayan Quarley-Bix. 'Yaptığınız büyüleyici eskizleri, nakışlarınızı, müzik yeteneğinizi düşündüğümde -'

"Şimdi aklıma bir şey geldi!" diye araya girdi Bay Chawleigh. "Lord Hazretlerine Jenny'nin yaptığı perspektif çizimi göstermek istiyorum! Kütüphaneye gelin hanımefendi ve onu bulmama yardım edin!

Bayan Quarley-Bix, genç çifti yalnız bırakmaya yönelik bu bariz girişime karşı koymak için elinden geleni yaptı; ancak Bay Chawleigh'nin çizimi belirli bir portföyde bulacağına dair verdiği tüm güvenceler onu amacından vazgeçirmeye yetmedi. Juggernaut niteliği ön plana çıktı ve birkaç dakika içinde isteksiz bayanı odadan dışarı çıkarmayı başardı ve bariz bir yalancılıkla hem kendisinin hem de onun hemen geri döneceğini söyledi.

Durum garipti ve Bayan Chawleigh'in utancı da durumu daha az garip hale getirmiyordu. Yüzü kıpkırmızı kesilmiş ve dili tutulmuştu; Adam bu garip anı yumuşatmak için hafif bir söz söylediğinde cevap vermedi, ama gözlerini onun yüzüne dikerek şaşkın bir ifadeyle ağzından kaçırdı: "Özür dilerim!" dedi ve ellerini yanaklarına bastırarak arkasını döndü.

Bir an için hissettiği tek şey, bu kadar az hitap ettiği için ona duyduğu kızgınlıktı. Sadece onun yönlendirmesine cevap vermesi yeterliydi ve bu durum ortadan . Bilinçli bakışı, söylediği sözler, hatta aceleyle ondan uzaklaşması bile bunu imkânsız kılıyordu. Bu kadar açık bir şekilde sıkıntılı olmasaydı, neredeyse onu zorlamaya çalıştığından şüphelenebilirdi.

Ateşe doğru yürüdü ve soğukkanlılığını yeniden kazanmaya çalıştıktan sonra şöyle dedi: 'Çizimlerimi hayranlıkla seyretmek zorunda kalmak en büyük dayatma; ve onları ziyaretçilere göstermek - özellikle hoşlanmadığım şey bu! Ama babam - Görüyorsunuz, hiçbir şey onu caydıramaz! Ben - ben çok üzgünüm!'

Olayı geçiştirmek için geç de olsa cesurca bir girişimde bulunduğunu fark etti ve kızgınlığı geçti. Tereddüt etti ve sonra şöyle dedi: 'Bayan Chawleigh, insanın eskizlerini sergilemesinin acı bir deneme olduğunu kabul etmemi mi tercih edersiniz, yoksa açıkçası, hiçbir iki kişinin kendilerini böyle utanç verici bir durumda bulabileceklerini sanmıyorum dememi mi?

"Ah, hayır! Çok utanç verici!" dedi boğuk bir sesle. "Babamın - bu gece - bu kadar erken - böyle bir niyeti olduğunu bilmiyordum!

'Ben de öyle! Ama bunu o yaptı ve ikimiz için de aptallık olur, öyle değil mi? Neden birlikte dirgenlendiğimizi anlamamış gibi davranmak. Kızın başını salladığını gördü ve kolaylıkla değil ama büyük bir ciddiyetle devam etti: 'Bana karşı açık olmanı dilerim. Baban aramızı yapmaya çalışıyor ama sen bundan hoşlanmıyorsun, değil mi? Bunu bana söylemekten korkmana gerek yok: Daha yeni tanışmışken nasıl hoşuna gitsin ki? Korkarım ki bu gece beni isteğiniz dışında ağırlamak zorunda kaldınız. İnanın bana, bunun böyle olduğunu söylemeniz yeterli, o zaman bu iş daha fazla uzamaz!

Bu açık sözlölük onu sakinleştirdi. Sırtını ona dönmüş, ateşe bakıyordu ama şimdi döndü ve alçak bir sesle cevap verdi: 'Zorla tutulmadım. Babam böyle bir şey yapmazdı. Öyle göründüğünü biliyorum - ve kızartmayı yönetmeyi seviyor - ama beni zorlayamayacak kadar bana düşkün ve - ve bazen biraz zorba görünse de çok nazik.

Gölümsedi. "Evet, iyiliksever bir despot, belki de en kötü tiranlık türüdür, çünkü karşı koyması en zor olanıdır! Her şeyin en iyi niyetle yapıldığı yerde - ve itaat edilmesi gereken bir ebeveyn tarafından - isyan etmek neredeyse canavarca görünüyor!

Yüzündeki kızarıklık kaybolmuştu; hatta oldukça solgundu. 'Bunu yapmak istemezdim ama böyle bir konuda gerekli olsaydı isyan *ederdim*. Durum öyle değil. Sizinle evlenmemi *istiıyor* lordum, beni *zorlamıyor*.

Alnında belli belirsiz bir atıklık vardı; dikkatle ona bakıyor, yüzünü okumaya çalışıyordu. "Sevginin zorbalığı mı?

Başını iki yana salladı. "Hayır. Onu hayal kırıklığına uğratmak beni üzer, ama eğer -eğer sevgim zaten meşgulse ya da plan hoşuma tereddüt etmem. Bunu sakince ama çaba sarf ederek söylemişti. Bir sandalyeye doğru ilerledi ve oturdu. "Size karşı açık olmamı istediniz lordum. Bundan hoşlanmıyorum. Eğer katlanabileceğinizi düşünüyorsanız -' Kontrol etti ve gitti

küçük bir duraksamadan sonra. "Ben romantik değilim. İçinde bulunduğumuz koşulları çok iyi anlıyorum ve bunu beklemiyorum. Kendiniz de söylediniz, çok az tanışıyoruz.

Geri çekilme dürtüsüne hâkim olmak ve onun bu evlenme teklifini kabul etmesinin kendisinininkinden daha soğukkanlı olmadığını söylemek zorundaydı. Onun da beti benzi atmıştı ve gergin bir sesle cevap verdi: 'Bayan Chawleigh, eğer buna katlanabileceğinizi düşünüyorsanız kendimi şanslı sayacağım. Size sahte para teklif etmeyeceğim. Bu durum için doğal olan türden protestolar yapmak size hakaret etmek olur, ama benimle evlenme onurunu bana bahşederseniz sizi mutlu etmeye çalışacağımı söylerken samimi olduğuma inanabilirsiniz.

Ayağa kalktı. "Olacağım. Bunu düşünme! Bunu *denemeni* istemiyorum - Sadece rahat olmanı istiyorum! Umarım seni rahat ettirebilirim: Elimden geleni yapacağım. Ve sen de bana ne yapmamı istediğini söyleyeceksin - ya da hoşuna gitmeyen bir şey yaparsam - değil mi?

Şaşırdı ve biraz da duygulandı, ama elini tutarken şöyle dedi: 'Evet, gerçekten! Ne zaman sinirlerim bozulsa ya da rahatlıktan sıkılsam!

Bir saniye baktı, adamın gözlerindeki şaşkın bakışı gördü ve aniden güldü. "Oh - ! Hayır, sana *söz veriyorum* sinirlenmeyeceğim!

Önce elini, sonra da hafifçe yanağını öptü. Kız irkilmedi ama hoşuna gitmiş gibi de görünmüyordu. Ve onu öpmek gibi bir arzusu olmadığı için elini bıraktı, kırılmamıştı ama rahatlamıştı.

Beş

Nişan hemen ilan edildi ve düğün günü bir ay sonraya, 20 Nisan'a ayarlandı. Bay Chawleigh, kızının yüceltildiğini görmek için sabırsızlandığından mı, yoksa Adam'ın ağlamasından korktuğundan mı bilinmez, pazarlığı sonuçlandırmak için sabırsızlanıyordu ve o anda *gazeteye* ve *Morning Post*'a ilan göndermekten kendini zor alıyordu. Bay Chawleigh, büyük bir açık sözlülükle, haber ne kadar çabuk duyulursa Adam için o kadar iyi olacağını söyledi; ama Adam bu haberi ailesine duyurmadan önce evliliğin reklamını yapmanın uygunsuz olacağını kabul etmek zorunda kaldı.

Bir başka aksilik daha onu bekliyordu. Kendisinden önce yapılan düğünlerin hepsinden daha ihtişamlı bir düğün yapma planlarının tam ortasında, müstakbel damadının yakın zamanda geçirdiği yasın bu tür planları geçersiz kıldığını nazikçe hatırlatan bir uyarı aldı: Adam, törenin özel olması gerektiğini, sadece her iki tarafın da yakın akrabalarının ve özel arkadaşlarının davet edilmesi gerektiğini söyledi. Bu ağır bir darbeydi ve Jenny araya girip o dobra üslubuyla şöyle demeseydi bir irade savaşına yol açabilirdi: 'Artık yeter baba! Böyle bir şey olmaz!'

Diğer çevrelerde bu haber çok farklı şekillerde karşılandı. Lord Oversley bunu duyduğuna çok sevindiğini söyledi; Leydi Oversley ise gözyaşlarına boğuldu. Bir an için afallayan Wimmering kendini toparlayarak patronunu tebrik etti ve tüm mali düzenlemeleri ona bırakması için yalvardı. Bayan Quarley-Bix gibi o da sevinçten ölüyordu, sevincini azaltan tek şey Adam'ın kasaba evini satma planına devam etme kararıydı. Şimdi bir şehir evine her zamankinden daha fazla ihtiyacı olduğunu söyleyen temsilcilere, Grosvenor Sokağı'ndaki malikaneden daha mütevazı boyutlarda bir ev kiralamak niyetinde olduğunu söyledi; kiralanan bir yerin itibarlı olamayacağı uyarısına ise sadece "Ne saçmalık!" demekle yetindi.

Adam nişanlandığı haberini Leydi Lynton'a mektupla ilette ve Fontley'e dönmek için bahanesini iş olarak gösterdi. Kaçınılmaz şaşkınlık, sorular ve belki de bu duyuruyu karşılayacak olan onaylamama ile yüzleşmeyi kendine yediremiyordu.

Bay Chawleigh'i ağızdan ağıza anlatmak için yetersizdi. Lord Oversley'nin dostluk kurduğu zengin bir tüccar olduğunu yazabilirdi ve Leydi Lynton, Jenny'nin sakın tavırlarını, üstün anlayışını ve düzgün fiziğini okuyunca, bu akıcı cümlelerin onun kaleminden kolayca çıkmadığını anlayamazdı. Mektubunu annesine Londra'ya gelip müstakbel geliniyle tanışması için yalvararak bitirdi, ama aynı postayla ablasına da kısa ve çok daha açık sözlü bir mektup göndermeyi uygun buldu.

Charlotte, annemi kasabaya getirten konusunda sana güveniyorum. Ona herhangi bir ilgide geri kalmasının ne kadar uygunsuz olacağını anlat: törensel ziyaret yapılmalı. Eğer Bath'a yerleşme niyetini sürdürürse, Lynton Evi'ndeki eşyalardan hangilerini kendi kullanımı için istediğine karar vermesini isterim. Ona bunu söyleyin, eğer kendi yollarından birine saparsa.

Fontley'den kendisine herhangi bir mektup ulaşmadan önce, nişanlandığına dair ilan yayınlanmıştı ve koşulları ani bir değişime uğradı. Hesaplarını ödemek için kendisinden borç alan kişiler bir anda onun müşterisi olmak için sabırsızlanmaya başladılar. Terziler, tuhafiyeciler, kuyumcular ve araba yapımcıları onun himayesi için yalvardılar; listenin en başında, Beşinci Vikont'a verdikleri giysilerin ödenmemiş faturası dört haneli rakamlara ulaşan Schweitzer & Davidson firması vardı. Yaşlı Drummond bile varisine duyuruyu gösterdiğinde sessiz bir zafer gülümsemesine izin verdi. 'Lord Hazretleri, oğlum, Drummond's'dan istediği melodiyi çıkaracak,' dedi.

"Evet, efendim: Sanırım öyle!" diye cevap verdi Genç Drummond, hayretle.

Nişanının bu sonucu, Adam'ın daha önce maruz kaldığı bitmek bilmeyen taleplerden sonra hoş bir değişiklik olmuştu ama Fenton's Hotel'in yönetiminin ve çalışanlarının Chawleigh-gold'a olan sadakatini bile borçlu olduğunu bilmenin onu memnun etmesi beklenemezdi. Bayan Oversley'den gelen mektup da moralini düzeltmeye yardımcı olmadı.

Annesi haberi Julia'ya vermiş, *gazetenin* ölümcül nüshasını eline tutuştururken şöyle demişti: "Julia, aşkım, cesur olmalısın! Annesinin mükemmel anlayışından destek alarak cesur davranmıştı, ama bu haber bir süre için onu tamamen etkisiz hale ve zihninin kısa sürede eski haline gelmeyeceğini hissediyordu. Gözyaşları yazmasını zorlaştırıyordu, ama gerçekten de onun

Mutluydu ve isteksiz elini Bayan Chawleigh'e bir not yazmaya zorlamıştı - *'bir zamanlar, inandığım gibi, arkadaşım'*. Tunbridge Wells'teki büyükannesini ziyaret etmek için şehirden ayrılıyordu: Annesi şimdilik Adam'la tesadüfen karşılaşma riskine girmemenin daha akıllıca olacağını düşünüyordu.

Bir sonraki posta ona çeşitli akrabalarından bir dizi mektup getirdi; Bridestow Teyzesi'nin Bayan Jane Chawleigh'in *kim olduğunu* öğrenmek istemesinden, Bayan Chawleigh'in hayal edilebilecek en sevimli kız olması gerektiğine ikna olmuş yaşlı bir kız kurusu kuzenden gelen duygusal bir efkâra kadar uzanıyordu: Adam'ın gelininin mizacı hakkında hiçbir şey bilmediğini fark etmesine neden olan bir gözlem.

Fontley'den gelecek mektuplar için birkaç gün beklemesi gerekti ama sonunda geldiler: Jenny'nin dünyanın en korkunç kızı olduğundan emin olan Lydia'dan çılgınca bir karalama; ve Charlotte'tan sıkıntılı bir mektup. Sevgili anneciğim, diye yazıyordu, hayatta kalan tek oğlunun hiç tanımadığı bir kadınla nişanlandığını öğrenince o kadar büyük bir şok geçirmişti ki, tüm yetileri askıya alınmıştı. Daha sonra endişe verici spazmlar geçirmiş ve bu üzücü durum Dr. Tilford'un önerdiği ilaçlara boyun eğmiş olsa da, mektup yazmak gibi zorlu bir işe kalkışamayacak kadar bitkin düşmüştü.

"Şu anda onaylanması beklenemez," diye yazdı Charlotte, bir uyarı notu düşerek, *"ama bu duruma uygun olan her şeyi yapmak için kendini zorlayacağına inanıyorum. Kıpırdanmalarının üstesinden gelmeye çalışıyor, ama Lynton Evi'ni satmaya niyetli olduğunuz bilgisi, sevgili Kardeşimizin orada doğmuş olması nedeniyle bazı tedirgin edici düşüncelere yol açtı... İşte, Dst. Adam, Sevgili Lambert tarafından rahatsız edildim. Ziyareti anneme çok iyi geldi, çünkü bir saattir onunla oturuyor ve ona evliliğinizin tüm avantajlarını sakın bir sağduyuyla anlatıyor..."*

Görünüşe göre Lambert'in sakın sağduyusundan yararlanıncaya kadar annem, yasının ya halka açık bir otelde kalmasını ya da sabah ziyaretleri yapmasını söz konusu olmadığını ilan etmişti. Ama Lambert'in öğüdü galip gelmişti: Adam'ın sakın bir yerde, kibar bir pansiyonda kalacak yer bulması koşuluyla, annem kendisinden istenen acı verici çabayı gösterecekti. Ama Charlotte'un yazdığına göre, Sevgili Babam'ın dokunaklı anılarını barındıran Clarendon *olmazdı*.

Adam'ın aldığı en hoş mektup babasının buruk mektubuydu.

ablası. Leydi Nassington, Yorkshire'daki Lord'unun koltuğundan yazdığı mektupta onu sağduyusundan dolayı tebrik etti ve ona hem Hampshire'daki evini balayı için bir tatil yeri olarak hem de düğün töreni boyunca ona destek olması için üçüncü oğlunun hizmetlerini teklif etti.

Adam bu tekliflerden ilkinin memnuniyetle kabul etti, çünkü Bay Chawleigh balayını planlamakla kalmayıp masraflarını da karşılamaya istekli olduğuna dair endişe verici işaretler veriyordu; ama ikincisini reddetti, çünkü Adversane Kontu'nun en büyük oğlu Vikont Brough Timothy Beamish'i kendine sağdıç olarak seçmişti.

Brough ile dostluğu Harrow'daki ilk dönemine dayanıyordu ve hem ayrılığa hem de farklı ilgi alanlarına rağmen ayakta kalmıştı. Arada sırada yaptıkları yazışmalar onları birbirlerine bağlamış ve birkaç yıl sonra, Brough'nun Adam'ın himayesini istediği, toy ve çekingen bir asteğmen olan Bay Vernon Beamish'in 52. Alay karargâhına gelmesiyle bu bağ daha da güçlenmişti. *"Eğer denize düşmez ya da Portekiz'in vahşi doğasında kendini kaybetmezse, kısa süre içinde küçük kardeşim sevgili Dev tarafından takviye edileceksin,"* diye karalamıştı Brough. *'Oldukça iyi bir yavru, ona karşı nazik olun ve iğrenç Kurbağalarla oynamasına izin vermeyin...'*

Adam Fransa'dan döndüğünde Brough Londra'da değildi, ama Adam'ın yaklaşan evliliğiyle ilgili haberin *gazetede* çıkmasından iki gün sonra Fenton's Hotel'e uğradı ve Lord Lynton'ın dışarıda olduğunu öğrenince onun dönüşünü bekleyeceğini söyledi. Bir saat sonra Adam onun özel salonuna girdiğinde onu ateşin yanındaki sandalyede uzanmış, uzun bacaklarını önüne uzatmış ve vücudunun geri kalanını *Courier*'nin bir nüshasının arkasına saklamış olarak buldu. Kapı açıldığında bunu indirdi ve yerleşik bir melankoli ifadesi taşıyan kadavra gibi bir yüz ortaya çıktı.

"Brough!" diye haykırdı Adam sevinçle.

"Sakın beni gördüğüne sevindiğini söyleme!" diye yalvardı lord hazretleri. "Bıyıklardan nefret ederim!"

'Bıyıkların canı cehenneme! Hiç kimseyi gördüğüme bu kadar sevinmemiştim!

"Çok romantik!" diye iç geçirdi Brough, kendini sandalyesinden sürükleyerek. 'Yoksa İngiltere'ye daha yeni mi geldiniz? Hadi gel! Az ve öz denemekten çekinme!

Adam gülümseyerek onun kemikli elini kavradı. 'Birkaç haftadır İngiltere'deyim.

Üç - ama daha fazla görünüyor.'

"Oldukça sinsi , değil mi?" diye takıldı arkadaşı.

"Hayır - şerefim üzerine! Brooks'ta sizi aradım ama hala Northamptonshire'da olduğunuzu söylediler. Size dün mektup yazdım: Mektubumu almış olamazsınız, değil mi? Beni nasıl buldun? Sizi şehre getiren nedir?"

"Mektubunuzu almadım; sizi Grosvenor Sokağı'nda sorarak buldum; *Gazetede*ki ilan beni şehre getirdi," diye cevap verdi Brough, uzun parmaklarıyla birkaç soruyu işaretleyerek. "Bu, biliyorsunuz, İngiltere'ye döndüğünüz haberini güçlü zihnime iletti. Ama neden benim işime yarayabileceğiniz fikrini aklıma getirdiğimi tahmin bile edemiyorum!"

"Güçlü aklın seni sağdıcım olarak istediğimi anlayana kadar!" dedi Adam, onun derin gözlerinin içine gülümseyerek. "Bunu benim için yapar mısın, Brough?"

'Ama tabii ki! Dünyanın en büyük zevkiyle, sevgili oğlum! Bayan Chawleigh'i tanımıyorum ama babam bana bunun mükemmel bir eşleşme olduğunu söyledi. Yapmanız gerekeni yaptığınızı söylüyor ve ben de size tebriklerini sunacağım. Bu arada, genç kardeşim nasıl?"

"Onu son gördüğümde çok kötü durumdaydı. Keşke ben gittiğimden beri neler olduğunu bilseydim! Soult kaçıyor ama henüz yakalanmadı. İzin için başvurmak zorunda kalmak için ne güzel bir an! Ondan değil tabii ki. Ben satıyorum."

Brough, 'Barış zamanında görev yapmanın çok sıkıcı olduğunu düşünürsünüz,' dedi. 'Söylenenlere göre Bourbonlar yaz bitmeden geri dönecekler. Bergen-op- Zoom'daki o acınası iş ne kadar ters tepecek bilmiyorum. Graham bu konuda ender rastlanan bir şey yapmış gibi görünüyor.

Adam yüzünü buruşturarak başını salladı, ama şöyle dedi: 'Bundan etkilenmeyeceğiz. Eğer Soult'a karşı üstünlük sağlayabilirsek, onu Pirenelere , erzaklarını keserek, bakın bakalım bütün ev yıkılmayacak mı! Güney Fransa'daki duyguların ne olduğu hakkında hiçbir fikriniz yok: yerlilerin bize İspanyollardan daha iyi davrandığını sanıyorduk! Aniden güldü. "Biz el koyduğumuz şeylerin parasını ödüyoruz, Boney'nin ordusu ödemiyor! Tanrım, keşke şu anda nerede olduğumuzu bilseydim! Orthes'ten bu yana neredeyse bir ay geçti - sanırım politikacılar karmaşası bizi oy alıyor!"

Ertesi gün, 20 Mart'ta Tarbes'te kazanılan zaferin haberi yayınlandı. Hafif Tümen'in bir kısmı sıcak çatışmaya girmişti ama

52'nci Alay harekâta pek katılmış gibi görünmüyordu: bu durum Adam'ı zorunlu yokluğu için biraz teselli etti. Bununla birlikte, Wellington Soult'un iletişim hatlarını başarmış gibi de görünmüyordu. Mareşal Toulouse'a doğru düzenli bir şekilde geri çekiliyordu.

Adam'ın dikkatini daha çok aile içi meseleler çekiyordu. Görkemli bir evlilik töreni planlarından vazgeçen Bay Chawleigh, Jenny'sinin saraya takdim edilmeden önce bir sonraki yıla kadar bekleyip beklemeyeceğini öğrenmek istedi. Bayan Quarley- Bix'in verdiği bilgiye göre, Jenny'nin bu görev yerine kadar sosyeteye giremeyeceğini anlamıştı; ama Jenny'nin tam olarak doğru olmayan bir şey yapmasını istemese de, onun sahneye çıkışının ertelenmesini hiç de hoş karşılamadığı açıktı. Eğer herhangi bir partide görünmezse, lordum gelininden utanıyormuş gibi görünecekti ve bu da (dedi Bay Chawleigh, çenesi hırçın bir şekilde dışarı fırlayarak) pazarlık ettiği şey değildi.

Adam ne bu uyarının şeklinden hoşlanmış ne de sezonun şenliklerine katılmak istemişti ama Bay Chawleigh'in itirazını takdir etmişti. Bay Chawleigh, Jenny'nin sosyeteye girmesi için ona yüklü bir para ödüyordu ve her ne kadar anlaşmanın lafzı Jenny'nin asalete yükseltilmesiyle yerine gelse de, ruhu onu sosyeteye sokmak için her türlü çabanın gösterilmesini gerektiriyordu. Bütün bir yıl boyunca inzivaya çekilmek zorunda kalan biri Vikontes olmaktan çok az tatmin olabilirdi. Dahası, eğer bir takdim yapılmaz ve gelin çiftin tören ziyaretlerini kabul etmeye hazır olduğunu bildiren kartlar gönderilmezse, Adam, ait oldukları seçkin çevreye girmek isteyen bir hanımefendi için birinci derecede önemli olan bazı yüksek titizlerin, yas döneminin onları daha sonra Leydi Lynton'ı ziyaret etme görevinden muaf düşünebileceklerinden korkuyordu. Hatta yas döneminin katı bir şekilde sürdürülmesinin, her zamanki nezaketin beklenmediğine dair zımni bir işaret olduğu bile düşünülebilirdi, çünkü ertelenmesi daha uygun olacak bir nikâh kutlaması için bu dönemi kesintiye uğratmak kesinlikle çok tuhaf bir davranıştı.

Bay Chawleigh, "Evet, ama işleriniz beklemez lordum," dedi Adam ona zorluğu açıklamaya çalıştı. 'Düğümün atıldığını görene kadar hakkımı devretmeyeceğim, çünkü senin bana sunabileceğinden daha iyi bir güvencem olmadan saçma sapan şeylerle uğraşacak biri değilim. Şimdi, paslanmaya gerek yok! Ben

Anlaşmaya sadık kalacağından şüpheliyim, ama bunu yapmak için hayatta olacağını kim söyleyebilir? Sana her şey olabilir, o zaman ben nerede ? Aldgate'deki Pompa'da bir taslak tutuyor!'

Bu bakış açısının Adam'ın hoşuna gitmesi beklenemezdi; ama mizah duygusu imdadına yetişti ve nişanı reddetmek gibi pervasız bir dürtüye boyun eğmek yerine Leydi Oversley'den akıl danıştı.

Durumun inceliklerini hemen kavradı ve konuyu derinlemesine düşündü. 'Takdim edilmeli,' diye karar verdi. 'Sunulmazsa çok garip bir görüntü olur, çünkü insan evlenirken hep öyle olur, bilirsiniz. Ve yas tutarken bir misafir odasına gitmekte hiçbir sakınca yoktur, gerçi bence renkli de *değil* - belki lavanta hariç. Yalnız, onu kim takdim edecek? Genelde bunu kişinin annesi yapar, ama zavallı Jenny'nin annesi yok ve olsaydı bile - canım , evet! bu biraz garip, çünkü bunu kendi annenizden isteyebileceğinizi sanmıyorum. Böylesine *derin* bir yas içindeyken olmaz yani! Ben olmak zorundayım, ama kendi ailenizden birini bulabilirsek daha iyi bir izlenim yaratacağımızı düşünüyorum.

"Nassington Teyzem mi?" diye sordu Adam.

"Öyle mi?

"Sanırım olabilir.

"Eğer onu ikna edebilirsen, öyle yap! Kimse bu amaca daha iyi cevap veremez, çünkü o çok önemli biri ve son derece saygın kişilere verdiği ezici cevaplarla ünlü! *Onun* onayı çok değerli olmalı. Diğerlerine gelince, bence balolara gitmemelisiniz. Yemekli partiler ve toplantılar, evet! Balolar, hayır! En azından bir tanesine katılabilirsin ama orada dans etmemelisin.

"Yapamam," diye Adam. "Çok topalım, hanımefendi! Ne biçim bir figür çizerim!" "Öyle yaparsın!" diye kabul etti, gözle görülür bir şekilde parlayarak.

Onun sakatlığını hatırlamanın zihnini ciddi bir endişeden kurtardığını söylemedi ve Almack's'ın mağrur patroniçelerini Jenny'ye kupon vermeye nasıl ikna edebileceğini düşünmek için beynini zorladığını tahmin ettiyse de bunu söylemedi. Ama King Street'teki bu iffetli toplantı salonlarına girme hakkının sahibine bir saray takdiminden daha büyük bir ayrıcalık kazandırdığını ve bunu elde etmenin çok daha zor olduğunu biliyor olmalıydı. Kulübe altı büyük hanım başkanlık ediyordu.

keyfi olduğu kadar esnek olmayan kurallar dayatıyordu. Sadece rütbe, Almack's'a giriş için bir pasaport değildi; ve hayal kırıklığına uğrayanlar, orgeat'tan uyarıcı bir içeceğin bulunamadığı ve İskoç makaraları ve kır danslarından başka hiçbir şeyin dans edilmediğı bir toplantıya bilet almaya imrenmelerine hayret etseler de, bu tür hoşnutsuzluklar kimseyi aldatmadı. Bir balo salonunda yeni Alman valsiyle dönmek ya da quadrille'in inceliklerine girişmek daha eğlenceli olabilirdi; ve Londra'da misafirlerini çay ve bayat ekmek-tereyağıyla ağırlamayı hayal edecek bir ev sahibesi yoktu; ama hiç kimse sezonun en şık balolarına davetiyelerin Almack'ta tek bir görünüşle kazanılan *cazibeyi* taşıdığını iddia edemezdi.

Leydi Oversley, altı hostesi zihinsel incelemeden geçirdikten sonra Her ikisi de çok iyi huylu olan Leydi Sefton ya da Leydi Castlereagh'a, düğünde baş nedime olarak görev yapmayı teklif ettiğı Jenny'ye kupon vermeleri için yalvarma görevinden kurtulduğı için çok rahatlamıştı. Ancak Jenny bunu reddetti ve bu vesileyle kendisine destek olması için Bayan Tiverton'ı davet ettiğini söyledi. Adam'a Bayan Tiverton'ın son derece kibar biri olduğunu söyledi. Bu söz Adam'ın canını sıktı, ama hafifçe şöyle dedi: 'Eğer ondan hoşlanıyorsan, eminim sevimli bir kızdır. Senin refakatçini sevemem! Kendinizi onu partilerinize davet etmek zorunda mı hissedeceksiniz?

'Oh, hayır! Bu tanışıklığı sürdürmek istemiyorum,' dedi sakince. "Ondan hiç hoşlanmıyorum.

Bunda babasının acımasızlığına dair bir ipucu vardı ve bu onu dehşete düşürdü. Onun ciddi ciddi baktığını gördü ve ekledi: 'Ona karşı bir yükümlülük altında hissetmiyorum, biliyorsun. Cömert bir ödeme aldı ve yuvasını pek çok yönden besleyebildi. Bütün düğün giysilerim en pahalı evlerde dikiliyor, biliyorsun ve tabii ki onların işlerini yoluna koyduğı için komisyon alıyor.

'Yüce Tanrım! Kazanç elde etmek için sizi savurganlığa teşvik etmesi çok uygunsuz bir davranış. Ondan gerçekten de kurtulacaksınız!'

"Ah, evet, ama babam en pahalı yerlerden alışveriş yapmamı sevdiği için bunun bir önemi olmadığını düşündüğünü sanıyorum. Tereddüt etti ve sonra utangaç bir tavırla sordu: 'Bu bana size sormak istediğim bir şeyi hatırlattı: Bir şifonyer tutmalı mıyım? Bayan Quarley-Bix tutmam gerektiğini söylüyor ve ben de doğru bulduğunuz şeyi yapacağım - sadece

Yaşlı hizmetçimi yanımda tutmayı tercih ederim! Büyük bir terzinin beni hor göreceğini *biliyorum!*

'Eğer tüm terziler annemin Bayan Poolstock'u gibiyse, ikimize de burun kıvrır. Hiç bu kadar üstten bakan bir kadınla karşılaşmamıştım!'

"O zaman babama bunun gerekli olmadığını düşündüğünüzü söyleyebilir miyim?"

'Evet, ona Bayan Poolstock'un bana şifonyerlerden öyle nefret söyle ki evde bir tane bile olmasın! Evlerden bahsetmişken, bir şehir evi konusunda ne yapmamı istersiniz? Wimmering bana Grosvenor Sokağı'ndakini satmakta zorluk çekmeyeceğimizi söyledi, belki de başka bir ev bakmalıyız - tabii ikimizden biri zaman ayırabilirse, ki bundan şüpheliyim! Wimmering'e biz Hampshire'dayken bizim için ne bulabileceğine bakmasını söyleyeyim mi? Eğer uygun gördüğü bir yer olursa, sizi Fontley'e götürmeden önce inceleyebiliriz.

Kadın hemen kabul etti ve balayından hemen sonra Fontley'e gidip gitmeyeceklerini sordu.

'Hoşunuza gitmediği sürece. Seni orayla ve halkımla tanıştırmak istiyorum.

"Orada kalmak ister misin? Bu sezon şehre hiç gelmeyecek misin?" "Ne yani, *bütün* sezonu kaçırarak mıyım?" diye cevap verdi toparlayıcı bir ses tonuyla.

'Hayır, gerçekten! Var mı

Takdim edileceğinizi unuttunuz mu? Mayıs ortasından önce şehre dönmek için acele etmeliyiz, bu da Fontley'de kalış süremizi birkaç güne indirecektir.

"Ben sadece - yas tuttuğunuz için - partilere gitmeseniz daha iyi olur diye düşünmüştüm.

"Tam tersine, Leydi Oversley'e danıştım ve bana dans dışında her şeyi yapmamızın uygun olacağını söyledi. Ve ben dans etmem, biliyorsun - gerçi gelecek yıl balolarda sana eşlik edeceğim ve kız kardeşimin bana Byron'ın yaptığını söylediği gibi, kasvetli bir şekilde topluluğu inceleyeceğim!

Altı

Leydi Lynton'ın Londra'ya ulaşması iki gün sürdü, çünkü hızlı ilerlemek için tasarlanmamış eski moda bir araç olan aile arabasıyla seyahat etmeyi tercih etmişti. Kendisi ve Charlotte'un yanı sıra Bayan Poolstock'un da sığabileceği kadar geniş olması gibi bir avantajı vardı ama Adam'a kasabaya neden bu arabayla geldiğini açıklarken bundan söz etmedi. Onun yerine Adam'a, ilk ekonomilerinden birinin babasının her zaman sakladığı postilyonları kovmak olduğunu hatırlattı. 'Bunun akıllıca olup olmadığına karar vermeyi sana bırakmalıyım, canım. Doğru olduğunu düşündüğün şeyi yaptığından eminim ve kendime verdiğim rahatsızlığı dikkate almıyorum.

"Ama postilyon kiralayıp post-şezlongla gelebilirdin, anne!" diye itiraz etti Adam.

Sesini çıkarmasa daha iyi ederdi, çünkü kusurlarının farkına çabucak varmıştı. Bunlar arasında, annesinin kendisini kiralık çocuklara emanet etmesi durumunda maruz kalacağı tüm tehlikeleri soğukkanlılıkla düşünmesini mümkün kılan bir duygusuzluk da vardı.

Bu vaaz verilirken Lydia'nın giyim kuşamının ayrıntılarını özümseyecek zamanı olmuştu; kız kardeşiyle yalnız kalır kalmaz, annesinin Russell Meydanı'na kıvrımlı krepler içinde, tek süsü sedef üzerine *grisaille* işlenmiş, mezarın üzerinde sefilce sarkan bir kadını betimleyen büyük bir yas broşuyla gelip gelmeyeceğini öğrenmek istedi. "Peki Lydia neden seninle gelmedi?

Charlotte, Lydia'nın gelmek istemediğini itiraf etmek zorunda kaldı. 'Sana o kadar bağlı ki, dayanamayacağını düşündü - yani, o -'

"Sizi anlıyorum," diye araya girdi. 'Ancak yanılıyor. Bayan Chawleigh çok hoş bir kız. Bence Lydia ondan hoşlanacak. Umarım beğenir, çünkü beğenmezse aramız bozulur ve bu da beni çok üzer.

Başını öne eğdi, ama şöyle demeye cesaret etti: 'Sevgili kardeşim, yaptığın fedakârlığı ne kadar derinden hissettiğimi sana bir *kez olsun* söylememe izin ver! Ne zaman

Düşünüyorum da, eğer sizin kararlılığınıza sahip olsaydım -'

"Charlotte, kaz gibi davranma! Bir trajediye yardımcı olmuyorsun! Aklından geçenleri biliyorum ama evlensem de bekar kalsam da *bu* söz konusu olamazdı. Sana yalvarıyorum, bunu bir iş haline getirme! Ona hafifçe sarıldı, bu ona söylediği her şeyden daha fazlasını anlatıyordu. "Annem nerede yaşamak istediğine karar verdi mi? Fontley'de mi kalacak, yoksa Bath planına sadık mı kalacak?"

"Bath planına göre ve -Ah, Adam, bu konuda çok endişeliyim ve ona eşlik etmenin belki de benim görevim olduğunu düşünmekten kendimi alamıyorum! Ama Lambert, Bath'a bir kez gidersem annemin evliliğine karşı bütün itirazlarını yenileyeceğini düşünüyor. Çok kötü bir kararsızlık içindeyim ve bana tavsiyede bulunmanızı diliyorum!"

"Lambert'le evleneceksin elbette. Annemin yanında Lydia olacak, Bridestow Teyze de ona eşlik edecek. Neden tereddüt ediyorsun?"

"Eğer bunun yanlış olacağını düşünmüyorsanız - annem çok geç yas tuttu!" diye duraksadı.

Ona öyle bir şey yapmadığına dair güvence verdi, bu da onun daha parlak görünmesini sağladı ve daha sonra, Dowager'ın evliliğe olan rızasını geri çekme konusunda endişe verici işaretler gösterdiğini söyleyen Bay Ryde'dan içten bir el sıkışma kazandı.

"Mesele şu ki, eski dostum, şimdi sen meseleleri o kadar güzel bir şekilde düzelteceksin ki, bu eylemlerden eskisi kadar hoşlanmayacak," dedi. 'Bırak Charlotte'u Bath'a götürsün, onu orada tutmak için önce bir bahane, sonra başka bir bahane bulacaktır!"

"Anlıyorum. Eğer annem hemen oraya gitmekte ısrar ederse, düğün tarihini benim ve Jenny'nin Hampshire'dan dönüşümüzü takip eden haftaya alsak iyi olur.

Bu düzenleme Dowager'ın onayını almayı başaramadı. Bir ailede bu kadar aceleyle yapılan iki düğünün çok tuhaf bir görüntü oluşturacağını söyledi.

"Charlotte'un evliliğini birkaç ay ertelemenin daha iyi olacağını düşündüğümü itiraf etmeliyim," diye kabul etti Adam. 'Eğer böyle düşünüyorsan, sonbahara kadar Bath'a gitme! Ne de olsa bunu yapmanı gerektirecek bir durum yok.

"Canım, benden çok şey istememelisin!" diye karşı çıktı hanımefendi. 'Fontley'de kalmamın sana bir yararı olsaydı kalırdım, yerime bir yabancı - üstelik dolduracağı mevkiye layık olduğuna inanmadığım birinin - oturduğunu görmenin yaratacağı acı duyguları bastırmak için son gücümü sarf ederdim! Ama sana yardım etmek için yapabileceğim hiçbir şey yok, zavallı oğlum.

Bu, Russell Meydanı'na yapılacak ziyaret için pek iyi bir işaret değildi; ama Adam'ın anladığı kadarıyla bu ziyaret oldukça iyi geçmişti. Leydi Lynton ve Charlotte, Bayan Chawleigh ile refakatçisini evde buldular, ama onlarınki sabah daveti olduğu için evin efendisiyle tanışmadılar. Charlotte, annesinin Bayan Chawleigh'den hoşnut kaldığını düşündü, çünkü yüzünün güzel olmamasına üzülmeye ve kırkına varmadan şişmanlayacağı kehanetinde bulunmasına rağmen, Charlotte'la birlikte Albemarle Sokağı'na dönerken, en azından gelininin tavırları yüzünden kızarmak zorunda kalmayacağı için minnettar olduğunu söylemişti. Charlotte asil bir tavırla, "Ve gerçekten de Adam, onu çok etkilenmemiş ve hoş buldum ve eminim ondan hoşlanmayı öğreneceğim," dedi.

Leydi Lynton'ın en sert çıkışları Bayan Quarley-Bix içindi. iğrenç ve imalı olarak tanımlandı. Böyle bir insanın arkadaşlığına katlanmak zorunda kalmaktan daha kötü bir sınavın hayal bile edilemeyeceğini söyledi. Ama bu Bay Chawleigh ile tanışmadan önceydi.

Toplantı Lothian's Hotel'de yapıldı ve gayri resmi bir nitelik taşıyordu; Chawleigh'leri orada sessizce yemeğe davet etme görevi Adam'a verilmişti. Leydi Lynton, bu sakin şenliği bir şehit cesaretiyle karşılayarak, Bayan Quarley-Bix'i davetten hariç tutmak için elinden geleni yapmasını söyledi, ama bunu başaracağına dair hiçbir umudu olmadığını, çünkü bu tür tecavüzcü kadınların en az hoş karşılandıkları yerde kendilerini içeri atacaklarına güvenebileceğini söyleyerek onu gelecekteki suçlamalardan çok güzel bir şekilde akladı. Ancak, Bay Chawleigh her şeyi kolaylaştırdı ve la'ship'in küçümsemesi olarak adlandırdığı şey için minnettarlığını ifade ettikten sonra ekledi: 'Ve şimdi dikkat et! Bayan Q.-B.'ye bir şey söylemeyin, çünkü eminim ki hanımefendisi *onun* ağlayıp sızlamasını istemez!

Bu nedenle, Lothian's Hotel'e sadece Chawleigh'ler geldi. ve Leydi Lynton'ın özel salonuna alındılar. Bayan Chawleigh'in mücevherleri hem yaşına, hem de o anki duruma göre fazla görkemliydi, ama leylak rengi ipekten yarım elbisesinde kusur bulunamazdı; ebeveyninin diz pantolonu ve parlak kravat iğnesi bir aile yemeği partisinden çok bir saray davetine uygunsaydı, bu modası geçmiş tarz Dowager'ın gözünde ona hiçbir kötülük yapmamıştı.

Oğlu onun kederinin süslerini dehşetle izleyebilirdi, ama Bay Chawleigh üzerinde anında bir etki yarattılar. Zayıf elin üzerine eğildi.

Ona elini uzattı ve kendisini yemeğe davet etmesini çok nazikçe karşıladığını söyledi. "Eminim ki, arkadaşlığa uygun olmadığınızı düşündüğümde, bu sizin cesaretinize ters düşmüş olmalı.

Hüzünlü bir gülümseme bu övgüyü onayladı. "Çok memnun oldum!" diye mırıldandı dul kadın, tekrar sandalyesine çöktü ve yelpazesinin bir hareketiyle kendisinin yanındaki sandalyeye oturmasını işaret etti. Partinin genç üyeleri kendi aralarında oldukça zahmetli bir sohbet sürdürürken, dul kadın Bay Chawleigh'e en iyi yemeklerinden ikram etti. Garson gelip de akşam yemeğinin bitişik salonda kendilerini beklediğini haber verdiğinde Bay Chawleigh onun ne kadar çok ve ne kadar ağır acılar çektiğini ve talihsizliğin darbelerine ne kadar cesurca göğüs gerdiğini biliyordu. Hatta Londra'ya gitmek için ne kadar çaba harcadığını da biliyordu (son derece zor koşullarda) ve en az onun kadar sarsılmıştı. Kırılgan olduğu her halinden belli olan soylu bir hanımefendinin hantal, eski bir faytonla ve onu koruyacak bir atlı bile olmadan kötü yollarda sürüklenmesinin korkunç olduğunu düşündü. Onu Fontley'e kendi posta arabasıyla götürmesine izin verilirse bundan onur duyacağını söyledi. "Sarı sınırlayıcılarınızdan hiçbirisi, leydim!" dedi ona. 'Bindiğiniz herhangi biri kadar iyi yaylı, ki bunun için ne kadar ödediğimi düşünürseniz öyle olması gerekir. Ve Hounslow'da yetiştirilmiş uygun postilyonlar, buna güvenebilirsiniz, çünkü Jonathan Chawleigh için sadece en iyisi yeterince iyidir.

Akşam yemeğinde endişe verici bir gayretle leydi hazretlerinin banyosuna girdi.

Sadece seyahatinin tüm ayrıntılarını ayarlamayı değil, aynı zamanda şehirde hangi evlerin kiralık olduğunu keşfetmesi için saymanlığından akıllı bir genç adamı hemen Bath'a göndermeyi teklif etti. Leydi Lynton iplik gibi aksanıyla onu rahatsız etmeyi aklından bile geçirmemesi gerektiğini söyledi; ama adam onu ev arama zahmetinden kurtarmanın kendisi için bir zevk olacağını ve hiç zahmet çekmeyeceğini belirtti. Zavallı kadın kendini Bath'a sürüklenirken bulacak ve saymanlıktaki zeki genç adamın onun için seçtiği bir yere ister istemez yerleşecekmiş gibi görünmeye başladı; ama tam oğluna kederli bir bakış atarken Bayan Chawleigh açıkça şöyle dedi: "Leydi Lynton kendi evini seçmeyi tercih eder, baba.

Lambert neşeyle, "Evet, hanımefendinin de ona hizmet edecek iki oğlu var, efendim," diye ekledi. "Yani, kendimi böyle adlandırmama izin verilirse!

Konuşurken ona kemerli bir bakış fırlattı, bu da onun

Bay Chawleigh'ye nezaketle gülümsedi ve ona çok minnettar olduğunu, ama Wimmering'in işlerini onun için halledeceğine inandığını söyledi.

"Evet, öyle olacak!" diye onayladı Bay Chawleigh ve kıkırdayarak ekledi: "Tam bir tüylü! Kâtiplik yapmadığınızı göreceksiniz, leydim! Bay Chawleigh, bu sözlerin kendisini zorladığını gördü ve neşeyle şöyle dedi: "Renk vermenize gerek yok, lordum! Siz de işlerle ilgilenmek istemiyorsunuz: beni ve Wimmering'i kendi halimize bırakıyorsunuz! Birbirimizi sizin asla anlayamayacağınız kadar iyi anladığınızı garanti ederim!"

Bu ustaca üslupla aileyi rahatlattıktan sonra dikkatini Charlotte'a çevirdi. Kurnaz gözleri onu onaylayarak süzdü ama aralarında bir konuşma geçmedi. Onunla hoş bir şekilde konuşmak için elinden geleni yapan Charlotte'un aşırı kibarlığı, ona bir yerlinin kendisine hitap etmesinden duyduğu gergin şaşkınlıkla bakmasına neden oldu. Bay Chawleigh'nin genç kadınlara karşı tutumu şakacı ve babacan bir tavidir. Onların görünüşlerine iltifat edilmesinden ve sevgilileri hakkında sorguya çekilmekten hoşlandıklarına inanıyordu; ama iltifatları Charlotte'un yüzünü kızarttı ve yaklaşan evliliklerine sinsice bir gönderme yaparak, haber halka duyurulduğunda bir sürü kırık kalp olacağı kehanetinde bulunduğunda, Charlotte şaşkınlıkla gözlerini onun yüzüne kaldırdı ve bu ağır kibarlığın kendi zevkine ne kadar az uygun olduğunu gizleyemedi.

Lambert onu kurtarmaya geldi ve şakayla karışık ona karşılık verdi. Bay Chawleigh'i eğlendirme çabaları takdire şayandı, ama üslubunu kabul edilebilir olduğunu düşündüğü şeye uyarılama çabası, bir çocuğu iyi huylu bir şekilde eğlendiren bir adamın tavrına bürünmesine neden oldu ve kısa süre sonra onu yere serdi. Bayan Chawleigh başından sonuna kadar soğukkanlılıkla ama oldukça sessiz bir şekilde davrandı: Russell Meydanı'na geri dönerlerken babası bu konuda onu destekledi. 'Dinlemeyi konuşmaktan daha çok severim' dedi.

Ama konuştum baba: Lordumla ve Bayan Charlotte'la! Benden onu aramamı istedi.

ona.'

"kadar da küçümseyici!" diye homurdandı. 'Onunla nasıl devam ediyorsun? Gururlu bir , değil mi?"

"Oh, hayır! Çok nazikti ve benden hoşlanmaya niyetliydi, bence bu gerçekten iyi bir şey, çünkü lordumun benimle evlenmesini istemiyor. Memnun görünmek için çok uğraştı. Ona nasıl hissettiğini anladığımı söylemek isterdim ama onu yeterince tanımıyorum. Ve belki de bu pek doğru olmaz.'

Bay Chawleigh elini kızın dizine koyarak, "Şimdi Jenny, söyle bana!" diye emretti. "Geri çekilmek istemiyor musun, kızım? Seni buna zorlamıyorum, unutma!"

"Hayır, bunu yapmak istemiyorum," diye cevap verdi iletişimsiz bir şekilde.

Arabadaki köşesine tekrar oturdu ve bundan memnun olduğunu söyledi. 'Sahip olacağınız konumu bir kenara bırakırsak - bu hafife alınacak bir şey değil ve sakın öyle düşünmeyin! - Lord hazretlerini severim. Bu, benim payımın peşinde olduğu ya da onunla iş yapmak istediğim anlamına gelmiyor, ama benim için tam bir beyefendi. Ailesine gelince, eminim annesi tatlı bir hanımefendidir, zavallı ruh! O kızkardeşi ben de sevmedim, ama sana gerektiği gibi davranıyorsa, ki öyle olduğunu söylüyorsun, istediği kadar niffy-naffy olabilir, umurumda değil. Şişmanla zayıfı bir tutarsak, lord hazretlerinin ailesini düşündüğümünden daha çok sevdim.

Ne yazık ki Lord Hazretlerinin ailesi bu duygulara karşılık vermedi. Leydi Lynton, ancak sık sık salata sodasına başvurarak bayılmaktan kurtulmuş biri görünümünde, Bay Chawleigh gibi bir eziyeti hak etmek için ne yaptığının kendisine söylenmesini rica etti; Charlotte ise ellerini ovuşturarak haykırdı: 'Ah, sevgili Adam, bizi uyarmalıydın! Zavallı annem ne kadar sarsıldı! Onun bu *kadar* kaba bir insan olabileceğini hiç düşünmemiştik!

"Oh, hadi ama! dedi Lambert gülerek. 'Böyle düşünmeniz doğal, ama size daha kötülerinin de olduğunu söyleyebilirim! Yine de söylemeliyim ki -' Durdu, Adam'ın gözleriyle karşılaştı, gözlerini kırıştırdı ve sonra oldukça aceleyle şöyle dedi: 'Özür dilerim! İnsanın dili bazen kaçıyor!

Adam başını salladı ve ondan uzaklaştı. Bayanlar bu kadar kolay susturulamazdı ve her zamanki gibi olmayanların kusurlarını tartışmaya başladıktan sonra, Bay Chawleigh'de başlangıçta kendilerine görünenden çok daha ciddi kusurlar keşfettiler. Onu savunmanın bir yararı yoktu ve tartışmayı sona erdirme çabası, Leydi Lynton'ın trajik bir şekilde, bir annenin oğluyla dürüstçe konuşamayacağı bir noktaya gelindiğini haykırmasıyla sonuçlandı. Müstakbel eşini kötüleyecek tek bir kelime bile söylemeyecek kadar onun duygularına saygı duyduğunu umduğunu ekledi. Tek umudunun, gösterişli olmasının yanı sıra, yaşına uygun olmayan ve hiçbir zaman oğlunun işine yaramayacak mücevherlerle aşırı yüklenmemesi için onu ikna edebileceğine inanıyordu.

Ne bir havası ne de bir yüzü olan kadınlar.

Charlotte bunun çok ileri gitmek olduğunu hissetti. şöyle dedi: ' olun, babası istediği için böyle yapıyor! Onun gibi olmadığı için ne kadar minnettar olmalıyız!

"Kesinlikle öyle!" dedi Lambert. 'Çok hoş bir kız ve iyi bir anlayışa sahip olduğunu söyleyebilirim. Babasına gelince - şey, hanımefendi, onu düşünmeye gerek yok, her şeyden önce! Size kendisini zorla kabul ettirmek istemediğini söylediğini duydum.

"Bunu kastettiğine inanabilseydim!" diye iç geçirdi dul kadın.

"En azından, anne, sana onun evimde her zaman hoş karşılanacağını söylediğimde ciddi olduğuma inanabilirsin!" dedi Adam, oldukça sert bir şekilde.

"Ah, Adam, Fontley'de olmaz! Charlotte istemsizce bağırdı.

'Kesinlikle Fontley'de! O olmasaydı Fontley'in satılmış olacağını unutmuş gibisiniz! Onu bizi ziyaret etmesi için oraya davet etmeyeceğimi mi sanıyorsun? Ne kadar da yakışıklıyım!'

Yüzünü çevirdi ve alçak bir sesle şöyle dedi: 'Unutmuşum ya da belki de bu kadar utanç verici - insanın kendini kabullenmesinin bu kadar imkânsız olduğu bir durum üzerinde düşünmeme izin vermedim! Başka bir şey söylemeyeceğim.

"Sanırım yeterince konuşuldu," diye yorgun bir ifadeyle karşılık verdi.

Bu duygular annesi tarafından paylaşılmıyordu; annesi kimsenin *onun* duygularını dikkate almadığını söylemek zorunda kalmıştı. Tek tesellisi, Adam'ın zavallı babasının benzer şekilde yaralanacak kadar hayatta olmamasıydı.

Charlotte gözyaşlarına boğuldu ve boğuk bir itirazda bulundu; ama Adam'ın gözlerine hüznü bir gülümseme yerleşti. Yine de tek söylediği şeydi: 'Pekâlâ anne. Ağlayıp gideyim mi? İstedğin bu mu?

Eğer Dowager'ın bu soru karşısında şaşırmasını bekliorsa, onu hafife almıştı. Ona, sevdiklerinin mutluluğuna bağlı olmayan hiçbir dileği olmadığını söyledi. "Sizi etkilemeye çalışmak benden uzak olsun!" dedi. "Ne yazık ki, doğalarımız birbirine o kadar zıt ki, seni neyin mutlu edeceğini bilemiyorum! Zenginlik benim için hiçbir şey ifade etmiyor. Senin içinse durum farklı, kendi kararını kendin vermelisin. Bir şeyden emin olabilirsin: Annenin dudaklarından hiçbir suçlama sözcüğü çıkmayacak!

Bu muhteşem söz üzerine Charlotte'un koluna yaslanarak yatak odasına çekildi ve bütün gece gözlerini kapatma beklentisini reddetti.

Ne mutlu ki, ertesi gün Wimmering'in Lynton Evi için çok iyi bir teklif aldığı haberi düşüncelerine başka bir yön verdi. Gerçekten de müstakbel alıcı, evi hemen teslim alabilmek için belirlenen yüksek fiyatı ödemeye hazırdı. Adam bu teklifi kabul etti ve ailesini anında saran acı, satışın Lydia'nın geçimini sağlamasını mümkün kılacağını söylemesiyle neredeyse aynı hızla dindi. Böylece Leydi Lynton ne sevdiği ne de istediği bir evi kaybetmenin yasını tutabildi ve evin satışını kabul etmek için fedakârca bir nedene sahip oldu. Artık sadece hangi mobilyaları kendi kullanımı için saklamak istediğine karar vermesi gerekiyordu. Adam ona seçtiklerini alması için tam yetki verdi ve Charlotte'un yönetimini ona bıraktı. Evin içerdiği her şey, şimdiye kadar fark edilmemiş olsa da, değerli anılar barındırıyor gibi görüldüğünden, depolanacak pek bir şey kalmayacağı anlaşılıyordu.

Yedi

Düğün 20 Nisan'da gerçekleşti; bu tarih Louis XVIIIth'in Londra'ya girişine ve Prens Regent tarafından devlet töreniyle karşılanmasına denk geliyordu. Hartwell'de özel olarak yaşıyordu ve yirmi yıllık sürgün hayatında ilk kez Fransa Kralı olarak kamuoyu önünde kabul ediliyordu. Bu durum Bay Chawleigh'i, Adam'ın kaybının kendisine yüklediği sessiz görevle barıştırmak için çok şey yaptı. "Çünkü," dedi, "o Fransız için koparılan bunca yaygara ve yapılan bunca tantanadan sonra, bu işi istediğimden iki kat daha iyi yapsaydım bile kimse bana aldırış etmezdi!

Toplumsal olaylar kesinlikle herkesin dikkatini çekiyordu. Adam, Müttefiklerin Paris'e girişinin şerefine Kule toplarının ateşlendiğini duymak için Fontley'e yaptığı kısa ziyaretten dönmüştü; bir hafta sonra Bonaparte'ın tahttan çekildiği haberi geldi ve hemen ardından Lord Wellington'ın 12 Nisan'da Toulouse'dan gönderdiği mesaj yayınlandı. Lord hazretleri savaştaki son zaferini kazanmış gibi görünüyordu. Savaş o kadar uzun yıllar sürmüştü ki, insanlar heyecan kadar kuşku da duyuyorlardı; Müttefiklerin yine de hataya düşecekleri konusunda karanlık kehanetlerde bulunanlar bile vardı; Bonaparte'ın Elba'ya çekilmesine izin vermenin delilik olduğunu düşünenler de çoktu.

Bay Chawleigh, "Eğer tekrar başlamazsa beni işaretleyin!" dedi. 'Onunla yapılacak tek bir şey var, o da onun sonunu getirmek, çünkü her yere saldıran bir adamın bir ada parçasında sessiz kalmayacağı mantıklı geliyor, ki bu Elba'nın da öyle olduğunu duydum. Onu tekrar kaçıracağız, bundan eminim! Hoşnutsuz bir şekilde düşüncelere daldıktan sonra, Jenny'nin evliliğinin insanların dikkatini çekmesini sağlayacak tek şeyin Oldenburg Büyük Düşesi'nin törene katılması olduğunu ekledi.

Rusya İmparatoru'nun kız kardeşi olan bu yeni dul hanımefendi birkaç hafta önce Londra'ya gelmiş ve Piccadilly'deki Pulteney'de kalıyordu; otelin tamamını kendisi, kızlarından biri, çok çirkin iki nedimesi ve birkaç hizmetçinin konaklaması için kiralamıştı. Genelde bu iki kadın arasında bir evlilik planlandığına inanılıyordu.

ya da Galler Prensesi'nden boşanmayı başaramazsa, onun yerine kardeşi Clarence Dükü'nü alabileceğini söyledi. Kendisi de ziyaretinin sadece zevk ve gezip görme amaçlı olduğunu söylüyordu; Naip'e kendini beğendirmek için çaba harcadığı da pek söylenemezdi. İyi bilgilendirilmiş kişiler, onun evlilik planlarının sadece vekaleten olduğunu ve Orange Prensi'yle nişanı pek de iyi gitmeyen Galler Prensesi Charlotte'un işlerine karıştığını söylüyorlardı.

Bay Chawleigh, "Ve neden birileri her dışarı çıktığında ona bakıp durmak ister, bilemiyorum!" dedi. 'Benim düşünceme göre, hakkında o kadar çok şey duyduğumuz beyaz tenine rağmen o bir panzehir. Beyaz tenli olması onun için iyi, yoksa o kalın dudaklarıyla onu bir zenci sanırdınız!

Bu kısıtlamalara rağmen, Deveril ailesinden birileri Grandükes'i tanıyor olsaydı, onu düğüne davet etmekten hiçbir şeyin alıkoyamayacağı açıktı: Adam'a açıkladığı gibi, böyle yüce kişilerle omuz omuza olma arzusundan değil, kızını her zaman en iyi şekilde uğurlayacağına söz verdiği için. "Öyle de ," diye belirtti. "Belediye Başkanı'nı arabasıyla getirtmiş olsaydım da bu kadar büyük bir olay olurdu.

Adam sempatik bir şekilde cevap verdi ama Büyük Düşes'le en ufak bir tanışıklığı olduğunu kesin bir dille reddetti. Bir an için Bay Chawleigh'nin son Vikont'un Prens Naip ile olan dostluğunu bilip bilmediğini merak etti. Bay Chawleigh biliyordu, ama bu kadar yükseklerle çıkmaması gerektiğini bildiğini umduğunu söyledi. 'Bir yabancı başka bir şeydir, ama Prens Naibi bambaşka bir şeydir. O Rusya İmparatoru'nun kız kardeşi olabilir, ama her şey söylendiğinde o kim?

"Kimmiş o?" Adam da aynı fikirdeydi. 'Kraliyet ailesi için kafamızı yormayalım! Onlar olmadan çok daha iyisini yaparız!

Neşeyle konuşuyordu, sesinde ya da tavırlarında onu ele geçiren gerçekdışılık duygusunu ele veren hiçbir şey yoktu. Kendisi de bir rüyada yaşıyor gibiydi. Hayallerin geleceği yoktu ve beynini ileriye bakmaya zorlayamayacak kadar yorgun olduğu için kendi hayallerinin ne olabileceğini keşfetmeye çalışmadı. Gerçekten de düşünmek için çok az zamanı vardı: durmaksızın meşguldü ve düğün günü yaklaştıkça, unutulmuş ve yapılmayan şeylerin çokluğu onu öylesine rahatsız ediyordu ki, sadece kısa bir süre için

Toulouse'dan gelen mesajı getiren Lord William Russell ile buluştu. Bu buluşma ona iyi geldi; ordudan ayrıldığından beri olup bitenleri öğrenmek, arkadaşlarından haber almak, Lord March'ın Orthes'te aldığı yaradan mucizevi bir şekilde kurtulmasına sevinmek ve karargâhın son şakalarına gülmek ona kısa bir süreliğine de olsa gerçekliği yeniden hatırlattı ve bu durum onu yüreklendirdi.

Düğününde Leydi Oversley'nin övgüye değer bulduğu bir tavır sergiledi. Leydi Oversley çok etkilenmişti ve daha sonra lorduna, sevgili Adam'ın gerçek duygularını gizlediğini görmek için ağlayabileceğini, sadece solgunluğunun bu çabanın ona ne kadar pahalıya mal olduğunu gösterdiğini söyledi.

Aslında hiçbir çaba yoktu. Adam, huzursuz rüyasına geri döndüğünde, sadece terbiyesinin emirlerine itaat etti. Görgü kuralları belli bir davranış çizgisi gerektiriyordu ve bu talebe cevap vermek onun için ikinci bir doğa olduğundan, düğün kahvaltısında konuşması ve gülümsemesi mekanik olmaktan başka bir çaba gerektirmiyordu.

Orada sadece bir düzine insan vardı, ama hiçbir şey tabakların sergilenişini ya da ikramların ihtişamını aşamazdı. Büfedeki jöleler, kremalar ve turtalar Lydia'nın gözlerini açtı ve daha sonra masada sekiz tabak saydığında ısrar etti.

Lydia Londra'ya, Charlotte'un verdiği öğütlerle yatışmış bir ruh haliyle gelmişti. Beyaz satenleri, dantelleri ve elmaslarıyla Jenny'yi ilk gördüğünde, onun korkunç derecede sıradan göründüğünü düşünmüştü. Beyaz saten Jenny'ye yakışmıyordu; daha da kötüsü, Adam ne kadar solgunsa Jenny de o kadar kızarmıştı. Yine de oldukça soğukkanlıydı ve cevaplarını net bir şekilde veriyordu; ama törenden sonra Lydia belki de görüldüğü kadar soğukkanlı olmadığını düşündü, çünkü kimsenin ona bakmadığına inandığında ellerini yanaklarına bastırdı, sanki yüksek rengini geri çekmeye çalışıyordu.

Lydia bu romantik olmayan tören sırasında kendini çok kötü hissetmişti ama Russell Meydanı'nda melankolisi kayboldu. Çevresi onun için tamamen yeniydi ve Bay Chawleigh'nin zevki hakkında çok şey duymuş olmasına rağmen bu kadar zenginliği hiç hayal etmemişti. Gözleri parlayarak etrafına baktı, her şeyi içine çekti ve Adam'la sadece bir kez bakışabilmeyi diledi. Bu imkânsızdı ama Lord Brough onun yerine çok iyi geçti. Gözleri kısa bir süre için karGılaGtı ve Adam'ın gözlerindeki tembel parıltıdan, onun da en az kendisi kadar zevk aldığını anladı; ve kendini çok daha iyi hissetmeye baGladı

Neşeliydi. Adam'ın Julia yerine Jenny'yle evlenmiş olması hâlâ trajikti, ama böylesine kötü bir partinin ortasında üzgün olmak imkânsızdı. Bayan Quarley-Bix, Berlin ipeği giymiş ve son derece pürüzlü bir şekilde, Leydi Lynton'ı samimi bir edayla karşıladığında gülmemek için kendimi zor tuttum: "Siz ve ben, sevgili Leydi Lynton..." ve: "Bildiğimiz gibi kaliteli insanlarız, sevgili Leydi Lynton..."

Bay Chawleigh, Lydia'nın gözlerindeki neşeli ifadeyi görünce ondan hemen hoşlandı ve ona yakınlaştı. Kız kardeşi kadar güzel değildi ama Bay Chawleigh'in deyimiyle iri yarı, yakışıklı bir kızdı. Aradaki buzları eritmek için kıza, onu eğlendirecek zeki bir sevgili bulamadığı için kendinden utandığını söyledi. "Sen ve Lizzie Tiverton arasında paylaşılmak sadece Lord Brough var ve ben buna pejmürde bir yapma biçimi diyorum. Ama Lord Hazretleri sandığım kadar akıllıysa, bu bölüşme pek de fazla olmayacak!"

Babasının sağlam karakterini kardeşlerinden çok daha fazla benimsemiş olan Lydia bu konuşmadan hiç de rahatsız olmamıştı. Daha önce Bay Chawleigh gibi biri karşısına çıkmamıştı, ama davetliler kendileri için hazırlanan devasa yemeğe 'yla çok iyi arkadaş olma yolundaydılar ve annesi birkaç kez Lydia'nın kendiliğinden attığı okullu kız kahkahasını duymaktan acı duydu. Başından sonuna kadar soğuk da olsa kusursuz bir nezaketle davranan Leydi Lynton, daha sonra Bay Chawleigh'ye güldüğü için Lydia'yı görevlendirdi ve onun hassasiyetlerini inciterek gösterdiği terbiye eksikliği üzerine bir ders verdi.

Ama Bay Chawleigh'nin duyarlılıkları sıyrılmamıştı bile. Kurnaz gözleri Lydia'ya dikilmişti ve az sonra Leydi Lynton'a bir kızıdan ne zaman bu kadar hoşlandığını bilmediğini söyledi. Gizli bir ses tonuyla Lord Brough'u masada onun yanına oturttuğunu da ekledi. "Gerçi bana henüz çıkmadığını ve Lord Hazretleri'nin Bayan Tiverton'ın yanında olması gerektiğini söyledi. Ama ben diyorum leydim: Lizzie Tiverton'ı asın! Lord Hazretleri Bayan Lydia ile konuşmaktan daha çok memnun olacaktır!"

Leydi Lynton iltifatı kibarca kabul etse de memnun olmamıştı. Öte yandan, Lydia'nın ev sahibiyle arasının iyi olduğunu rahatlayarak fark eden Adam, masanın öbür ucunda Lydia'yla göz göze geldiğinde ona minnetle gülümsedi.

Tembel ve umursamaz tavırlarıyla Brough da bir güç kulesi olduğunu kanıtlıyordu. Bay Chawleigh, küçümsemeyi çabuk fark eden ve buna kızan biri olarak, onun çok hoş bir genç olduğunu düşünüyordu: Lord Oversley ile hemen hemen aynı yapıdaydı; masanın bir ucunda Bayan Quarley-Bix'in dikkatini iyi huylu bir şekilde çekerken, diğer ucundaki leydi, önemsiz bir sohbet akışını sürdürüyor, ev sahibinin tüm şakalarına gülüyor ve kendisine sunulan tüm yemeklerden yiyerek ve hiç bu kadar güzel bir şey tatmadığını söyleyerek onu memnun ediyordu.

Jenny üstünü değiştirmek için yukarı çıktığında Lydia ona eşlik etti ve Jenny'yi, teklifini kabul edemeyeceği belli olan Bayan Quarley-Bix' elinden kurtardı. Çok utangaç bir kız olan Bayan Tiverton'ın kendisini öne çıkarmak istemediğinden emin olmak için bekleyerek ayağa kalktı ve şöyle dedi: Sizinle gelebilir miyim? Lütfen izin verin!

"Doğru!" diye onayladı Bay Chawleigh. 'Sen Bayan Lydia'yla git, canım, ve tekrar oturur musun, Bayan Q.-B.! Jenny giyinmesine ikinizin yardım etmesini istemiyor, yine de teşekkür ederim!

Lydia yeni kız kardeşiyle birlikte halı kaplı merdivenleri çıkarken dostça söyleyecek bir şeyler bulmaya çalışıyordu. Ama ilk konuşan Jenny oldu ve kekeleyerek şöyle dedi: "Teşekkür ederim! Size çok minnettarım! Umarım bundan hoşlanmamışsındır?"

"Hayır, hayır, tabii ki hayır! Lydia kızarak cevap verdi. "Eğer !

"Olamaz! Çok nazıksın! Jenny iç geçirdi. "Bayan Quarley-Bix'in bütün gün nasıl olduğunu bir bilseniz!

Lydia kıkırdadı. "Baban onun katran kutusundaki bir sinek gibi çırpındığını söylüyor! Tanrım, bu senin yatak odan mı? *Kocaman* değil mi? Etrafına hayretle baktı, sonra da tek kız olmanın ne kadar güzel bir şey olduğunu söyledi. "Benim yatak odam o kadar büyük değil, Charlotte'unki de öyle. Ciddi bakışlarını Jenny'ye çevirerek ekledi: 'Sanırım Fontley'i oldukça perişan bulacaksın.

Hayır, söz veriyorum yapmayacağım! *Lütfen* düşünmeyin - Oh, Martha, Bayan Lydia Deveril gelip bana yardım etme nezaketini gösterdi! Martha eskiden benim hemşiremdi, Bayan Deveril.'

"Bana Lydia : Umarım dersin," dedi Lydia, zarif bir divanın ucuna oturarak. Kendisine sert bir reverans yapan köşeli kadına gülümsedi ve şöyle dedi: 'Yolunuza çıkmayacağım: Ben sadece

İzle!'

Abigail'in varlığı her iki genç kızın da dilini bağlayan kısıtlamayı azaltmaya yardımcı olmadı. Konuşma en sıradan şeylerle sınırlıydı, Jenny'nin katkıları büyük ölçüde tek heceliydi. Jenny giyinip kuşandıktan ve Martha odadan çıktıktan sonra kendini toplar gibi oldu ve aniden Lydia'ya seslendi. "Onu , değil mi?" dedi. "Bana söylemene gerek yok: Sevdığını biliyorum ve bunu ne senin ne de onun istediğini biliyorum. Ben sadece onun rahat edeceğini söylemek istiyorum: Bunu sağlayacağım! İfadesinin yoğunluğu küçük, soğuk bir gülümsemeyle kırıldı. 'Bunun bir anlam ifade etmediğini düşünüyorsunuz ama ediyor. Erkekler rahat olmayı sever. O edecek! Hepsi bu kadar!'

Konuşmasını kararlı bir baş hareketiyle bitirdi ve cevap beklemeden hızlı adımlarla odadan çıktı, Lydia'yı da onu takip etmesi için aşağıya, salonda kendisini bekleyen topluluğun yanına bıraktı.

Vedalaşmalar uzun sürmedi. Bay Chawleigh kızını bir ayı gibi kucaklayarak, Adam'a şakayla vahşet arasında, kızına iyi bakmasını söyledi; Leydi Lynton kederle Adam'ın mutlu olmasını umduğunu söyledi; Charlotte ve Leydi Oversley gözyaşı döktüler; ve Lydia, Adam'a sarsılarak sarıldı, fısıldadı: 'Ondan nefret etmiyorum! Nefret *etmiyorum!*'" diye fısıldadı ve partinin beyefendileri atları ayakta tutmama tavsiyeleriyle karışan blöflü tebrikler sundular.

Bay Chawleigh'in düğün hediyelerinden biri olan posta arabası kapıda duruyordu, üzerine bir kibrit takımı koşulmuştu ve Lynton armaları kapı panellerine ve zengin çekiç bezine işlenmişti; arkasında lordumun uşağı, leydimin abigail'i ve tüm bagajlarının yerleştirilmesi için bir dörtgen çekilmişti; ve ihtişamın son dokunuşu bir çift canlı atlı tarafından sağlandı. Adam gelinini arabaya bindirdi, sadece Brough'la konuşmak için durakladı ve onu takip etti; basamaklar yükseltildi, kapı kapatıldı; vedalaşmalar ve mendillerin uçuşmasıyla araba ilerledi. Yolculuk için postilyonlar seçildiğinden, o görkemli çekiç bezinin altındaki kutu koltuk boştu. Adam, Bay Chawleigh'in iki uşağı yanına alma girişimlerine başarıyla karşı koyduğu için, vagonun gümbürtüsü de boştu.

At arabası meydanın açısının etrafında dönüyordu; ve öndeki grup bayrak yolu gözden kaybolmuştu Adam pencereden başını çevirdi ve gülümseyerek

Jenny, 'Baban istediğini söyleyebilir ama bence çok güzel bir düğün yaptık, sence de öyle değil mi? Bütün bunlardan sonra çok mu yoruldu?

"Evet, ," diye kabul etti, "ama senin kadar değil, sanırım.

"Saçmalık!

"Kemiklerine kadar yıpranmışsın: Bunu biliyorum. Yapacak benden çok daha fazla işiniz - diğer şeylerin yanı sıra. Umarım bu arabada sizi deniz tutmaz!"

Güldü. 'Umarım olmaz! Yapacağını düşünüyor musun?'

"Şey, sanırım yapabilirim. Çok fazla sallanıyor. Alışacağımı sanıyorum, ama alışmazsam babama söylememelisin, lütfen! Özel olarak yaptırdığı için hayal kırıklığına uğrayacaktır.

'Taşlardan kurtulduğumuzda o kadar da kötü olmayacak. Arkana yaslan ve gözlerini kapat!

Kokulu tuzlarınızı yanınızda getirdiniz mi?

Bende hiç yok. Oh, evet, var! Bayan Quarley-Bix'in bana düğün hediyesi olan iğrenç bir salata sosu. Sanırım yanında taşıyordu, çünkü benim işime yarayacağını düşünemezdi.

'Nankör kız! Sakın bana onu geride bıraktığını söyleme! 'Evet, ama boş ver! Yakında alışacağım.'

Bu doğru gibi görünüyordu, çünkü bir süre gözleri kapalı kaldıktan sonra hemen açtı ve Adam'ın profilini incelemek için başını biraz çevirdi. Adam önce onun kendisini incelediğinin farkında değildi, düğünceleri ondan uzaktı ve dikkatsiz bakışları değışen manzaraya sabitlenmişti; ama birkaç dakika sonra, sanki aniden izlendiğinin farkına varmış gibi ona baktı.

Hayalindeki uhrevi güzellik kayboldu. Yanında, tombul ve biraz da çirkin bir şekilde, şık bir pelerin ve önü kıvrık devesi tüyleriyle kaplı şapkasıyla, sadece kararlılığıyla dikkat çeken yuvarlak, pembe bir yüz için uyumsuz bir çerçeve oluşturan gerçeklik oturuyordu. Tiksinti onu bir an için susturdu, ama gözleri Jenny'ninkilerle buluştuğunda onunkilerdeki endişeyi gördü ve ruh hali merhamete dönüştü. Babasının yaptığı pazarlığa rıza göstermesinin nedeni ne olursa olsun, mutlu görünmüyordu. Onun durumunun kendininkinden daha kötü olduğunu düşünüyordu. Evliliğin ona sağlayacağı faydalar sağladı; eğer kadın sosyal bir ilerleme peşindeyse, bir tonun içinde doğmuş ve doğumun ve rütbenin avantajlarını kabul eden adam, kadının asalete yükselmesinin değersiz bir şey olduğunu keşfedeceğine inanıyordu. Eğer bir evliliğe zorlanırsa

Babasının hırsı yüzünden aşksız bir e e d n      nde, ona daha çok acımak gerekiyordu. Ona acıdı ve onu rahatlatmak için kendi acıyan kalbini unuttu. Bunu nasıl yapacağını bilmiyordu; sadece ona g l mseyebildi ve eldivenli elini tutarak ne eyle şöyle dedi "Bu daha iyi! Uyuyor muydun?"

Eli bir an titredi, ama kararlı bir sesle cevap verdi: 'Hayır, ama şimdi daha iyiyim, teşekkür ederim. İzin verirsiniz sizinle konuşmak istiyorum.

Kadının elini ele geçirdikten sonra onunla ne yapacağını ya da ondan nasıl kurtulacağını d   nemiyordu. Kadın sessizce elini çekerek sorunu onun için çözdü. Adam  a kınlıkla şöyle dedi: '*İzin* verirsiniz? Şimdi, benim iznimi gerektirecek ne söyleyeceksin, kaz?

Y zs zce gülümsedi. 'Oh, hayır! Sadece istemeyebilirsin - bilemem, ama bence durumumuzu tartı malız. Bunu sık sık istedim ama çok nadiren fırsatımız oldu. Ve belki de bunun benim için uygunsuz olduğunu d   n rd n z. Bunu da , çünkü sizi henüz tam olarak tanımıyorum ve her ne kadar kendimi korumaya  alı sam da, dilimin sivri olduğunu biliyorum - Bayan Satterleigh'de bu yüzden hep azarlandım!

'Benimle konuşurken bunu asla saklamanıza gerek yok: gerçekten, umarım saklamazsınız! Ama öncelikle *içinde bulunduğunuz* durumun kötülüklerine karşı k r olmadığımı söylememe izin verin. Sizin de söylediğiniz gibi çok az tanıyoruz: bu sizin için gerçekten rahatsız edici olmalı! Ona gülümsedi, sevgiyle değil ama çok nazikçe. '*Bu* kötülük yakında düzeltilecek. Bu arada korkmayın! Ho unuza gitmeyecek hiçbir şey yapmayaca ım.

Buna cevap vermek için bir iki dakika bekledi, yüzünde anlaşılmaz bir ifade vardı. " ok naziksınız," dedi sonunda. "Korkmuyorum. Bu değildi! Başlangıçta birbirini bizim kadar iyi tanımayan pek çok karı koca olduğunu sanıyorum. Çok fazla duyarlılığı olan insanlar için i e yaramaz, ama bende fazla olduğunu sanmıyorum. Yani, benim için endi elenmenize gerek yok: Yaygara ve twitlerden nefret ederim! Genel olarak, benim hayat tarzımdaki insanlar mantık evlilikleriyle pek ilgilenmezler, ama sizinkilerde bu oldukça yaygın, değil mi?

Bu kadar açık sözlü bir konuşmaya nasıl cevap vereceğini bilemez bir halde, Evet - yani, sanırım hala oluyorlar, ama bu konuda pek bilgim yok," dedi.

Seni utandırmak istemem," dedi, yaptığını fark ederek, "ama numara yapmanın bir anlamı yok: ikimiz de kaliteli biri olmadığımı biliyoruz.

Mesele şu ki, mantık evliliklerinden anlamadığımı düşünebilirsiniz. Ben anlıyorum, yani cebimde oturmanı bekleyeceğimden korkmana gerek yok. Günün her dakikasında ne yaptığını ve akşam yemeğine neden eve gelmediğini öğrenmek isteyen bir bur gibi sana asıldığımı de korkma. Gözlerini kaldırarak ona kararlı bir bakış attı. "Size karışmayacağım lordum, soru da sormayacağım. Kedinin ayağı altında yaşamayacaksınız, size söz veriyorum.

"Bana çapkınlık kariyerine başlamam için izin mi veriyorsun?" diye sordu, hafifçe geri çevirmeye çalışarak. 'Ben de size benzer bir açık çek vermeli miyim? Korkarım beni çok yakışksız bulacaksın, çünkü böyle bir niyetim yok! Hatta size her türlü soruyu sorma hakkını kendimde saklı tutacak kadar terbiyesizim!

Başını salladı, gülümsedi ama gözlerini indirdi. 'Bu farklı bir konu. Tedirgin olmanız için bir neden yok: Ben yeterince güzel değilim! Durakladı ve zor bir nefes aldı, rengi artıyordu. "İstedığınız gibi bir eş değilim, ama olması gerektiği gibi davranmak için elimden geleni yapacağım. Bir varis isteyeceksin ve umarım sana bir tane veririm. Çocuk sahibi olmak istiyorum ve ne kadar erken olursa o kadar iyi. Ama buna siz karar vereceksiniz. Kadın durdu, dudaklarını sıkıca büktü ve pencereden dığarı bakmak için yüzünü çevirdi; ama adamın ona söyleyecek bir Ėeyler düğünmeye çalığtığı birkaç dakikadan sonra kadın tekrar bağladı ve konuğma tonuyla Ėöyle dedi: "Bu benim için yeni bir Ėey, biliyorsun: tağrada kalacak olmak. Annem tağralı bir kadındı, ama babam Ėehirde yetiğti ve tağradan hiç hoğlanmıyor, bu yüzden Londra dığına ne zaman çıksak Brighton'a, Ramsgate'e ya da benzeri bir yere gittik. Teyzenizin evine varmadan önce çok yolumuz var mı?

Sekiz

Hampshire'da iki haftadan az kaldılar; Leydi Lynton'ın bir an önce Bath'daki kız kardeşinin yanına gitmeye karar vermesi ve Lambert Ryde'ın da Charlotte'la bu tarihten önce evlenmeye aynı derecede kararlı olması balayını kısalttı. Aile işleri onu yeniden kuzeye çağırdı ve başlangıçta şaka yollu önerdiği şeyi ciddi ciddi teklif etti: Charlotte'u balayı için İskoçya'ya götürmeliydi. Charlotte bu olasılığın kendisini çok sevindirdiğini inkâr edemiyordu ama Adam'a çekinerek yazdı. Bir yandan düğününün belirsiz bir tarihe ertelenmesinden korkuyor, diğer yandan da mihraba ağabeyinden başka biri tarafından götürülme düşüncesine katlanamıyordu.

Charlotte'un mektubu kendisine gösterildiğinde Jenny, "Sanırım öyle olmayacak!" diye . 'Ona doğrudan yaz ve orada olacağını söyle! Gördüğünüz gibi oldukça endişeli ve Fontley'e planladığımızdan birkaç gün önce gitsek ne fark eder ki?

"Hoşunuza gitmediği sürece - ?

Onu hem kolay hem de heyecansız bir arkadaşı yapan sağduyusuyla cevap verdi: 'Bizim için birkaç gün az ya da çok ki? Doğrusu burayı seviyorum, ama Leydi Nassington'ın beni May'in Çizim Salonu'nda takdim etmek istediğini bildiğimden, saray elbisem yüzünden iki hafta sonunda kente dönmemiz gerekiyor. Benim için bir tane dikilmesini emrettim ve malzemelerini seçtim, ama , biliyorsunuz. Kederli bir kıkırdama onu ele geçirirken gözleri yarıklara kadar daraldı. "İçinde *korkunç* göreüneceğim!" diye açıkladı. "Ben, çemberli kombinezonlar içinde! Boyum kadar geniş olacağım! Nasıl yöneteceğimi bilmemek bir yana, ki Leydi Oversley bu kıyafetle insan içine çıkmadan önce pratik yapmam gerektiği konusunda beni uyarmıştı. Umarım sizi utandırmam!"

"Bunu yapmayacaksınız. O zaman Charlotte'a 9 Mayıs Pazartesi günü istediği gibi yerleşebileceğini söyleyeyim mi?

'Evet, lütfen öyle yapın! Cuma günü Fontley'gidebiliriz, eğer Salı günü buradan ayrılırsak, bu bana Grosven'de iki gün kazandırır - Londra'da, Saray elbisesini üzerime giydirmek, tüyleri ve diğer şeyleri satın almak için.

Kadın sözlerini zorlanarak bitirdi, ama adam ne bunu ne de konuşmasındaki tökezlemeyi fark ettiğini gösteren bir işaret vermedi, sadece hoş bir tonda şöyle dedi: Çok

İyi: Charlotte'a yazacağım.'

Balayında, bu koşullar altında kaçınılmaz olan garip anlar yaşanmıştı, ama bunlar büyük ölçüde (Adam'ın da kabul ettiği gibi) gelininin takındığı yavan tavır sayesinde aşılmıştı. Birliktelikleri romantizmden yoksun olsa da, Adam'ın öngördüğünden daha az utanç verici olmuştu. Jenny bazen utangaçtı ama asla çekingen değildi. Aklının eğilimi pratikti; evlilik hayatına iş gibi bir şekilde girdi ve neredeyse hemen birkaç yıllık bir eş görünümü sundu. Onun özel heveslerini çabucak keşfetti ve asla unutmadı; kendisiyle sürekli ilgilenmesini ne talep etti ne de istiyor gibi göründü, ama onu alabalık deresinde balık tutmaya gönderdi, dönüşünde onu zevk aldığı spor hakkında bir soruşturma ve kendi faaliyetlerinin sakın bir açıklaması ile karşıladı. Bu faaliyetler arasında piyanoda pratik yapmak ve parkta eskiz çizmek dışında, kendisi için zarif küçük dikişlerle bir dizi mendil kıvrıma da bulunduğu, can sıkıntısının onu böylesine sıkıcı bir işe sürüklemiş olabileceğini düşünerek rahatsız edici bir şekilde pişmanlık duydu. Ancak kız ona, beyaz iğne işi dediği şeyden hoşlandığını söylemişti ve yaşadığı sakın hayattan kesinlikle memnun görünüyordu. Rushleigh Malikânesi, birbirini seven iki kişi için ideal bir balayı yeri olabilirdi; ama Lynton'ların orada yapacakları pek bir şey yoktu. Adam Jenny'yle birlikte balık tutuyor, ata biniyor ya da araba sürüyordu; akşamları da satranç oynuyorlar, Jenny piyanoforte çalıyor ya da Adam ona kitap okurken oturup dikiş dikiyordu. Adam onu Rushleigh'e getirdiği için kendini suçlamaya çok meyilliydi, oysa daha canlı bir su kenarı muhtemelen onun zevkine daha uygun olurdu; ama bunu söylediğinde Jenny kararlı bir şekilde başını salladı ve orayı da beğenmeyeceğini söyledi. "Sulama yerleri hakkında her şeyi biliyorum, ama daha önce hiç kır evinde kalmadım," dedi. 'Benim için oldukça yeni ve çok hoş. Ayrıca çok şey öğreniyorum, bu da beni buraya geldiğimiz için özellikle memnun ediyor. Fontley'e gittiğimizde bu kadar cahil olmayacağım. Her şeyin bir kasaba evinden ne kadar farklı olacağını bilmiyordum.

'Şimdi de *benim* cehaletimi ortaya çıkarıyorsun! O kadar farklı mı?'

"Ah, evet! Londra'da insan satın alır, ama taşrada yapar - ya da lahana, elma ve yumurta gibi şeyler yetiştirir - Şimdi bana gülmeyin! Ne demek istediğimi çok iyi biliyorsunuz! Domuzlar da öyle: Kendi jambonunuzu kendiniz kesiyorsunuz! Pek inanmazsınız ama buraya gelene kadar hiç inek sağıldığını görmemiştim ya da

En azından tereyağının nasıl yapıldığına dair bir fikrim yoktu. Çiftlikte ne yaptıklarını izlemeyi her şeyden çok seviyorum. Fontley'de bir çiftliğiniz var mı?

'Bir ev çiftliği mi? Evet - ama söylemekten utanıyorum, bunun kadar temiz bir çiftlik değil!

Bunu yorum yapmadan kabul etti ama bir süre sonra Fontley'nin Rushleigh Malikânesi kadar büyük olup olmadığını sordu.

Rushleigh, Lord Nassington'ın asıl ikametgâhı değildi; Adam'dan burayı tarif etmesi istenseydi, Hampshire'da küçük, şirin bir yer derdi. Aslında burası küçük bir parkın içinde, kırmızı tuğladan yapılmış büyüleyici bir Kraliçe Anne eviydi; ama Fontley'e o kadar az benziyordu ki, Adam irkilerek haykırdı: 'Fontley *mi*? Ama, sevgili Jenny - ! Karşılaştırma yapılamaz!

"Fontley'in daha büyük olduğunu mu söylüyorsunuz?" dedi, belki dehşete kapılmamıştı ama kesinlikle dehşete düşmüştü.

"Evet, tabii ki öyle! Kendini kontrol etti ve gülerek ve yüzü kızararak ekledi: 'Fontley'den daha üstün bir ev düşünemiyorum, biliyorsunuz. Şimdi siz bir Chatsworth ya da Holkham bekliyorsunuz!

'Hayır, görmeyeceğim. İkisini de hiç görmedim, nasıl ki? Fontley'in çok büyük olduğunu duydum.

'Bu evden daha büyük elbette, ama - çok farklı! Büyük Salon dışında oda tam olarak *güzel* değil, ama burada olduğundan çok daha fazla oda var. Belki de hayal kırıklığına uğrayacaksınız ya da annemin yaptığı gibi, çok fazla geçit, merdiven ve birinden diğerine açılan odalarla şok edici derecede uygunsuz olduğunu söyleyeceksiniz. Gördüğünüz gibi, burası gibi bir plana göre inşa edilmemiş. Bir kısmı -orijinal Manastır'dan geriye kalanlar- gerçekten de çok eski, ama benden öncekiler ona eklemeler yaptılar ve her biri kendi fantezisine göre değiştirdiler, ta ki büyüyene kadar - sanırım mükemmel bir karmakarışık diyebiliriz! Çoğu Elizabeth döneminden kalma - ama kendinizi zemini düz olmayan ve tavanı dokunabileceğiniz kadar alçak bir yatak odasında bulacağınızdan korkmayın! Asıl yatak odaları büyükbabamın inşa ettiği kanatta. Umarım beğenirsiniz - ve en azından bir konuda içiniz rahat eder! - Sizi rahatsız edecek bir hayaletimiz yok ama yıkık bir şapelimiz var!

"Hayaletlere inanmam. Bu gerçek bir harabe mi?"

'Tamamen. Gerçekten de, neredeyse hiçbir şey ayakta kalmadı.

"Yani, başaramadın mı?"

"mı?" diye tekrarladı.

"İnşa etmek mi? Gotik olan her şeyin moda olduğu zamanlarda babamın tanıdıklarından biri bunu yapmıştı ve sanırım çok beğenilmişti.

Ah!" dedi, oldukça boş bir sesle. "Hayır, bizimkini biz yapmadık: İç Savaş sırasında bağnazlar tarafından bizim için yapıldı.

'Evet, tabii ki: Böyle olması gerektiğini bilmeliydim,' dedi özür dileyerek. "Bir harabe inşa etmenize gerek kalmazdı.

Bu tür konuşmalar onu rahatsız edebilirdi ama aynı zamanda eğlendiriyordu da. Grosvenor Sokağı'ndaki evi satın alanın babası olduğu haberini ona verene kadar aralarında ciddi bir çatlak oluşmamıştı.

Wimmering'den gelen bir mektubu okuyordu ki, kadın elinde Bay Chawleigh'in belli belirsiz karalamalarıyla kaplı tek bir sayfa tutarak odaya girdi ve haykırdı: "Ah, Adam, posta bana babamdan bir mektup getirdi!

Yukarı baktı. "Öyle mi? Umarım iyidir?"

"Oh, evet! Yani, söylemiyor ama asla hasta olmuyor! Mesele şu ki, benim bile imkansız olduğunu düşündüğüm bir şeyi bu kadar kısa sürede yapmayı başardı. Onu daha iyi tanımalıydım! Özellikle de bütün bir işçi ordusunu işe alması gerekse bile bunu yapacağına dair bana söz verdiğinde, ki bunu yapmış olması gerektiğini düşünüyorum. Babam asla yapamayacağı bir şeyin sözünü vermez!"

Hayır, eminim bilmiyordur. Ne yapmış olabilir? Sizi çok memnun eden bir şey, topluyorum!"

'Evet - eğer memnunsanız. Senin evin, Adam! Bay Stickney'e sattığını sanıyordun ama o sadece babam adına hareket ediyordu!

Adam ona baktı. "Evimi baban mı satın aldı?" dedi.

"Evet, düşün günümüzde size tapuları vermek isterdi ama henüz tam olarak hazırlanmamışlardı, o yüzden tüm boya ve kâğıt işleri bitene ve ev bizim adım atmamız için hazır olana kadar size söylememeyi düşündü. Bu kadar kısa sürede olacağını hiç düşünmemiştim ama bana şöyle yazıyor -'

"Bu senin fikrin miydi?" diye araya girdi.

'Hayır, korkarım bunu ben düşünmedim,' cevap verdi. "Gerçi babama evi satmak istediğinizi söylememle bu olay ortaya çıktı. O da dedi ki

hemen satın alacağını ve beğeneceğinizi düşünürsem size geri vereceğini söyledi, bu yüzden -'

"Ve sen de öyle mi düşündün?

Birden adamın bembeyaz olduğunu fark etti. Kendi rengi soldu; bocaladı: 'Neden, evet! Düşündüm ki -'

"Kız kardeşlerimin geçimini sağlamak için evi satışa çıkardım!

'Evet, evet, biliyorum! Bana söylemiştin!

'Ve siz de bunu satın almasını *isteyeceğimi* mi düşündünüz? Hem de her zaman fahiş olduğunu düşündüğüm bir fiyata!

Alnı açıktı; gülümseyerek: 'Ah, ama bunu düşünmene gerek yok! Babam için bir şey ifade etmiyordu: Sana söz veriyorum bunu hiç yadırgamadı! Hatta buna güldü ve Wimmering'de kesin bir kartın olduğunu söyledi! Babam bir adamın *derin* bir *eski dosya* olmasından asla hoşlanmaz! Ve bu durumda pazarlık yapmak istemediğine inanıyorum - oh, istemediğini *biliyorum*! Tereddüt etti ve sonra şöyle dedi: 'Görüyorsunuz, bana neden kasaba evini satmak istediğinizi sorduğunda ve ben de ona söylediğimde, o - o çok etkilendi. Bunun için sizi onurlandırdığını söyledi, her ne kadar saçma olduğunu düşünse de. Çok kurnazdır, bilirsiniz: size söylemesinin -teklif etmesinin- onun için uygun olmayacağını hemen anladı." Sesi kısıldı; bir elini yanan yanağına götürdü. 'Oh, buna izin vermekle hata mı ettim? Babam gururunu incitmeden sana ihtiyacın olan şeyi verebileceğini düşündüğü için çok mutluydu.

"Olmadan - Aman Tanrım!" diye boşaldı. 'Yani bu hoş bir şey olacaktı Sürpriz, değil mi? Beni mazur görmelisiniz: bu benim için dayanılmaz bir şey! Anlamıyor musunuz - Hayır: anlamıyorsunuz ve ben de size açıklayamıyorum. Sadece babanızın bu konuda çok büyük bir kayıp yaşamayacağına güvenebilirim. Evi güzelce dekore ettiyse, etmeyeceğini söyleyebilirim. Ona evi bir an önce tekrar satışa çıkarmasını tavsiye edin! Kârlı bir şekilde elden çıkardığını öğrenmekten mutluluk duyacağım!

Konuşurken aceleci ve topallayan adımlarla odadan çıktı. Kadının eli istemsiz bir şekilde dışarı fırladı ama adam ona bakmıyordu. Elini bıraktı; konuşmadı ve bir sonraki anda kapı arkasından şangırıyla kapandı.

Birkaç saat boyunca onu bir daha görmedi. Bir at eyerletti ve at sürdü, önce öfkeye kapıldı, ama öfkesi geçtikçe umutsuz bir ruh haline büründü. Altın zincirlerini hissetmişti; geleceğe baktı, kendisini Bay Chawleigh'in yardımseverliğinin kölesi olarak gördü ve korkunç birkaç dakika boyunca, onu yaralayan kurşunun

daha hayati bir hedef buldu.

Rushleigh Malikânesi'ne döndüğünde yemek saati çoktan geçmişti, ama uşak ona leydimin henüz aşağıya inmediğini söyledi. Onu soyunma masasında, hizmetçisi incilerini boynuna dolamış halde buldu. Gözleri hızla kapıya doğru döndü. Onun kendisine ne kadar endişeyle baktığını gördü ve ona gülümseyerek şöyle dedi: 'Korkarım geç kaldım! Beni azarlamayın! Bildiğimden daha uzağa gittim, ama sizi birkaç dakikadan fazla bekletmeyeceğim.

"Sanki önemi varmış gibi!" diye cevap verdi. 'Geç kalabileceğinizi düşündüm ve onlara akşam yemeğini geride tutmalarını söyledim. Yolculuğunuz iyi geçti mi?

Martha odadan çıkana kadar bekledi ve kapı kapanırken şöyle dedi: 'Pek değil. Özür dilerim, Jenny! Sana karşı kaba ve nezaketsiz davrandım, beni affet!

'Özür dilemenize gerek yok,' cevap verdi. 'Bu benim hatamdı. Sana sormalıydım - babamın sana söylemeden evi satın almasına izin vermemeliydim.

Aralarında bir uçurum açıldı; sanki bunu görüyormuş gibi, o daha cevap vermeden Göyle dedi: 'Sen söylemeden daha iyi bilmem gerektiğini düşünceksin. Ama bilmiyordum: biliyormuşum gibi davranmanın faydası yok! Şimdi anlıyorum, ama tam olarak senin anladığın gibi değil. Babam her zaman çok zengin olduğu için paraya pek önem vermiyorum, senin gibi bir anlam ifade ettiğini düşünmüyorum.

'Babanızdan bu kadar çok şey kabul etmişken neden bu konuda paslandığımı merak edebilirsiniz. Sana söyleyemem. Bu konuda daha fazla konuşmayalım! Ona doğru eğildi ve yanağından öptü. "Bana hak ettiğimden çok daha nazik davranıyorsun," dedi ona. "Akşam yemeğimiz bozulmadan önce gidip üstümü değiştirmeliyim.

"Boş ver onu!" dedi. 'Ne yapmamı istediğini söyle bana! 'Babama evi tekrar satışa çıkarmasını tavsiye et' dediniz: eğer bunu kastettiyseniz, anlamasını sağlamaya çalışacağım, ama yapamayacağım - yapamayacağımı biliyorum!

"Anlaşılan, yaptığım münasebetsizliklerin sonu yok," dedi hayıflanarak. 'Keşke bunu yapmasaydı, ama yaptığından beri bunu düzeltemiyorum.

Ona söylememe gerek yok mu? Teşekkür ederim! - Çok hayal kırıklığına uğrardım! Bunun için çok uğraştım! Görüyorsunuz, hoş sürprizler planlamaktan ya da pahalı hediyeler vermekten daha çok hoşlandığı bir şey yok ve - ve eğer biri bunları beğenmezse - şey, umursamıyormuş gibi davranıyor, ama insan nasıl olduğunu göremiyor

alaşığı ! İşte bu yüzden -'

'Canım, gerçekten de başka bir şey söylemene gerek yok! Onu hayal kırıklığına uğratmayacağız.

Omzunu sıvazladı ve arkasını döndü. Kapıya ulaştığında kadın ağzından kaçırıldı: "Bundan hoşlanmayacaksın - ve bunu kastettiğini hiç bilmiyordum - Adam, bana burayı bizim için döşediğini yazıyor!

Durakladı, eli kapı kolundaydı. 'Öyle mi? Ne kadar cömert! Ona çok minnettarım! Eminim her şey çok perişandı. Annem de ondan çok şey aldı, değil mi? Sanırım evi tekrar gördüğümde tanımakta güçlük çekeceğim.

Konuşurken odadan çıktı ve bir süre sonra karşılaştıklarında bu konudan hiç bahsetmedi, Jenny de bahsetmedi. Charlotte'un mektubu gelene kadar bu konudan bir daha hiç söz edilmedi, Jenny'nin dili *Grosvenor Sokağı* sözcüklerine takıldı ve hemen *Londra* olarak değiştirdi.

Ev hakkında doğal bir şekilde konuşabilmek isterdi ama buna cesaret edemedi. Adam'ın öfkelenmesinde, elle tutulamaz olduğu kadar aşılmaz da olan bir bariyerin arkasına çekildiğini keşfetmişti. Babasının sınırsız öfke gösterilerine alışık olduğu için, Adam'ın kendi hafif patlamasının bir özür gerektirdiğini düşünmesi onu şaşırtmıştı. Adam ona öfkelenmiş olsaydı üzüldü ama telaşa kapılmazdı; Adam'ın hoşgörüsü ona mesafe koymasını sağlamış ve her zamanki nezaketi onu kırmaktan, bir huysuzluk nöbetinin yapacağından daha çok korkutmuştu.

Sonunda tehlikeli konuyu açan o oldu ve ona hizmetçilerin nişanlanıp nişanlanmadığını sordu. Kadın endişeyle cevap verdi: "Evet - , babam en iyisini bileceğini düşünerek hizmetçi tutma işini Bay Wimmering'e bırakacağını söyledi - ve tabii ki sadece geçici bir şey olarak, böylece herhangi birini beğenmezseniz ya da -

'Sevgili Jenny, hiç kimse bu tür konuları benden daha az bilemez! Babana çok minnettarım. Kasabaya döndüğümüzde, senin Martha'n ve benim Kinver'ımdan başka yemek pişirecek ve odaları süpürecek kimse bulamayacağımızı düşünmek beni dehşete düşürdü - her ikisinin de anında gücenip bizi terk edeceğine inanıyorum.

"Babam, yapacak bu kadar çok işin varken bu tür konularla uğraşmak istemeyeceğini düşündü - üstelik bunun bir sürpriz olmasını istiyordu. Bu sürücünün isabetli olmaktan çok uzak olduğunu hatırladı ve aceleyle devam etti: 'Düzenleme elbette geçici bir düzenleme: çok az hizmetçi olduğunu düşünürseniz

iş e alındı - ya da çok fazla -'

"Buna siz karar vereceksiniz," diye araya girdi. 'Ev sizindir ve umarım onu size en uygun şekilde yönetirsiniz.

Yüreği burkuldu; 'Hayır - lütfen böyle söyleme! Babam onu sana veriyor, bana değil!

"Ah, ama sana tüm dünyevi mallarımı bağışladığımı unutuyorsun!" dedi hafifçe.

Adamın Fontley'e benim demediği aklına geldi. Sonra onun şu sözleriyle düşünceleri değişti: "Babana Salı günü şehirde olacağımızı söylemek için mektup yazdığında benden bir frank istemeyi unutma!

Buna güldü ve itiraz etti: 'Biliyorsun, sadece bir kez bana bir tane verebileceğini unuttum! Sanırım ona doğrudan yazmalıyım. Beni görmek isteyecektir, biliyorsun.

"Onu yemeğe davet edeceksiniz elbette.

Yüzü aydınlandı; hevesle şöyle dedi: "Bunu yapabilir miyim?" "Ama, Jenny - !

"Bana yapmamam gerektiğini söyledi," açıkladı. "Ara sıra beni ziyaret edeceğini söyledi, ama özel olarak.

"Saçma sapan konuşmaması için ona yalvarmanız çok uygunsuz olur, o yüzden ona ikimizin de onu Çarşamba günü saat yedide Grosvenor Sokağı'nda görmeyi dört gözle beklediğimizi söyleyin.

'Teşekkür ! Bu onu çok memnun edecek. Ona hemen yazacağım!'

Kadın aceleyle uzaklaştı, böylece adam ona cevap vermek zorunda kalmadı, ki bunu nasıl yapacağını da pek bilmiyordu, çünkü aralarında hiç de açık konuşmasını mümkün kılacak bir samimiyet yoktu.

Grosvenor Sokağı'na 3 Mayıs günü akşam karanlığından biraz önce ulaştılar. Adam, orta yaşlı uşağa sadece iki uşağın destek verdiğini görünce rahatladı; ama en kötü korkularının bu şekilde hafiflemesi uzun : Birinci kattaki misafir odasına ulaştığında, hepsi de göz kamaştırıcı kıyafetler giymiş bir düzine yiğit uşak ona eşlik ediyor olsaydı, bunun farkına bile varmazdı.

Evi tanıyamayacağını söylemişti ve şimdi bu kehanetin ne kadar doğru olduğunu anladı. Bay Chawleigh'in zenginlik zevki tam anlamıyla dizginlenmişti. Yemek odası bile onun elinden kurtulamamıştı, çünkü Leydi Lynton mobilyaların hiçbirini kaldırmamış olmasına rağmen, Bay Chawleigh

Türk kökenli yeni bir halı ve zengin kırmızı brokardan, dökümlü, ilmekli ve parlak altın kordonlar ve püsküllerle süslenmiş yeni perdeler. Ayrıca dört büyük şamdanın yaydığı aydınlatmayı birkaç girandol ile tamamlamıştı. Salonda ve yarım sahanlıkta, ışık tutkusu kendini kaymaktaşı kâseler içine gizlenmiş ve yüksek kaideler üzerine monte edilmiş bir dizi kandille ifade etmişti. Merdivenin dibinde, sfenksler tarafından desteklenen üç biçimli bir Mısır figürü şeklindeki bir şaft üzerindeki bu lambalardan bir diğeri, en alt korkuluğa yerleştirilmişti ve ilk çift merdivenden çıkıldığında bolca kanıtlanacak olan şeyin ilk işaretini veriyordu: Bay Chawleigh, Mısır ve klasik üsluplara duyulan modanın kurbanı olmuştu. Dowager salonda büyük Aubusson halısı dışında neredeyse her şeyi kaldırmıştı ve halının üzerine timsah ayaklı kanepeler, mermer kakmalı ve yapraklı parşömenlerle süslü ara sıra kullanılan masalar, lir sırtlı sandalyeler, aslan ayaklı tabureler ve lotos ve anthemion çelenkleriyle dolanmış kaideler üzerinde birkaç şamdan yerleştirilmişti.

Jenny evi daha önce hiç görmemişti ve Adam'ın yanında sessizce ilerliyordu, Deveril etkisinin nerede bittiğini ve Chawleigh etkisinin nerede başladığını bilmeden şüphe içinde etrafına bakındı. Salona girdiğinde, döşemenin parlak yeşil ve altın şeritleri özür dileyerek, "Babam yeşile her zaman çok düşkün olmuştur," demesine neden oldu. Adam'ın yüzüne bakınca onun bu tarafgirliği paylaşmadığını anladı ve neşeyle ekledi: "Bu çizgiler bu odaya uymaz ama yakında bununla ilgileneceğim. Hemen bir dizi sandalye örtüsü üzerinde çalışmaya başlayacağım ve babam da diğerlerinin onlara uyacak şekilde değiştirilmesi gerektiğini hemen görecektir.

"Ama onun zararına değil, lütfen Jenny. 'Oh, hayır! Bu -'

'Onun ek masraflarıyla demeliydim. Biliyorsun, her şey bir yana, çok iyi bir anlaşma yaptı ve senin ondan bu çizgileri değiştirmesini istemektense, ben bu çizgilere katlanmayı tercih ederim.

"Yapmayacağım," söz verdi. "Ben sadece, nakışlayacağım sandalyeleri gördüğünde tekrar sandalyeleri kaplamama şaşırmasın diye söyledim. Lütfen bana ne istediğini söyle, Adam! Babamdan hediye kabul etmemeli miyim?

'Size ne vermeyi seçtiği beni ilgilendirmez. Ama ev hesaplarımızı kendimiz halledeceğiz.

"Evet, Adam. Düşünceli bir anın ekledi: 'Yine de arada sırada biraz zor olabilir. Ne zaman yeni bir Çey görse, mesela patentli bir lamba ya da çamaşır makinesi, korkarım onu bizim için satın alacak, çünkü onun tarzı bu. Özellikle de Russell Square'deki mutfağımız için *alacağı* Rumford Kavurma Makinesi gibi dahiyane olduğunu düşündüğü her şeyi. Tüm lambaları onun kurup kurmadığını size sormama gerek yoktu: gözümle gördüğüm anda onun olduğunu biliyordum: aydınlatma onun özellikle şeylerden biridir. Bay Winsor'un Işık ve Isı Şirketi'nin en büyük abonelerinden biriydi ve şimdi de elbette Gaz Işığı ve Kok Şirketi'nde parmağı var.

"Yüce Tanrım, eve gaz lambası sokmaya mı çalışacak?

Güldü. 'Hayır, hayır, o kadar delirmedim! Yine de evlerde gaz kullanacağımız günlerin geleceğini söylediğini duydum!

"Benim evimde olmaz!" dedi Adam .

"Hayır, kesinlikle!" diye onayladı.

Odayı tekrar gözden geçirdi, ama kanepeleri timsah ayakları üzerine yerleştirmenin komik bir fikir olduğunu söylemenin ötesinde başka bir eleştiride bulunmadı. Ancak yatak odasına ulaştığında nefesi kesildi ve haykırdı: 'Aman Tanrım, babam beni Kleopatra mı sanıyor? Hayatımda böyle bir yatak görmedim! İçinde neye benzeyeceğimi sanıyor acaba?

Maun ağacından yapılmış, gümüş kakmalı, başı oyma İsis'le süslü bu mobilya kesinlikle şaşırtıcı bir parçaydı. Adam eğleniyordu; ama Martha Pinhoe kesinlikle onaylamıyordu. 'Peki sorabilir misiniz, Bayan Jenny - leydim diyebilirim! Ben buna dinsizlik diyorum ve eminim ki Efendi'nin başına ne geldiğini bilmiyorum! Çünkü daha kötüsü de gelecek!

"Aman Tanrım, ne?" diye sordu Jenny.

"Göreceksiniz leydim!" dedi Bayan Pinhoe karanlık bir sesle. 'Ama lord hazretlerinden önce *değil!*

Ahlaksız, bu! Bekle, hepsi bu!"

"Eğer uygunsuz bir şeyse bunu benim görmem gerekir, hanımefendinin değil!" diye araya girdi Adam. 'buradan, Jenny! Martha bu korkunç sırrı bana açıklayacak, böylece senin görmene uygun olup olmadığına ben karar verebileceğim.

"Utanç verici, lordum!" dedi Bayan Pinhoe, ona karşı ilk saygılı tavrı bir haftadan daha kısa sürmüştü. Kendisine pek çok iyi dilekte bulunulmasını sağlayan gülümsemesiyle savunması kırılmıştı, ona Jenny'ye davrandığı gibi davranmaya başlamasının üzerinden çok zaman geçmemiştir.

besliyordu. Şimdi ona, sadece inisiye olanların sevgi dolu bir düşkünlük belirtisi olarak tanıyabileceği bir ciddiyetle, bunun gülünecek bir şey olmadığını söyledi. Bay Chawleigh'nin kaşlarını çatı ama o kararlıydı, bu yüzden Bay Chawleigh'nin elinin babasının yatak odasında ne gibi değişiklikler yaptığını görmek için oradan ayrıldı. Tek yeniliğin gerçekten mükemmel bir tasarıma sahip bir tıraş sehpası olduğunu görünce rahatladı. Uşağıyla birkaç kelime konuştuğu sırada Jenny'den duyduğu en kahkaha sesi Bayan Pinhoe'nun sözlerini yalanladı ve onu gelininin odasına geri götürdü.

"Oh, Lordum, sadece bakın! Jenny bir eliyle gözlerini silerken diğer eliyle de soyunma odasına açılan kapıyı göstererek ona yalvardı. 'Oh, öleceğim! Babam böyle bir fikre nereden *kapıldı*?

Soyunma odasını aynalarla kaplı ve ipek perdelerle örtülü bir banyoya dönüştüren Bay Chawleigh, kızına deniz kabuğu şeklinde bir banyo hazırlamıştı: bu durum Adam'ın şaşkın bir anın ardından şöyle demesine neden oldu: "Açıkçası, Botticelli'den - Venüs'ün Doğuşu!

"Ah!" diye feryat etti Jenny, yeni acılara gömülmüştü. "Ve ben *güzel* bile değilim!

"Hayır, siz de terk edilmiş bir aşüfte değilsiniz leydim!" diye araya girdi öfkeli hizmetçisi. 'Şimdi, hemen teslim ol! Eminim lord hazretleri senin hakkında ne düşünüyordur bilmiyorum, mütevazı bir genç hanımın bahsetmekten utanacağı şeylere gülüp duruyorsun!

"Evet, ama çok ustaca bir iş, biliyorsun!" dedi Adam, ilgiyle karışık bir eğlence içinde onu inceliyordu. 'Bak, Jenny! Su bu borudan, şu silindirden geliyor - acaba ısıtmak için hangi yakıt kullanılıyor?

Bayan Pinhoe gözlerini kırpıştırarak, "Ne kullanıldığının önemi yok, lordum!" dedi. 'Hanımefendinin sorumluluğu bendeyken, yatak odasına sıcak su getirilecek ve bir Hristiyan gibi ateşin önünde banyo yapacak! O iğrenç aletin altında ateş yakmaya gelince, hayatımdan endişe ederim! Bir de bakmışız ki patlamış, tıpkı yeni kazan gibi, ki o da Usta'nın zekice fikirlerinden , her şeyi ne hale getirdiğini hatırlamıyorsanız bile ben hatırlıyorum Bayan Jenny!

Jenny'nin banyosu Bay Chawleigh'in tek zekice fikri değildi. Grosvenor Sokağı'ndaki sıhhi tesisat eleştirel bir gözle inceledikten sonra, tesisatçı ordusunu, eski apartman dairesinin dışına gizlice sıkıştırılmış

Merdivenin altında, kendi deyimiyle "Benzeri Bir Şey" olan bir su dolabı vardı. Ertesi akşam genç çiftle birlikte yemek yerken, Adam'a yeni Bramah modelini eskisinden üstün kılan çeşitli özellikleri gösterip açıklamakta ısrar etti; vanalar, sürgüler, baş üstü sarnıçları ve pis koku kapanları hakkında o kadar emin konuştu ki, Adam merakla "Bu konularda çok şey biliyorsunuz, efendim!"

"Evet, hayatınızı ortaya koyabilirsiniz. Jonathan Chawleigh'in anlamadığı bir şeye körüğünü yatırdığını göremezsiniz lordum!" diye cevap verdi Bay Chawleigh.

O akşam çok eğlendi, ama kızını onu evine davet etmeyi alışkanlık haline getirmemesi konusunda uyardı. "Çünkü bunu beklemiyorum ve dahası, lord hazretlerine en başta, beni bir midye gibi asılı tutacağından korkmasına gerek olmadığını söyledim. Şimdi, suratını asma, aşkım! Seni ara sıra ziyaret ederim, misafir beklemediğin zamanlarda, ama sakın beni büyük dostlarına rezil etme, çünkü bu olmaz - eğer sosyete de bir figür olmak istiyorsan, ki ben buna gönül verdim.

'Biliyorum baba, ama bu gece seni davet etmem için Adam'ı ikna ettiğimi düşünüyorsan ! Bunu yapmam gerektiğini söyledi ve sanırım bu hep böyle olacak, çünkü o *gerçek bir centilmen*!

"Evet, öyle," diye kabul etti Bay Chawleigh. 'Pekala, ona partilerinize davet edilmek istemediğimi söylemek zorunda kalacağım, hepsi bu kadar!

Bunu yaptı ve Adam'ın Jenny'yi Russell Meydanı'nı çok sık ziyaret etmekten vazgeçirmesi gerektiğini ekledi. 'Ona böyle bir şey yapmasına gerek olmadığını söyledim, lordum, ama siz de benimkine kendi sözünüzü eklerseniz iyi olur. Bayan Finchley'in yapması yaptığını görmeye geliyor! Evet, on beş yıldır hizmetçim olduktan sonra böyle bir şey kesin! Jenny'ye söyle beni rahat ve kırılacağımı düşünmesin, çünkü kırılmayacağım. Söylediklerinize kulak verecektir.'

"Umarım bana şeytana gitmemi söyler," diye cevap verdi Adam. Bay Chawleigh'in hayatında ilk kez şaşkın şaşkın baktığını gördü ve güldü. "Benim hakkımda ne kadar tuhaf bir fikre sahipsiniz, efendim!"

"Benim düşüncem, lordum, siz bir beyefendisiniz, ben de bir Cit'im ve bundan kaçış yok! Dahası, Jenny'min bir hanımefendi olmasını istiyorum!"

"O zaman bu karakteri desteklemesini zorlaştırmalısın! Adam karşılık verdi.

Bay Chawleigh burnunu ovuşturarak, "Ne demek istediğinizi anladıysam ne olayım!" diye itiraf etti.

"Düşünceli kadınlar ebeveynlerini hor görmez, efendim.

Bay Chawleigh hızla toparlanarak, "Hayır, ama onları tonun üzerine atmalarına gerek yok!" dedi. 'Çok nazıksınız lordum, ama benim gibi mantarların Kalite'yi taklit etmesi bana göre kabul edilemez: Bir karşı-tarak kadar bir Cit olmayı tercih ederim! Bu yüzden beni partilerinize davet etmeyin, çünkü gelmeyeceğim!

Adam'ın ona şehirdeki evini satın aldığı için teşekkür etmesine de izin vermeyecekti. "Bunu aklından bile geçirme!" yalvardı. 'Bunu yapmaktan memnun oldum, çünkü bana çok iyi davrandınız lordum ve bu sizin için yapabileceğim bir şeydi, anlaştığımızın ötesinde. Ve eğer beğenmediğiniz bir şey olursa, onu atarsınız ve yerine *hoşunuza* giden bir şey alırsınız ve bunu bana borçlu olursunuz! Yine de söylemeliyim ki,' diye ekledi, etrafına kayıtsızca bakarak, 'Campbell her şeyi mükemmel gösterdi! Onu seçtim çünkü Prens Regent ve York Dükü için mobilyalar yapıyor, yüzden tokmağın ne olduğunu bilmesi mantıklı geliyor. Hiçbir masraftan kaçınılmayacak, ona söyledim, ama palavra yok! Benim için her şey mubahtır, dedim, ama sakın benim kolayca kandırılabilirim fikrine kapılıp kaçma, çünkü bu seni üşütür, bu yüzden seni uyarıyorum! Yatak odanızdaki sandalyeler yüzünden bana dokunmaya çalışmadığını söyleyemem, Jenny-love - bambudan başka bir şey değiller, kaplamalılar! - Ama hepsinin tekme olduğuna yemin etti, ben de onları aldım - fiyattan biraz indirim yaptıktan sonra. Ev sahiplerine yardımsever bir şekilde gülümsedi. "İlk ve son fiyatına itibar etmezsiniz!" dedi basitçe. "Ama siz memnun kaldığınız sürece bir kuruşunu bile çok görmem!

Dokuz

Dört atın arkasında hafif bir karavanla seyahat eden Lyntonlar saat altıdan hemen önce Fontley'e ulaştılar. Manastır, parkındaki ağaçlar tarafından yoldan perdelenmişti ama evin uzun uzun görülebildiği bir yer vardı. Adam postilyonları oraya çekmeleri için yönlendirdi. "İşte orada, Jenny!" dedi.

Adamın sesinden burayı ne kadar sevdiğini anlayabiliyordu ve onu memnun edecek bir şey söylemek istiyordu. Öne doğru eğildiğinde, herhangi bir özelliğini ayırt edebilmesi için yoldan çok uzakta olduğunu görünce hayal kırıklığına uğradı. Sadece yüksek olmayan ama geniş bir alanı kaplayan düzensiz bir bina yığını görebiliyordu ve aklına gelen tek şey şu oldu: 'Rushleigh'den oldukça farklı! - Tıpkı bana söylediğin gibi.

Postilyonlara devam etmelerini işaret etti. 'Evet, oldukça farklı. Bu ülke size nasıl geliyor?'

Hampshire'ın dalgalı manzarasından ne kadar aşağı olduğunu düşünüyordu; duraksayarak cevap verdi: "Benim için yeni bir yer ve beklediğim gibi de değil, ama seveceğime eminim.

'Umarım seversiniz, ama sanırım sevmek için fenslerde doğmuş olmak gerekir. Şu anda Deeping Fen'den geçiyoruz. Şezlong sarsılıp yalpalarken ekledi: 'Özür dilerim: yüzey şok edici, değil mi? Biz bu yollara driftway diyoruz. Üzerinden geçtiğimiz bir tutamaktı - drenaj için çaprazlama açılmış bir hendek.

Kulağa oldukça ilkel geliyordu. Korunaksız yolun her iki tarafındaki düzlükleri taradı ve sık sık sular altında kalıp kalmadıklarını biraz kuşkuyla sordu.

'Kışın, evet,' kabul etti. 'Drenaj bizim başlıca sorunumuz ve ne yazık ki en maliyetli olanı! Biz de ıslanıyoruz: kanalizasyonlar dolduğunda deniz suyu alüvyondan yukarı çıkıyor.

"Şu büyük hendekleri görür görmez oldukça nemli olduğunu düşündüm.

"Sürüler. Fontley'de sular altında kalmaktan mı korkuyorsun? Olmana gerek yok! I

Umarım başka yerlerde de durumu iyileştirebiliriz: Sanırım 50 yaşında olmalıyız.

Burada zamanın gerisindeyiz.'

'Taşra işleri hakkında hiçbir şey bilmiyorum: Onları öğrenmeliyim.'

"Kendim hakkında çok az şey bildiğimi söylemekten utanıyorum - sadece bir tarım arazisinde yetişen her çocuğun öğreneceği şeyler. İşte geldik: burası kapı evi - eski Manastır'ın bir parçası - ve işte Bayan Ridgehill size ilk hoş geldiniz demek için dışarı çıkıyor! Ona nazik bir şeyler söyleyin: o benim en eski dostlarımdan biridir!

Rushleigh'de kızın hizmetçilerden çekindiğini ve bunu kaba bir tavırla gizlemeye çok meyilli olduğunu fark etmişti, ama bu olayda kendini oldukça iyi ifade etmiş, bekçinin selamlarına ve iltifatlarına Bayan Ridgehill'in bir geline yakıştırdığından daha fazla gariplik göstermeden karşılık vermişti. Araba tekrar ilerledi ve az sonra caddedeki bir dönemeçte, yıkık şapelin ayakta kalan tek kemeri ile birkaç yıkık dökük duvarı ve sütunu ve ötesinde de Manastırın heterojen kütlesi görüldü. Birbirine karışmış taş ve tuğlalardan oluşan uzun, kırık dökük cepheye bakan Jenny aklına gelen ilk düşünceyi dile getirdi: 'Aman Tanrım! Burayı düzenli tutmak için kaç tane hizmetçi çalıştırıyorsunuz?

Buna cevap vermek zorunda kalmadı, çünkü o anda elinde bir kucak dolusu çiçekle çimenlikte koşuşturan Charlotte'u gördü. Jenny'nin dikkatini ona yöneltti ve bir anda korkunç bir şüpheye kapıldı. Gözleri Charlotte'un beyaz, yuvarlak, sade elbisesine takılınca haykırdı: "Ah, çok güzel giyinmişim! Bilmiyordum - ve bana söyleyecek kimse de yoktu!

"Saçmalama! Çok yakışmışsın!" diye cevap verdi, kız kardeşi koşarak arabadan inerken. '*Proserpin çiçek topluyor! Ama kasvetli Dis'in Lambert'i engellemeyeceğine inanıyorum, Charlotte!*

Kitap kurdu olmayan Charlotte buna aldırmadı, ama soluk soluğa haykırdı: 'Ah, sevgili Adam, bir saat daha burada olamayacağını düşündük ve yemeği ona göre erteledik! Ve işte buradayım, Jenny'nin odası için birkaç çiçek kesmeyi daha yeni bitirdim, hem de bu eski elbiseyle! Beni bağışla, Jenny!'

Bu konuşma Jenny'yi rahatlatmak için yapılmış olabilirdi, ama yine de şezlongdan inerken, pembe ipek bir elbise, kadife bir pelisse ve tüylü bir bonenin Fontley'de biraz yersiz olduğunu düşündü. Ancak Charlotte hiçbir sorun görmemiş gibi davranarak onu öptü ve eve götürdü.

Jenny bu eve dönüşün Russell Meydanı'na varışlarından çok daha az törenle gerçekleştiğini görünce rahatlamış ve bir hayli şaşırmıştı. Gördüğü tek uşak, koyu renk cüppe giymiş ve saçları pudralanmamış iki genç adamdı; yaşlı ve biraz eğilmiş olan uşak ise Bay Chawleigh'nin görkemli Butterbank'inin yanında önemsiz kalırdı.

"Seni hemen anneme götürmeliyim," dedi Charlotte. "Teyzemle birlikte küçük salonda oturuyordu - ah, Adam, Nassington teyzemin amcam ve Osbert'le burada olduğu konusunda seni uyarmak için yazmam gerekirdi, ama zaman yoktu, çünkü bizi gafil avladılar! Demek istediğim bu değil - yani, bu vesileyle geldiği için ona çok minnettarım, sadece annem onu davet etmesine rağmen geleceğini hiç düşünmemiştik elbette.

"Tanrım!" dedi Adam, yüzünü buruşturarak. 'Sana zorbalık etmesine izin verme Jenny - ya da korunmak için bana bakma! Beni ölümüne korkutuyor!

"Ayıp, Adam! Charlotte onu azarlayarak Jenny'yi geniş meşe merdivenlere doğru götürdü. "Ona aldırmamalısın, Jenny! Teyzem çok açık sözlüdür, ama son derece iyi huyludur, sana söz veriyorum!

Karısı ve kız kardeşini merdivenlerden yukarı, ön odadan geçerek Uzun Salon'a, oradan da Küçük Salon'a kadar takip eden Adam, Jenny'nin Leydi Nassington'la tanışmasını nasıl karşılayacağını merak ediyor dilinin tutulmayacağını umuyordu. Leydi Lynton'ın zorba tavırlarının ve iğneleyici konuşmasının onu felç edeceğinden korkuyordu ve sonuç olarak, Leydi Lynton tarafından tek heceli hale getirilen Jenny'nin Leydi Nassington'a utanmadan karşılık verdiğini görünce rahatladığı kadar şaşırdı da.

Hanımefendi fiziksel olarak ağabeyine benziyordu. İri yarı bir kadındı, ince yüz hatları ve kayıtsız bakışları Sesi tıpkı onunki gibi gür ve otoriterdi; ve bir dereceye kadar onun geleneklere olan saygısızlığını paylaşıyordu. Benzerlik burada sona eriyordu. Lord Lynton'ın özgür ve rahat tavırları neşeli bir doğadan kaynaklanıyordu; kız kardeşininki ise köklerini yüce bir üstünlük inancından alıyordu ve ona eksantrik olma ününü kazandıracak kadar hesapsızdı. Her fırsatta istediğini söyler, istediğini yapar ve beğenisini kazanacak kadar şanslı olanlara da aynı hoşgörüyü gösterirdi; ama kızlarını katı bir düzene göre yetiştirmişti ve hoşlanmadığı kişiler tarafından işlenen herhangi bir görgü kuralı ihlalini kınardı.

Fontley'e gelirken yanında, az konuşan ve tedirgin bir suratı olan kocasının yanı sıra, Adam'a sağdııcı olarak teklif ettiği üçüncü oğlu, gürbüz sporcuyu da getirmişti. "Onu çok iyi etmişsin!" dedi Adam'a. "O kadar ahmak ki, yemin edebilirim, ya bu işi berbat ederdi ya da ahırları kokutarak kiliseye giderdi.

Adam bu mevsimde Fontley'de geçireceği bir hafta boyunca Osbert'e nasıl bir eğlence sunulabileceğini merak ediyordu; ama Leydi Nassington, ölü aylarda Osbert'in ilgisini çekmenin imkânsız olduğunu söyleyerek kendisini üzmemesini tembihledi.

"Ama zavallı adam gözyaşlarına boğulacak!" diye itiraz etti.

'Başka bir yerde olduğu gibi burada da canı sıkılabilir,' diye cevap verdi hanımefendi. 'Boş ver onu! Sana söylemeliyim ki Adam, senin bu karın beni çok şaşırttı. Yüzü güzel değil elbette, kötü giyiniyor ama mantıklı bir kıza benziyor ve sahte bir kibarlık havası da yok. Kendiniz için çok daha kötüsünü yapabilirdiniz. Onu takdim etmene itirazım yok, ayın 20'sinde onu benim rutin partime getirebilirsin: bu onu oldukça iyi başlatacaktır. Annenin kasvete gömülmeyi seçmesi ne yazık, ama tam da beklediğim gibi! Charlotte'un eşini de beğenmedi: harika bir eş değil, kabul ediyorum, ama bir kız kendisine sunulan şansı teperse, sonunda saygın bir evlilikle yetinmek zorunda kalır. Bir keresinde onun babasına aşık olduğumu sanmıştım," diye ekledi anımsayarak. 'Cevap vermezdi, ama benim dokunmaya değer görmediğim bir şeyi eminim annenin görmesine gerek yoktur! Ama o her zaman ıslak bir kazdı. Yemin ederim, bu kadar iyi yetişmiş olmana şaşıyorum - gerçekten şaşıyorum, sevgili yeğenim!

Bir kahkaha attı ama başını ona doğru salladı. 'Biliyorsun ki bu en

"Bana böyle şeyler söylemeniz uygunsuz, hanımefendi!

"Blanche'ın arkasından söyleyip de yüzüne söyleyemeyeceğim hiçbir şey yok!" diye cevap verdi.

Charlotte Jenny'yi küçük salona Leydi Nassington onu dikkatle süzdü ve Dowager'la selamlaşır selamlaşmaz şöyle buyurdu: 'Buraya gel çocuğum, sana bir bakayım! H'm! Evet, daha uzun boylu olmaman üzücü ama kendini gördüğüme sevindim. Rushleigh'i nasıl buldunuz? Umarım halkım seni rahat ettirmiştir?'

"Evet, öyle, hanımefendi. Çok beğendim ve bize ödünç verdiğiniz için size teşekkür etmek istiyordum. Her şey çok güzel ve ilginçti! Ben

daha önce hiç taşrada kalmadım.

"Kasabalı mısınız?"

"Evet, annem bir çiftçinin kızıydı ve Shropshire'dan gelmişti, hanımefendi.

'İyi bir senyör olduğumu söyleyebilirim: Sen de öyle görünüyorsun. Tavsiyemi dinle ve sade giyinmeye çalış! Fırfırlar sana yakışmıyor. Kulaklarındaki gerçek inci mi? Evet, tabii ki öyle olmalı ve boynunuzun onlar için çok kısa olması çok yazık. Lynton! Karına küçük, güzel bir çift kulak halkası al! O bunları takamaz.'

"Boynumun çok kısa olduğunu biliyorum," dedi Jenny, "ama onları giyeceğim hanımefendi, çünkü onları bana babam verdi ve ne olursa olsun onun duygularını incitmeyeceğim!"

"Çok uygun!" diye onayladı leydisi. "Babanla kendim konuşacağım. Leydi Lynton burada araya girdi ve Jenny'yi yatak odasına götürdü, Şaşırtıcı bir dizi oda, galeri ve koridordan geçerken şöyle diyordu: "Baldızımın kusuruna bakmayın, kaba saba tavırları hoş gitme sınırını aşıyor.

"Oh, hayır! dedi Jenny. 'Yani, söylediği hiçbir şeyden hoşlanmadım, çünkü hepsi nezaket içindeydi ve - ve ben açık sözlü insanları severim, hanımefendi!"

"Sık sık kendi duyarlılığımın daha az keskin olmasını dilemişimdir," dedi hanımefendi.

Yılgınlığa kapılan Jenny sessizliğe gömüldü. Bir kapıdan geçip geniş bir koridora girdiklerinde Lady Lynton ona şu anda Manastır'ın modern kanadında olduklarını söyledi.

"Kilometrelerce uzanıyor gibi görünüyor!" dedi Jenny.

"Evet, çok rahatsız edici," diye iç geçirdi Dul Kadın. 'Kuşkusuz pek çok değişiklik yapacaksınız. Adam'ın odası burada ve şu kapı giyinme odasına açılıyor. Bir sonraki oda sizin, koridorun sonunda, umarım hoşunuza gitmez.

'Oh, hayır! Nasıl ? Oh - ne kadar güzel!"

'Korkarım ki çok perişan bir halde. Siz gelmeden önce elden geçirilmeliydi, ama zevklerinizi bilmediğim için, en iyisinin ne istediğinizi seçmeyi size bırakmak olduğunu düşündüm.

'Teşekkür ederim - ama yapmayacağım! Bu halini seviyorum. Hiçbir şeyi değiştirmek istemiyorum, hanımefendi!"

'Değil , canım? Kuşkusuz bu benim aptallığım, ama yapmayacağınızı ummaktan kendimi alamıyorum. O kadar çok anıyla dolu ki! Ne yazık ki, ben de oraya gelin olarak gireli çok uzun yıllar oldu!

Hayal kırıklığına uğrayan Jenny kekeleydi: 'Senin odan mı? Oh, asla - *Dua* et de başka bir oda ver bana!

Ama Dowager ona nazik bir teslimiyetle gülümseyerek, bu odanın her zaman evin hanımı tarafından işgal edildiğini söyleyerek onun rahatsızlığını tamamlamakla yetindi. Jenny'nin endişelenmemesi gerektiğini, çünkü kendisinin ne onun rahatını ne de sonucunu önemseydiğini söyledi. Jenny'nin şu anda çatı katlarından birinde kaldığı izlenimini vermeyi başardığı için, Adam odaya girdiğinde Jenny'nin oldukça sıkıntılı görüldüğünü görmesi şaşırtıcı değildi.

Pencerelerden birindeki masanın yanında durmuş, elini pot-pourri dolu bir kaseye daldırmış ve kurumuş yaprakların parmaklarının arasından süzülmesine izin veriyordu. Adam içeri girdiğinde başını kaldırdı ve gülümseyerek şöyle dedi: 'Evin bu kadar güzel kokmasını sağlayan şeyin ne olduğunu düşünemiyordum, ama şimdi anlıyorum ki bu olmalı.

"Pot-pourri? Evet, annem yapar. Sanırım tarifini bir Fransız kadından almış - göçmenlerden biri. Eğer hoşunuza giderse ondan istemelisiniz.

'Acaba bana söyleyecek mi? Adam, onun kendi odasını benim için hazırlamasına izin vermemeliydin!

'Bunu kastettiğini bilmiyordum. Yine de bunu yapmasına sevindim: çok yerinde bir davranıştı.

"Bu beni batmaya hazır hale getiriyor!" dedi. 'Bana buranın her zaman Fontley'nin hanımına ait olduğunu söyledi, sanki o görevden alınmış gibi, umarım bunu asla yapmayacağımı biliyordur!

"Sevgili Jenny, eğer annemin tüm söylediklerini ciddiye alacaksan - ! Bu kanadı büyükbabam inşa etti, yani sen Fontley'in bu odada kalan üçüncü hanımısın!

Buna gülmek zorunda kaldı ama, "Beni bu kıyafetle görmek eminim onun için hiç de hoş olmamıştır," dedi. Tanrıya şükür ki ona hiçbir şeyi değiştirmek istemediğimi söyledim! Bundan korkuyordu, biliyorsunuz, bunu çok iyi anlayabiliyorum.

Biraz şaşkın baktı ama bir şey söylemedi. Lydia, borcunu ödemeye geliyordu.

birkaç dakika sonra Jenny'ye cevap verirken çok daha az suskundu. "Ne fedai ama!" diye haykırdı. "Annem perdeleri daha geçen yıl yaptırmıştı ve bu yıl yenilerini yaptıracaktı, çünkü gördüğünüz gibi bunlar çok kötü soldu! Bunu sadece sana kendini kötü hissettirmek için söyledi!

"Lydia!

Bu doğru, Adam. Kendi , *birinin* annemi Jenny'ye açıklaması gerektiğini düşünüyorum! Gördüğünüz gibi, kötü kullanılmaktan ve hepimizi sebepsiz yere suçlu hissettirmekten büyük zevk alıyor Jenny. Ona aldırma! Ben *asla aldırmam!*"

Kayınvalidesinin karakterini bu kadar açık bir şekilde ortaya koyması Jenny'yi ürkütmüştü ama Fontley'de iki gün geçirdikten sonra bunda büyük ölçüde doğruluk payı olduğunu anlamaya ve kendini daha rahat hissetmeye başlamıştı.

Fontley'le tanışmak için sabırsızlanıyordu ve bilinmeyen şiarları kırmaktan duyduğu korkuyu tahta bir cephenin altına gizlemişti. Birkaç büyük evde hüküm süren resmi şatafatla ilgili hikâyeler dinlemiş, Adam'dan bilgi istemeye çekinmiş ve böylece eve endişeden hasta olmuş bir halde girmişti. Ama evin içinde sık sık yolunu kaybetmesine rağmen, evin ev kalitesinde olduğunun hemen farkına varmıştı; ve Dowager şatafattan hoşlanmadığı için onu tedirgin edecek hiçbir katı görgü kuralı bulamamıştı. İlk akşam yemeği partisinin çilesi bile beklediğinden daha az ağırdı, çünkü hiçbir törene bağlı değildi ve tüm aile o kadar çok ve o kadar doğal konuştu ki, Dowager oturup dinleyebildi ve izleyebildi, bu da onun mizacına tam olarak uyuyordu. Lord Nassington'ı hiç de ürkütücü bulmamıştı; oğlu ise ilk bakışta iri yarı ve küstah görünse de, çok gülen ve kendisine yöneltilen tüm şutları sinirlenmeden, güler yüzle karşılayan sade bir yaratıktı. Masada Jenny'nin yanına oturdu ve ona kendisinin ailenin en serseri çocuğu olduğunu söyledi. Annesinin acımasız dilinden olduğu kadar bundan da gurur duyuyor gibiydi. "Harika bir kadın, anne!" dedi. "Hepimizi yankesici gibi istismar ediyor! Avlanır mısın?

'Hayır, bilmiyorum ve bu konuda bir şey biliyormuşum gibi davranmanın bir faydası olmaz.

Çünkü öğrenmek zorunda kalacaksın," diye içtenlikle cevap verdi.

"İşte ben buna duyarlı bir kadın olmak derim!" diye haykırdı ve hemen ona kovalamacanın çeşitli kayda değer olaylarını anlatmaya başladı,

Leydi Nassington yüksek sesle Lydia'ya "Jenny'nin canını sıkmadan önce şu embesili uzaklaştır!" diye emretmeseydi yemek boyunca devam edebilirdi.

Hafta sonu, evi ve bahçeleri keşfetmek, hizmetçiyle tanışmak, Charlotte'a düğünü için son hazırlıklarında yardım etmek ve genel olarak sessizce işe yaramakla hoş ve olaysız geçti.

Düğünden iki gün sonra Fontley'den ayrıldıklarında Adam'a, "Yakında geri dönelim mi?" diye sordu.

'Neden, evet, eğer isterseniz - sezon sonunda. Tabii Brighton'a gitmeyi tercih etmezseniz?

"Hayır, gitmemeliyim. Yani Brighton'a gitmek istiyor musunuz?" 'Hiç de değil. Yine de sıkılmanı istemiyorum.

"Olmayacağım. Aslında, keşke burada kalabilseydik.

'Bu, Misafir Odası'nı ve davet edileceğimiz tüm partileri kaçırmak anlamına gelir. Bundan hoşlanmazsınız, değil mi?'

"Hayır, elbette değil!" dedi hemen. 'Partilerde aptal olmam ve büyük olasılıkla yanlış şeyler söyleyip - ve seni utandırmam dışında!

'Hayır, olmayacak,' diye cevap verdi. 'Yakında partilere alışacak, pek çok arkadaş edinecek ve ünlü bir ev sahibesi olacaksın! Benim için bir övünç kaynağı olacaksın, utanç kaynağı değil!

Hırçın bir şekilde, "En azından öyle olmaya çalışacağım," dedi.

Belki de istediği şeyin moda hayatı olduğunu düşündü ve Yarımada'da çok partiye gidip gitmediğini sormaya cesaret etti.

'Hayır, çok az. Ben de sizin gibi kendi işimi yapacağım!

Bu, meseleyi çözmüş gibi görünüyordu. Başını salladı ve şöyle dedi: 'Umarım *en iyi* partilere davet ediliriz. Babam ne kadar memnun olurdu!

En azından bu konuda hiç şüphe yoktu. Bay Chawleigh'nin vekâlet hırsı onu, daha önce kendisini ilgilendirmeyen konularda araştırma yapmaya yöneltmişti ve sonuç olarak kızına tonun en nüfuzlu ev sahiplerinin bir listesini verebildi. Leydi Nassington'ın toplantısına davet edildiğini duyunca çok sevindi, bilgili bir muhbir ona Leydi Hazretleri'nin kibarlığın pembesi olduğunu söylemişti ve bu davette karşılaşacağı tüm iyi insanlara kendini sevdirmesini şiddetle tavsiye etti. 'Lord hazretleri üzerine düşeni bir

Düzenli Trojan, ve senin de kendininkini yapman ve sanki daha önce hiç birlikte olmamışsın gibi bir köşede oturmaman en doğrusu, kızım!

Bay Chawleigh onu misafir odası için giyinmiş olarak görmeye gelmişti ve muhtemelen onun en iyi şekilde görüldüğünü düşünen tek kişiydi. Martha Pinhoe bile geniş bir kasnak üzerine menekşe rengi saten ve her tarafı ametist boncuklarla dikilmiş krep bir kombinezonun ona yakıştığını düşünememişti; ama Bay Chawleigh bu ihtişamı sade bir gururla inceleyerek Jenny'nin birinci sınıf görüldüğünü söyledi. Ancak daha yakından incelendiğinde bazı eksiklikler ortaya çıktı. Ona bahsettiği mücevherleri çok iyi hatırlıyordu ve düğün hediyelerinden biri olan elmas ve yakuttan oluşan rivièr'e'i neden takmadığını öğrenmek istiyordu. "O incilerin bana bir servete mal olmadığını söylemiyorum, ama gerçek olduklarını, camdan ve balık pulundan yapılmış bir tantanadan ibaret olmadıklarını kim bilebilir? Bir elmasın ya da yakutun ateşi taklit edilemez. Bana hanımefendinin mücevher kutusunu getir, Martha!"

"Söylemeliyim ki, ben de biraz ışıltıyı severim," diye itiraf etti Bayan Pinhoe. büyük bir tabut.

Jenny tabuta hüzünle bakarak, "Ben de öyle," dedi. 'Ve böyle bir vesileyle çok üzücü görünüyor - Ama Leydi Nassington bana çok güzel giyinmememi söyledi, baba.

"Oh, mi? Bana sorarsan, canım, kıskanıyordu ve senin mücevherlerinin onunkileri parlatacağından korkuyordu! Leydi Hazretleri'yle tanışma şerefine nail olduğumdan değil ama bana öyle geliyor.

Bu zevki beş dakika sonra tadacaktı ki, ünlü Nassington zümrütlerine irkilerek bakması, odaya giren heybetli hanımefendinin Jenny'nin mücevherlerini kıskanması için bir neden olmadığını anlamasına yetti.

Lynton'ın gelişi herkesi şaşırtmıştı; uşak da dahil, Lynton'ın gelişini hanımına haber vermeye giderken onu salona sokmaya çalışmıştı. Lynton'ların Berkeley Meydanı'ndaki Nassington House'a gitmeleri ve oradan St James's'e geçmeleri kararlaştırılmıştı; Jenny bir an neredeyse eşit derecede rahatlamış ve hayal kırıklığına uğramıştı. Ama hanımefendinin ilk sözleri, kıyafeti kadar bu düşünceyi de ortadan kaldırdı. "Ben de öyle düşünmüştüm!" dedi. 'Yüce Tanrım, kızım, seni saraya süslenip püslenip götüreceğimi mi sanıyorsun?

"Kuyumcu vitrini gibi mi?" Yüksek burunlu bakışları Bay Chawleigh ile karşılaştı ve sordu: "Bu kim?"

"O benim babam, hanımefendi. Babam - bu Leydi Nassington!" diye cevap verdi Jenny, Titanların savaşına dönüşmesinden korktuğu şey karşısında içten içe titreyerek.

"Ah! Nasıl?" dedi leydim. 'Jenny'ye verdiğiniz inciler çok büyük. Onlar için çok kısa bir boynu var.

"Olabilir, leydim," diye cevap verdi Bay Chawleigh, sinirlenerek.

'Hayır olabilir. Çıkar o kolyeyi, Jenny! Bu elbiseyle yakut takamazsın, çocuğum! Ve şu küpeler! Bakalım bu devasa kutuda neler varmış: Yüce Tanrım! Bir kralın fidyelerini karşılamaya yeter!"

Bay Chawleigh ona ters ters bakarak, "Evet, onların değeri bu kadar," dedi. "Kralların fidyeleri hakkında bir şey bildiğimden değil, ama kızımın ıvır zıvırları için ne ödediğimi biliyorum ve oldukça iyi bir kuruştur!"

"Akıldan çok para!" diye gözlemledi hanımefendi. "Ah! İşte çok daha önemli bir şey!"

"*Bu mu?*" diye sordu Bay Chawleigh, Leydi Nassington'ın parmaklarından sarkan narın elmas kolyeye tiksintiyle bakarak. "O, ben daha bir tavuk züppesi değilken Bayan Chawleigh'e verdiğim bir parça süs eşyası!"

'O zamanlar şimdikinden daha zevkliymişsin. Çok güzel: tam da giymesi gerektiği gibi!"

Bay Chawleigh'in öfkesi daha da artarak, "Bunu giymeyecek!" dedi. 'Mahkemeye gidecek ve yankı uyandıracak, yoksa nedenini öğrenirim!"

"Baba!" dedi Jenny yalvarırcasına.

Ya uygun bir şekilde gidecek ya da hiç gitmeyecek. Tanrım, sende *hiç akıl yok* mu? Saray'a mücevherlerle süslenmiş olarak gideceğine, mirasçı olduğunu yüksek sesle haykırса daha iyi! Servetiyle hava atıyor: herkes böyle derdi. İstedğin bu mu?"

"Hayır, kesinlikle değil!" dedi Jenny, biraz şaşkın olan ebeveyni bunu kafasında evirip çevirirken. "Bu kadar yeter, baba! Hanımefendileri şıklığın ilk tarzının ne olduğunu senden de benden de daha iyi bilir.

"Benim servetimden utanmanıza gerek yok!" dedi Bay Chawleigh, geri çekilişini keskin bir ateşle örtbas ederek. 'Sanki en iyisini almaya param yetmiyormuş gibi görünen değersiz bir kolyeyle şehirde dolaşmak

Senin için!"

Leydi Nassington, "Eğer seni zorlayan tek şey buysa, rahat olabilirsin!" dedi. 'Yeğenimin büyük bir mirasçıyla evlendiğini herkes biliyor ve zenginliğini gösteriş yapmazsa daha iyi karşılayacağına inanabilirsiniz. Şunu söyle bana! Ne olursa olsun, işinize karıştığım için bana teşekkür eder misiniz?

"İşime karışmak mı?" diye tekrarladı Bay Chawleigh, şaşkınlıkla. "Hayır, yapmam leydim!

'Aynen öyle! Benimkine karışma!'

Neyse ki, Bay Chawleigh'in teni hızla mor bir renk almaya başlamıştı, Adam o sırada içeri girdi, yarışmacıların ince ve etkileyici sesleri onu cezbetmişti. Yakasını düzeltmek gibi karmaşık bir işle uğraşıyordu ve bu yüzden gömlek kollarıyla göründü: teyzesinin hemen istisna ettiği bir durumdu bu. Ona hemen gitmesini ve Bay Chawleigh'i de yanında götürmesini söyledi ve yeni bir yaka örtüsü giymesini tavsiye etti, çünkü bu tarz onu bir demi-beau gibi gösteriyordu.

Bay Chawleigh odadan çıkarılmasına izin verdi. Asil doğumlu yeğeninin Leydi Nassington'ın cezalandırıcı dilinden muaf olmadığını öğrenince biraz yumuşadı ama Adam'ı soyunma odasına kadar takip ederken şöyle dedi: "Eğer lord hazretlerinin teyzesi olmasaydı ne diyeceğimi biliyorum!

"Sana kaba davrandı mı?" diye sordu Adam. "Amcama söylediği şeyleri duymalısın!

"Söylemek zorundayım ki, beni tam anlamıyla . Ve o bir Kontes! İşte sana bir seviye belirleyici! O boyun örtüsünü değiştirecek misin?"

'Hayır. Onun burada ne işi var? Ona gideceğimizi sanıyordum.'

Bay Chawleigh hınçla, "Size ne yaptığınızı söyleyeyim," dedi. "Jenny'min mücevherlerini söküyor, işte bunu yapıyor, hem de izniniz olmadan! Bunu yapmak için bilerek geldi, dahası!

Adam, Kinver'dan pelerinini ve *şapka sütyenini* alıp artık hazır olduğunu söyleyene kadar bu konuyu düşünüp durdu. "O halde teyzem onu bekletmekle ne demek istediğimi anlamadan önce aşağı inelim, efendim!

Bay Chawleigh, "Bilmiyorum ama eve dönmek istemiyorum," dedi.

Nassington, görkemli arabasına binmeden önce parmaklarını titretti. Bu küçümseyici davranışına, ertesi gün Jenny'den sunumunun nasıl geçtiğini öğrenmesi için Grosvenor Sokağı'nı ziyaret etmesini rica eden nazik bir davetiye ekledi.

Her Şey çok iyi gitti. Kraliçe Jenny'yle çok nazik bir Şekilde konuştu - "Hayret, baba! Bunca yıldan sonra en güçlü aksanla konuşuyor! - Prenseslerden ikisi de onunla hayal edilebilecek en sevimli Şekilde konuŐmuŐlardı, böylece Jenny kendini hiç de garip ya da dili tutulmuş hissetmemişti. Tek hayal kırıklığı Galler Prensesi Charlotte'un gelmemiŐ olmasıydı: İnsanlar bunun olağınst bir durum olduğunu düşünüyordu, çünkü Charlotte Aralık ayından beri Orange Prensi'yle niŐanlıydı, halde mutlaka gelmiş olmalıydı. Prens de Londra'da olmasına rağmen orada bulunmamıŐtı; bu çok üzücü bir durumdu, çünkü Jenny onu görmeyi umuyordu. Adam elbette onu sık sık görmüştü, çünkü son zamanlarda Lord'un -hayır, Wellington *Dükü*'nn- ekibinin bir üyesiydi! İnsan İngiltere veliahtıyla evlenmek üzere seçilen bir prensin Nonpareil olması gerektiğini düşünüyordu, ama Jenny bunu Adam'a söylediğinde Adam bir kahkaha patlatmıŐ ve Şöyle haykırmıştı: 'İnce Billy mi? Tanrım, hayır!" Jenny, Prens'in kalitesi hakkında kendi başına karar veremediğı için üzgündü.

Ama bu küçük bir meseleydi. Babam ne düşünüyordu?

Prens Naip'in özel isteği üzerine mi sunuldu? Birisi ona Adam'ı işaret etmiş olmalıydı, çünkü - Papa buna inanır mıydı? - Yanlarına geldi ve Adam'la el sıkıŐarak onu sarayda ağırlamaktan ne kadar mutlu olduğunu ve eski dostunun ölümüne ne kadar üzüldüğünü söyledi. Sonra Adam'ın geliniyle tanışmak istediğini söyledi ve Adam hemen onu ne çekti ve babam Naip'in onunla nasıl büyüleyici bir Şekilde konuştuğunu tahmin bile edemezdi. Davranışları her Şeyin ötesinde mükemmeldi! Birkaç dakika kalmış, Adam'la son savaş hakkında sohbet etmiş ve (Adam'ın söylediğine göre) askeri konularda tam bir bilgi sahibi olduğunu göstermişti. Ve tam uzaklaŐırken ikisini de bir gün Carlton House'da görmeyi umduğunu söylemişti!

Bay Chawleigh derin bir memnuniyetle ellerini ovuŐturdu ve Şöyle dedi Hollandalıları yendi, vallahi ! Tek znts Jenny'nin annesinin bu zafere sevinmek için hayatta olmamasıydı. 'Yine de her Şeyi bildiğinden başka bir Şey söylemeye gerek yok,' dedi neşeyle. 'Düşünmek için iki fikrim vardı.

Bir Vikont'la ne işim olur, ya da bir Kont'un karşısına çıkarım! Lord Oversley pişman olmayacağıma dair bana söz verdi ve haklı olduğunu kabul etmek zorundayım. Bir Dük bile senden daha iyisini yapamazdı! Prens Naibi'nin size ne dediğini tekrar söyleyin!"

Bay Chawleigh'in Naip Prens hakkındaki düşünceleri daha önce pek de yüksek değildi. Kendisi (sık sık iddia ettiği gibi) soylularla ilgilenen biri olmasa da, bu Kraliyet Soylusu'nun yaptıkları en ilgisiz kişinin bile dikkatinden kaçamazdı. Kendisine sorulsaydı, Bay Chawleigh, iki eşle evlenmek ve ikisine de kötü davranmak, sıradan bir adamın hatırlayamayacağı kadar çok metres edinmek ve borçları ulus tarafından ödenmek zorunda kalıncaya kadar hazırı harcamak gibi işlerle uğraşmadığını söylerdi. Talihsiz Galler Prensesi'ni boşamak için kanıt aradığı da herkesin bildiği bir sırdı ve Bay Chawleigh, onu tıslayan kalabalığa katılmak istemese de, zavallı hanıma düpedüz iğrenç davrandığını düşünüyordu. Ama Naip'in Jenny'ye gösterdiği nezaket karşısında bunların hepsi unutuldu.

Jenny de onu ilk gördüğünde hatırı sayılır bir acı çektiğini hatırlamıyordu. Hayal kırıklığı. Elli iki yaşına geldiğinde, yaşlı hanımların güzelliği karşısında hâlâ iç geçirdiği yakışıklı Prens Florizel'den geriye çok az iz kalmıştı. Jenny, orta yaşlı, şişman bir beyefendiyle karşılaştı; yüzünde büyük bir sefahat ifadesi vardı. Kesinlikle fazla giyinmişti; korseleri gıcırıyor, vücudunu kokularla ıslatıyor ve dinlenirken yüzünde asık bir ifade belirliyordu. Ama vaftiz törenine hangi iyilik perisi katılmışsa, ona ne zamanın ne de aşırılıkların asla solduramayacağı bir armağan vermişti. İtaatsiz bir evlat, kötü bir koca, kaba bir baba, tutarsız bir aşık ve belirsiz bir dosttu, ama incittiği kişilerin bağışlamasını sağlayan ve Jenny ya da Lord Bathurst tarafından önemli bir sevkியatla kendisine getirilen genç bir subay gibi tesadüfen karşılaştığı kişilere onu sevdiren bir çekiciliği vardı. Yakınlarını iğrendirebilirdi, ama kamusal yaşamında duruşu her zaman doğrudu; asla yanlış bir şey söylemezdi ve özel bir sıkıntının yakınlığını bozmasına asla izin vermezdi. Bir Prens olduğu her halinden belli olan bu adam, çok az merasime başvururdu; halk arasında dolaşırken sergilediği davranışlar, bazen olduğu gibi, bir partiye fena halde sarhoş bir halde geldiğinde bile onu tamamen terk etmeyen terbiyeli bir rahatlıkla ayırt edilirdi. Özel davranışları

Ama Jenny gibi onu annesinin salonunda gören hiç kimse onun en büyük destekçisine yalan söyleyebileceğine, babasının saçmalıklarını dinlemesi için bir ahbap alabileceğine, tek çocuğuna kaba saba davranabileceğine ya da utangaç bir güzelin ayakları dibinde ağlamaklı bir yunus gibi bocalayabileceğine inanmazdı. Jenny bu tür hikâyelere kesinlikle inanmazdı ve iki gün sonra Leydi Nassington'ın meclisinde onunla tekrar karşılaştığında ve ondan bir selam ve tanıma gülümsemesi aldığı anda, iki evliliğine ve dağ gibi borçlarına bile hafifletici nedenler eklenmesi gerektiğini düşünmeye çok meyilliydi.

On

Çok az davet, sosyal bir aday için Nassington House'a yapılan davet kadar büyük bir ayrıcalık sağlardı. Leydi Nassington'ın partileri son derece ayrıcalıklıydı, çünkü modanın sıkıştırmasından hoşlanmazdı ve eğlencelerinin başarısını salonlarına tıktırabildikleri konuk sayısına göre değerlendiren ev sahiplerini küçümserdi. Uzun zamandan beri, toplantılarından birine davet edilmenin Kraliyet Emri'nden daha fazla reddedilmeyecek bir onur olduğuna tonları ikna etmiş olması, onun güçlü kişiliği için çok şey ifade ediyordu.

Leydi Oversley de bu mektupların şanslı alıcıları arasındaydı. Leydi Nassington davetiyesine Hon. Julia Oversley'i de eklemişti ve Leydi Oversley, Lord ve Leydi Lynton'ın da davet edilip edilmediğini bilmek çok şey verirdi. Bir yandan bu pek olası görünmüyordu, öte yandan Adam Leydi'nin yeğenydi ve Leydi onun gelinini sarayda takdim etmişti. Başka biri olsa bu meseleyi çözerdi, ama Leydi Nassington'ın ne yapacağı hiç belli olmazdı: Görevi olduğuna inandığı şeyi yerine getirdikten sonra, genç Leydi Lynton'ın kendisiyle ilgili taleplerini görmezden gelebilirdi.

Leydi Oversley resmi bir kabul mektubu yazarak, Julia sürekli olarak Tunbridge Wells'te kalmadıkça Adam'la buluşmalarının kaçınılmaz olduğunu belirtti. Kayınvalidesinden gelen bir mektup onu Julia'nın iyileşme belirtileri gösterdiğine dair umutlandırmıştı; büyükannesi, aklı başında hiçbir genç kızın zevk alamayacağı bir dizi eğlence partisi düzenleyerek Julia'nın düşüşünü durdurmuştu. Hayranları eksik değildi; Tunbridge Wells'in güzelleri gölgede kalmıştı; ve zaferini tamamlamak için son zamanlarda sarayına, kadın cazibesi ve zarafetinin ünlü uzmanı Rockhill Markisi'nden daha az olmayan bir şahsiyet eklemişti. Dowager'a göre bu fetih, genç Lynton'la ilgili düşünceleri her kızın aklından çıkarmaya yeterliydi. Rockhill'in ciddi niyetler beslediğini düşünmek saçma olsa da, Julia'yı 'sıramızı savacak kadar uzun bir süre' centilmenliğinin nesnesi haline getirecek kadar büyülendiğini de ekledi.

Julia'nın annesi o kadar iyimser değildi. Annesi, Julia'nın

Kızı Marki'nin seçici zevkini memnun etmişti ama kırklı yaşlarına gelmiş bir dulun, Julia'nın şiddetli bir bağlılık duyduğu genç ve çekici bir adama karşı zorlu bir rakip olacağını düşünemiyordu. Ayrıca Marki'nin centilmenliğine de biraz şüpheyle bakmaya meyilliydi, ama lordu ona bu konuda büyük bir kaz olduğunu gösterdiğini söyledi. "Saçmalık!" dedi. "Rockhill bir beyefendi!

"Aman Tanrım, onunla *evlenmek* istediğini düşünmüyorsunuz değil mi?" diye soluk soluğa kaldı.

"Hayır, hayır, tabii ki bilmiyorum!" diye cevap verdi. 'Şu ya da bu nedenle kendini Tunbridge Wells'te buldu ve sıkıntıdan ölmekten kurtulmak için buradaki en güzel kızla flört etmeye başladı, hepsi bu! Tek dileğim bu ilişkinin, kız diğer meseleden kurtulana kadar sürmesi, ama buna güvenmiyorum.

Julia'nın başarısız bir aşk macerasından sonra ikinci bir maceranın kurbanı olabileceği ihtimali Leydi Oversley'nin aklına geldi, ama bunu Lord Hazretlerine söylememenin daha akıllıca olacağını düşündü. Julia Londra'ya döndüğünde Rockhill'in cazibesine kapıldığına dair hiçbir belirti göstermedi, sadece onun çok nazik ve eğlenceli biri olduğunu söyledi, ki Leydi Oversley'e göre babası yaşında bir adam için her kızın söyleyebileceği şeyler bunlardı. Adam'dan hiç söz etmedi; bu ikinci Londra Mevsimi'nden alabileceği her türlü zevki almaya kararlı görünüyor, ardı arkası kesilmeyen partilerin bünyesine fazla geleceği düşüncesine gülüp geçiyor ve her günün her anını doldurmak için planlar yapıyordu. Babası bunu umut verici bulabilirdi: Leydi Oversley, Julia'nın yüzü için fazla büyük görünen gözlerindeki parıltıdan hoşlanamaz ya da onun huzursuzluğunun huzurlu bir zihne işaret ettiğini hissedemezdi. Bu konuda ne yapacağını bilemiyordu ve sadece Julia'nın hayranlarından birinin onun yaralı kalbini ele geçirmeyi başarmasını umabilirdi.

Julia, bir davetiye ile onurlandırıldığı haberini aldı.

Nassington Evi'ne görünürde bir zevkle gitti. Leydi Oversley onu Lynton'larla orada karşılaşmaya hazırlıklı olması gerektiği konusunda uyarmak istemişti ama bir türlü doğru kelimeleri bulamamıştı; sonunda hiçbir şey söylememiş, Julia'nın onların orada bulunma ihtimalinin yüksek olduğunu bilmesi gerektiğini düşünerek vicdanını rahatlatmıştı.

İlk başta dilini dişlerinin arasında tutmakta haklı olduğunu düşündü. Salonların hiçbirinde Lynton'ları bulamadı; beyaz saten bir iç elbisenin üzerine soluk mavi bir tül giymiş olan Julia ise

memnun olacak bir ruh hali içindeydi. Çok sayıda genç insan vardı ve kısa sürede bir grubun merkezi haline geldi, tekrar özel arkadaşlarıyla birlikte olmaktan mutluluk duyuyor ve her zamanki çevresini hızla kendine çekiyordu. Leydi Oversley uyanıklığını gevşetebildi ve İmparatoriçe Josephine'in boğaz ağrısından ani ölümünden, Müttefik Hükümdarların devasa Barış Kutlamalarına katılmak üzere Londra'ya gelecekleri haberine kadar son gelişmeleri tartışan kendi yakınlarından oluşan bir gruba katıldı.

Lyntonlar yarım saat sonra geldiler ve hemen ilk salonun karşısındaki daha küçük bir salona .

Odada belki de yirmi kişi vardı, ama Adam sadece birini gördü. Julia kapının yanında duruyordu ve onun kahkaha sesi Adam'ın eşikte bir an durmasına neden oldu.

"Buzdan bir bakire! Oh, ne kadar saçma! - Ben bu kadar !" Konuşurken döndü ve Adam'ı gördü, salondaki herkesin duyabileceği keskin bir nefes verdi ve bayıldı.

O kadar yakınında duruyordu ki, kızın sallandığını görünce ileri atılıp onu yere yığılırken yakalayabildi.

Şaşkın sessizlik Jenny'nin kesin sesiyle bozuldu. 'Doğru: onu kanepeye yatır Lynton ve pencerelerden birini aç! Sıcak bir odaya asla tahammül *edemez*, zavallı Julia!

Neredeyse güzel yükü kadar solgun olan Adam itaat etti. Havası ve giysileriyle şık bir adam olduğunu belli eden bir beyefendi aceleyle öne doğru bir adım attı, ama kendini kontrol etti, esrarengiz bakışları Adam'ın yüzünden Jenny'ninkine kaydı.

Jenny, Julia'yı yelpazeleme görevinden başını kaldırarak etrafındakilere baktı ve dostça bir gülümsemeyle şöyle dedi "Hemen iyileşecek. Lütfen telaşlanmayın! Sadece sıcaktan!

Arkasından gelen sessiz bir ses: Bunu alın, Leydi Lynton!" dedi ve Jenny'nin omzuna içinde salata sosu olan narin bir el uzandı.

"Teşekkür ederim! Tam da ihtiyacımız olan şey bu ve ben sahip değilim!" dedi Jenny, Julia'nın burun deliklerinin altında sallayarak. Konuşma tonuyla ekledi: " hiç bayılmadım, ama okuldayken Bayan Oversley hep .

'Birisi - siz, Bay Tollerton, eğer çok iyi olacaksınız! - Leydi Oversley'i bulun ve ona Bayan Oversley'in sıcaktan bunaldığını söyleyin!

aynı sessiz sesle emretti.

"Evet, lütfen bir bardak su getir Lynton!" dedi Jenny.

Hemen odadan çıktı ve geri döndüğünde Julia kendine gelmiŒ, annesinin omzuna yaslanmıŒ, telaŒla bir Œey olmadığını mırıldanıyordu - ne kadar aptalca! - Oda çok havasız!

DiŒer konukların çoŒu ihtiyatlı bir Œekilde salondan çekilmiŒti, ama bir iki kiŒi kalmıŒtı; ve Adam, Jenny'ye su bardaŒını uzatırken, kendisini, Modanın Adamı'nın hafifçe gülümseyen gözlerine doŒru kaldırılmıŒ bir quizzing-glass'ın içinden bakarken buldu.

Gülümseme bir çift ince, hicivli dudaŒa dokundu. "Lynton, sanırım?" dedi beyefendi. Adam eğildi. 'Aynen öyle! Babanızı oldukça iyi tanıyordum ve *sizinle* tanıştıŒıma memnun oldum. Elindeki test bardaŒını yere bıraktı ve elini uzatarak, Adam'ın elini tuttuŒunu söyledi: "Ona pek benzemiyorsunuz ama yanılıyor olamayacaŒıma eminim. Ah - Ben Rockhill'im, biliyorsunuz!

AkŒamki olayın etkisinden hâlâ kurtulamamıŒ olan Adam, mekanik bir nezaketle cevap verdi. Marki sempatik bir tavırla, "ok talihsiz bir olay, ama ciddi bir mesele deŒil," dediSoru bardaŒını yeniden, bu kez Jenny'ye doŒrulttu. "Karınız mı?

"Evet, efendim," diye yanıtladı Adam.

"Takdire Œayan bir kadın!" diye iç geçirdi lord hazretleri. "Sizi kutluyorum!

"TeŒekkür ederim! Çok iyisin! Adam kendisine doŒru gelen Jenny'ye gülümsedi ve elini uzattı. Kendini toparlamıŒtı ve hâlâ solgun görünse de bunu rahatlıkla söyleyebiliyordu: "Kendini daha iyi hissediyor mu? Sizi Lord Rockhill'le tanıştırayım: Aklınızın başınızda oluŒu konusunda bana iltifat ediyor!

"Neden böyle bir Œey yapması gerektiŒini bilmiyorum," diye cevap verdi yavan yavan. 'Ortada bir Œey yoktu! ? Bence artık Julia'yı annesiyle bırakmalıyız, diŒer odaya geçelim mi? O zaman sessizce uzaklaŒabilirler, çünkü Julia kendini pek iyi hissetmiyor.

Elini Adam'ın koluna koymak ister gibi yaptı ama hâlâ salata sosunu tuttuŒunu fark etti. Kendi aptallıŒına haykırdı ve kristal ŒiŒeyi sahibine geri vermek için geri döndü, o da onu gülümseyerek ve aynı anda hem nazik hem de deŒerlendirici bir bakıŒla karŒıladı. "TeŒekkür ! Sen, ben

Leydi Lynton. Ben Leydi Castlereagh. Sanırım sizi Drawing-room'da görmüştüm, değil mi? Kasabaya yerleştiniz mi? Ve sabah ziyaretçilerini kabul etmeye hazır mısınız? O zaman sizinle tanışıklığımı ilerletmeyi umuyorum. Az önce çok iyi iş çıkardığınızı söylememe izin verin - gerçekten çok iyi!

Kadın dostça başını salladı ve Jenny konuşmadan uzaklaştı, belki de iyi olmuştu, çünkü bu görkemli hanımefendinin gözüne girmenin zor olduğu konusunda uyarılmış olan Jenny saç diplerine kadar kızarmış ve anlamsız olduğu kadar duyulmaz da olan bir şeyler söylemişti.

Bir anlık mahcubiyetine rağmen, Almack's Patroniçelerinden biri tarafından onaylandığını bilmek ona yeni bir güven verdi; ve kısa bir süre sonra okul günlerinden bir tanıdığını fark edip ondan samimi bir selam aldığı anda, neredeyse kendini evinde hissetmeye başladı. Bayan Burrell'in soğuk bakışları ve diğer birkaç mağrur görünümlü kadının elektirel bakışları onu biraz ürkütmüktü, ama ciddi bir rahatsızlık önce Lord Brough'un sırık gibi uzun boyunun kendisine doğru geldiğini gördü ve hemen rahatladı. Onunla daha önce sadece bir kez karşılaşmıştı, ama sanki uzun süredir arkadaşmışlar gibi onunla konuştu ve yanına gelerek şöyle dedi: 'Nasılsınız? Sormana gerek yok - çok iyi görünüyorsun - sıkılmamışsın bile!

Gözleri eğlenerek kısıldı. 'Hayır, gerçekten! Neden ki?'

'Sence de bu çok sıkıcı bir parti değil mi? Öyle - buraya sürüklenmemiş olsaydım gelmezdim! Sen ve Adam tanışmak istediğim tek insanlarsınız - hayatımda hiç bu kadar çok bilgi yarışması ve ejderha görmedim! Leydi Nassington'ın partilerinde hep aynı: Kimin neden geldiğini anlayamıyorum!

"Tanrı aşkına!" diye itiraz etti. "Duyulacaksınız!

'Oh, hayır, hayır! Bu şamata olmaz! Garip bir şey, değil mi? - Herkes birinci sınıf insan, beslenme zamanındaki aslanlar gibi gürültü yapıyorlar. Gelin ve annemle tanışın: sizinle tanışmak istiyor. Tembel gülümsemesiyle ekledi: "Dünyadaki en sevimli yaratık! Onu seveceksiniz: Ben de öyle.

Bu, onu güldürmesine rağmen, annesi hakkında söylenecek çok tuhaf bir şey gibi görünüyordu, ama modaya uygun olmayan bir görünüme ve sıcak bir kalbe sahip, şişman ve sakın bir hanımefendi olan Leydi Adversane'den hoşlanacağını düşünmekte tamamen haklıydı. Jenny onun yanında bir kanepeye oturdu ve bütün büyük hanımlar böyle nazik ve sade olsalardı yeni hayatının ne kadar kolay olacağını düşündü.

Bunu bilseydi, beklediğinden çok daha fazla nezaketle karşıladı. Herkes Adam'ın hangi koşullar altında babasının odasına geçtiğini biliyordu ve herkes ona iyi dileklerde bulunuyordu. Sally Jersey, Leydi Castlereagh'a şöyle haykırabilirdi: 'Aman Tanrım! *Yalvarırım* ona Almack's için kupon vermeyin!' diye haykırabilirdi ama o bile omuz silkip suratını asarak şöyle dedi: "Ah, şey, hayır! - Onu *kesmek* istemiyorum! Zavallı, sevgili Bardy'nin oğlu -! Tanrım, Bardy böyle bir bağlantıya ne derdi? Kalbim o *zavallı* genç adam için merhametle doldu! Çok kötü bir görünüm sergiliyor, değil mi? Ama Grosvenor Sokağı'na uğrayacağım ve - evet, gelecek ayki rutin partim için ona bir kart göndereceğim! Ne olursa, Almack's için kuponlar hariç! Tanrım, insan bir *yerde* sınırı çizmeli! Söyleyin bana, Leydi Oversley'i benden çok daha iyi tanıyorsunuz! - Genç Lynton'ın daha önce Bayan Oversley ile nişanlandığı doğru mu? Ve az önce bayıldı - gerçekten *bayıldı*! - bayıldığı doğru mu?"

'Bayıldı,' diye onayladı Leydi Castlereagh, 'ama Leydi Lynton, Size söylemeliyim ki, davranışları benim saygımı kazanacak şekildeydi, bize her zaman aşırı sıcak odalarda böyle yaptığını söyledi.

'Oh, mükemmel bir adres - eğer gerçek nedeni bilseydi! Sanırım bilmiyor: aptal gibi görünüyor! *Herhangi bir* davada uyanık olmadığına ikna oldum!

Yanılmıştı: Jenny o takım elbise konusunda oldukça uyanıktı ve katı bir tavırla olayı kafasında evirip çevirdi. Julia'nın dramatik baygınlığının sonuçlarını ne kadar iyi anladığını Adam'a bir göz kırpmasıyla bile belli etmedi; kollarında kırık bir çiçek gibi yatan Julia'nın üzerine eğilmiş olan Adam'ın yüzüne bir an bile bakmadı. O bir an içinde, adamın şövalyeliğinin kendisinden gizlemek isteyeceği her şeyi görmüştü; ve hemen müdahale etmesi, doğuştan gelen bir hitaptan değil, olayın tanığı olan diğerlerinin merakından onu korumak için şiddetli bir kararlılıktan kaynaklanmıştı. Kadın ona bir daha bakmadı ve daha sonra arabayla Grosvenor Sokağı'na döndüklerinde de bu konudan bahsetmedi. Ekisi de daha önceki bağlılığından hiç bahsetmemiKti: bu, aralarında ağır bir yük olmasına rağmen, kadının açmaya cesaret edemediği, zımnen yasaklanmış bir konuydu. Böyle bir durumda yapılacak tek bir şey vardı, o da başka bir şeyden bahsetmekti. Bu yüzden kısa yolculuğu Brough'un komik sözleri, annesinin nezaketi, Prens Regent'in küçümsemesi ve bir erkek arkadaşının olmasından duyduğu şaşkınlık gibi sıradan şeylerle geçiştirdi.

Son derece sade giyimli bir beyefendi ona büyük Bay Brummell'i işaret etti.

Bu önemsiz şeylere uygun cevaplar vermek büyük bir çaba gerektirmiyordu; hatta Adam bunları belli belirsiz rahatlatıcı buluyordu. Duygusal yorgunluk bedenine de yansımıştı: hizmet ettiği onca yorucu yıl boyunca kendini hiç bu kadar yorgun hissetmemişti. Kaybettiği aşkıyla karşılaşmak için kendini hazırlamıştı ama bayılmadan önce bir anlığına onun gözlerine bakan gözlerindeki yürek parçalayıcı bakışla karşılaşmamıştı. Onu yakalamış, kollarına almıştı ve her zaman kullandığı tatlı, nostaljik kokusu acı verici bir şekilde geçmişî hatırlatıyordu. Diline dolanan sözcükleri söylememiş olmayı umuyordu: *Julia, aşkım, sevgilim!* Söylemediğini düşünüyordu. Jenny'nin düz sesi onu kendine getirmiş ve Julia'yı kanepeye yatırmasını söylemişti. İtaat etmişti ve doğrulurken, bir düzine yüzdeki azgın merakı görmüş ve ne pahasına olursa olsun kendine hâkim olması gerektiğini anlamıştı. Jenny'nin bir bardak su getirmesini istemesi, imdadına yetişmiş ve ona bir mühlet vermişti. Odaya dönmek zorunda kaldığında, kendine yeniden hâkim olmuştu: en azından, bitmek bilmeyen bir akşam boyunca kendisine biçilen rolü oynamasına yetecek kadar.

Bunun onu yorması şaşırtıcı değildi, çünkü bu daha çok öngördüğünden daha karmaşıktı ve ağır ruhsal baskı altında çalışırken çalmak zorunda kalmıştı. Ona göre, gelini tonun kalbine sokmak onun göreviydi. Kendi cazibesinin ve hitabının çok az bir çaba harcayarak amacına ulaşabileceği hiç aklına gelmemişti. Kendisini çok popüler bir adamın önemsiz oğlu olarak görüyordu; ve Nassington House'a, görev ne kadar tatsız olursa olsun, bu popülariteden yararlanmaya ve babasının arkadaşlarını, eğer yapabilirse, Jenny'yi kabul etmeye ikna etmeye kararlı olarak gitti, çünkü onu incitmek istemeyecek kadar iyi seviyorlardı. Bu kendi başına, akşamki eğlenceyi tiksintiyle beklemesine neden olacak kadar nahoş bir durumdu; bu zorunluluğa, daha en başta, aşkını kötü niyetli dillerden -ve karısını da, zavallı küçük ruh! - Keyifli bir parti olarak tasarlanan şey, sanki onu rahatsız edecek hiçbir şey olmamış gibi konuk arkadaşlarıyla neşeli sohbetler ederek geçip gittiği uzun bir çileye dönüştü. Kendisinden şüphelenenleri ikna etmeyi başarıp başaramadığı

Hiçbir fikri yoktu: elinden gelenin en iyisini yapmıştı ve eğer bunun yeterli olmadığı ortaya çıkarsa, daha fazla ne yapabileceğini düşünemeyecek kadar yorgundu.

Bu yüzden Jenny'ye rahat ve sıradan konuşmaları için minnettardı. Belli bir duyarsızlığı savunuyor olabilirlerdi, ama korktuğu yorumlara ve sorulara tercih edilebilirlerdi - ve sonuçta, neden (önemini fark etseydi) onu ne kadar utandırmış olursa olsun, onu zar zor yaralayabilecek bir olay için duyarlılık gösterebilir ki?

Kadının bu konudan hiç bahsetmemesi dışında, ki bu biraz şaşırtıcıydı, Julia'nın gerçekten de sıcaklığın sorumlu olduğunu düşündüğüne inanabilirdi. Her gibiydi, her ne kadar oldukça uykulu olsa da; ne bir açıklama ne de güvence istiyordu: sonunda rahatlayabilirdi.

Birkaç saat sonra onu kahvaltı masasında çay fincanlarının başında gördüğünde, çok fazla uyumamış gibi görüldüğünü düşündü. Uyumamıştı ama sadece böyle geç saatlere alışık olmadığını söylemişti.

'Yatakta kalmalıydın. Keşke sadece bana çay yapmak için kalkmasaydın.

Onun vazolar ve çaydanlıklar konusunda çok beceriksiz olduğunu bildiği için böyle yapmıştı, ama şöyle dedi: 'Sanki kendin yapamadın! Hayır, gerçekten!

"Yapamam," diye hayıflanarak itiraf etti. 'Asla istediğim gibi alamıyorum ve eğer aşağıda benim için yaparlarsa daha da kötü oluyor. Teşekkür ederim: *tam da* olması gerektiği gibi!

Gülümsedi, ama Adam'ın isteklerini yerine getirdikten sonra, postayla kendisine gönderilen ve Gut hastalığı için yeni ve yanılmaz bir Nostrum temin etmekte hiç vakit kaybetmemesini en sert ifadelerle öğütleyen bir ilanı incelemeye koyuldu. Bu mala en ufak bir ihtiyacı yoktu, ama kendisini meşgul edecek hiçbir şey olmadan otursaydı, Adam'ın onunla konuşmak için can atacağını biliyordu ve Adam kahvaltı masasındaki konuşmalardan hoşlanmazdı.

Bir süre oturup, gecenin geri kalanında onu uyanık tutan sorunu düşündükten sonra masadan kalktı ve ahıra bir mesaj gönderdi. Bir saat sonra, Strand'de bir görevi yerine getirdikten sonra, Grosvenor Sokağı'na değil, Lord Oversley'nin Mount Sokağı'ndaki evine geri götürülüyordu.

Bay Chawleigh, Adam'ın yoğun ama titizlikle bastırılmış rahatsızlığına rağmen, Lynton House'a bağlı ahırları ve araba evini ziyaret etmişti.

Gelin Hampshire'daydı ve daha önce evin hanımlarına hizmet eden landaulette'i elinin tersiyle itmişti. Çok gösterişsiz olduğunu düşündüğü bu arabanın yerine, sığ kapılarına Lynton armalarının işlenmesinde ısrar ettiği parlak bir barouche almıştı. Arabayı bir çift gösterişli kestane çekiyordu. Bay Chawleigh bu atlar için büyük bir ödemişti ama at etinden pek anlamazdı ve Adam onları ilk gördüğünde istemeden de olsa, "Aman Tanrım!" diye bağırdı.

Ancak Jenny de at etinden pek anlamıyordu, bu yüzden tavuskuşu çiftinden oldukça memnundu. John Arabacı'nın Adam'a yemin etmeye hazır olduğunu söylediği gibi, piskoposluktan geçmiş olabilirlerdi, ama onu şehirde şık bir şekilde gezdirme konusunda oldukça yetenekliydi.

Leydi Oversley'i evde buldu ve üst kattaki misafir odasına çıkarıldı, hanımefendi onu sevgiyle ama oldukça gergin bir şekilde karşıladı. Tedirgin görünüyordu ve Jenny, Julia'nın nasıl olduğunu sormak için aradığını söylediğinde telaşla cevap verdi: 'Oh - ! Çok nazıksınız! Hayatım, korkarım o anın heyecanıyla sana teşekkür edemedim! Ama Emily Castlereagh bana ne kadar iyi olduğunuzu söyledi ve gerçekten de size çok minnettarım! Zavallı Julia! Odalar sıcaktı, değil mi? Ben de farkındaydım ve tabii ki Julia'nın bünyesi güçlü *değil*. Sağlığı pek iyi değil - aslında oldukça keyifsiz! - Bu yüzden bugün onu yatakta tuttum ve Dr. Baillie bana onun için bir besteci verdi.

Jenny başıyla onayladı. "Histerik krizlerinden birine girmesinden korkuyordum," dedi. "Eve gittikten sonra bu konuyu çok düşündüm ve bana en iyisi sizi görmeye gelmemmiş gibi geldi, hanımefendi, çünkü oldukça endişeli olduğunuzdan şüphem yok. Tonnish insanları hakkında henüz fazla bir şey bilmiyorum, ama sanırım diğerlerinden çok farklı değiller ve Julia'nın Adam'la göz göze geldiği anda yaptığı gibi çekip gitmesi dillerin dolaşmasına neden olacak.

Neyse ki rol yapmaktan vazgeçen Leydi Oversley trajik bir şekilde şöyle dedi: 'Ah, Jenny, bir kemiğe kadar yıprandığımı beyan ederim! Önce Julia, sonra Oversley - Ama bilerek bayılmadı!

"Hayır, tabii ki yapmadı. İnsanların onun gibi nasıl bayılabildiğini anlamıyorum, ama onu göndermek için sert bir sözden fazlasına gerek olmadığını inkar edemem. Eskiden o da buhardan çok acı çekerti.

"Evet," diye iç geçirdi Leydi Oversley. 'Ve doktorların bulabildiği tek yanlış

çok heyecanlıydı! Ama şu anda buharı yok - en azından *nazik* davranılırsa ve zaten çok sıkıntılıyken azarlanmazsa! Oversley'e sempati duymadığımı söylemek istemiyorum - Tanrı biliyor ya, onu *öldürebilirdim*! Hem *de o* evde ve Emily Cowper'ın da bulunduğu odada! Ama sana soruyorum Jenny, zavallı çocuğun başında çan çalmanın ve onu histeriye sürüklemenin ne faydası var?

"Eh, bunun hiçbir yararı yok, hiçbir zaman da olmadı," dedi Jenny. 'Lord hazretlerinin ona kızmasına şaşmamak gerek, çünkü beyler olaylardan hoşlanmazlar, ancak babam gibi etleri doğru giydirmedikleri zaman kendileri olay çıkarırlar. Mesele şu ki, şimdi ne yapılacak?

"*Düşünemiyorum!*" dedi Leydi Oversley. 'Aklım başımdan gidiyor! Oversley, Julia'nın edepli davranamazsa bir manastıra çekilmesi gerektiğini söylüyor ki bu çok saçma, çünkü bir yere çekilecekse yaşlı Leydi Oversley'e çekilir, ama ben çekilmesini *istemiyorum*! İşte ikinci mevsiminde ve sorarım size, babası böyle saçma sapan konuşurken ve *o* hiçbir şey yapmazken nasıl güvenilir bir şekilde evlenecek - Oh, canım, bu ne kadar garip! Seninle bu konuda hiç konuşmamalıydım, bu da sinirlerimin ne kadar bozuk *olduğunu gösteriyor*!

'Kimsenin benim için endişelenmesine gerek yok,' diye cevap verdi Jenny sert bir şekilde. 'Aramızda herhangi bir şakalaşmaya da gerek yok, hanımefendi. Kimse Adam'ın benimle aşk için evlendiğini düşünmüyor. Sadece herkesin onun Julia'yı, Julia'nın da onu istediğini bilmesi çok yazık. Durakladı, kaşlarını çattı. "Aşık olup sonra tekrar vazgeçen bir sürü insan var, bu yüzden Julia'nın kaç arkadaşını sırdaşı olarak kabul ettiğinin bir anlamı olmadığını söyleyebilirim. Ama söğüdü onun için taktığını herkese göstermesi doğru olmaz, değil mi?

"Hayır, *olmaz!*" diye onayladı leydi hazretleri duygusallıkla. "Ve sizin için de çok nahoş, sizi *temin ederim* ki bunu çok iyi anlıyorum!

'Bu bir şey ifade etmiyor. Ben Adam'ı düşünüyorum - ve sizi de hanımefendi, çünkü bana karşı çok naziktiniz.

"Julia'yı onun yolundan uzak tutmalıyım. Peki bunu nasıl yapacağım, eğer onu Tunbridge Wells'e geri göndermezsem -'

'Tabii ki yapamazsınız ve benim düşünceme göre bu cevap olmaz. Er ya da geç karşılaşacaklar ve bire on yine düzenli olarak bunun içinde olacağız, çünkü onu görmek her şeyi geri getirecek.

Onu. Ve bizden kaçmak da olmaz, çünkü Lydia'nın bana anlattığına göre Deveril'lerle her zaman çok iyi arkadaş olmuşsunuz *ve bu* da insanların konuşmasına neden olur. Bu yüzden size söylemeye geldiğim şey, hanımefendi, en iyisinin sınavların hepimizin çok iyi arkadaş olduğumuzu görmelerine izin vermek olduğuydu. Julia'yı Adam'ın yoluna *gereğinden* fazla sokmanın bir anlamı yok, ama beni ziyaret eder ve ara sıra benimle dışarı çıkarsa, onunla tanışır ve - ve buna alışır.

Ona hayretle bakan Leydi Oversley, "Ama Jenny, *kesinlikle* bunu isteyemezsin - yani, bu akıllıca *mi*?" dedi.

Jenny bir an sessiz kaldı. 'Şey, ben de bunu merak ediyordum. Elbette en iyisi karşılaşmamaları olurdu, ama bu olmadığına göre, bana öyle geliyor ki, sadece tesadüfen karşılaşmaktansa, sıradan bir şey haline gelecek kadar sık karşılaşmaları daha iyi olur.

"Keşke *bilseydim!*" diye haykırdı Leydi Oversley, gözyaşlarına boğularak. 'Buna asla izin vermemeliydim, ama çok *uygun görünüyordu!* Ah canım, bunun sevgili Julia'mın kalbini kırmasıyla sonuçlanacağını kim tahmin edebilirdi? Gerçi öyle olacağını tahmin etmeliydim, çünkü her zaman onun Sör Galahad'a benzediğini söylerdi, ki eminim öyledir - eğer Sör Galahad benim düşündüğüm kişiye - Yoksa sen öyle düşünmüyor musun?" diye sordu, Jenny'nin gözlerinin ani bir kahkahayla kısıldığını fark ederek.

'Şey, bilmiyorum, ama öyle düşünmemeliydim. Ama Julia'nın çok sevdiği o eski romanları ve efsaneleri okumayı hiç sevmemişimdir,' dedi Jenny özür dileyerek. "Yumurtalarını tam dört dakika haşlanmış olarak sevdiğini ve keklere dokunmadığını biliyorum.

"Keklere dokunmayacak mısınız?" diye bocaladı Leydi Oversley.

Onlara tahammül edemiyor! Ve onu eşyalarının düzensiz olmasından daha fazla rahatsız eden bir şey yok. Çadırlarda yaşamaktan kaynaklandığını söylüyor, her şeyi aynı şekilde tutmazsanız buna katlanamazsınız. Hizmetçime, hizmetçilerin onun tuvalet masasındaki eşyaları yeniden düzenlemesini engelleyemezse, dönem sonunda ayrılmak zorunda kalacağını söylemek zorunda kaldım. Bildiğim kadarıyla Sör Galahad da titiz olabilirdi - ama babamın dediği gibi, Julia'nın böyle düşünmediğine dair Paskalya'da bir yumurtasına bahse girerim!

"Hayır," dedi Leydi Oversley belli belirsiz. "Gerçekten de hayır!

"Eğer kabul ederseniz, hanımefendi, Julia'yı yarın benimle Park'a gelmeye ikna etmeye çalışacağım. Siz ve Lordum onu gelecek hafta Adam'ın annesi ve Lydia'nın da bizimle birlikte olacağı akşam yemeğine getirirseniz

çok mutlu olacaksın. Leydi Lynton'ın Bath'a gitmesi ve Grosvenor Sokağı'nda birkaç gece geçirmesi sizin için doğal bir şey olur, değil mi? Sıradan bir parti olmayacak ama Lord Brough'u da davet etmek istiyorum.

"Oh, ama Julia asla - Oh, canım, ne diyeceğimi bilemiyorum! Sizinle gayri resmi bir yemek yediğimiz bilinirse elbette mükemmel bir izlenim bırakır ama korkarım Julia böyle bir plandan çekinir!

'Yapacağından hiç şüphem yok, ama onu parmağımın ucuna getirebileceğimden başka bir şey söyleyemem. Mümkünse yanına gideceğim.

Leydi Oversley irkilerek şöyle dedi: 'Hayır, hayır! Demek istediğim, o çok güçlü - Seni görmek istemeyecektir, Jenny!

"Büyük olasılıkla hayır, ama başka seçeneği olmayacak. Şimdi, telaşlanmayın hanımefendi! Hiçbir zarar gelmeyecek, söz veriyorum!"

Bu sözlerin ardından ayağa kalktı ve Leydi Oversley'i çaresiz ve son derece endişeli bir halde bırakarak hızla odadan çıktı.

On bir

Julia'nın odasındaki ışık loştı, panjurlar pencerelere çekilmişti. Kapıyı kapatan Jenny neşeyle şöyle dedi: "İçeri girebilir miyim? Gerçi ben zaten içerideyken bunu söylemek çok aptalca!

Julia'nın geniş yatağın ortasında kaybolduğunu algılayabiliyordu. Güzel başı yastığın üzerinde dönüyordu. "Sen! diye seslendi Julia.

"Doğru," dedi Jenny. 'Nasıl olduğunu görmeye geldim. Perdeleri geri çekmemin bir sakıncası olmaz: Eğer biraz daha fazla ışık almazsak mobilyaların içine dalacağım.

"Beni suçlamaya mı geldin? Julia sordu. "Gerek yok!

Güneş ışığı odayı aydınlatıyordu; Jenny yatağa doğru yürüdü ve şöyle dedi: "Ben ne zaman böyle bir şey yaptım ki, kaz? Julia'nın üzerine eğildi ve yanağından öptü. "Kendini telaşlandırmayı bırak, aşkım!

Julia büzüldü, yüzünü başka tarafa çevirdi. 'Keşke gelmeseydin! Nazik olmak istiyorsun, anlıyorum ama anlamıyorsun! Duyarlı olsaydınız -'

'Şey, yapmadım, bu yüzden yapmışım gibi davranmamı beklemenin bir anlamı yok. Ve Adam için de iyi ki yapmadım,' diye ekledi Jenny, 'çünkü senin gibi devam etseydim, Julia, ikimizin arasında delirirdi!

Julia kendini yukarı çekti. "Sakınmış *olsaydın*, ne onun adını ağzına alırdım, ne de aramızda geçenlerden tek kelime ederdim!

Jenny yastıklarının sallayarak, "Hayır, sanırım yapmazdın," diye onayladı. 'Bu yüzden kaçınmadım. Konuşması kolay bir şey değil ama hiç bahsetmememiz de gariplik yaratıyor. Ben de dişlerimi nasıl saklayacağımı bilmiyorum, bu yüzden ne istersen söyle ve beni kırmaktan korkma, çünkü bunu yapmayacaksın.

Kocaman gözler merakla ona bakıyordu. "Ne kadar tuhafsın! dedi Julia. 'Sanırım seni hiç anlamadım. Ama anladığımı sanmıştım! Bana söylediklerinde -gazetede*deki* ilanı gösterdiklerinde- inanamadım! Sen benim arkadaşımydın! *Biliyordun* ama Adam'ı benden çaldın! *Bunu* nasıl yaparsın?'

'Bu size söyleyebileceğimden daha fazlası, çünkü onu çalmadım ve yapabileceğimi düşünseydim bile bunu yapmazdım. Ne yani, kendimi *sana* rakip olarak mı göstereyim? Saçma sapan konuşma Julia! Babam benden habersiz bir evlilik yaptı.

"Oh, bu çok aşağılık! Julia elini havaya kaldırarak araya girdi. "Şimdi de bana reddetme gücünüzün olmadığını söyleyeceksiniz!"

"Hayır, yapmayacağım. Bana bu konuyu ilk açtığında, daha ne olup bittiğini anlamadan, Adam'la aranızdaki ilişkinin sona erdiğini söyleyerek reddettim. Seninle evlenemezdi, Julia! Paramparça olmuştu! Babasının borçlarının ne olduğunu bilmediğini sanıyorum, çünkü sana söylemesi pek mümkün değil, ama babam biliyordu ve bana söyledi. Adam her şeyi satıyordu - Fontley'i bile!"

En azından bunu biliyordum! *O da* bunun benim için bir önemi olmadığını biliyordu! Bir kulübede yaşar ve kendimi mutlu sayardım! Gülümseyebilirsiniz, ama bu doğru!"

Jenny özür diledi ama şöyle dedi: 'Bu ona ağır geldi - sanırım her şeyden çok. Bunu ben de anlamıyorum ama burnumun dibinde ne olduğunu görebiliyorum. Fontley'i kaybetseydi mutlu olamazdı.

'Onu öyle yapardım! Yapacağını mı sanıyorsun? Yapmayacaksın! Onun sevdiği benim, sen değilsin! Nefesini tuttu ve hızla konuştu: 'Hayır, hayır, öyle demek istemedim! Nefret dolu, nefret dolu - ! Git, Jenny! *Dua* et de git artık!"

Jenny buna aldırmadı, ama cevap verdi: 'Bunu biliyorum. Onunla aramızda sevgi varmış gibi davranmak yok: bu pazarlığın bir parçası değildi.

"Pazarlık! Julia ürpererek haykırdı. "Hayır, seni asla anlayamazdım!"

"Ya da o," diye araya girdi Jenny kuru bir sesle.

Julia ona baktı ve yavaşça tekrarladı: 'Ya da o! Hayır - ya da o! Ah, ama evet, *onu* bunu yapmaya neyin zorladığını anlıyorum! Ama sen? Bir unvan için mi? Ama sen böyle şeyleri hiç önemsemezdin! Sırf mevki için kendini satmış olamazsın!"

"Neden olmasın? Bunu ilk yapan ben değilim, son yapan da ben olmayacağım. Her zaman sahip olduğun şeyi küçümsemek kolay!" diye yanıtladı Jenny, bakışlarını inatla geri çevirerek.

"Buna inanmıyorum! Bu kadar çıkarıcı olsaydın seni sevmezdim!" "Benim hakkımda ne düşündüğün hiç önemli değil ve Tanrı biliyor ki

Bu konuda yeterince kötü hissettim. Seninle evlenebilmesi için en ufak bir şans olsaydı buna razı olmazdım, ama yoktu. Seninle benim aramda bir seçim yapmadı Julia, bu benimle yıkım arasındaydı. Mutlu olamayacağını söylüyorsun ama en azından rahat edecek! Dahası, Fontley'e sahip ve sen onun için önemli olmadığını düşünebilirsin. Durakladı. "Bu konuda söylenecek başka bir şey yok. Beni buraya getiren şey dün gece olanlardı.

Julia irkildi. 'Yapma! Daha fazla dayanamayacağım! Baba - hatta anne - ! İyi

Tanrım, kendime ihanet etmek *istediğimi* mi düşünüyorlar - sizce?

"Annen ve ben öyle düşünmüyoruz. Lord Hazretleri adına cevap veremem, ama onun da öyle düşündüğünü sanmıyorum - ama eğer sert bir şekilde kestiyse onu suçlayamazsınız, çünkü hepimizi nasıl göründüğünüzü inkar edemezsiniz!

"Tek düşünebildiğin bu mu? Julia acı acı ağladı. 'Ya *benim* mahcubiyetim? Aklımı yeniden kazanmanın *acı* - bütün o yüzleri görmek - ! Eliyle gözlerini kapatarak sözünü kesti.

"Hemen heyecanlanma canım! Düzeltilemeyecek kadar kötü değil,' dedi Jenny yatıştırıcı bir sesle.

Julia'nın eli düştü. 'Jenny, bunu yapmak istememiştim! Onunla tekrar buluşabileceğimi düşünmüştüm, tam da yapmam gerektiği gibi! Başlangıçta orada olsaydı, bunu yapabilirdim! Ama yoktu! Düşündüm - oh, o kadar rahatlamıştım ki bu beni inanılmayacak kadar aptal yaptı! Daha sonra gelebileceği aklıma gelmedi. Ama geldi ve döndüğümde onu birdenbire bana çok yakın bir yerde gördüm - Jenny, o şok beni bayılttı!

"Bunu bana söylemek zorunda değilsin. Yerden bir fare geçse bayılıp düşecek kadar telaşlı ve dumanlı olmak tarzın değil mi! Ben de hepsine aynı şeyi söyledim - gerçi bunu fareye değil, sığağa bağladım.

"Annem bana ne kadar iyi olduğunu söyledi," dedi Julia kayıtsızca. "Teşekkür ederim! Ama buna inanmayacaklar. Beni izleyecekler ve hakkımda fısıldayacaklar. Belki de bana acırlar. *Zavallı kız! Ağlayarak gitti, biliyorsun!*"

"Eğer bu konuda söyleyecek bir şeyim varsa, hayır!" diye araya girdi Jenny. 'Ben de tam olarak bunu engellemek istiyorum, o yüzden biraz gevezelik etmek istediğimde uyuşukluğa kapılmaman için sana teşekkür edeceğim!

"Neden umurunda olsun ki?" dedi Julia iç çekerek.

"Biraz mantıklı Julia!" diye yalvardı Jenny. "İnsanların kocam hakkında böyle şeyler söylemesi çok hoş olurdu!

Julia irkilmiş görünüyordu. 'Ama yapmazlar! Koşulları biliyorlar - kendine yardım edemediğini!

'Seni acılar içinde kıvranıyormuş gibi görürlerse, sana çok kötü davrandığını düşünmelerine engel olmaz bu! Ne hissederse hissetsin öyle görünmeyecektir, çünkü benimle evli olmaktan hoşlanmadığını düşünmelerine izin vermeyecek kadar centilmendir, bu yüzden bunun sonu, insanların düpedüz kalpsiz olduğunu, servetten başka hiçbir şeyi umursamadığını söylemesi olacaktır,

ve zengin olduğu sürece mutludur!'

"Korkmana gerek yok! Julia trajik bir şekilde konuştu. 'Büyükanneimin yanına döneceğim ve emekli olarak yaşayacağım. Varlığımın bir yıl içinde unutulacağını söyleyebilirim!

Jenny sinirlerine hakim olarak, 'Büyük olasılıkla Tunbridge Wells'te hayranlarını ağırlamak için başka bir otel inşa etmeleri gerekecek,' dedi.

Julia'nın nefesi kesildi ve bir kahkaha attı. "Oh, nasıl bu kadar - bu kadar iğrenç derecede duygusuz?"

"Duyarlı olmadığımı biliyorsun. Ama kafamda yel değirmenleri de yok, bu yüzden sana ne yapacağını söyleyeyim, bu da senin için ötmeye hazır olan tüm kindar kurbağaları şaşırtmaktır. Julia'nın gözlerindeki parıltıyı yakaladı ve devam etti: 'Evet, onları duyabiliyorum! Dediğin gibi sana acıyormuş gibi yapıyorlar, ama dudaklarını yalayıp Sylph'in düşüşe geçeceğini başından beri bildiklerini söylüyorlar. Çünkü bir sürü kin ve kıskançlık uyandırmadan diğer kızların hepsini darmadağın edemezsin: bunu biliyorum!

Julia doğrulup oturdu. "Ama nasıl?" diye sordu. "Babam nişanlanmaya razı olmazdı, ama insanlar biliyordu!

"Ya yaparlarsa? Senin kadar çok sevgilisi olan bir kızın, aşık olduğu kadar kolay bir şekilde aşktan vazgeçmesini harika ! Daha okuldan yeni çıkmıştın! Sonra Adam'ı aylarca görmedin, yani bir hata yaptığını anlamandan daha doğal ne olabilir ki? Julia'nın derin bir iç çekişini duymazdan geldi ve eldivenlerini giymeye başladı. "Yarın saat dört gibi seni çağıracağım, sen de her zamanki iyi dostlarımız gibi benimle Park'a geleceksin.

"Oh, hayır! Julia yalvarırcasına haykırdı. "Hayır, yapamam!

"Evet, gidebilirsiniz. Ve eğer kabul ederseniz size çok minnettar olacağımı söylemekte bir sakınca görmüyorum, çünkü tek başıma araba kullanmayı sevmiyorum ve henüz insanlarla tanışmadım. Tek başıma gidersem en fazla iki ya da üç selam alırım, ama yanımda oturursanız arabanın dolup taşacağını söyleyebilirim. Julia'dan isteksiz bir kahkaha yükselirken o ayağa kalktı. "Ve bir dahaki sefere bir partiye gittiğinde bayılmayı başarabilirsen - ama Leydi Bridgewater'ın toplantısında değil, çünkü dün gece bize bir kart göndermesi gerektiğini söyledi ve bunu Adam varken yaparsan cevap vermeyecek - !

"Jenny, çok iğrençsin!" diye itiraz etti Julia, gözyaşları ve kahkahalar arasında. "Sanki yapabilirmişim gibi!

"Aklına koyarsan yapabilirsin," dedi Jenny küçük bir gülümsemeyle. 'Sadece sıcaktan boğulduğunu düşünmen yeterli ve boğulacaksın!'

Julia'nın omzuna bir veda okşaması yaptı ve bu sözün ne anlama geldiğini düşünmesine fırsat vermeden oradan uzaklaştı. Alt katta Leydi Oversley tarafından karşılandı ve endişeli bir soruyla ona baktı. Başını sallayarak ve gülümseyerek cevap verdi. "Bizimle yemeğe gelmesi konusunda bir şey söylemedim ama yarın benimle gelecek, hiç korkmayın! Ona o zaman sorarım."

Leydi Oversley onu kucakladı ve rahatlamak için birkaç damla gözyaşı döktü. 'Oh, sevgili Jenny, sana çok minnettarım! Hâlâ böyle bir sıkıntı içinde miydi?'

"Bu benim söyleyebileceğimden çok daha fazlası, hanımefendi," diye cevap verdi Jenny, açık sözlü bir şekilde. 'Söyleyecek bir şey yok - en azından ben söyleyemem, çünkü birbirimize bir papatyayla bir rıhtımdan daha fazla benzemiyoruz ve onu anlamıyorum, hiçbir zaman da . O öyle olduğunu *sanıyor* ve bana hep gripten ölenlerden biri gibi geldi, çünkü kafasında çiçek hastalığı olduğunu *sanıyordu*!'

Bu Leydi Oversley'i biraz aşan bir durumdu, ama Leydi durumu lorduna anlattığında lord çok şaşırdı ve Jenny'nin sandığından daha kurnaz olduğunu söyledi. "Senin kızın, canım," dedi, "hep altta yaşıyor ve şimdi bunun sonucunu görüyoruz!'

Julia'nın, kendisini kızdıran çocuklarının varlığıyla ilgili sorumluluk kabul etmeme alışkanlığına alışkın olduğu için, Julia'nın fazla hayalperest olduğunu kabul ederek bu durumu görmezden geldi.

"Evet, size çekmiş," dedi lord hazretleri bağışlanmaz bir tavırla.

Julia bütün gün yatak odasında kaldı, ama ertesi sabah kahvaltı masasında görüldü. Solgun görünüyordu ve moralinin bozuk olduğu belliydi; Leydi Oversley tarafından zorla uyarılan babası onu büyük bir içtenlikle selamladığında, Julia yüzünü buruşturarak ve sahte bir gülümsemeyle karşılık verdi. Ama şans eseri o gün eve Fransız kambrik kumaşından, dantel firfırlarla süslenmiş yeni bir yürüyüş elbisesi gönderilmişti ve özellikle de yeni Oldenburg şapkalarından biriyle giyildiğinde o kadar güzeldi ki, Julia'nın neşesi yerine gelmişti. Bir an Jenny'yle arabaya binmeyi reddetmek ister gibi oldu; ama yeni elbiseyi giymeye ikna edilince, annesi, hizmetçisi, iki küçük kız kardeşi ve mürebbiyeleri kendinden geçince fikrini değiştirdi ve Lynton arabası kapının önünde durduğunda gayet rahat bir şekilde dışarı çıktı.

Kendisi de pahalı ama pek de şık olmayan Brunswick grisi lustring giymiş olan Jenny de elbiseye hayran kalmıştı ve Park'a vardıklarında başka birçok kişi de hayran kalmıştı. Araba dolup tağmadıysa bile, en azından arabacı atlarını birçok kez çekmek zorunda kalmıştı. Modaya uygun bir gezinti saatiydi ve Park, bayanların barouch'larından Korintlilerin curricule'lerine kadar araçlarla; yüksek cins atlara binmiş atlılarla ve yolun yanındaki patika boyunca gezinen seçkinlerle dolup taşıyordu. Jenny'ye öyle geliyordu ki, her iki kişiden biri güzel arkadaşını selamlıyor ya da el sallıyordu; Julia arkadaşlarıyla selamlaşmak istediğinden ve çok sayıda beyefendi de ona saygılarını sunmak için can attığından, Jenny ağır aksak ilerlemeye razı oldu. Kendisi de birkaç sivil teşekkür almaktan memnuniyet duydu, ama özel olarak bu gezintinin zaman kaybı olduğunu düşündü ve oldukça sıkıldı. Julia'da ise durum farklıydı, her zaman atmosfere karşı duyarlıydı ve iltifat ve yağmuru altında susamış bir bitki gibi canlanıyordu. Yanaklarına renk, gözlerine ışıltı geri döndü ve güzel kahkahası o kadar doğaldı ki, kimse onun kırık bir kalbe baktığını düşünemezdi.

Hayranlarının hepsi genç değildi. Rockhill Markisi.

Yanındaki Brough, arabanın yanında herkesten daha uzun süre kalmıştı. Jenny'ye karşı çok nazikti ama Julia'ya baktığında gözlerindeki sıcak parıltıyı gördü ve onunla konuşmaktan başka bir amaç için durduğunu düşünerek aldanmadı. Onun Julia'ya göre yaşlı bir flört olduğunu düşündü, ama onun dikkate değer bir fetih olduğunu tahmin etti ve okşayıcı tavrının Julia için çekici olduğunu fark etti. Ona karşı bir *eğilimi* olduğu belliydi ama onu tekeline almaya çalışmıyordu. Brough onun dikkatini çektiğinde hemen Jenny'yle konuşmaya başladı ve bunu yaparken gözlerinin Julia'dan ayrılmasına izin vermedi, Julia bunu alışılmadık bir kibarlık olarak değerlendirdi. Belli ki Deveril ailesini iyi tanıyordu ve Jenny kayınvalidesinin bir sonraki hafta Grosvenor Sokağı'nda olacağını söylediğinde, ona saygılarını sunmak için uğraması gerektiğini söyledi. "Ne kadar eski bir arkadaş - neredeyse beşik arkadaşı diyebiliriz!

Ani bir dürtüyle, aniden şöyle dedi: "Bizimle yemek yemek ister misiniz?
Kadın

Kaşlarının şaşkınlıkla kalktığını gördü ve açıkladı: 'Görüyorsunuz, sadece iki gece kalmayı planlıyor, bu yüzden sabah ziyaretçileri için zamanı olmayacağını düşünüyorum. Oversley'leri yemeğe davet etmek ve Bayan Oversley'i de getirmek istiyorum.

- "Gelmek isterseniz çok mutlu oluruz ve bunun gayri resmi bir parti olmasını umursamayız.

Ağır kapaklarının altından delici gözleri onunkilere baktı. Gözlerine bir gülümseme yayıldı; usulca şöyle dedi: 'Ama seve seve gelirim, Leydi Lynton! Mükemmel bir plan! Deveril'ler ve Oversley'ler gibi samimi dostlardan oluşan partiler her zaman biraz maya için daha iyidir, değil mi?' Kadının temkinli bakışını görünce gözlerindeki gülümseme derinleşti, ama başka bir şey söylemedi, sadece eğildi ve sonra Brough'a arabayı daha fazla tutmamaları gerektiğini söylemek için döndü.

Bir dakika sonra beyefendiler yola koyuldular ve Jenny ani bir endişeye kapılarak sordu: "O bir bekâr, değil mi?

"Evet, tabii ki. O Rockhill'in kuzeni, biliyorsun. Leydi Adversane Rockhill'in -'

Hayır, hayır, Brough değil!
Rockhill!' 'Oh! Hayır, bekar
değil. O -'

"Aman Tanrım!" diye haykırdı Jenny, dehşete düşmüştü. 'Onu gelecek hafta bizimle yemeğe davet ! Benim hakkımda ne düşünecek? Sanki ben daha iyisini bilmiyormuşum gibi! Oh, canım!'

"Aptal! dedi Julia gülerek. "O bir *dul*!" "Tanrı'ya
şükür!" dedi Jenny içtenlikle.

Julia merakla ona baktı. 'Onu neden davet ettiniz? Onunla tanışıklığınız olduğunu bilmiyordum.

'Değilim - yani, zar zor, her halükarda! Leydi Lynton şehre geldiğinde onu görmeyi umduğunu söyledi, ben de onu yemeğe davet ettim. Gayri resmi olacağını söyledim. Baban ve annen geliyorlar, umarım sen de geliyorsundur, çünkü Lydia da orada olacak, biliyorsun.

"Ben mi?" diye soluk soluğa kaldı Julia. 'Oh, *hayır*! Bunu benden isteyemezsiniz!

Arabacının arkasından uyarıcı bir bakış atan Jenny, "Çok canlı bir parti olmayacağını farkındayım, ama Brough'u da davet etmek istiyorum, bu yüzden sandığınız kadar sıkıcı olmayacağına inanıyorum!" dedi. Keşke daha fazla beyefendi tanısaydım! Ama Adam'ın arkadaşlarının hepsi Fransa'da, o yüzden sadece Kuzen Osbert var, tabii - Kardeşin gelir mi sence?

"Jenny, yapmayacağım, yapmayacağım!" dedi Julia, nefesinin altında.

"Eğer öyleyse Lord Rockhill bunu düzenli bir kabul olarak düşünecektir, çünkü ona orada olacağını söyledim, o da bu yüzden kabul etti.

Julia gelmeyeceğini yinelemek dışında başka bir şey söylemedi, ama dalgın bir kederin içine gömüldü.

Evde o kadar hoşgörölü değildi. Leydi Oversley'nin yalvarışlarının onun üzerindeki tek etkisi onu telaşlandırmak oldu; babası odaya girip şimdi ne halt olduğunu öğrenmek istemeseydi, sonuç histeri krizi olabilirdi. Kendisine söylenince, karısına ve kızına Romalı bir ebeveyni taklit ederek, Julia'nın kendisine itaat edeceğini öyle alışılmadık bir sertlikle ilan etti ki, Julia kesinlikle korktu ve yalvarırcasına, "Ah, baba, lütfen beni gönderme!" demekten başka bir cevap vermeye cesaret edemedi.

"Bir kelime daha etme!" diye emretti Lord Hazretleri. "Senden hiç hoşnut değilim Julia ve eğer sabrımı daha fazla zorlarsan bunun için pişman olacaksın!"

Bu korkunç sözler üzerine her iki hanım da gözyaşlarına boğuldu. Rolünü sürdüremeyeceğini anlayan Lord Hazretleri, Leydi Oversley'nin, babamın çok ama çok kızgın olduğunu söylemesine renk katacak kadar kaşlarını çatarak vakur bir şekilde geri çekildi. Her zaman babasının gözdesi olan kendisinin artık onun kara defterinde olduğu düşüncesi Julia'nın metanetine fazla geldi. Ciddi bir şekilde ağlamaya başladı ve o kadar umutsuzdu ki, onu teskin etmek için babasının çağırılması gerekti. Hala sevildiğini anladığında daha da sakinleşti ve ona tahmin ettiğinden çok daha fazla sempati duyduğunu söylediğinde o kadar tutkulu bir şekilde minnettar oldu ki, istediği her şeyi yapmaya söz vermeye hazırды.

Öngörülen akşam yemeği partisinin haberi Adam'a ulaştığında, o da neredeyse aynı derecede dehşete düşmüştü ama bunu daha iyi gizlemişti. Sandalye örtülerinin ilkinin hazırlamakta olan Jenny sakin bir tavırla Bay Oversley'i davet edip edemeyeceğini sorunca, Adam kayıtsız bir sesle cevap verdi: "Elbette edebilirsin, ama geleceğinden kuşkuluyum. Charlie'yi tanıyorsam, bunu çok yavaş bulacaktır!"

Haklıydı ama Bay Oversley isteksiz varlığıyla partiyi onurlandırdı çünkü babası, kızıyla uğraşırken gerekli bulduğu diplomasının hiçbirini kullanmayarak ona bunu yapması gerektiğini söyledi.

"Ne, Tab'i Lynton'lara mı götüreceksin? Hayır, bırakın efendim!" diye itiraz etti Bay Oversley, bu aile gezisi düşüncesinden iğrenerek.

'Saçmalık! Jenny seni istiyorsa, sana sahip olacak! Sana ihtiyacı olduğunu söyleyebilirim.

numaralarını uydurmak için.'

Bir yılı aşkın bir süredir çalımla yürüyen Bay Oversley, ebeveynine acı dolu bir sitem bakışı yöneltti ve şöyle dedi: "Ona çok minnettarım!"

Lord Oversley güldü ama ona ukalalık etmemesini söyledi. "Mesele şu ki Charlie, Nassington House'daki o şok edici olaydan sonra kız kardeşini bu şekilde ortaya çıkarmaya karar verdi ve bu çok iyi huylu bir davranış!"

Bay Oversley telaşla, "İşte, diyorum!" diye bağırdı. 'Julia bayılmayacak, değil mi? Çünkü eğer bu tür bir saçmalık olacaksa -'

"Hayır, hayır, tam olması gerektiği gibi davranacağına söz verdi!" dedi babası güven verici bir sesle.

On iki

Kızı ve giydiricisi tarafından eşlik edilen dul, belirlenen günde Londra'ya mükemmel bir zamanda ulaştı, çünkü postayla gelmişti, önceki yolculuğu yabancı postalarından duyduğu korkuyu yenmesine yardımcı olmuştu. Bay Chawleigh Fontley'den yola çıkan kabileyi içtenlikle onaylardı, çünkü iki seyis karavana bindi ve onu leydimin uşağını ve bir dizi sandık ve portmantoyu taşıyan bir araba ve ayrıca Dowager'ın kendisine ait olduğunu düşündüğü ve Fontley'den çıkardığı taşınır eşyalarla yüklü bir fourgon izledi.

Kadın solgun bir halde gelmişti ama Jenny nöbetteydi ve arabayı görür görmez Adam'a annesini karşılamak için hemen aşağı inmesini söyledi. Adam tam zamanında sokağa ulaşarak, sallana sallana bayrak yoluna inen annesine destek oldu. Annesi bu ilgiden çok memnun oldu ve Adam önce elini, sonra da yanağını öperken, "Canım benim!" dedi. Ardından, daha az sevecen bir vurguyla, "Lydia *canım*!" dedi genç kız Adam'a acımasızca sarılırken.

Adam onu evin içine götürdü ve burada onun endişeli bakışlarını çeken ilk nesne merdivenin dibindeki Mısır lambası oldu. Nefesini sertçe içine çekti. "Aman Tanrım! Ah, evet, görüyorum! Sfenksli bir kadın formu. Aman Tanrım!

"O bir lamba anne," dedi Adam savunmacı bir tavrıla.

"Öyle mi, sevgilim? Jenny'nin merdiveni ışısız bulduğuna şüphe yok. Ben de hiç farkına varmadım ama... Şu tuhaf kaymaktaşı kâseler de lamba mı?

"Evet, anne, öyleler! Ve işte Jenny, seni karşılamaya geliyor!"

Jenny'nin annesiyle başa çıkma konusunda kendisinden daha başarılı olduğunu görünce rahatladı. Onu uygun bir ilgiyle karşıladı ve kendini bitkin hissetmesinin şaşırtıcı olmadığını söyledi.

"Korkarım ben üzgün ve sıkıntılı bir misafirim," diye içini çekti Dul Kadın. 'Başımdan geçenler beni o kadar etkiledi ki, yatağımdan başka hiçbir şeye uygun değilim.

"Peki, o zaman," dedi Jenny, "hemen yukarı çıkın hanımefendi, çarşafların arasına girin ve yemeğinizi tepside getirsinler.

"Çok nazıksınız!" diye mırıldandı Dowager. "Sadece bir tas çorba, belki!

Bu melankolik sözleri büyük bir öfkeyle dinleyen Lydia

"Anne, eve adımı atar atmaz yatağa giremezsin!" diye haykırdı. Bayan Mitcham Fontley'e geldiğinde, hiçbir şeyin hasta olarak gelen ve sürekli bir bardak sıcak su ya da ince yulaf ezmesi isteyen bir ziyaretçiden daha iğrenç olmadığını kendin söylemiştin!

"Ah, keman!" dedi Jenny. 'Umarım annen kendini oğlunun evinde bir ziyaretçi olarak görmüyordur! Ne isterse onu yapacaktır. Yukarı gelin hanımefendi ve rahatınıza bakın!

Dowager yumuşadı. Bitkin bir halde yatak odasına çekilerek kendisini eğlendirmek için tasarlanmış olabilecek her türlü şenlik planını boşa çıkarmak gibi sevimli bir niyeti vardı; ama tam olarak istediği şeyi yapması için ikna edilir edilmez, bir saat dinlenirse akşam yemeğinde ailesine katılmak için yeterince dinlenmiş hissedebileceğini düşünmeye başladı. Jenny'nin kendisine üst kata kadar eşlik etmesine izin verdi; ve doğal olarak 'kendi' odasına gidemeyecek olmak ona acı verse de, kendisine tahsis edilen güzel döşenmiş dairede rahat etmesi için o kadar özenli hazırlıklar yapıldığını gördü ki melankolisi azaldı. Yastıklı gündüz yatağına yerleşip çay ve kızarmış ekmekle kendine geldiğinde Jenny'ye çok iyi davrandı ve sevdiklerini hayal kırıklığına uğratmaktansa yorgunluğunu atlatıp akşam yemeğine yetişmek için çaba göstereceğini söyledi.

Bu arada Lydia, yemek salonuna göz atmış ve şöyle haykırmıştı huşu içinde: "Tanrım, ne kadar *zengin*!" diyerek kardeşiyle birlikte misafir odasına çıkmıştı. Eşikte durdu ve tam bir dakika boyunca hiçbir şey söylemeden öylece bakakaldı. Sonra kuşkuyla Adam'a baktı. Adam'ın gözleri parladı. "Eee?

"Ne düşündüğümü söyleyebilir miyim, yoksa - ya da miyim?

'Olabilir, ama gerek yok. Ne düşündüğünü biliyorum.'

"*Çizgiler* yüzünden!" dedi. 'Onları çıkarırsan o kadar da kötü olmaz - gerçi o tuhaf kanepeyi pek sevmediğimi itiraf etmeliyim. O iğrenç küçük bacaklar bir tür hayvana benziyor.

"Sürüngen. Onlar timsah bacaklı.'

"*Timsah mı?* Lydia onları daha yakından inceledi ve bir kahkaha tufanına kapıldı. 'Evet, öyleler! Beni kandırmaya çalıştığını sanmıştım. Ama neden? Oh, evet, anlıyorum! Mısır modası, değil mi? Biliyorum, hepsi çatlak ama pek rahat olduğunu sanmıyorum, ya siz?'

'Bence iğrenç,' diye cevap verdi, o da gülerek. 'Jenny'nin saçma yatağını görene kadar bekle! Bu eşyaları o seçmedi, biliyorsun: babası seçti.

'Zavallı Bay Chawleigh! Sanırım bunun ilk zarafet tarzı olduğunu düşünüyor. Annem düşünmez, biliyorsun. Ayrıca, Bay Chawleigh'den hoşlanmıyor. Ben , komik biri olsa bile! İçini çekti. "Ah, Adam, keşke annem Bath'da karar kılmasaydı! Londra'da bir evde karar kılsaydı buna daha iyi katlanabilirdim, çünkü kendimi *çaresiz* hissettiğimde konuşabileceğim bir sen olurdun, ki bunu sık sık yaptığımı söylediğim için üzgünüm.

"Çok mu zorlandı?" diye sordu sempatik bir şekilde.

'Evet. Ve onu teselli *edemediğimi* fark ettim. Çok mu anormalim, Adam?' Adam gülümseyerek başını salladı. "Annem öyle olduğumu söylüyor ve bazen öyle olabileceğimden korkuyorum, çünkü Charlotte'tan da Maria'dan hoşlanmadığım kadar hoşlanmamaya başladım! Bunu yapabileceğime inanır mıydın? *Charlotte!*"

Güldü. 'Zavallı Charlotte! Ama gerçekten öyle değil, biliyorsun.

Kadın ona biraz baktı. "Hayır! Ama ona *zavallı* Charlotte da diyecekseniz diyeceğim!

"Sözümü geri alıyorum!dedi aceleyle. "Ben öyle bir şey demedim! Gamzeleri titreyerek canlandı, ama hüzünlü bir şekilde şöyle dedi: 'Bu çok saçma! Annem ondan sanki ölmüş gibi bahsediyor - ona *henüz aziz* Charlotte dememiş olması dışında. Charlotte'un bir grig kadar mutlu olduğunu *bildiği* halde bunu nasıl yapabiliyor! Ondan bir mektup aldık, biliyorsun, birkaç günlüğüne kaldıkları York'tan gönderilmiş.

"Hayır, bilmiyordum ama bu kadar mutlu olduğunu duyduğuma sevindim.

"Adam," diye açıkladı Lydia şaşkın bir sesle, "Lambert'in tüm fikirlerini ve duygularını paylaştığını söylüyor!

'Yüce Tanrım! Yani, ne kadar - ne kadar şanslı!

"Katedralde ciddi ve yüce düşünceleri paylaştılar.

"Hayır, yapmadılar," diye yanıtladı Adam hemen. "Charlotte'un ciddi ve yüce düşünceleri vardı ve Lambert şöyle dedi: "Ay, çok doğru! Vay canına, evet!" Lydia, seni sefil, beni de kendin kadar kötü yapıyorsun! Sessiz ol!"

Kıkırdadı ama bir damla gözyaşına göz kırpmak zorunda kaldı. "Ah, *keşke* Maria ölmemiş olsaydı! O zaman anneme teselli olmak zorunda kalmazdım, hatta Bath'a bile gitmezdim!

Ona sarıldı. 'Keşke gitmeseydin, ama bence gitmelisin.

bir süreliğine. Dayanmaya çalış! Eğer annem seni gelecek bahar Londra'ya kendisi getirmezse, bize gelmek ve Jenny'nin seni takdim etmesine izin vermek ister misin?

Kucaklaşma ilgiyle karşılık buldu; Lydia coşkuyla ağladı: 'Evet, her şeyden önce! Nassington Teyze beni dışarı çıkarmaktan söz etti ama seninle olmayı tercih ederim. Eğer Jenny de kabul ederse?

O sırada odaya giren Jenny, hiçbir şeyin ona daha büyük bir zevk veremeyeceğini söyleyince Lydia'nın neşesi yerine geldi ve bir güven patlamasıyla, annesinin bahar boyunca Bath'da kalmaya karar vereceğini umduğunu söyledi.

'Terbiyesiz velet! Götür onu, Jenny! Bu arada, ona banyonuzu göstermeyi ihmal etmeyin! Hoşuna gidecektir!'

Aslında Lydia bundan çok etkilenmişti ve onu kullanmaya kararlı olduğunu açıklayarak Martha Pinhoe'yu utandırdı. "Kullanmayacağını mı söylüyorsun Jenny? Ne kadar güzel bir banyo! Bütün bu aynalar da! Banyodayken ne tarafa bakarsan bak kendini görebilirsin.

"Bu benim için pek de iyi bir ikram sayılmaz!" dedi Jenny. "Yine de, isterseniz kullanabilirsiniz.

"Hayır, öyle değil leydim!" diye açıkladı Bayan Pinhoe. 'Böyle bir şey söylemenize çok şaşırdım! Hepimiz banyolarında oturup etrafı seyredenlerin ne tür yaratıklar olduğunu biliyoruz! Bu nasıl bir fikir!

Lydia'nın bu evrensel bilgiden muaf olduğu belliydi; ve Bayan Pinhoe'dan aydınlanma talep edeceği de belli olduğundan, Jenny onu aceleyle kendi odasına götürdü. Lydia da bunu onayladı ve şöyle haykırdı: 'Şu sandık ve pencerenin yanındaki küçük sandalye dışında her şey yeni! Büyük bir gelişme olduğunu söylemeliyim: daha önce korkunç derecede perişandı!

"Beğendin mi? Jenny endişeyle sordu. "Benim de pek zevkim yoktur - evin döşenmesiyle bir ilgim olduğundan değil: Biz Rushleigh'deyken babam bizi şaşırtmak için yaptı. Ama korkarım her şeyi fazla *büyük* yapmış!

"Kendi adıma," dedi Lydia, "bunun için acele etmemeliydim. Sana böyle görkemli sürprizler yapan bir babaya sahip olmak ne kadar muhteşem! Lydia duraksadı ve sonra utangaç bir tavırla, 'Fontley'i değiştirmeyecek, değil mi? Çok fazla değil mi?

"Hayır, hayır, söz hiç değişmeyecek! Jenny cevap verdi, rengi

Acele .

"Bu evin çok şık olmadığını kastetmiyorum!" dedi Lydia telaşla. "Sadece Fontley'e pek yakışmayacağını söylüyorum!

Dowager misafir odasına indiğinde, Bay Chawleigh'nin tercih ettiği tarzın hiçbir eve yakışmayacağını düşünüyordu ve ilk fırsatta bu fikrini Adam'a büyük bir özgürlükle ifade etti. Adam kendini yeşil çizgileri bile savunurken buldu. İnatla çizgili kumaşların ilk bakışta göze çarptığını söyledi. "Ne kadar *bayağı* bir gölge!" dedi Dowager ürpererek. 'Perdelerde de çok fazla külçe var! Ne yazık ki, bu odanın bir zamanlar nasıl görüldüğünü hatırladığımda, böyle bir dönüşüm için üzülmekten başka bir şey yapamıyorum!

"Halı ve üç resim dışında her şeyi kaldırdığınız zaman burası eskisi gibi görünmezdi hanımefendi!" diye karşılık verdi.

Bu sevimsiz karşılık onu öylesine derinden yaralamıştı ki, Stephen ve Maria'nın hayaletleri aklına gelmekle kalmamış, Jenny onun için düzenlenen küçük partiden söz ettiğinde, sevgili Jenny'nin derin bir yas içinde olduğunu unuttuğundan kuşku duymadığını söylemişti.

Lydia, "Sanki herhangi birimiz onu unutabilirmişiz gibi, üstelik o tam anlamıyla siyah bir örtü içindeyken!" dedi. 'Ama endişelenme Jenny! Odasına çekilmeyecek, sana söz veriyorum!

Jenny bu güvenceyle tatmin olmak zorundaydı, ama Dowager saat sekizden hemen önce siyah ipek giysiler içinde ve Adam'ın mantosunu, yine onun hediyesi olan bir İspanyol tarağının üzerine ilıştirmiş olarak aşağı inene kadar endişesi tam olarak yatışmamıştı.

"Oh, ne kadar güzel görünüyorsun! Jenny istemsizce haykırdı. 'Özür dilerim! Dayanamadım!'

"Sevgili çocuğum!" diye mırıldandı Dowager hoşgörülle.

"Sana bir mantiladan daha iyi hiçbir şeyin yakışmayacağını bildiğim için kendime büyük bir övgüde bulunuyorum," dedi Adam. "Mükemmel, anne!

"Aptal çocuk!" dedi hızla yumuşayarak. 'Bu insanları benimle tanışmaları için özellikle davet ettiğin için çaba göstermenin doğru olduğunu düşündüm. Yarın önümde yorucu bir yolculuk olduğunu söylerseniz, çok geç kalmayacaklarını söyleyebilirim.

Bu kulağa pek hayırlı gelmiyordu ama yanıltıcıydı. O andan itibaren

Rockhill, onun yüzüne hayranlıkla bakarken elini tuttuktan sonra, eski moda bir nezaketle dudaklarına götürdü ve Dowager'ın partinin tadını çıkarması sağlandı.

Oversley'lerin gelişi Brough'un gelişiyle aynı zamana denk geldi ve selamlaşma karmaşası içinde kimse Adam ve Julia'nın alışlagelmişinden daha uzun süre el ele tutuştuklarını fark etmedi ya da Julia'nın şöyle dediğini duymadı: "Bu benim planım değildi!

"Benim de değil," karşılık verdi alçak bir sesle. "Sana söyleyemeyeceğimi, söylememem *gerektiğini* biliyorsun -" Kendini kontrol etti ve bırakmadan önce elini sıktı. 'Sadece bana daha iyi olduğunu söyle! Teyzemin evindeki o anın ıstırabı sanırım hayatım boyunca peşimi bırakmayacak.

'Oh, öyle olmasına izin verme! Seni bir daha utandırmayacağım, söz veriyorum! Alışacağız, diyorlar bana - dostluktan başka bir şey olduğunu unutacakmışız. Mutlu olmanı dilemeliyim. Olabilir misin?' Küçük bir baş sallama ona cevap verdi. Kadın belli belirsiz gülümsedi. 'Hayır, senin *kalbin* vefasız değil. Sana sadece mutluluk dileyeceğim.

Konuşurken yanına gelen Lydia'yı karşılamak için ona doğru döndü: 'Seni gördüğüme çok sevindim Julia! Ne kadar uzun bir yaş oldu! Sana anlatmam gereken şeyler var!

Adam diğer konuklarının arasına karışmak üzere uzaklaştı, yüzündeki hafif sertlik stres altında çalıştığını ele veriyordu. Julia'ya bir kız öğrenciymişçesine hayranlık duyan Lydia onunla sohbet ediyordu ve Julia da onunla ilgileniyor ve eğleniyor gibiydi. Adam onun gümüşü kahkahasını duydu ve minnettar oldu; çünkü ona bu kadar yakın olmanın acısıyla birlikte, Julia'nın duyarlılığının yetiştirilme tarzının önüne geçmesine izin verebileceği ve hepsini utanç verici bir duruma düşürebileceği korkusu da vardı. Lord Oversley'le sakın sakın konuşan Jenny'nin, hem kendisini hem de Julia'yı nasıl bir çileye maruz bıraktığının farkında olup olmadığını merak ediyordu. Jenny bilinçsiz görünüyordu; Lord Oversley'nin gözleriyle karşılaştığında gözlerinde kuşku yoktu, sadece küçük, dostça bir gülümseme vardı. Keyif alıyor gibiydi ve bu durum onu kendisinden çok ayrı bir yere koysa da, bir başka endişesini de gidermişti: Teyzesinin ve Leydi Bridgewater'ın meclisinde utangaçlığı onu garip bir konuk haline getirmişti, ama kendi evinde durum tam tersiydi. Gözünü ondan ayırmamasına, sohbet engellerini aşmasına yardım etmesine ya da onu bir ev sahibinin görevlerine itmesine gerek kalmayacaktı: sessizdi ama oldukça

Çünkü yıllardır babasının evinin hanımıydı ve onun dostlarını ağırlamaya alışkındı.

Daha sonra servis edilen akşam yemeği mükemmeldi; ve kamuoyunu yakından ilgilendiren birkaç konu tartışıldığı için sohbetler hiç kesilmedi. Bunların başında Prens Charlotte'un Orange Prensi'yle nişanlanması geliyordu; zira Prens'in nişanı attığına dair söylentiler o kadar ısrarlıydı ki, doğal olarak bu konu büyük bir ilgi odağı haline gelmişti. Kopuş için çeşitli nedenler öne sürüldü; ancak Carlton House grubundan biri olarak muhtemelen orada bulunan herkesten daha iyi bilgi sahibi olan Rockhill, ayrılığın ikametgah sorunundan kaynaklandığına inandığını söyledi: Prens, gelininin Alçak Ülkeler'de yaşamasını bekliyordu; Prens ise İngiliz tahtının doğrudan varisi olduğu için kendi ülkesinde kalmaya kararlıydı. Bu karar, biraz tartışıldıktan sonra onaylandı; ancak Jenny'ye, Naip'in tek çocuğunu yabancı ülkelere göndermeye istekli olmasının garip görüldüğünü söylemek kaldı.

Leydi Oversley, "Evet, kesinlikle!" diye onayladı. 'İnsan gerçekten merak ediyor - Ama ben

ona fazlasıyla benzediğine inanıyorum! O zaman, kifayetsiz dilinin kendisini ele verdiğini fark etti ve daha da kifayetsiz bir sesle haykırdı: 'Bu da bana, Adam, yerine oturman gerektiğini hatırlatıyor! Oversley daha geçen gün - öyle değil mi aşkım? - Bunu aklına sokması gerektiğini söylüyordu.

"Evet, sanırım yapmalıyım," dedi Adam. 'Amcam geçen akşam benimle bu konu hakkında konuşuyordu. Benimle geleceğini ve oraya gittiğimde ne yapmam gerektiğini söyleyeceğini söyledi - çünkü bilmediğimi söylemekten utanıyorum! Jenny'nin ne yapacağını bilemediğini gördü ve ona gülümseyerek şöyle dedi: 'Mecliste: Orada bir koltuğum var ve yemin etmem gerekiyor, ya da öyle bir şey. Bir konuşma yapmak zorunda değilim, değil mi efendim?

"Oh, hayır! Oversley ona güvence verdi. 'Emin olmak için, Nassington size sponsor olacak adamdır, bunun dışında -'

"Ama o adam *değil!*" diye itiraz etti Brough. "Babamı al, Lynton!

Dowager buna destek verdi. Son Vikont'un Lord Nassington'ın Muhafazakârlığından yakındığını duyduğunu çok net bir şekilde hatırlıyordu ve bu nedenle oğlunun bir Hükümet destekçisinin himayesi altında koltuğuna oturacağını öğrendiğinde çok rahatsız olacağından emindi. Daha sonra babasının kendisine anlattığı, Bayan Crewe'un verdiği bir partiyle ilgili biraz karışık bir anekdotu aktardı

Büyük Westminster Seçimleri zamanında, konuklar General Washington'la ilgili mavi ve devetüyü renkte elbiseler giymişlerdi. Yoksa Bay Fox muydu? Her halükarda, kadeh kaldırdığımız şey *Gerçek Mavi*'ydi.

"*True Blue ve Bayan Crewe*, hanımefendi," diye düzeltti Brough, Whiggery'nin tarihçesini iyi biliyordu. "Babamın bu hikâyeyi anlattığını çok duydum. Prens teklif etmiş, o da *True Blue ve hepinizle* birlikte geri dönmüş! Çok iyi karşıladı.

Bu durum doğal olarak Prens'in Naip olduktan sonra geçirdiği üzücü cephe değikikliğini akla getirdi ve tartışma son derece hareketli bir hal aldı. Adam bu tartışmaya katılmadı ama gözlerinde kararlı bir parıltı vardı; Brough, "git ve muhalefet sırasına oturmaya dikkat et!" dediğinde yumuşak, özür dileyen bir sesle cevap verdi: "Ama muhalefet sırasına oturmak istediğimi sanmıyorum!

Lord Rockhill güldü; ama bu şok edici açıklama karşısında bir an için afallayan diğer üç beyefendi ancak protestoya başlamak için toparlandılar, hatta Bay Oversley bile şöyle demek zorunda kaldı: 'Ama yapamazsınız! Demek istediğim, bizi kandırmaya çalışıyor olmalısınız!

Adam başını sallayınca Brough neden Brooks'un üyesi olduğunu sordu. "Oh, ben siyaset hakkında hiçbir şey bilmeden önce babamın işiydi bu!" diye cevap verdi.

"Artık çok az şey biliyorsun!" dedi Oversley sert bir sesle.

"Neredeyse hiçbir şey," diye kabul etti Adam. 'Sadece yaşlı Douro'nun topuklarının etrafında dönüp hırlamayı kendilerine iş edinmiş bir grup adamdan hoşlanmadığımı söyleyebilirim!

"Oh, Wellington! Oversley omuz silkti. 'Zaferlerinin abartıldığı inancı partinin politikasının tamamını oluşturmuyor, sevgili oğlum!

Adam'ın gözlerindeki pırıltı kayboldu ve yerini oldukça tehlikeli bir parıltı aldı; ama o daha konuşmadan Rockhill araya girerek sohbeti ustaca bir yöne çevirdi, Brooks'un Kulübü'nden White's'a doğru yönlendirdi ve White's üyeleri tarafından yabancı ziyaretçiler onuruna Burlington House'da büyük bir maskeli balo verileceğini açıkladı. Bayanlar bu konuyu politikadan çok daha ilgi çekici buldular ve hemen Rockhill'i sorularla kuşattılar. Beklenebileceği gibi, Rockhill çok bilgili görünüyordu ve onlara sadece Çar ve Kral'ın kabileleriyle gelen çeşitli prenslerin ve generallerin isimlerini söylemekle kalmadı

aynı zamanda onlara kutlamaların nasıl olacağına dair bir öngöründe bulunmaktı. İncelemeler ve resmi partilerin yanı sıra, parklarda ışıklandırmalar, havai fişekler ve gösterişli gösteriler olacaktı.

"Bu doğru," diye onayladı Jenny. 'En azından India House'da, Bank'ta ve başka yerlerde de ışıklandırma yapacaklarını biliyorum, çünkü babam daha dün bana bundan söz ediyordu. Guildhall'da da bir ziyafet düzenleyeceklermiş, herkes tören alayıyla oraya gidecekmiş. Bizim için bir pencere kiralayacak - yani, eğer istersek bunu kolayca yapabilir!" diye ekledi, masanın üzerinden Adam'a istemsiz bir bakış atarak.

Lydia kıskanç bir ifadeyle, "Ben *de öyle* düşünmüştüm!" diye haykırdı.

"Sen de isterdin, değil mi?" dedi yanında oturan Brough. 'Bu değil mi? Yerinizde olsam Bath'a gitmezdim: çok sıkıcı bir yer! Sınavlar ve sakatlarla dolu - balolar on birde bitiyor - bütün gün su içmek ve Pump Room'da geçit töreni yapmaktan başka yapacak bir şey yok - hoşunuza gidecek bir şey değil!

"Gitmeyeceğimi biliyorum," diye iç geçirdi. "Annem yüzünden gitmek zorundayım. Bu benim görevim, bu yüzden elbette eğlenmeyi beklemiyorum.

Çabuk duyan Jenny bu konuşmanın bir kısmını yakalamıştı. O anda hiçbir şey söylemedi, ama biraz sonra, hanımlar salona çekilip Dowager Leydi Oversley ile rahat bir dedikodunun tadını çıkarırken, Lydia ve Julia'nın bir kanepede yan yana oturdukları yere gitti ve aniden şöyle dedi "Düşündüm de, sanırım babamdan büyük bir pencere ya da belki de birkaç pencereli bir oda temin etmesini isteyeceğim, böylece özel arkadaşlarımızı bizimle paylaşmaya davet edebiliriz. İster misin, Julia? Ve sence hanımefendileri bizi ziyaret etmen için seni ayırabilir mi Lydia, böylece geçit törenini ve diğer tüm manzaraları görebilirsin?

"Oh, *Jenny!* Lydia'nın nefesi kesildi. "Eğer gerçekten bunu kastediyorsan ve annem gelmeme izin vermiyorsa, ilk posta arabasına atlar, ondan *almadan* gelirim!" "Hayır, bu uygun olmaz, hiç yakışık almaz," dedi Jenny. "Sizi bağışlamaması için hiçbir neden yok, çünkü birkaç hafta daha geçmeyecek ve onu yeni evine yerleştirmek için yeterince zamanınız olacak. Leydi Oversley benim sözüme kendi sözünü eklemek için buradayken, konuyu şimdi ona açacağım,

ki bunu yapacağından eminim.'

Küçük, karakteristik başını salladı ve tekrar odayı geçti. Lydia onu izlerken şöyle dedi: Biliyor musun Julia, insan ne kadar sevse de ondan hoşlanamıyor.

yapmamaya çalışıyor! Adam'ın ne yaptığını öğrendiğimde ateş gibi kızdığım için onun iğrenç biri olacağını düşünmüştüm, ama değil! Emin olmak için, öyle olamayacağını bilmem gerekirdi, çünkü o *senin* arkadaşındı.

Julia alçak bir sesle, "Onu hiç tanımadım," dedi. "Tanrım, bu akşam hiç bitmeyecek mi?"

Konuşurken ayağa kalktı ve kendini toparlamadan önce aceleyle birkaç adım attı. Dowager onun piyanonun yanında durduğunu görünce şöyle dedi: 'Sevgili çocuğum! Bizi biraz müzikle şımartacak mısın? Ne büyük bir zevk!

Julia bir an anlamamış gibi ona baktı; sonra cevap vermeden yelpazesini ve retikülünü bir kenara fırlatıp enstrümanın başına . Dowager, sevgili Julia'nın performansının ne kadar üstün olduğunu çok iyi hatırladığını söyleyerek Leydi Oversley ile konuşmasına devam etti.

Zahmetle edindikleri yetenekleri arasında piyano çalmayı da sayan bir sürü genç kız arasında Julia'nın performansı gerçekten de üstündü. Her zaman doğru çalamıyordu ama büyük bir müzik sevgisinin yanı sıra gerçek bir yeteneğe ve nadiren yanlış nota çalan Jenny'nin asla rakip olamayacağı bir tuşlara dokunuşa sahipti.

Leydi Oversley kendini rahatlamış hissetti. Julia'nın kanepeden ne kadar aceleyle fırladığını görmüş ve endişeye kapılmıştı. Ama Julia piyanonun başına oturur oturmaz kendini ve çevresini unutup müziğin içinde kaybolacağını biliyordu; bu yüzden gergin dikkatini gevşetebildi ve Jenny'nin Lydia'yı eğlendirme planına iyi gözle bakması için Dowager'ı ikna etme görevine kendini verebildi.

Beyefendiler odaya girdiğinde Julia hâlâ çalıyordu. Başını kaldırıp baktı ama kayıtsızca, sonra gözlerini tekrar klavyeye indirdi ve sonatina'nın son akorunu basana kadar da öyle kaldı ve Rockhill ilerleyerek şöyle dedi: 'Ah, çok iyiydi! Bravo! Şimdi şarkı söyle!

Hafifçe gülümseyerek ona baktı. 'Hayır, nasıl ki? Sesimin bir hiç olduğunu biliyorsun!

'Küçük, tatlı bir ses, büyüleyici bir şekilde üretilmiş. Benim için bir türkü söyle!'

Ama bu şarkıyı Adam için söylüyordu, gözleri Adam'ın gözleriyle buluşuyor ve onları tutuyordu. Önemsiz bir şeydi, bir yıl önce çok moda olan duygusal bir havaydı. Yumuşak ve oldukça basit bir şekilde söylüyordu, ama şarkısında her zaman bir

Kalp tellerini sızlatan nostaljik hüznün, insanlara geçmişi ve geçmişte olabilecekleri hatırlattı.

Julia'nın daha önce defalarca söylediği bu şarkı Adam'ın aklına sürgün edilmiş tüm anıları getirdi. Adam hâlâ ayaktaydı, eli bir sandalyenin arkasına dayanmıştı ve dinlerken gözlerini Julia'nın yüzünden ayıramıyordu, eli yaldızlı tahtanın üzerine kapandı ve onu öyle sıkı kavradı ki parmakları beyazlaştı. Lydia bunu fark etti ve başını kaldırıp baktığında adamın yüzünde onu korkutan bir ifade gördü. İçgüdüsel olarak Jenny'ye baktı. Jenny her zamanki gibi dimdik oturuyor, ellerini kucağında kavuşturmuş, gözlerini kaçırıyordu; ama Lydia onu izlerken göz kapakları kalktı ve Adam'a uzun uzun baktı. Sonra tekrar yere baktı ve yüzünde Adam'ın çektiği acıyı görüp görmediğini gösteren hiçbir şey yoktu.

Lydia kendini rahatsız hissetmeye başladı. Zengin oda onun deneyimlerinin ötesinde duygularla yüklü gibiydi. Güçlkle kavrasa da gerginliğin farkındaydı. Bozuk aşk ve kırık kalpler dilinden kolayca dökülen ifadelerdi; Jenny'nin banyosuna gülen, Lambert Ryde'la dalga geçen Adam'ın mutsuz olabileceği aklına gelmemişti, ta ki Julia'yı izlerken gözlerindeki ifadeyi görene kadar. Bu korkunç bir bakıştı, diye düşündü ve Jenny'nin bunu görmesi korkunçtu, onunla sadece sosyal ilerleme için evlenmiş olsa bile.

Çemberin etrafına gizlice bir göz attı. Kimse Adam'a bakmıyordu. Partinin yaşlı üyelerinin hepsi Julia'yı izliyordu; Jenny'nin gözleri kısılmıştı; Charles Oversley sıkıldığı her halinden belli olan gözlerini hiçbir şeye dikmemişti; ve Brough, Lydia'nın farkına vardığı üzere, kendine bakıyordu. Brough'un gözlerinde bir gülümseme belirtisi vardı: Lydia'dan bir tepki aldı ve bu onu cesaretlendirerek kanepede Julia'nın yanındaki boş yere oturdu ve nefesinin altından şöyle dedi: "Müzikal mi, Bayan Deveril?"

Başını iki yana salladı. "*Hayır!*"

"Güzel!" dedi. "Ben de öyle. Gözleri ağır kapaklarının altından Adam'a baktı, sonra tekrar uzaklaştı, sanki görmemesi gereken bir şeye izinsiz girmiş gibiydi.

Şarkı sona erdi. Alkış korusu daha dinmemişti ki Lydia ayağa fırladı: 'Jenny, yuvarlak bir oyun oynayabileceğimizi söylemiştin! Bir spekülasyon oyunu için sayaçları bulmama izin ver!

Bu *kabaydı*; Dowager'ın kaşlarını çatmasına neden oldu; ama Brough mırıldandı

"Aferin kıızıma!" "Spekülasyon mu? Oh, hayır!" Julia istemsizce.

Leydi Oversley sözleri duymamıştı ama hoşnutsuzluğunu belli eden jesti görmüş ve müdahale etmek için kendini hazırlamıştı. Onu piyanonun kapağını nazikçe kapatan Rockhill kurtardı ve o trajik mavi gözlere eğlenen anlayışla gülümseyerek şöyle dedi: 'Ama evet, benim küçük yaramazım! Gelin, Bayan , beni eğitmeniz için size güveniyorum!

O da gülümsedi, ama isteksizce. "Sen mi? Oh, hayır! Whist oynayacaksın!"

"Hayır, dikkatim çok dağınık. Adam kızın elini tuttu ve yumuşak bir sesle: 'Çenenı kaldır, güzelim! Yapabilirsin, biliyorsun.

Parmakları onunkilere yapıştı. "Ah, - değil mi?"

"Mükemmel!" dedi, gözlerindeki eğlence derinleşiyordu.

On üç

Beş gün sonra Adam, bir hafta içinde döneceğine söz vererek Lincolnshire'a gitmek üzere Londra'dan ayrıldı. Jenny'den kendisine eşlik etmesini istemedi, Jenny de bunu teklif etmedi. Adam ona malikâneyle ilgili bir iş için gittiğini söyledi; Jenny de Adam'a, sakıncalı olduğu ortaya çıkarsa hemen şehre dönmek zorunda olduğunu düşünmemesi gerektiğini söyledi. Dedi ki: 'Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım! Yaklaşan bir bozgun partisi ya da onun gibi bir şey yok mu?

'Ah, evet, ama bunun bir önemi yok! Eğer hala uzakta olursan Leydi Oversley ile pekala gidebilirim. Bir espri parıltısıyla ekledi: 'Partilere sensiz gitmeyi öğrenmeliyim, yoksa insanlar bizim tam bir Gotik olduğumuzu söyleyecekler. Sanırım bir -ne diyorsunuz buna? - cicisbeo!

"Eve her girdiğimde ona takılıp düşmem anlamına gelecekse hayır!

Güldü. 'Bundan korkum yok! Gerçi bir zamanlar bir hayranım vardı. Benim mükemmel bir hizmetçi olduğumu düşünüyordu.

'Sıkıcı bir adam! Ama itiraf etmeliyim ki ben de öyle düşünüyorum. Anında pembeleşti.

"Öyle mi düşünüyorsun? Buna sevindim.

Bu kadar hafif bir övgüden memnun olması ona acınası geldi; söyleyecek başka bir şey düşünmeye çalıştı, ama kadın onu engelledi, ahırlara gerekli emri gönderip göndermeyeceğini ya da bunu kendisinin mi yapmak istediğini sorarak konuşmayı kendisinden uzaklaştırdı.

"Emir yok," dedi. "Posta ile aşağı iniyorum.

'Ama - Kendi arabamız varken ve çocuklar da - tamamen boştayken! - ve Posta sizi Fontley'e kadar taşımayacak!

'Hayır, beni Market Deeping'de indirecek, orada Felpham faytonla beni karşılayacak. Postilyonlara gelince, itiraf etmeliyim ki, masrafları size ait olmak üzere onların topuklarını tekmelemeye devam etmelerini saçma buluyorum. Baban onların çalışmasında ısrarcı mı? Neden onları kapatmıyorsunuz?

'Topuklarını gerek yok,' dedi. 'Onlar sadece bana hizmet etmek için burada değiller. Babam onları bizim için işe aldığı anda böyle olmasını istememişti.

"Daha sonra seni Fontley'e götürdüğümde bana da senin kadar iyi hizmet edecekler. Kızın dudaklarını sıkıldığını gördü ve bir anlık tereddütten sonra şöyle dedi: 'Bana biraz bağımsızlık bırak, Jenny! Ben senin sorgulamıyorum.

Harcama yapmanızı ya da herhangi bir lüksten vazgeçmenizi istemem, ama babanızın parasını kişisel savurganlık için harcamamı beklememelisiniz. O kadar üzölme! Posta ile seyahat etmenin hiçbir zorluğu yok, seni temin ederim!

'Hayır, ama - Baban yapmadı, değil mi?

'Babam da sizinki kadar zenginmiş gibi davrandı. Onun örneğini takip etmek istemiyorum - istesem bile, ki inan bana istemiyorum! Onun gibi bir *prens olarak* yaşamak beni gerçekten mutlu etmezdi ve sanırım siz de öyle yapmamı isterdiniz.

"Nasıl istersen öyle yapmalısın," dedi hafif bir ses tonuyla.

Konuyu devam ettirmedi. Buzlar çok inceydi; ne de kendisine bile açıklayamadığı bir şeyi ona anlatabilecek durumda hissediyordu. Kişisel tutumluluğu mantıksızdı: Kamuya ait bir araçla seyahat etmek, kendisi için sağlanan parlak yeni bir araç yerine babasının arabasını kullanmak, gereksiz hiçbir şey satın almamak ona sadece bağımsızlık yanılsaması veriyordu. Bunun farkındaydı, ama etrafını saran ve onu boğan lüksün ortasında inatla ekonomisine sarıldı.

Grosvenor Sokağı'ndaki evin ihtişamından kaçmak, yalnız kalmak, eve dönmek rahatlatıcıydı; Fontley'e vardığında yıpranmış bir halı, solmuş basma kumaşlar, bir dokunuşta yırtılacak kadar eski bir brokarla kaplı bir sandalye görmek bile rahatlatıcıydı. Modern kolaylıklar, aynalı banyolar, patentli yağ lambaları, mutfakta geliştirilmiş kapalı ocaklar yoktu: su bulaşıkhaneye pompalanıyor, devasa bir bakırda ısıtılıyor ve tenekelerle yatak odalarına taşınıyordu; eski moda bir yağ lambasının asılı olduğu ve dumanıyla tavanı kararttığı mutfak dışındaki tüm odalar mumla aydınlatılıyordu. Grosvenor Sokağı'ndaki ev ısıtılı ışıltılı, çünkü Bay Chawleigh yatak odalarına bile yağ lambaları yerleştirmişti; ama Fontley'de, tüm duvar apliklerinde mumlar yanmadığı sürece, kilometrelerce loş geçit vardı ve insan yatağa kadar tek bir mum taşır, alevini cereyandan korurdu.

Dowager yıllarca Beşinci Vikont'u yenilemeye ikna etmeye çalışmıştı.

Fontley'in pejmürdeliğinin utanç verici olduğunu iddia ediyordu; Yarımada'dan döndüğünde Adam da ona yürekten katılmıştı; ama şehir evinin yastıklarla kaplı ihtişamından kaçarken Fontley'in tüm zahmetleri ona hayranlık uyandırıcı görünüyordu ve üzerinde oturduğu yıpranmış halının

topuğunun değıştirilmesi gerektiğini düşündü. Bunu tam olarak kabul etmedi ama zihninde Chawleigh ellerinin evine dokunmasına asla izin vermemeye dair kıskanç bir kararlılık vardı; pejmürdelik onun cazibesini yok edemezdi; Chawleigh altını onu bir gecede yok ederdi.

Ancak çürümeyi kabullenmesi topraklarına kadar uzanmıyordu. Burada elde edebileceği her modern gelişmeyi istiyordu. Yırtık bir kilim için aptalca duygulara kapılabilirdi; kötü drene edilmiş bir tarla, modası geçmiş bir saban ya da yıkılmaya yüz tutmuş bir işçi kulübesi için harcayacak hiçbir şeyi yoktu; ve Bay Chawleigh onun toprak sevgisini paylaşıyorsa, dönümleri uğruna gururunu yenerek onu bir tür ortaklığa kabul etmeye istekli olabilirdi. Ama mekanik aletlerden etkilenen Bay Chawleigh'in tarımla hiç ilgisi yoktu. Arka mahallede doğmuş, şehirli bir soydan geliyordu, arkasında ne bir çiftçilik geleneği ne de miras kalan bir toprak sevgisi vardı. Bir insanın Londra'dan başka bir yerde yaşamayı nasıl isteyebileceğini anlayamıyordu, ama soyluların (kendi deyimiyle) taşrada malikâneleri olduğunu biliyordu ve malikâneler bir soylunun değerine değer kattığından, Adam'ın gözündeki değeri, Lord Oversley'den Lincolnshire'da büyük bir malikânenin ve o bölgeyle ilgili bütün rehber kitaplarda adı geçen bir malikânenin sahibi olduğunu öğrendiğinde bir hayli artmıştı. Lord Oversley Fontley'den saygıyla söz ediyordu. Bay Chawleigh'nin antik çağlara ait pek bir fikri yoktu ama soyluların buna önem verdiğini biliyordu, bu yüzden Jenny'nin eski bir taşra konağının sahibi olmasını çok istiyordu. Ona göre bu, geniş bahçeler içinde, süs suları, heykeller ve Grek tapınakları gibi bezenmiş, tamamı bir parkla çevrili saray gibi bir malikâne demektir. Bu konuyu düşünmüş olsaydı, evin ihtiyaçlarını karşılayacak bir çiftliğin malikâneye ekleneceğini varsayardı; ancak mal sahibinin bunun yönetimiyle ilgilenmesini saçma ve hatta uygunsuz bulurdu. Arazinin geri kalanına gelince, bir tarım bölgesinde bunun büyük ölçüde kiracılara kiralanan ve derebeyi geçiminin büyük bir kısmını buradan sağlayan çiftliklerden oluşması gerektiğini biliyordu. Ona göre bu kötü bir gelir kaynağıydı. Kimse Bay Chawleigh'i çiftçilikten servet kazanılabileceğine inandıramazdı: görebildiği kadarıyla bu, 'Change' üzerine spekülasyon yapmak kadar riskli bir işti. Her halükarda, bu tür konulara karışmak derebeyi için uygun değildi: yapılması gereken her şey onun tarafından yapılıyordu.

Ajan. "Beyler," dedi Bay Chawleigh, kendisinden önceki bir başkası gibi, "çiftçi olmaya hakları yok.

Kâhya William Sidford da, Adam'ın, uçarı ebeveynini hiç ilgilendirmeyen konularla ilgilenmesini onayladığından pek emin değildi, ancak yalnızca söyleyeceklerini dinlemekle kalmayan, aynı zamanda toprağın getireceği her kuruşu alıp bir kuruşunu bile geri vermemenin yalnızca yıkıma yol açabileceğini anlıyor gibi görünen bir efendinin gelişini memnuniyetle karşılamıştı. Yıllardır yakındığı çürümeyi kontrol altına alabileceği konusunda ilk başta umutluydu; ama Altıncı Vikont'un yanında dört gün geçirdikten sonra kuşkulara kapıldı. Yeni efendisi kitaplardan edindiği modern fikirlerle doluydu. William Sidford'un kitaplarla kaybedecek zamanı yoktu ve yeni teorilere son derece temkinli yaklaşırdı, çünkü babası ve büyükbabası için yeterince iyi olanın kendisi için de iyi olması gerekirdi. İlerlemeye düşman olduğu söylenemezdi: Lordum yol yapımından, alttan drenajdan ve set çekmekten söz ettiğinde, ona yürekten katılıyordu; ve Dört Yol Sistemi'ni benimsemekten hiçbir şekilde kaçınmıyordu. Ama lordum Tull'un sondajından, semizotu ve mangel-wurzels gibi yeni ürünlerden söz etmeye başlayınca, onu kontrol etmenin görevi olduğunu anladı. Bu tür fikirler cevap verebilirdi: vermeyeceğini ya da Tullian Yöntemi'nin iyi bir yöntem olmadığını söylemedi; ama Lord Hazretleri'ne söyleyebileceği bir şey vardı, o da Tullian Yöntemi'nin işini bildiği varsayılan kişiler arasında genel olarak kullanıldığını . Hayatı boyunca yazın bereketli olan tarlaların kışın çoraklaştığını ve çoğu zaman sular altında kaldığını görmeye alışık olduğundan, zihnini lordun fikirlerine alıştırmakta zorlanıyordu: kış mahsulleri kesinlikle arzu edilirdi, ama onları yetiştirmek için çok para harcamak gerekirdi; ve lordun bahsettiği çitlere gelince, bilmiyordu, emindi, ama çitlerin fakir ve zayıf insanlar için yapıldığının söylendiğini duymuştu.

"Ama okuduklarıma göre," dedi Adam, "daha ziyade açık alan Çünkü bu, kışın boş durmak anlamına gelir; ne çitlerin sürülmesi, ne hendeklerin kazılması, ne drenajın yapılması, ne de ekinlerin temiz tutulması gerekir. William Sidford şüpheyle bakarken ekledi: 'Bana söylediniz - ve ben de kendim gördüm - çiftlik işçileri arasında çok fazla sıkıntı var.

'Öyle, lordum, ama bu düşük fiyatlar yüzünden. Bu kadar hastalıklı zamanları hatırlamıyorum,' dedi Sidford. 'Duyduklarıma göre

İki yüz kadar ülke bankası, yirmi yıl kadar önce olduğu gibi, ödemelerini durdurmuştur.

Adam'ın da fark ettiği gibi bu son sözler anlamlıydı ve Beşinci Vikont'un feci bir şekilde dahil olduğu 93'teki mali çöküşe gönderme yapıyordu. William Sidford'un gereksiz harcamalar için zamanın iyi seçilmediğini düşündüğü açıktı. Mısır Yasaları ve Emlak Vergisi hakkında homurdanmaya başladı ama sağır kulaklar duydu. Adam birden sözünü kesti: "Büyükbabam Norfolk'lu Bay Coke ile çok iyi dost değil miydi? Acaba bana tavsiyede bulunmak ister miydi?"

William Sidford hiçbir fikir ileri süremedi, ama soru retorik olduğu için bir şey beklenmiyordu. Adam gülümseyerek konferansa son noktayı koydu: "Ne kadar cahilim, değil mi? Tekrar okula gitmeliyim. Bu arada, lütfen üzerinde anlaşılmaya vardığımız işi ele alın."

William Sidford, Bay Coke'a bir mektup yazma görevini ona bıraktı. Taşra postalarına güvenmediğinden, mektubu seyyislerinden birinin eliyle gönderdi. Anında cevap geldi: Bay Coke, Dördüncü Vikont'un anısını sevgiyle anıyor ve şimdiki lorduna gelen en iyi tavsiyeyi vermekten mutluluk duyacağını söylüyordu. Adam'a, eğer kendisi için uygunsa, hemen Holkham'a bir ziyarette bulunarak onu onurlandırmasını önerdi. Bay Coke'un cevabındaki resmiyetin altında yatan samimiyeti fark eden Adam, onun sözüne güvenmeye karar verdi. Jenny'ye kısa bir not göndererek kasabaya dönüşünün biraz gecikeceğini bildirdi ve Norfolk'a doğru yola çıktı.

Büyükbabasının eski dostunun dikkatini çekmeye çalışan mütevazı bir gencin doğal olarak duyduğu endişeler, Bay Coke'un sıcak karşılamasıyla anında giderilmişti. Holkhamın miras kalan görkeminde yaşayan Bay Coke, sade zevkleri ve açık sözlü mizacı olan kurnaz bir adamdı. Soylu akrabası Lord Leicester'ın mülküne dışı tarafından varis olmuştu ve Kontluğu yeniden canlandırmak için entrikalar çevirmek yerine, kira geliri iki bin gineden fazla olmayan büyük bir mülkü iyileştirme ve geliştirme görevine kendini vermişti. Bugün, kırk yıldan daha az bir süre sonra, bu miktar yirmi bin sterline yaklaşmıştı ve adını kimsenin duymadığı yakışıklı genç adam uzun süredir ülkede bir güçtü. Bu parayı almak için en ufak bir çaba göstermemişti.

Unvanı yeniden canlandı: Norfolk'un Bay Coke'u olmaktan memnundu; ve ne serveti ne de tarım dünyasındaki tartışmasız üstünlüğü onun nazik, gösterişsiz karakterini değiştirdi. Holkham'da Kraliyet Düklerinden önemsiz kişilere kadar her türden insanı ağırladı ve herkese aynı şekilde, törensiz ama misafirlerini rahat ettirmek için içten bir istekle davrandı. Bu konuda kendisine ev işlerine bakan en küçük kızı da yardımcı oluyordu. Elinin sıcak bir şekilde tutulduğu ve yüzünün büyükbabasına benzetildiği birkaç dakika içinde Adam kendini evinde hissetti; ve ev sahibinin yanında bir akşam geçirdiğinde, sadece tavsiye istemekle kalmayıp, Bay Coke'a daha önce mümkün olabileceğini düşündüğünden çok daha derin bir şekilde güvenebileceğini fark etti.

Lincolnshire fenslerinde karşılaştığı sorunlar tam olarak Bay Coke'un Norfolk'ta karşı karşıya kaldığı durumlarla, ama Bay Coke'un bilgisi kendi ülkesinin koşullarıyla sınırlı değildi. Adam'a akıllıca öğütler verdi, kendi deneysel çiftliğinde ona rehberlik etti ve sabırla başarılı tarımın inceliklerini öğretti. Adam Holkham'dan ayrılırken, yanında bir tomar notun yanı sıra, kafası o kadar çok bilgiyle doluydu ki, kendini biraz sersemlemiş hissetti. Öğrendiği her şeyi özümsemesi zaman alacaktı: bu arada, sadece bir gerçek açıkça ortaya çıktı: dönümlerini refaha kavuşturmak, toplamayı umabileceğinden çok daha fazla para harcamasını gerektirecekti.

Bir akşam geç vakit Londra'ya ulaştığında vicdan azabı içindeydi, iznini bir hafta aştığını düşünüyordu. Jenny'yi salonda, sandalye örtülerinden birinin üzerinde çalışırken buldu ve yüzünde öyle endişeli bir suçluluk ifadesiyle eşikte durakladı ki, Jenny bir kahkaha patlattı ve haykırdı: 'Oh, yaramazlık yaparken yakalanmış yaramaz küçük bir çocuk gibi görünüyorsun! Nasıl bu kadar saçmalayabiliyorsun?

O da güldü, ama odanın öbür ucuna geçip Jenny'nin üzerine eğilerek yanağından öperken şöyle dedi: 'Ben de tam olarak öyle olduğumu hissediyorum! Özür dilerim Jenny, çok ayıp ettim! Seninle bir partiye gitmek için eve döneceğime söz vermemiş miydim?

'Evet, ama sana bunun bir önemi olmadığını söylemiştim: Leydi Oversley ile gittim.' 'Çok fazla bağışlayıcısınız. Hoş bir parti miydi?

Evet, hem de çok. Naldi şarkı söyledi ve orada eski bir tanıdığım ile karşılaştım.

Benimle aynı okuldaydı ve şimdi Bay Usselby ile evli. Gözleri eğlenerek kısıldı. 'İçimden gülmekten kendimi alamadım! Bayan Satterleigh'den ayrıldığından beri onu hiç görmedim, ama şimdi Leydi Lynton olduğum için benimle tekrar karşılaştığında nasıl büyülediğine inanamazsınız!

'Ne iğrenç bir kadın! Umarım ona haddini bildirmişsinizdir?'

"Oh, hayır! Neden merak edeyim ki? Eminim merak edilecek bir şey değildir,' diye cevap verdi. Uşağın elinde büyük gümüş çay tepsisiyle içeri girmesiyle göz kapakları açıldı. Bu tepsi önündeki masaya kondu ve üzerinde taze yapılmış bir tabak kurabiyenin durduğundan emin olduktan sonra başıyla onayladı ve çayı hazırlamaya başladı.

"Bu ne kadar rahat! Adam bir sandalyeye çökerek, "Ne kadar rahat!" dedi. "Bir saatten fazla bir süre önce çay içmiğ olmanız gerektiğini düşünmüştüm ve bana çay verilmemesine karar vermiştim - çünkü yaptığım iğrenç hainlikten sonra çay istemeye cesaret edemezdim!

"Aklına ne fikir gelmiş böyle!" dedi. 'Sanki kendi evinde istediğin zaman çay içemeyecekmişsin gibi! Oh, şaka yapıyorsun, değil mi? Makaronları senden saklamak için çok iyi bir fikrim var!

"Benim de en sevdiğim makaronlar değil mi?" diye haykırdı. 'Jenny, bu ateşten kömürler! Bu gece gelmem gerektiğini sana düşündüren neydi? Yoksa bu sadece bir şans mı?'

Ona her gün makaron yapılması için sipariş verdiğini söylemedi, sadece gülümseyerek tabağı ona uzattı ve Fontley'deki işlerinin iyi gidip gitmediğini sordu.

"Tam olarak değil belki ama bunu boş verin! Holkham'a gittim, biliyorsun. Keşke sen de benimle olsaydın, sanırım hoşuna giderdi. Çok nazik insanlar - sadece Bay Coke ve kızı: çok etkilenmemiş, zeki bir kız. Sizin için her türlü sivil mesajla görevlendirildim ve Ağustos ayında Holkham Clippings için sizi oraya götüreceğime söz verdim. Şehirden ayrıldığımdan beri böyle çay içmemiştim! Ne kadar özlem duyduğumu bilemezsin! *Tam* olması gerektiği gibi! Teşekkür ederim! Seni bıraktığımdan beri ne yaptığını söyle bana! Sürekli dikişle uğraşmıyorsundur umarım?'

"Aman Tanrım, hayır!" cevap verdi. "Size yemin ederim, çok fazla dolaştım, üstelik aradığımdan çok daha fazla sabah ziyaretçisi aldım. Kadın

Fontley'de nelerle meşgul olduğunu sormak için cesaretini toplayarak durakladı. Onun yerine sabah ziyaretçilerinin kimler olduğunu sordu. Yüzünde ne bir kırgınlık ne de bir üzüntü vardı; onun çekingenliğini zımnen kabul ederek ziyaretçilerini saymaya başladı ve onu güldüren bir iki iğneleyici yorum ekledi.

Kadının faaliyetleriyle ilgili anlattıklarından, sosyeteye ayak uyduruyor gibi görüldüğünü anlayınca memnun oldu. Birkaç partiye katılmış, bir sergiyi ziyaret etmiş, yeni tanıdıklarından biriyle Park'ta araba kullanmış ve hatta Adversanes'i kendisiyle birlikte Opera'ya gitmeye davet etme cesaretini göstermişti. "Ama Brough bana loca kiralamadıklarını söyledi ve Leydi Adversane'in özellikle dinlemek istediği *Alceste* varken bizimkinin boş durması utanç verici görünüyordu, bu yüzden cesaretimi topladım ve ona benimle gelme nezaketini gösterip göstermeyeceğini sordum. Yanlış anlamadı, ben de bunu yaptığıma memnun oldum.

"Sanırım size çok minnettar kalmıştır. Ancak Opera Binası'nda bir loca kiraladığınızı yeni öğrendim. Bunun için ne kadar ödüyoruz? Yoksa ödemiyor muyuz?

Rengi hızla yükseldi; ona temkinli bir bakış fırlattı, bocaladı: 'Babam - müziğe düşün olduğumu bildiği için bana bir hediye olduğunu düşündü. Özür dilerim!

'Neden özür dileyessin ki? Size bir özür borçlu olan benim: Konuyla ilgilenmem gerekirdi - ama sanırım sizin kutunuz benim elimi aşar! Sanırım insan oldukça aşağı bir kutu için dört yüz gine ödemek zorunda kalıyor, ki sizinkinin öyle olmadığından eminim.

Kadın sustu, yüzünde adamın artık bir rahatsızlık belirtisi olarak tanıdığı o sert ifade vardı. Kendi rengi yükseldi; öfkesinin onu yönetmesine izin verdiği için utanarak pişmanlıkla şöyle dedi: 'Şimdi sana bir özür borçluyum! Beni affet - ya da beni bir güzel kırp! Neden yapmıyorsun? kesinlikle hak ediyorum! Bunun yerine başını hafifçe salladı ve titrek bir gülümsemeyle ona karşılık verdi. Adam hızlı bir şefkatle şöyle dedi: 'Zavallı sevgilim, çok sabırlısın - ve dikkat etmezsen yakında elinde bir koca şeytanı olacak! Demek Opera'ya gittin ve umarım eğlenmişsindir. Başka ne oldu?

Dengesini toparlaması biraz zaman aldı ama bunu başardı ve küçük bir kıkırdamayla cevap verdi: "Bayan Usselby ile Hafıza Adam'ın konferansına gittim!

"Ne?

"Hafıza Adamı - adını unuttum, ama size söz veriyorum, o tam bir çatlak! İnsana her şeyi nasıl hatırlayacağını öğretiyor, bölmeleri olan odalar varsayarak - her odaya elli tane! Birisi on yedinci odaya ulaştığını söyledi, ama konferanstan sonra Bayan Usselby ile konuşmaya gelen Bay Frampton, kırk yedinci bölmede ne olduğunu söylemesi istendiğinde bir bilmecenin içinde bahse gireceğini söyledi! Barış Kutlamaları dışında size anlatacak başka bir şey olduğunu sanmıyorum. Nassington Teyzenizin White's Club balosuyla ilgili olarak "*tracasserie*" dediği bir sürü şey var, çünkü Galler Prensesi öyle ya da böyle balo için bilet bulmayı başardı ve Naip Prens, eğer Prenses baloya giderse kendisinin gitmeyeceğini açıkladı. Nasıl olacağını ya da gerçeğin ne olduğunu bilmiyorum ve kimsenin de bildiğini sanmıyorum, çünkü herkesin bu konuda anlatacak farklı bir hikayesi var! Durakladı, nefes aldı ve hafif bir çabayla şöyle dedi: 'Sivil ziyafet ayın 18i için belirlendi. Bilmiyorum hatırlıyor musunuz - eğer isterseniz -'

Önceki kötü mizacını telafi etme kaygısıyla onu kurtarmaya geldi. 'Evet, eminim öyledir. Lydia'yı kasabaya davet ederek aslanların beslenmek için geçit törenini görmesini sağlama nezaketini göstermiştin. Sanırım babanın bizim için bir pencere temin edebileceğini söylemiştin. Öyle mi yaptı? Lydia kendinden geçecek!'

"Evet, öyle! Jenny bu çitten kurtulduğuna şükrederek ve çok daha rahat bir tonda konuşarak açıkladı. 'Keşke annen onun bize gelmesine izin verse! Dün Lydia'dan bir mektup aldım. Görünüşe bakılırsa yeni eve iyice yerleşmişler, Lydia'nın birkaç hafta kalmaması için hiçbir neden yok - özellikle de annenin eski bir tanıdığıyla tanıştığını ve ondan aşırı derecede memnun olduğunu söylediğine göre, ona eşlik etmesi için Camden Place'de kalmaya davet etmekten bahsediyor. Görünüşe bakılırsa, kendisi zor şartlar altında yaşıyor ve - ve -'

"Toadeats Mama?" diye araya girdi.

"Lydia öyle diyor," diye itiraf etti Jenny. 'Aslında, Bayan Papworth'un Bayan Quarley-Bix olduğunu söylüyor - ama ben buna hiç inanmıyorum.

'Yüce Tanrım, umarım değildir! Yani Lydia bize mi geliyor?'

"Umarım gelebilir, ama Leydi Lynton'ın bazı çekinceleri olduğunu söylüyor - Lydia'nın yanında uygun bir refakatçi olmadan seyahat etmesi fikrinden hoşlanmıyormuş ve Bayan Poolstock'u onunla gitmesi için ayıramıyormuş.

"Lydia'nın bu konuda anlattıklarını okumak için çok şey verirdim!" diye yorum yaptı.

Güldü ama başını salladı. 'Hayır, sana gösterebileceğimi söylemedi,

Bu yüzden yapmayacağım. Ve eminim Leydi Lynton'ın endişelenmesi çok doğal. Mesele şu ki, Martha'yı kendi arabamızla onu almaya gönderemez miyiz? Sence bu işe yarar mı?"

"Bence bu bir saçmalıktan başka bir şey değil!" diye cevap verdi sabırsızlıkla. 'Martha'yı göndermene gelince, saçmalık! Lütfen, neden şifonyerinizi bağışlamanız bekleniyor?"

'Ama bunu yapmam beklenmiyor,' diye itiraz etti. 'Bu tamamen benim kendi fikrim. Annenizin duygularını çok iyi anlıyorum - çünkü Lydia'ya hizmet eden hizmetçi bu görevi yerine getirmek için çok genç, biliyorsunuz.

'Bilmiyorum - ve böyle basit bir yolculuk için genç bir hizmetçinin neden yaşlı bir hizmetçi kadar iyi hizmet edemeyeceğini de bilmiyorum. Eğer Lydia geceyi yolda geçirmek zorunda olsaydı, bu başka bir mesele olurdu, ama öyle bir şey yok. İsterseniz arabanızı gönderin (gerçi bu da saçma!) ama kesinlikle Martha'yı değil!"

Boyun eğerek dedi ki: "Yasaklıyorsanız gelmem, ama keşke ! Korkarım Leydi Lynton başka türlü Lydia'nın bize gelmesine izin vermeyecek ve ne kadar hayal kırıklığına uğrayacağımı bir düşünün! Onun yanımda olmasını o kadar çok isterdim ki... Gerçekten de türlü türlü planlar yapıyordum!"

Şaşırdığı kadar memnun da olmuştu. 'Bunu gerçekten istiyor musun? Sana yük olmayacağından emin misin?"

'Bana bir suçlama! Hiç sanmıyorum! Ona eşlik etmek ve onu gezdirmek hayal edilebilecek en keyifli şey olacak! Lütfen, Martha'yı göndermeyi teklif etmeme izin verin!"

'Eğer gerçekten istiyorsan, tabii ki - ama bence çok iyi huylusun ve bu şekilde dayatıldığını görmek umurumda değil.

"Bu ne biçim söz!" diye haykırdı. 'Sanki annen böyle bir şey yapmayı hayal ederdi! Ona hemen yazacağım. Fontley'deyken Martha'yı görmüştü, bu yüzden Lydia'nın onun gözetiminde tamamen güvende olacağını bilecektir.

Yanılmıştı. Mektubuna büyük bir nezaketle cevap veren Dowager, genç ve deneyimsiz kızının erkek koruması olmadan seyahatin tehlikeleriyle yüzleşmesine izin vermeyi vicdanıyla bağdaştıramıyordu. Sadece bir annenin onun duygularına katılabileceğini ya da en sevgili çocuğunu teklif edilen ikramdan mahrum bırakmanın ona ne kadar pahalıya mal olduğunu takdir edebileceğini ekledi.

"Vallahi!" diye haykırdı Adam, okuması için bu mektubu uzatırken. "Annem numaralarını oynuyor! olun, bu bir oyundan ne daha fazlası ne de daha azı.

Lydia'nın dans etmesine devam etme kararlılığı. Bu çok kötü! Şimdi ne yapacağız? Onu almak için Bath'a mı gideceğim? İstedğin bu mu?"

"Bunu yapar mıydın? Jenny çekingen bir tavırla sordu.

'Evet, sanırım öyle. Ne sıkıcı! Pekala, bir şekilde gitmeyi başaracağım - gerçi ne zaman zaman bulacağımı bilmiyorum! Salı günü koltuğuma oturacağım ve bunun dışında bir sürü işimiz var gibi görünüyor. Anneme Lydia'yı getirmeye niyetlendiğimi söyleme! Ona sürpriz yapmak en iyisi olacaktır.'

Sonuçta Dowager, Adam'ın öngördüğünden daha büyük bir şaşkınlığa uğradı. Bay Chawleigh olaya el attı.

Bay Chawleigh, Lydia'nın eğlence planını onayladığından beri olayların gelişimini büyük bir ilgiyle takip ediyordu. Dowager'ın vicdan azabında övgüye değer bir şey görmüyordu ve kendisine zorluktan kurtulmanın çok kolay bir yolu gibi görünen bir şey ortaya çıktığında, Providence'ı canlandırma şansına sahip olduğu için çok sevinerek buna sarıldı. Adam bir öğleden sonra eve döndüğünde, endişeli gözlerini yüzüne diken ve bocalayan bir gelinle karşılaştı: 'Adam, sana söylemeliyim! Bilmiyordum - hiç istememiştim - korkarım kızacaksın, ama gerçekten elimde değildi!

Kaşlarını sorgularcasına kaldırdı. "Yapabilir miyim? Dene beni!"

"Babam!" ağzından kaçırdı. "Lydia'yı Bath'dan almaya gitti! Adamın yüzündeki şaşkınlık ifadesini gördü ve aceleyle devam etti: 'Tam şehirden ayrılırken katiplerinden biri bana bir not gönderdi, bu yüzden onu durduramadım! Anlaşılan iş için Bristol'e gitmesi gerekiyormuş ve Lydia'yı almak için zaman bulma konusunda endişelenmenize gerek olmadığını, çünkü Bath üzerinden döneceğini ve onu şehre kendisinin getireceğini yazmış. Anlamıyor - yani sadece yardımcı olmak istiyor, Adam!

Sözlerini yalvarırcasına ve onun hoşnutsuzluğundan korkarak bitirdi. Duygularıyla mücadele ederken bir an sessizlik oldu. Duyguları çok güçlüydü: bir soluk aldı ve kahkahalara boğuldu.

Bay Chawleigh'nin Camden Place'teki eve inişini onun gibi hayal ederek sarsılmadığı ve gülünç olanı çabuk algılayamadığı için, onu güldüren şeyin ne olduğunu çok az anlıyordu; ama Bay Chawleigh'nin neşesinin önemsemeyecek kadar, canı sıkılmak yerine eğlendiğine şükreliyordu. Ona kuşkuyla gülümsedi ve şöyle dedi: 'Bu onun sürprizlerinden biri. Sana bir keresinde ne kadar muhteşem sürprizler yapmayı sevdiğini söylemiştim, değil mi?

'Yaptın, Jenny, yaptın! Ah, keşke orada olup görebilseydim!

Bunu düşündü ve oldukça ciddi bir şekilde konuştu: "Sizce hanımefendi Lydia'nın onunla gitmesine izin vermez mi?

"Hayır, aşkım. Babanı tanıdığım kadarıyla Lydia'yı bir hafta içinde göreceğime eminim!" diye yanıtladı titreyen bir sesle.

On dört

Üç akşam sonra, tam yaka örtüsünün kıvrımlarına bir iğne batırırken, Adam'ın konuşması kız kardeşinin gelişine işaret eden seslerle kesildi. Ön kapının zilinin çalınması ve tokmağın güçlü bir şekilde kullanılmasını kısa bir süre sonra merdivenlerden gelen ayak sesleri ve Lydia'nın neşeyle bağırarak sesi izledi: "Adam! Jenny!"

Sırttı ve gömlek kollarıyla sahanlığa çıktı.

"Ah, Adam, ne kadar ünlü, değil mi? İşte buradayım!" diye haykırdı Lydia, kendini onun göğsüne bırakarak. 'Bay Chawleigh beni getirdi - hem de *öyle bir* tarzda *ki!* Oh, Jenny, işte buradasın! Bence baban dünyadaki en nazik insan! Bay Chawleigh, Bay Chawleigh, yukarı gelin, dua edin! İkisi de burada!"

Yeni bağlanmış boyunbağını onarılamaz biçimde zedeleyen bir sarılmadan kurtulan Adam, tırabzanların üzerinden bakarken bu daveti onayladı: 'Evet, yukarı gelin efendim! - Bu hoyden'in arkadaşlığında geçirdiğiniz bir günden sonra yeterince gücünüz kaldıysa! Nasılsınız efendim? Size çok minnettarım!

Bay Chawleigh, son katı ağır ağır çıkarken Adam'ın uzattığı eli tuttu ve yüzünde geniş bir gülümsemeyle cevap verdi: 'Evet, öyle olacağını düşünmüştüm! Pekala, Jenny, onu sana getirdim, gördüğün gibi her şey yolunda ve sıkı, ve evin etrafında *onunla* birlikte düşeceğinden korkma! Onu senin ellerinde güvende gördüğüme göre ben gidiyorum.

"Elbette - eğer bizi affedilmeyecek kadar gücendirmek istiyorsan!" dedi Adam. 'Yoksa Jenny'nin ev halkını, bir çift beklenmedik misafirin gelişinden rahatsız olacak kadar sinirli tuttuğunu mu sanıyorsun? Onu daha iyi tanımalısınız!

"Sana *söylemiştim!*" diye araya girdi Lydia muzaffer bir edayla.

'Ama var? Hayır, kalmayacağım!' dedi Bay Chawleigh.

"Hayır, gitmedik baba: sadece daha sonra Leydi Castlereagh'ın toplantısına gideceğiz - ve gitmemize gerek yok, değil mi Adam?"

'İhtiyacımız var, ama birkaç saat daha değil. Giyinme odama gelin, olur mu efendim, ben kendimi hazırlamayı bitirirken? Şeri getir, Kinver!'

'Hayır, tüm pisliğim içinde seninle yemeğe oturamam!

"Evde kimseyi bulamazsak beni bir otele yemeğe götüreceğini kararlaştırmışken böyle bir şey söylemen çok hoş!" diye söze karıştı Lydia öfkeyle. "Sadece ben varken bütün pisliğin içinde oturamayacağını söylememiştin!

Bay Chawleigh, Adam'la birlikte soyunma odasına giderken kıkırdıyor ve başını sallıyordu. "Hayatımda böyle arsız bir kedi görmedim! Bir kızdan ne zaman bu kadar hoşlandığımı bilmiyorum ve bu bir gerçek!

"Buna sevindim. Ben de ona oldukça düşkünüm, ama onu biraz yorucu bulabileceğinizden korktuğumu itiraf etmeliyim!

Jonathan Chawleigh'i yormak için Bayan Lyddy'den fazlası gerekir. *Her* zamanki gibi iyi. Zamanın ne kadar çabuk geçtiğine inanamazsınız! Onu öğle yemeğine oturtmak büyük bir zevk! Kendinizi bir hayli zorladığınızda, onun hoşuna gideceğini düşündüğünüz şeyleri sipariş ettiğinizde çay ve tost isteyecek biri değil! Peacock'ta bir şeyler atıştırmak için durduk - ve bir grup soyguncu , ama için şunu söyleyeceğim: bizim için çok hoş bir sofraya hazırlamışlardı, çünkü bunu önceden söylemiştim ve tabii ki özel bir salon da vardı, sırf onu rahatlatmak için yaptığımı söyledim. "Bayan Lydia'nın sıradan bir kahve salonuna adım atmasına izin vereceğimden korkmanıza gerek yok," dedim, "Jonathan Chawleigh'in sorumluluğundayken herhangi bir genç çakalın gelip onu süzeceğinden de korkmanıza gerek yok. Ona kendi kızımış gibi bakacağım ve bundan daha adil bir şey söyleyemem." Ki öyleydi, umarım söylememe gerek yoktur.'

'Hayır, gerçekten değil. Siz - siz beni ikna etmekte zorlandınız mı Anne?'

"Oh, hayır!" diye yanıtladı Bay Chawleigh hoşgörülle. 'Gerçi bu onun bir sürü itirazda bulunmadığı anlamına gelmiyor, ama bunlar kadınca laf ebeliğinden başka bir şey değildi - gemisine saygısızlık etmek istemem! - ve kısa sürede yatıştı. "Bana sorun çıkaracak diye kendinizi üzme, hanımefendi," dedim, "çünkü çıkarmayacak; Londra'ya gitmeye hazır olmamasına gelince, isterse beş dakika içinde hazır olabileceğini garanti ederim. Bu yüzden ben Christopher'a gideceğim," dedim, "ve sabah ilk iş olarak Bayan Lydia'yı almak için geri döneceğim." Başka bir şey söylemedi, çünkü hayır cevabını kabul etmeyeceğimi anlamıştı.

Bu açıklama daha sonra Lydia tarafından güçlendirildi.

Bay Chawleigh ona göre muhteşem bir insan olabilirdi. 'Adam, annemi pasta gibi açardı! Hiç bir şey olmamıştı! Gerçi ıstakozların da yardımını olduğunu kabul etmeliyim.

"İstakozlar mı? Adam büyülenmiş bir halde araya girdi.

"Anneme hediye etmek için Bristol'dan birkaç tane canlı ve kavanoz zencefil getirdi! Acele bir sepetin içindeydiler ve içlerinden biri sürekli dışarı çıkmaya çalışıyordu. Annemin ne olduğunu biliyorsun, Adam! Gözlerini ondan alamıyordu, bu da onun dikkatini dağıtıyordu. Sonra Bay Chawleigh misafir odasının kapısının kolunu tamir etti. Çok sıkıntılıydı ama tornavidamız olsaydı hemen düzeltebileceğini söyledi. Tabii ki yoktu - sanırım bir tür keski - ama büyük olasılıkla işimizi görecektir bir şeyimiz olduğunu söyledi ve orada ne bulabileceğine bakmak için mutfığa gitti. Bir kahkaha attı. 'Annemin yüzünü bir görseydin! Özellikle de geri döndüğünde ve ona ocaktaki damperle ilgili bir azar okuduğunda. Çok yanlış kullanıldığını söyledi ve tam olarak nasıl gerektiğini anlattı. Neredeyse gülmekten yerlere yatacaktım, çünkü zavallı annem onun neden bahsettiğine dair en ufak bir fikre sahip değildi! Ve şunu söyleyebilirim: çok güzel davrandı ve hatta onu bizimle yemeğe davet etti ki bu gerçekten çok asilce bir davranıştı! Ancak adam bunu yapmadı, onu kovmak için gelmediğini ve zaten Christopher'daki akşam yemeğini ısmarladığını söyledi. Onunla gitmeme hiçbir şeyin izin vermeyeceğini söylese de izin verdi, çünkü onu tekrar görmek zorunda kalırsa en kötü spazmlarından birini geçireceğine ikna olmuştu!

"Ama ne sahne ama!" dedi, dehşete düşmüş bir halde. Ve ben orada değildim! Bu çok rezil!"

Kadın kıkırdadı. "Evet, ama benden daha duyarlı olduğun ve annemin onu sevmemesini istemediğin için, öyle olsaydın hoşuna gitmeyebilirdi. Kendi adıma, ondan hoşlanıyorum ve komik biri olması umurumda değil: aslında, en iyi arkadaş olduk ve beni Şehre götürecek ve bana tüm önemli yerleri gösterecek ve Kule'de sikke basmalarını *ve her şeyi* izlememe izin verecek!

Çok geçmeden boşuna böbürlenmediği anlaşıldı. Bay Chawleigh bu sözünü tutmakla kalmadı, Lynton Evi'ni daha sık ziyaret etmeye başladı ve her zaman Lydia'yı eğlendirmek için bir plan yaptı. Lydia'nın onunla birlikte gidememesi ona büyük bir saçmalık gibi geliyordu.

Kardeşlerini partilere götürüyordu ve Jenny'yi hemen saraya götürmediği için onu suçlamaya çok meyilliydi.

"Keşke yapabilsem," diye cevap , "ama sana defalarca söylediğim gibi, Leydi Lynton'dan izin almadım, baba! Onun izni olmadan bunu yapacak kadar uygunsuz davranmamı istemezdin - istemeyeceğini biliyorsun!

"Keşke bu konuyu onunla konuşmak aklıma gelseydi!" dedi. 'Onunla konuşabileceğimden hiç kuşum . Sen ve lord hazretleri her türlü büyük partiye giderken Bayan Lydia'nın burada oturmak zorunda bilseydim - bak ne diyeceğim, kedicik! - Sen ve ben ışıktandırmaları görmek için şehre gideriz, sonra da Piazza'da akşam yemeği yeriz! Tabii Lord Hazretleri de kabul ederse!

"Tabii ki kabul edecektir!" dedi Lydia bu plana çok sevinerek. "Ben de her şeyden daha çok isterim!

"Evet, ama sadece Adam gidebilirsin derse," dedi Jenny kararlı bir şekilde, kız kardeşinin ebeveyniyle birlikte şehirde dolaşmasını onaylayacağından hiçbir şekilde emin değildi.

Kadın konuyu babasına açtığında ise babasının cevabı sadece şu oldu: "Baban ne kadar nazik! Hayır, itirazım yok - eğer onu gerçekten almak istiyorsa ve bunu sıkıcı bulmayacaksa.

"Oh, buna hiç şüphe yok!" diye cevap verdi. "Onu gezdirmenin bir zevk olduğunu söylüyor, çünkü çok eğleniyor. Düşünceli bir şekilde ekledi: "Sanırım tam da babamın kızı olmasını isteyeceği türden bir kız. Çok neşeli, ayrıca çok da şakacı!

"Kendi adıma, kızından çok memnun olduğunu düşünüyorum!

'Beni çok sevdiğini biliyorum, ama onun için sık sık üzücü bir hayal kırıklığı olduğumu da inkar edemem. Elden bir şey gelmez ama keşke güzel, neşeli ve eğlenceli olsaydım!

'Bilmiyorum - eğer *ruhlu* kelimesi şüphelendiğim anlama geliyorsa. Eğlenceli konusuna gelince, bence sen *çok* eğlencelisin Jenny!

"Çok kıbarsınız ama beni saçma bulduğunuzu söylüyorsunuz: bu çok farklı bir şey!" diye karşılık verdi. 'Lydia'yı bir gün Russell Meydanı'na götürmeme de itiraz etmezsiniz herhalde? Çar ne zaman resim çektirmek için oraya gitse Bay Lawrence'ın evinin önünde duran Kazak'ı görmek istiyor! Sen hiç gördün mü? Bunu ona söylemek tam da babama göre! Butterbank, Bay Lawrence'ın adamıyla dosttur, biliyorsun.

Çar bekleniyor. Ben kendi adıma Çar'a da Prusya Kralına da zerre kadar değer vermiyorum; gerçi o kadar melankolik görünmesine rağmen çok yakışıklı, kabul ediyorum. Ve eminim bunun için onu suçlamıyorum,' ekledi, 'çünkü o ve diğerlerinin kalabalıklar onlara bakmadan bir adım bile atamamaları herkesi kasvete sürüklemeye yeter!

"Eğer değilse Lydia'nın seni Russell Meydanı'na gitmen için kışkırtmasına izin verme!" dedi. "Ne de olsa Opera'da yabancıları görecek.

"Orada Kazak'ı göremeyecek. Düşünsenize, Kralları ve Prensleri de pek göremeyecek, çünkü bizim locamız Kraliyet locasıyla aynı tarafta. Yine de bakacak daha çok şey olacak, eminim.

Tahmin ettiğinden daha kâhince konuşmuştu: Lydia'nın bakması gereken, kimsenin tahmin edemeyeceği kadar çok şey vardı. Bir yanda Çar, diğer yanda Prusya Kralı ve arkalarında bir grup yabancı ileri gelenle birlikte Naip'i görüşü kısıtlıydı; ama Lynton'ların locası Galler Prensesi'ni görmek isteyen herkes için mükemmel bir konumdaydı.

Kraliyet şenliklerine katılması yasaklanmıştı; ancak 'Tanrı Kralı Korusun' şarkısı söylenirken Naip'in tam karşısındaki locaya girerek ondan intikamını aldı. Siyah kadife giysiler içindeydi, başında siyah bir peruk vardı ve elmas bir tacı destekliyordu; öylesine çarpıcı bir figür sergiliyordu ki Kraliyet kocası dışında neredeyse herkesin dikkatini çekmişti.

Marş sona erdi; zengin kontralto sesiyle marş yöneten Grassini, Kraliyet locasına doğru derin bir reverans yaptığında, salonda bir alkış tufanı . Alkışlar dikkatle Prenses'e yönelmişti ama Prenses herhangi bir onaylama yapmadan yerine oturdu, sadece alaycı bir şekilde gülümsedi ve ekibinden birine bir şeyler söyledi.

Bu arada Naip, Grassini'yi alkışlıyordu, ancak uzun süren alkışlar onun dönmesine ve nezaketle eğilmesine neden oldu - ancak seyirciye mi yoksa karısına mı eğildiği hararetle tartışılan ama asla karar verilemeyen bir soruydu.

Her ne olursa olsun, Lydia'ya katıldığı ilk halka açık davette böyle şaşırtıcı bir şey olması ender rastlanan bir şans gibi göründü ve gecenin hiç de rahat başlamadığını unutturdu.

Jenny ona bir kuğu tippet almıştı ve

Leydi Nassington'ın kendi boynu için çok büyük olduğunu söylediği incileri takması için onu ikna etti; ama Adam kız kardeşini gördüğünde oldukça sert bir şekilde şöyle dedi: 'O kolyeyi nereden aldın? Jenny'nin olduğuna emin misin?'

'Evet, sadece bu gece için bana ödünç verdi. kadar nazik değil mi?'

Yüzü sertleşti ama hoş bir sesle: "Çok nazıksınız ama almanız daha iyi olur. Biliyorsun, bu bir kralın fidyesi değerinde - ve eminim ki annem bunun senin yaşındaki bir çocuk için uygun olmadığını söylerdi!

'Hayır, yapmaz! İncilerin *benim yaşındaki tek* mücevher olduğunu söylüyor. takabilir! Çok özen göstereceğime söz veriyorum."

"Senin kendi kolyen yok mu?" diye araya girdi.

'Evet, ama sadece bir tantana! Jenny incilerini bana ödünç vermek isterse neden itiraz etmeniz gerektiğini anlamıyorum! Lydia öfkeyle konuştu.

Jenny bir elini onun koluna koydu ve oldukça gergin bir sesle şöyle dedi: 'Belki de bunlar pek değildir. Kendi kristalleriniz daha iyi olacaktır - ne de olsa çok güzeller! Çabuk yukarı gel ve Brough gelmeden kolyeni değiştir! *Lütfen*, Lydia!'

Lydia birden gerginliğin farkına vardı ve Adam'dan Jenny'ye bakınca Jenny'nin yüzünün kızardığını gördü. Bileğinden çekistirilmesine boyun eğerek onunla birlikte odadan çıktı, ama kapı kapanır kapanmaz sordu: "Ama - ama neden?"

Jenny başını salladı ve aceleyle merdivenleri çıktı. "Yapmamalıydım - o tamamen haklı: çok gençsin!

'Ama neden bu kadar kızgın olsun ki? Bu hiç de onun yapacağı bir şey değil!

Jenny incileri ondan aldı ve mücevher kutusuna geri koymak için arkasını döndü. 'Sana kızgın değildi. Sen aldırma!

'O zaman sana kızgın mıydı? Ama sen ne ?'

"Sadece seni incilerimi takarken görmekten hoşlanmadı. Benim aptallığım! Unutmuşum - aklıma gelmedi -'

Sözünü kesti ve gülümsemeye zorladı. "Hazır mısın? Aşağıya inelim mi?"

"Yani bana ait olmayan inciler takmamdan hoşlanmadığını mı söylüyorsun?" diye sordu Lydia. "Ama ben sık sık Charlotte'un incilerini takmışımdır!

Bu farklı. Adam'ın vicdanı var - açıklayamam! İnsan çok zenginse, bunu belli etmemeye dikkat etmeli! Yaptığım düpedüz kaba bir şeydi! Öyle demek istemedim, ama yaptığım buydu.

incilerimi sana veriyorum!"

"Çok nazıksınız!" dedi Lydia. 'Kardeşçe! Tıpkı bu ipi benim için alman gibi! Adam'ın buna da itiraz edeceğini sanmıyorum.

"Oh, ona söyleme! Jenny yalvardı. 'Ne de olsa önemsiz bir şey, ama - Hark! Kapı tokmağı değil miydi o? Aşağı inmeliyiz. Onlara Brough gelir gelmez yemeği servis etmelerini söyledim, çünkü Opera Binası'nda geç kalmak olmaz.

Daha fazla tartışmaya son vererek odadan çıktı. Ama Lydia'nın söyleyecek bir şeyi yoktu. Perde kalkmış, Lydia'nın masumiyetine olağanüstü bir mutluluk gibi görünen sahnenin arkasına bir göz atmasına izin vermişti. Yüzeyin altını araştırmak için çok genç olduğundan, dünyaya sakın bir memnuniyet görüntüsü veren iki insanın göründükleri kadar mutlu olmayabilecekleri aklına gelmemişti. İlk kez böyle tedirgin edici bir bakışla karşılaşmıyordu ama bir önceki sefer Adam kendini o kadar çabuk toparlamıştı ki, Jenny kısa sürede olayı untabilmişti. Adam ve Jenny'nin arası o kadar iyi görünüyordu ki, Jenny o durgun suların altında sığıklar olup olmadığını merak etmemişti. On yedi yaşındaki kız kardeşi için Adam'ın hâlâ Julia'ya aşık olduğunu düşünmek neredeyse imkânsızdı. Lydia fedakârlığı takdir edebiliyordu ama gülümseyen bir fedakârlığı fark etmek çok daha zordu ve bunu anlamak gerçekten de çok zordu.

Tedirgin bir ruh hali içinde Jenny'yi çizim odasına kadar takip etti. Odaya. Jenny'nin incilerini taktığını gördüğünde Adam'ın yüzünde kızgınlıktan daha fazlası vardı: bir tiksinti ifadesi vardı; ve Jenny bunu fark etmiş ve bundan incinmişti. Adam'la Jenny arasında hiçbir olamazdı; ama yine de onu kırmak istemeyen Jenny'yi incitmiş olması Adam'ın kabalığıydı.

Salona girdiğinde Adam'ın Jenny'ye sıcak bir şekilde gülümsediğini görünce rahatladı. Belki de, diye düşündü umutla, Brough ile tokalaşırken, bu olay üzerinde fazla durmuştu; belki de Adam gerçekten incilerin bir kızın takması için fazla görkemli olduğunu .

Bunu bilseydi, tiksintisinin tahammülünün önüne geçmesine izin verdiğinin derin bilincindeydi. Jenny'nin Brough'la meşgul olmasını fırsat bilerek yanına gitti ve alçak bir sesle şöyle dedi: 'Teşekkür ederim! Onu çıkarmaya ikna etmeseydin bir dakika bile rahat edemezdin! İncilerini kız kardeşime ödünç vermek ne kadar akıllıca bir şey!

Kadın sadece kısıtlı bir gülümsemeyle cevap verdi. Adam konuyu kapatmak istiyordu ama kadın her zamanki sıkıntı belirtisi olan sert bakışlarını takınmıştı. Onu incitmek ne rezillik, diye düşündü, oysa iyi niyetten başka bir şey kastetmemişti! Tekrar denedi. "Dahası, Lydia'nın durumundaki bir kızın boynunda bir servetle dolaşması hiç de uygun olmaz.

Yüzü rahatladı; "Hayır, çok doğru!" dedi. Düşünmemiştim - sadece kolyenin ona ne kadar yakışacağını düşünmüştüm. Özür dilerim!

Kesinlikle öyle oldu! Zavallı Lydia! Keşke onunla birlikte utanç içinde olmasaydım!

Jenny güldü ve onu duyan Lydia da Adam'ı hemen affetti. Belki de evli insanlar tartışmaya maruz kalıyorlardı; her ne olursa olsun, Jenny'nin sakin hali ve Adam'ın en iyi ruh hali ile her şey yeniden rahattı. Her şeye rağmen iyi bir parti olacağını düşünerek yemeğe indi, gerçekten de öyleydi. Jenny ile Adam arasında başka bir yanlış anlaşılma belirtisi de yoktu, böylece kısa süre sonra bu olayı aklından çıkarabildi ve onun yerine kendisini bekleyen tüm heyecanları düşünmeye başladı.

Ona göre bunların en iyisi, Müttefik Hükümdarların Guildhall'daki geçit törenleriydi; Jenny'ye göre, Lord ve Leydi Lynton'ı 21 Temmuz Perşembe günü Carlton House'da düzenlenecek bir kıyafet partisine katılmaya ve Majesteleri Kraliçe'yle tanışma onuruna davet eden yaldızlı kartın yanında diğer her şey önemsiz kalıyordu. Bunu alan Jenny'nin ilk düşüncesi bunun bir aldatmaca olabileceğiydi; ikinci düşüncesi ise Lydia'nın bu davete katılamayacak olmasının çok yazık olduğuydu. Lydia'nın davete katılmak gibi özel bir arzusu olmadığını öğrenince çok şaşırdı ve Naip'in Lydia'ya göre şişman, yaşlı, hareket ettiğinde gıcırdayan, koku ve Diabolino kokan bir adam olduğunu öğrenince de şok oldu. Lydia çok küçük bir kızken Fontley'i ziyaret etmiş ve onun yanağını çimdiklemesine ve ona tatlım demesine katlanmak zorunda kalmıştı. 'Ve Kraliçe de kokan yaşlı bir şey,' dedi. 'Geçit törenlerini izlemek çok daha iyi bir spor olacak!

Jenny, dört Oversley ve Brough'un yanı sıra Bay ve Bayan Brough'u da davet etmişti.

Usselby de bu vesileyle onlarla gidecekti. Adam'ın özel kanaati, bazı konukların Strand araçlara kapatılmadan önce gelemeyecekleri yönündeydi; ama Jenny'nin organizasyon yeteneğini hafife aldığını fark etti. Jenny tüm konukları Grosvenor Sokağı'nda erken bir kahvaltıya davet etti,

Yıllardır Belediye Başkanı'nın gösterisini izlemeye parti götürmediğini ve bu tür işleri nasıl ayarlayacağını öğrenemediğini söyledi. "Benim inancıma göre, eğer insanları bir gösteriye davet ediyorsanız, onları bir araya getirmeli ve zamanında varıp varamayacaklarını merak ederek endişelenmek istemiyorsanız, onları gösteriye *götürmelisiniz*."

Bu öngörü sayesinde her şey gitti; konuklar kahvaltı için Lynton House'da toplandılar ve daha sonra üç arabayla Strand'e doğru yola çıktılar. Çok fazla sorun yaşamadan hedeflerine ulaştılar, ancak günün erken saatleri olmasına rağmen cadde hızla seyircilerle doluyordu. Ahır ayarlanmıştı; ama geçit törenleri bittikten sonra güzergâhta toplanan kalabalığın araçların geçişine izin verecek kadar dağılmasının ne kadar zaman alacağı, Lord Oversley'nin Adam'a, akşam yemeğine kadar evlerine ulaşırlarsa kendilerini şanslı sayabileceklerini üzüntüyle söylemesine neden olan bir soruydu.

Bay Chawleigh her zamanki cömertliğiyle partinin ağırlanması için bütün binayı kiralamıştı; Gunter's'den büyük ve çeşitli bir öğle yemeği ve en iyi şampanyasından birkaç kasa ısmarladıktan başka, Butterbank'ı iki uşakla birlikte misafirleri karşılamak üzere göndermişti. Leydi Oversley de iki uşak tarafından karşılanmaktan Bayan Usselby kadar ürkmüştü ama birinci kata çıkarılıp pencerelere yerleştirilmiş bankların yanı sıra odanın birkaç rahat sandalyeyle döşendiğini görünce bu gösterişi kolayca hoş görebildi. Adam'ın işi daha zordu, ama bu gösterişli hazırlıkların kendisinin bilgisi ya da onayı olmadan yapıldığını gözünün ucuyla bile belli etmedi. Usselby'ler anlamlı bakışlar atabilirdi, ama Bay Charles Oversley, kibar bir yakışan kayıtsızlığı unutarak, gözleri turtalar, ezmeler, kaponlar, sırlı bir jambon ve saymakla bitmeyecek kadar çok meyve, krema ve jölelerle donatılmış masaya takılınca, "Jüpiter aşkına, bu nasıl bir şey!" diye söylendi.

Kortejin başındaki kişi gelmeden önce birkaç saat daha vakit geçirilecekti. Ama zaman, partinin daha kötümser üyelerinin beklediğinden daha çabuk geçti. Leydi Oversley oturup Jenny'yle sohbet etti; Lord Oversley *Sabah Postası*'nı okurken uyuyakaldı; partinin geri kalanı ise iki pencerede toplanarak Prenses Charlotte'un nişanının bozulması ve Lord Cochrane'in davasının şok edici sonucu gibi konuları tartıştı ve

Sokaktaki kalabalık ve görüş alanındaki kadınlardan hangisinin baygınlık geçirip düşeceğine dair bahisler.

Brough kendini Lydia'ya adadığı için en ufak bir nezaket Adam'ı Julia'nın yanına oturmaya zorlamış olmalıydı, ama Leydi Oversley onlara doğru birden fazla endişeli bakış fırlatarak birbirlerine ne söylediklerini bilmeyi diledi. Onların konuşmalarına kulak misafiri olabilseydi pek de rahatlayamazdı, çünkü tesadüfi bir hatırlama, tehlikeli olduğunu düşünmesi gereken anıların değiş tokuş edilmesine yol açmıştı. Fontley'e yaptığı ziyaretleri hatırlayan Julia iç çekerek, "Sanırım artık her şey değişti," dedi.

"Orada hiçbir şey değişmedi," diye yanıtladı Adam.

"Buna sevindim. Annen eskidiğinden şikayet , ama o kadar güzeldi ki! Onu çok severdim ve akıllandığını görmek için ağlamam gerekirdi. Gözlerini onun yüzüne dikti. "Çok zengin olmak hoş bir şey mi?

"Çok zengin değilim.

Hayır mı? Servet Jenny'nin olabilir ama hayatınız çok lüks, değil mi? İsteddiğiniz her şeye sahip olmak hoş olmalı, sanırım.

Bir ona baktı, ama sonunda gayet sakin bir şekilde, "Sanırım öyle, eğer mümkün olsaydı," dedi.

Kadın tekrar gözlerini kaldırdı ve adam gözlerindeki yaşları gördü. 'Satın alınabilecek her şey. Mutluluğun satın alınabileceğini söylüyorlar. Ben öyle düşünmemiştim ama bilmiyorum. Mutlu musun, Adam?'

"Bana nasıl böyle bir soru sorarsın?" dedi. "Bilmelisin ki -" Durdu ve gözlerini ondan kaçırdı.

Bilmek istiyorum. Mutlu görünüyorsunuz. Ve merak ediyorum, belki de -' Sözüünü kesti, kaşları hafifçe çatılmıştı. "Yakında ben de evlenebilirim," dedi aniden. "Bununla ilgilenir misin?

Kalbine inen bir darbe gibiydi ama kendini buna dayanacak şekilde eğitmişti ve cevap verdi: 'Evet. Ama sana mutluluklar dileyeceğim. Birbirimize iyi dileklerde bulunmaktan başka yapacak bir şeyimiz kalmadı, değil mi? Kim - Yoksa sormamalı mıyım?'

"Neden olmasın? Rockhill, tabii ki.'

"Rockhill mi?" diye kuşkuyla tekrarladı. "Ciddi olamazsın? Baban olabilecek yaşta bir adam, üstelik - Ciddi olamazsın!

Oldukça kederli bir şekilde gülümsedi. 'Eğer bir servetle evlenebiliyorsan, neden

Ben mi?' diye sordu.

'Durum farklı! Neden yaptığımı biliyorsun -' diye kendini kontrol etti.

'Evet, biliyorum! Ama aşık olduğumu mu düşündünüz? Böyle düşünebilir miydin?'

O değil! Ama - Tanrım, bilmiyorum! Sadece her duygu isyan eder -!' ' mi? Bir zamanlar içimdeki her duygudan iğreniyordum ama bunu sana söylemedim. O ona cevap veremedi ve daha yumuşak bir tonda şöyle dedi: 'Aldırma! Biraz mutlu olmayı deneyeceğim. Çok çekici biri, biliyorsun, ve onunla birlikteyken kendimi - oh, huzurlu hissediyorum! Hayır, tam olarak öyle değil - açıklayamıyorum! Ama o beni seviyor ve ben de sevimliyim! Sevilmezsem yaşayamam!'

Konuşmaları yarıda kesildi. Bay Oversley uzaktan tezahürat sesleri duyduğunu haykırdı ve anne babasına hemen pencereye gelmelerini söyledi. Bir anda her şey telaşlandı ve herkesin dikkati dağılmışken Adam'ın kendini toparlaması için zamanı oldu. Görevini yerine getirip konuklarını pencerelere uygun bir şekilde yerleştirirken, gülümseyen sakinliğinin altında bir duygu fırtınasının koptuğunu kimse tahmin edemezdi. Julia'nın sözleri bıçak gibi kesilmişti; bu sözler karşısında irkildi ve öfke, kıskançlık, umutsuz arzu ve kızgınlık karışımını fark edince irkildi. Aklından, kadının onu bağışlamış olabileceği düşüncesi geçti. Bu düşünce bir anda kayboldu, yerini pişmanlığa ve acıma duygusuna bıraktı. Her ne kadar koşulların kurbanı olmuş olsa da, kızın mutsuzluğunun müsebbibi kendisiydi ve kızın mutsuzluğundan şüphe edemezdi: Kız bunları fısıltıyla söylemişti ama son sözleri bir çığlıktı; güzel yüzünde neredeyse perişan bir ifade vardı.

"İşte geliyorlar! Lydia'nın sesi onun acı dolu düşüncelerine karıştı. "Ah, nasıl da

Atılğan! Adam, onlar ne? Hangi alay?'

Onun arkasında duruyordu ve öne doğru eğilerek eskortlara baktı. "Hafif Süvariler," cevap verdi ve gözleri mavi üniformaların devetüyü kaplamalarına takılırken ekledi: "Onbirinci - Kiraz Toplayıcılar!

Bu lakapla ilgili bir açıklama talep etmeye başladı ama Naip'in ev halkının memurlarını taşıyan yedi arabadan ilki eskortu takip edince sözünü kesti. Bu kişileri tanımlama konusunda Brough'nun Adam'dan daha bilgili olduğu anlaşıldı ve Adam dikkatini tekrar toplayabildi. Bayan Usselby yabancı generaller arasında General Platoff'u tanıdığından emindi, ama tartışmadan sonra yanılmış olması gerektiğini kabul etti, çünkü Çar'ın alayı Pulteney Oteli'nden geliyordu.

Regent'inkini takip et.

Kraliyet Düklerini taşıyan devlet arabaları generalleri takip etti. Adam, herkesin iyi bir manzaranın tadını çıkardığından emin olmak için diğer pencereye doğru baktı. Gözleri karısının yüzüne takıldı. O da kendisi gibi misafirlerinin arkasında duruyordu ve hiç bu kadar sade görünmemişti. Elmacık kemiklerinin üzerinde renk lekeleri vardı ama onların altında solgun ve biraz da kamburdu. Ona oldukça yakın oturan Julia'yla kıyaslanmaya dayanamayarak gözlerini kaçırdı.

Meclis Başkanı'nın arabası ve Bakanlar Kurulu üyelerini taşıyan arabalar geçmişti. Ardından bir atlı muhafız birliği, ardından da Naip'in devlet görevlileri ve yabancı süitler geldi. Bu arabalar ağır ağır geçip giderken sağ tarafındaki hafif bir hareket Adam'ın tam zamanında başını çevirmesine neden oldu ve Jenny'nin mendilini dudaklarına bastırarak dikkat çekmeden odadan çıktığını gördü. Adam tereddüt etti; sonra birkaç kez Jenny'nin yorgun ve bitkin görüldüğünü düşündüğünü hatırlayarak sessizce pencereden çekildi ve onu takip etti.

Arka odaya gitmiş ve orada bir sandalyeye çökmüştü. Adam içeri girdiğinde gözlerini kaldırdı; ağızındaki mendili çıkararak belli belirsiz bir şeyler söyledi: 'Önemli değil! Hemen iyileşeceğim - lütfen geri dön! Bu konuda bir şey söyleme!'

Kapıyı kapattı ve ona endişeyle baktı. "Hastasın Jenny, ne oldu?" "Sıcaktan bunaldım. Oh, geri dön! Bir dakika içinde geleceğim.

"Leydi Oversley'de hiç tuz kokusu var mı bir bakayım. *Sizde yok, biliyorum!*"

"*Hayır!* Onlara ihtiyacım yok ve kimsenin bilmesini istemiyorum!" "Ama -

Göğsü kabardı. 'Baygın hissetmiyorum. *Hasta* hissediyorum!

Bu romantik olmayan açıklama onu gülümsetti ama gerçek bir şefkatle şöyle dedi: "Zavallı sevgilim!

"Bir şey yok!" diye tekrarladı.

Şarap soğutucusundan bir şişe şampanya almak için diğer odaya geri döndü. Neredeyse tüm konukların dikkati Naip'in makam arabasını çeken sekiz krem rengi ata odaklanmıştı ama Leydi Oversley o odaya girdiğinde etrafına bakındı ve yanına gelerek fısıldadı: "Jenny hasta mı? Yanına gideyim mi?"

Nefesinin altından cevap verdi: 'Sadece sıcaktan biraz bunaldım. Aldırmayın! Kimsenin bilmesine ve rahatsız olmasına dayanamaz.

Bunu takdir etti. 'Emin olmak için! Ona söyle, eğer biri onun yokluğunu fark ederse kapatmam konusunda bana güvenebilir. Tuzlarımı al! İhtiyacınız olursa beni çağırırsınız.

Bu şekilde silahlanmış olarak diğer salona döndü. Jenny sandalyesinde arkasına yaslanmış, gözleri kapalı oturuyordu, ama adam salata sosunu burnunun dibine tuttuğunda gözlerini açtı ve öfkeyle şöyle dedi: "Nerede buldun onu? Senden özellikle kimseye söylememeni istemiştin!

"Bana bağırıp çağırmayı kes, küçük şirret! Leydi Oversley'den duydum ve ona tek söylediğim sıcaktan bunaldığınızdı. Bunu yapmak zorundaydım, çünkü sizi kaçarken görmüştü.

Kadın sakinleşti ve salata sosunu adamın elinden alarak kokladı ve kızgın bir ifadeyle şöyle dedi: 'Böyle şeyler! Bir şişe kokulu tuzun başında çürüyen *ben*! Şimdi o şampanyayı açma, çünkü istemiyorum! Ben daha iyiyim ve benim yüzümden kargaşaya gerek yok!

Kadının iyi görünmediğini düşündü ama şişenin mantarını çıkarıp köpüren şarabı bir bardağa doldururken sadece şöyle dedi "İçtiğim içki seni bir derece daha şişman hissettirmezse dene! Gel, Jenny! - beni memnun etmek için! Bu ikna edici sözler Jenny'nin yanaklarına yeniden renk getirdi; kadehi hafifçe titreyen eliyle aldı ve içinden şöyle dedi

En sert ses: 'Teşekkür ! Çok iyisiniz!'

Kadın biraz şarap içip kendine gelene kadar bekledi ve sonra şöyle dedi: 'Şimdi söyle bana Jenny, sorun nedir? Son zamanlarda keyifsizsin, değil mi? Çok mu koşturuyorsun?

"Hayır, tabii ki yapmadım!" "O zaman nedir?

Ona sinirli bir bakış fırlattı. "İlle de bilmen *gerekiyorsa*, artıyorum!" dedi kel bir sesle.

On beş

Kadının hamile olabileceği hiç aklına gelmemişti ve şaşkınlık onu susturdu, sadece ona bakıyordu. Kadın savunmaya geçti: 'Eh, ne de olsa beklenen buydu! Demek istediğim, ben ürüyorum, biliyorsun.

Dudakları titredi. 'Evet, bunu anlıyorum, ama -özür dilerim, ama *gerçekten*, Jenny -!'

"Gölünecek ne var anlamıyorum," dedi kızgın bir şaşkınlıkla ona bakarak. "Memnun olursun sanmıştım!

'Evet, evet, elbette öyleyim! Ama bunu bana bu şekilde ve böyle bir anda fırlatmak -! Sesi titriyordu ama kendini kontrol ederek pişmanlıkla şöyle dedi: 'Özür dilerim - bu kadar küstah olma! Artık sana gülmeyeceğim! Ama ne yapmalı? Seni kaz, böyle bir keşif gezisine çıktığına göre! Seni eve nasıl götüreceğim?'

Ayağa kalktı ve her zamanki canlılığına benzer bir şekilde cevap verdi: 'Gösteri bittiğinde beni eve , daha önce değil, teşekkürler! Şimdi daha iyiyim. Sana endişelenmene gerek olmadığını söylemişim, zaten yok da. Hastalanmam kadar doğal bir şey yok - gerçi itiraf etmeliyim ki insanın keyfini kaçırıyor!

Küçük bir nefes verdi. "Sanırım öyle olmalı!" dedi kararsızca. "Zavallı - zavallı Jenny!

"Evet, bunun çok eğlendirici olduğunu düşündüğünü görebiliyorum!" diye karşılık verdi.

'Hayır, öyle düşünmüyorum - beni çok eğlendiren *sizsiniz*, hastalığınız değil, size söz veriyorum! Burada kalacak kadar iyi olduğunuza emin misiniz? Keşke bu partiyi düzenlemeden önce bana söyleseydiniz!

"Keman!" dedi, ayağa kalktı ve omuzlarını dikleştirdi. 'Şimdi çok iyi durumdayım. Tanrı aÇkına, sakın bir Çeyler kalkma, Adam, çünkü benim bir sorunum yok ve katlanamadığım bir Çey varsa, o da insanları telaÇa düÇürmek ve etrafımda kıpır kıpır dolaÇmalarını sağlamaktır. Ve dikkat et! Babama tek kelime etme!'

"Ama canım - !" diye haykırdı, oldukça irkilmişti. "Bunu ondan saklamak niyetinde değilsin herhalde?

'Yapabildiğim sürece bunu yapmak istiyorum. Sana söylemezdim

Buna mecbur olmasaydım, ben de yapmazdım, çünkü daha çok erken ve gerçekleştiremeyebilecek bir Geyle övünmenin anlamı yok. Adam, sen babamı benim kadar tanımıyorsun, bu yüzden sana söylediğimi yapmaktan memnun olacaksın! Aile yolunda olduğumu öğrendiği anda büyük telaşlarından birine kapılacak, beni pamuk içinde tutmak isteyecek, beni delirtmek için Londra'daki doktorların yarısını getirmek şöyle dursun! Bana inanmıyorsan Martha'ya sorabilirsin! O da sana aynısını söyleyecektir ve dahası, şımartılmadan daha iyi olacağımı söyleyecektir!

"Oh, Martha biliyor mu?" diye sordu, oldukça rahatlamış bir halde.

"Tabii ki öyle! Şimdi, eğer bana içkinizden bir damla daha içirirseniz, tekrar kendime geleceğim ve gösterinin geri kalanını izlemeye devam edeceğiz. Sakın bayılacağımı ya da öyle bir şey yapacağımı düşünmeyin, çünkü yapmayacağım ve size söz veriyorum!

Büyük bir kuşkuyla da olsa bu planlara uymak zorunda kaldı. Çar'ın alayının geçişini görmek ve Prusya Kralı'nın arabasında bulunmasının bile kalabalıktaki bazı kişileri Naip Prens'i tıslamaktan alıkoymadığını öğrenmek için tam zamanında partinin geri kalanına katıldılar. Eğer yoklukları fark edildiyse de kimse bu konuda yorum yapmadı. Gösteri sona erdiğinde, düşünceler öğle yemeğine yöneldi. Adam gözünü Jenny'den ayırmıyordu ama Jenny bir lokma tavuk ve iki kaşık jöle dışında hiçbir şey yememesine rağmen mide bulantısına yenik düştüğüne dair hiçbir belirti göstermedi. Bununla birlikte, şenliklerin onun için çok fazla olabileceği korkusu içinde kaldı ve misafirleriyle konuşmaya devam etmesine rağmen beyni, Jenny'nin hastalanması durumunda ne yapacağına karar vermeye çalışmakla meşguldü. Grosvenor Sokağı'nda onu arabadan indirene kadar akıllı Julia ile yaptığı konuşmaya dönmedi ve o zaman bile düşüncelerini meşgul etmedi. Ne zaman dokunulsa acı veren bir çürükten daha fazla unutulmamıştı ama Jenny'nin hamileliği daha büyük bir önem taşıyordu, çünkü Jenny onun karısıydı ve onun sağlığından sorumluydu.

Duyurusuna yanıt veremediğinin tedirginlikle farkındaydı.

Onun hissetmesini beklediği sevinçle. Her ne kadar bunu hemen normalden daha gerçekçi bir tavırla gizlemiş olsa da, yüzünde bir hayal kırıklığı ifadesi gördüğünü düşündü. Bunun için üzgündü, ama ne kadar çabalasa da, kendi adına bir varisin arzu edileceğine dair müstakil bir duygudan daha ateşli bir duygu uyandıramadı. Daha çok, belli ki büyük bir rahatsızlık içinde olan Jenny için endişeleniyordu. Jenny hiçbir zaman

Sorulan bir soruya çok iyi olduğu yanıtını vermek dışında bu konudan söz etmedi; ve Dowager'ın en önemsiz rahatsızlıklar için sempati talep etmesine alışkın biri için bu metanet ona gerçekte olduğundan çok daha hayranlık verici ve göründü. Ondan bir doktora danışmasını istedi ama o bunu yapmadı. "Eğer tanıdığım tek doktor olan Dr. Wrangle'ı çağırmamı söylüyorsanız, bunu yapmayacağım! Birincisi, o yaşlı bir kadın, ikincisi de bir saat içinde babama söyler, çünkü söylememek için canını tehlikeye atar. Eğer bir muhasebeciyle görüşmem gerektiğini söylüyorsanız, bunun için zaman var, çünkü o bana Martha'dan daha iyi tavsiyede bulunamaz. Bu yüzden her şeyi unut canım, yoksa sana söylediğime pişman edeceksin beni!

'Benden çok şey istiyorsunuz. Bunda benim hiç payım yok mu?'

Ani bir kahkaha attı. "Eminim öyledir, ama sen oynadın ve gerisi beni ilgilendirir!

'Jenny, sendeki bu incelik beni !

"Şey, ama - Oh, bana gülüyorsun! Şimdi, Adam, bırak da kendi başımın çaresine bakayım! Sana söz veriyorum, yapmam gerekeni yapacağım.

'Ama yapman gerektiği gibi mi yapıyorsun? Lydia ile şehirdeki tüm bu gezintiler - ! Bana doğruyu söyle: Onu Bath'a geri göndermek en iyisi olmaz mı? Ne de olsa bütün aslanları gördü!'

"Evet, bana ne yaptırmak *istediğinizi* görebiliyorum!" karşılık verdi. 'Bayan Quarley-Bix'in bana verdiği o iğrenç salata sosu elimde, bütün gün bir kanepede uzanmak!

'Hayır, gerçekten de! Ama bu kadar kötü hissederken seni şehir dışına götürmesem mi acaba? Cheltenham, belki, ya da Worthing, ya da -'

"Öyle mi?" diye araya girdi. 'Size minnettar olduğuma eminim, lordum, ama böyle bir yere hiç hevesim yok! Kendi toplantımız için gönderilen kartlar, Carlton House'daki parti ve St Paul'deki Şükran Günü'nden bahsetmiyorum bile -'

"Aman Tanrım, oraya , değil mi?" diye haykırdı.

"Eğer Brough bizim için bilet temin edebilirse, ki bunu Lord Adversane aracılığıyla kolayca yapabileceğini söylüyor. Cuma suratını takınma, Adam! Gitmek için Lydia kadar hevesliyim! Parklardaki Büyük Gösteri'den önce onu Bath'a geri göndermeye gelince, bunu duymak bile istemiyorum! Green Park'ta balon yükseltilecek, akşam Serpentine'de Trafalgar Savaşı yapılacak, Concord Tapınağı'nı görmek şöyle dursun

Çin Pagodası ve Tanrı bilir neler neler... Bunu kaçırmak zorunda kalmak onun kalbini çok kıracak!

'Jenny, eğer kendini öldürmene izin verecek kadar şikayetçi olduğumu düşünüyorsan, bütün parkları dolaşıp bir gimcrackery koleksiyonunu incelemek için -'

"Hayır, bunu yapacak olan sizsiniz lordum!" dedi ani kıkırdamalarından biriyle. 'Ya da Brough, daha büyük olasılıkla. Arabadan istediğim her şeyi göreceğim, size söz veriyorum! Tereddüt etti ve sonra şöyle dedi: 'Lydia bu iş biter bitmez Bath'a dönecek ve beni Fontley'e götürürseniz çok sevinirim. Kalmak için yani.

'Elbette seni oraya götüreceğim,' cevap verdi. 'Holkham'a da, eğer kendini uygun hissedersen. Kış aylarında Lincolnshire'ı pek seveceğini sanmıyorum, o yüzden -'

"Size karışmayacağıma dair söz - hiçbir şeyi değiştirmeyeceğime - bir ziyaretçi olduğumdan daha fazla - ?

Adam ona baktı, bu duraksamalı sözler karşısında o kadar şaşırmişti ki, bir an için söyleyecek bir şey bulamadı. Lynton Evi'nin boğucu lüksünden Fontley'e kaçtığı için mutluydu, ama Jenny'yi orada görmek istemediğini hiçbir zaman kendine itiraf etmemişti. Ne var ki bu doğrudu ve Jenny de bunu biliyordu; isteğini dile getirirken sesindeki alçakgönüllü tını, reddedilmekten korktuğunu belli eden bakış, onu sözlü bir sitemden daha çok utandırmıştı. Dehşet içinde düşündü: *Her şeyi alıyorum ve hiçbir şey vermiyorum.*

"Orada olmamı istemediğini biliyorum ama seni ," dedi basitçe.

Kendini toparladı, sesine hissetmekten çok uzak olduğu bir hafiflik katmaya zorladı. 'Sana güldüğüm için bana yine kendiminkini mi vermeye çalışıyorsun? Ya sana tabii ki seni istemediğimi ve sensiz çok daha rahat olduğumu söylersem? *Bu* seni hiç de öyle göstermez, değil mi?

Gülümsedi ama kuşkuyla. "Seni rahat , değil mi?

Hayır, de değil! Şimdi, ciddi ol, Jenny! Gerçekten yapmak şey bu mu? Bunu *benim istediğimi* düşündüğün için söylemiyorsun, değil mi?

"Oh, *hayır!*" diye haykırdı, alnı açıktı. 'Her çok bunu isterdim!

Rushleigh'de olmaktan ne kadar keyif aldığımı biliyorsun!

'Bu baharda oldu - ve Hampshire'da. Fens'i sevip sevmeyeceğinizi

başka bir konu. istemiyorsanız, bana söylemelisiniz - ya da çok sıkıldıysanız, ki korkarım öyle olabilirsiniz. Bu saçma Büyük Gösteri ne zaman gerçekleşecek?"

"1 Ağustos'ta.

"*Ağustos mu?* Sevgili , kendimizi bir hengamenin içinde bulacağız -"

'Cits?' diye önerdi, adam aniden sözünü kesince.

Hafif bir kızarma onu ele verdi, ama hemen toparlandı. 'Bu kadar saygıdeğer bir şey yok! Jackstraws ve counter-coxcombs! Babanızın bu projeden haberi var mı?

Gözleri ani bir gülümsemeyle kısıldı. " bir hamleydi bu!" dedi rahatsız edici bir şekilde. 'Tanrım, *Cits*'in dilinin ucunda olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Evet, babam biliyor ve bir sakınca görmüyor. Ama Lydia'nın gitmesini istemiyorsan -'

"Benim umurumda olmayan şey, sırf Lydia'ya zevk vermek için hamile kalman," diye karşılık verdi.

"Olmayacağım.

"Bakalım Martha bu ne diyecek?

Ancak Bayan Pinhoe, kendisine danıştığında, onu sert bir şekilde tersledi, endişesinin yersiz olduğunu ve Jenny'yi şımartmaya yönelik her türlü girişimin şiddetle kınanması gerektiğini anlamasını sağladı. Efendi duyduğunda yeterince şey yaşayacağız," dedi suratsızca. "Bayan Jenny'yi bana bırakın, lordum!

Bunu yapabildiği için memnundu ama bu sırrın Bay Chawleigh'den uzun süre saklanamayacağını düşünüyordu. Bay Chawleigh'nin delici gözlerinden çok az şey kaçabiliyordu ve Jenny'nin hasta görüldüğünü fark ettiği anda bunun nedenini mutlaka öğrenmek isteyecekti.

Ama Bay Chawleigh'in gözleri vekil bir ihtişam görüntüsüyle kamaşmıştı ve Jenny'nin en iyi görünümünde olmadığını fark etmesine rağmen, ona sadece oyalanarak kendini yıpratmamasını tavsiye etti. "Carlton House'daki partiden önce kendini toparlarsan ne güzel olur kızım!" dedi.

Bay Chawleigh ellerini neşeye ovuşturmadan bu işlevi düşünemezdi; ne zaman kızını ziyaret etse, davetiye kartını eline alıp, sık sık yüksek sesle okuyarak onunla övünme isteğine karşı koyamazdı.

Adam'a, "Lord Oversley'e benim işime yaramayacağını söylemeye ne kadar yaklaştığımı düşünsene!" dedi bir güven patlamasıyla. 'Bir Marki Jenny'm için daha iyisini yapamazdı! Onun takdim edilmek üzere saraya gittiğini gördüğümde benim için harika bir gündü, ama sonuçta pazarlık ettiğimden fazlası değildi. Ama *bu* - ! Lord Chamberlain, Majesteleri Kraliçe ile tanışma şerefine nail olmanız için sizi ve Jenny'yi bir kıyafet partisine davet etmekle görevlendirildi! Hiç bu kadar büyük bir şey beklemediğimi itiraf etmekten çekinmiyorum, lordum!

Kayınpederinin açık sözlülüğüne alışmaya başlayan Adam güldü ama sorumluluk kabul etmedi. "Benim ekmeğim ve tereyağım değil, efendim! Daveti Prens'in arkadaşlarından biri olan babama borçluyuz, biliyorsunuz. Umarım Jenny'nin hoşuna gider.

"Tadını çıkarın! Hayatını ortaya koyabilirsiniz! Ay, ben de her şeyi duymaktan ve Bayan C.'nin dileğinin gerçekleştiğini görmek için hayatta kalsaydı ne kadar gurur duyacağını düşünmekten keyif alacağım.

"Belki o görebilir," diye önerdi Adam.

"Yapabileceğini düşünmek hoşuma gidiyor," diye itiraf etti Bay Chawleigh, "ama kesin bir şey söylemek mümkün değil - ve bana söyleyeceğiniz gibi, felaket tellallığı yapmanın da bir anlamı yok.

'Gelmeyeceğim, ama aklıma sizinle çekişmem gereken bir kargayı getirdiniz, efendim: Jenny bana bizim partimize gelmek istemediğinizi söyledi.

'Hayır, ve bana bir kart gönderdiği için ona iyi bir kırpma verdim - ama beni davet etmenizi çok nazik buluyorum! Omuzlarımı züppelerle ovuşturarak güzel bir figür çizdim! Ben seninle St Paul'e gelmiyorum, o yüzden konuyu kapatalım!" Derin bir kahkaha attı. "Jenny'min bana Lord Adversane'den bilet aldığını söylediği gibi! "Brough'un babası" derdi ona, doğduğu günden beri!

Adam buna biraz şaşırılmıştı, bu yüzden cevapsız bıraktı ve bunun yerine yaklaşan bozgun partisi konusuna döndü. Ama tüm ikna çabalarına rağmen Bay Chawleigh kararlılığını sürdürdü ve utanç verici bir samimiyetle, lordum partilerinde ona çanak tutmaya başlarsa, kısa süre içinde tanıdıklarının azaldığını göreceğini söyledi.

Her ne kadar partiye katılmayacak olsa da, partide varlığını hissettirmeye niyetli olduğu kısa sürede anlaşıldı; partinin hazırlıklarıyla o kadar yakından ilgileniyordu ve partinin Sezon boyunca düzenlenen diğer tüm partilerden daha görkemli olması konusunda o kadar kararlıydı ki. 'Her şeyi düzenleyin

En iyisinden!" kızına seslendi. 'Bu saçmalığa katlanacağım, asla korkma! Yarım düzine uşağa ihtiyacın olacak: Benimkileri göndereceğim. Şampanya konusunda da kendinizi sıkıntıya sokmanıza gerek yok, çünkü onunla ben ilgileneceğim ve konuklarınızdan hiçbir şikayet duymayacağınızı garanti ederim!

"Teşekkür ederiz - size çok minnettarız, ama ben o konuyla zaten ilgilendim, efendim," dedi Adam, içtenlikle konuşmaya çalışarak ve pek de başarılı olamayarak.

Bay Chawleigh alaycı bir tavırla, "O zaman körüğünüzü boşa harcadığınıza eminim, lordum!" diye karşılık verdi. 'Sığır zekâlı, ben ona böyle derim - alınmak yok! - Çünkü sizin alabileceğinizden daha ucuza ve daha iyisini alabileceğimi biliyor olmalıydınız!

Bu konuda şaşırın Adam, başka bir yola saptı ve Lynton gümüşlerini kendi müthiş tabak koleksiyonuyla zenginleştirmeyi teklif etti, böylece daha iyi bir gösteri yapabileceğini söyledi. Bu öneri Adam'ı odadan kovdu, özür bile dileyemeyecek kadar öfkeliydi. Kendini kitap odasına attı ve bir süre sonra Jenny onu burada buldu. Adam ona yabancı gözlerle baktı ve sert bir tavırla: "Jenny, babanı incitmek gibi bir niyetim yok, ama ona ne uşaklarını ne de tabaklarını istediğimi açıkça söylersen sana minnettar kalırım, ayrıca şunu da eklememe izin ver, bana frank vermesini de istemiyorum!" dedi.

Sakince cevap verdi: 'Sanki bilmiyordum! Şimdi, sinirlenmene hiç gerek yok! Sadece dilini sakın tut canım ve babamla ilgilenmeyi bana bırak - ki sana söz veriyorum bunu yapabilirim! Hoşuna gitmeyecek hiçbir şey yapılmayacak ve onun bizi franklaştırmasına senden daha fazla izin vermeye niyetim yok. Sana bunu söylemeye geldim, çünkü babamın seni alevler içinde bıraktığını görebiliyorum.

"Umarım !" diyerek rahatladı.

'Evet, elbette yaptı ama bu önemli değil. Verici olmayı seven biridir ve insanların ekmeğine yağ sürmesini istemediğini her zaman göremez. Ona nasıl olduğunu anlattım, bu yüzden rahat olabilirsin.

"Hiç de kolay biri değilim," diye itiraf etti. "Bu kadar kaba davrandığım için ondan özür dilemeliyim.

'Yok öyle bir şey! *Duygularına* karıştığını söylemiyorum, ama koluna takılmak istemediği için seni daha kötü sevmiyor. Bunu bir daha düşünme!'

Eğer bu tavsiyeye uyamadıysa, en azından Jenny'den Bay Chawleigh'in sonraki faaliyetlerinin kendisini daha da üzdüğünü gizlemeye özen gösterdi.

daha büyük bir huzursuzluk. Bay Chawleigh, kızının partisini dokuzlara çıkarması yasaklandığından, dikkatini kızının kişisel görünümü sorununa çevirdi. Leydi Nassington tarafından bozguna uğratılması hâlâ zihnini kurcalıyordu ve enerjisini bundan sonra endişe verici bir şekilde Jenny'yi en iyi tarz olarak adlandırdığı ve Adam'ın ürpertici bir şekilde onu bir kuyumcu dükkânının yürüyen reklamına dönüştüreceğini düşündüğü şeye yöneltti. Babasının çok hoşuna giden yakut ve pırlantalı tacı ona almaktan hangi yolla vazgeçtiğini asla bilemedi ve Bay Chawleigh'in süslenmesiyle ilgili tüm önerilerini kabul ettiği için, parti gecesi Leydi Nassington'ın onayladığı zarif kolye, kendisinin düğün hediyesi olarak verdiği pırlanta aigrette, bir yüzük ve birçok bileziğinden sadece ikisinden başka mücevher takmadığının fark edilmesiyle hoş bir şekilde irkildi.

Kız kardeşine borçlu olduğu bir başka gelişme daha vardı.

Lydia, güncel modalara ayrılmış bir dergideki moda şablonlarını eleştirel bir gözle incelerken aniden haykırmıştı: "Jenny, bu *sana* yakışır!

Jenny omzunun üzerinden, beyaz satenden balo elbisesi ve soluk maviden üç çeyrek pelisse giymiş söğüt gibi bir kadının çizimine bakarak açıkça şöyle dedi: 'Şey, olmazdı. Beni Doğa'dan daha bodur gösterirdi, seni aptal kız!

"Oh, *elbise* olmaz! Lydia söyledi. 'Saçlar! Gördüğün gibi bukleler yok ve annemin örmesi gibi *iğrenç* olduğunu düşündüğüm kıvrımlar da yok! Eğer saçlarını bu şekilde düzenlersen, Bridestow Teyzemin söylediği gibi sıradan bir tarzda değil, , tabii ki bir Güzel olma şansına sahip değilsen.

Jenny çizimi kuşkuyla inceledi. Bukle kağıtları ve sıcak ütülerin yarattığı etkiye alışkın olan biri için söğütlü kadının pürüzsüz örgüleri çok tuhaf bir görünüm sunuyordu. "Dowd gibi görünürüm," karar verdi.

"Denesene!" diye ikna etti Lydia. 'Parti için onu yıkatıp yeniden kıvrımlar istediğini biliyorsun: Martha onu yıkadığında, senin için giydirmeme izin ver! Charlotte için sık sık böyle yapıyorum ve annem bile bu işi Bayan Poolstock'tan daha iyi yaptığımı kabul ediyor. Eğer beğenmezsen, Martha senin için kıvrırabilir.

Jenny kuşku duymadan ikna olmasına izin verdi. Ama Lydia'nın zeki parmakları işlerini bitirip de Jenny kendi yansımasını incelediğinde

Aynaya baktığında hoşnutsuz değildi. Uzun uzun inceledikten sonra şöyle dedi: "Kulaklarımın üzerinde bukleler olmaması tuhaf görünüyor, ama yüzümün o kadar da geniş görünmediği de inkar edilemez, değil mi?"

"Aynen öyle!" dedi Lydia. "Bir daha *asla* böyle bukleler yapmamalısın, saçlarını her zaman yanlardan toplayıp başının tepesinde bir taç şeklinde örmelisin. Ve keşke koklamayı bıraksan Martha! Hanımefendinin ne kadar iyi görüldüğünü görmüyor musun?"

Bayan Pinhoe inatla, "Bu uygun bir tarz değil, hanımefendi," dedi. "Bukleler şıktır ve hiçbir şey bana aksini söyletmez! Lord Hazretleri ne yaptığınızı gördüğünde ne diyecek, emin değilim!"

"Oh, umarım kendimi komik duruma düşürdüğümü düşünmez! Jenny endişeyle konuştu. "Eğer beğenmezse, benim için tekrar kıvırmalısın Martha, hepsi bu kadar."

"Maşayı on dakika içinde ısıtacağım leydim," diye söz verdi Martha acımasızca.

Ama buna gerek kalmadı, çünkü Adam kısa bir şaşkınlık bakışından sonra dönüşümü onaylamaktan memnun oldu. "Yeni bir kıyafetle mi çıkıyorsun Jenny?" sordu. "Bir moda yaratacaksın!"

Lydia benim için giydirdi. Beğendin mi? Lütfen bana dürüstçe söyle!" "Evet, beğendim. Quaker tarzı ama zarif. Büyüleyici görünüyorsun," dedi.

Adamın samimi olduğunu sanmıyordu ama yine de bu iltifat onu memnun etti ve altmış yetmiş kadar ağırlama çilesini daha az ürkütücü hale getirdi. Leydi Nassington eleştirel bir gözle onu süzdü ve şöyle dedi: "Çok iyi! Kaliteli bir kadın gibi görünmeye başladın."

Lynton'ların ilk toplantısı, sezonun en gözde eğlenceleri arasında yer almasa da, çok iyi geçmişti. Bay Chawleigh olsa bu daveti gösterişsiz bulurdu; ama Jenny, Leydi Nassington tarafından uyarıldığı için konuklarına olağanüstü bir eğlence sunmadı ya da kötü niyetli kişilerin partisini gösterişçi olarak damgalamasına yol açacak bir bahane yaratmadı. Başarılı olmak için ikramların mükemmelliğine güveniyordu; çünkü Lydia'ya bilgece gözlemlediği gibi, alışılmadık derecede iyi beslenen konuklar nadiren tatsız bir akşam geçirdiklerinden şikâyet ederlerdi.

Başka bir durum da partinin keyifli geçmesine yardımcı oldu: Prenses Charlotte bir kez daha malzeme sağladığı için sohbet eksikliği yoktu

Warwick House'dan annesinin Connaught Place'deki evine kaçarak dedikodulara neden oldu. Herkes bu kaçışın Naip'ten kaynaklandığı konusunda hemfikir. Nişanın bozulmasından Prenses'in hanımlarını sorumlu tuttuğu ve bu yüzden bir babanın ev halkını görevden alma ve yeni bir hanım kadrosu kurma hakkını kullandığı konusunda şüphe yoktu. Kimse onu bu yüzden kınayamazdı; ama genellikle, akşam saat altıda Warwick Evi'ne inmenin ve orada bu kapsamlı değişikliği gerçekleştirmenin, yüksek ruhlu bir kızı isyana sürüklemek için hesaplanmış bir davranış olduğu düşünülüyordu. Görünüşe göre öyle de olmuştu ve olay ne kadar içler acısı olursa olsun, misafirlerinin başka ve daha eğlenceli partilere kaçmadan önce esnemelerini görmekten korkan bir ev sahibesi için bir nimetti. Leydi Lynton, Bayan Mercer Elphinstone'a bir davetiye kartı göndermiş ve Bayan Mercer Elphinstone sadece Prenses'in yakın arkadaşı olmakla kalmamış, aynı zamanda bu heyecanlı olaylar meydana geldiğinde Warwick House'da bulunmuş ve gece boyunca Naip tarafından kızını evine dönmeye ikna etmek için gönderilen birkaç kişiden biri olmuştu. Büyük Catalini'nin gecede şarkı söylemeye karar vermesi, partiye Bayan Mercer Elphinstone'un varlığından daha büyük bir ayrıcalık kazandıramazdı. Herkes Prenses'in ve annesinin Şansölye Eldon'a kabul edilmeyi reddedip reddetmediklerini; Prenses annesinin danışmanlarıyla misafir odasında görüşürken York Dükü'nün ve Salisbury Piskoposu'nun Connaught House'un yemek salonunda topuklarını vurmak zorunda kalıp kalmadıklarını; Prenses'in zorla babasına geri götürülüp götürülmediğini ya da Brougham ve Sussex Amca'sının tavsiyesine boyun eğip eğmediğini öğrenmek istiyordu. Peki sonuç ne olacaktı?

Bayan Mercer Elphinstone bu konudaki merakını giderememişti.

Birkaç gün içinde Prenses'in Windsor Park'taki küçük bir ev olan Cranborne Lodge'a gönderildiği ve burada bir devlet mahkumu için uygun olduğu düşünülen koşullarda ikamet ettiği öğrenildi.

"Her şeyin Carlton House şenliğinden önce olmasına üzıldüm," dedi Jenny, "çünkü bu onu göremeyeceğim anlamına geliyor, oysa görebileceğimi umuyordum.

"Ne için?" diye sordu Lydia.

"Bir gün Kraliçe olacak, değil mi? Herkesin onu görmek istemesi için bir sebep var!

Beklediği gibi, bu ikramdan mahrum bırakıldı, ama şenlik o kadar görkemliydi ki Prenses'in yokluğuna üzülmek yerine her şeyi unuttu.

Şölen Wellington Dükü'nün onuruna düzenlenmişti ve mermerden yapılmış büstü, Nash'in bu etkinlik için bahçede özel olarak inşa ettiği devasa, çokgen bir odadan çıkan üstü kapalı bir yürüyüş yolunun sonuna dikilmiş bir tapınağa yerleştirilmişti. Jenny, Carlton House'da, alçak tavanı ve sarı porfir sütunlarıyla Büyük Salon'dan başka bir şey görmediği için biraz hayal kırıklığına uğramıştı, ama bu hayal kırıklığı da, girişten geçip, beyaz tüllerle asılmış ve yüzlerce mumun ışığını geri yansıtan aynalarla dolu çokgen odaya girdiğinde unutuldu. Nefes nefese kaldı ve Adam'a hayatında hiç bu kadar güzel bir şey görmediğini söyledi.

Saat on buçukta Kraliyet grubu salona girdi; Naip, kolunda yaşlı Kraliçe'yle alayın başını çekiyordu; ve mükellef bir akşam yemeğinden sonra Prenses Mary, Devonshire Dükü'nü partneri yaparak balonun açılışını yaptı. Prenses kırkıncı yaşına yaklaştığından ve Dük de en fazla dört yirmi yaşında olduğundan, birbirleriyle uyumsuz bir çift oldukları düşünülebilirdi ama bu düşünceye sadece saygısızlar kapılırdı. Prenses Mary ailenin güzeliydi ve onu son derece yakışıklı bir kız olarak tanımlama geleneği kolayca değiştirilemeyecek kadar uzun bir geçmişe sahipti.

Kraliçe yola çıktığında saat dördü geçiyordu. Adam, arabaları sütunun altında ilerlerken, "Zavallı sevgilim, yorgunluktan ölmüş olmalısın!" diyerek Jenny'yi uğurladı.

'Sanırım siz daha yorgunsunuz. Bacağın ağrıyor mu?'

'Tanrım, evet! Son iki saattir şeytan gibi ağrıyor. Önemli değil: uzun süre ayakta durmak benim için her zaman bir kefarettir. Her an bayılabilirsiniz diye korktum. Dayanılmaz derecede sıcak, değil mi?'

"Lord Rockhill, Naip'in cereyandan çok korktuğunu söylüyor. İlk başta bayılacağımı ama kısa sürede alıştım. Oh, Adam, benimle kaç kişinin konuştuğunu anlatamam ve selam verip gülümseyenlerin sayısına gelince - şey, hiç böyle bir şey olmamıştı! Ben olduğuma inanamadım, Jenny Chawleigh, bütün o büyük insanlara nasılsınız diyordu!

"Hoşuna sevindim," demekten başka bir şey gelmedi aklına.

Beklenebileceği gibi, onun keyfi Bay Chawleigh'inkinin yanında hiç kalırdı. Onun şenlikle ilgili anlattıklarını büyük bir ilgiyle dinledi,

nezaket gösterisinde bulunduğu yüksek rütbeli konukları sayarken derin nefesler aldı; dizlerini ovuşturarak oturdu ve şu cümleleri sarf etti "Kapı tokmağına kadar!" ve "Bugünü görecektir kadar yaşamış olmalıydım!"

Bay Chawleigh'in bu ruh halini birazcık görmek bile Adam'ı odadan yetiyordu. Daha sağlam yapılı olan kız kardeğı bu arsız kabalık gösterisinden sevecen bir eğlence çıkarabilirdi; orada bulunan Brough, Bay Chawleigh'ye hoşgörölü bir bakış atabilirdi, ama o bunu yapamazdı. Yine de bir haftadan kısa bir süre sonra salona girdiğinde Bay Chawleigh'nin Jenny'ye o gün satın aldığı muhteşem bir *sang de boeuf* kâsesini gösterdiğini görünce duygularından iğrenmişti.

"Oh, ne kadar güzel! Adam istemsizce haykırdı.

Bay Chawleigh ışıldayan yüzünü ona doğru çevirdi. "değil mi? Öyle değil mi?"

"Bu K'ang-hsi, Adam," diye bilgilendirdi Jenny onu. "T'sing Hanedanlığı, biliyorsun, Çin porselen sanatının zirvede olduğu dönem.

'Bilmiyorum - ama buna inanabilirim! Bundan daha nefis bir şey görmedim!" "Beğendiniz mi lordum?"

"Ben öyle düşünüyorum, efendim!"

Bay Chawleigh bir an için ona sevgiyle baktı ve sonra Adam'a uzattı. 'Al o zaman! Bu senin!

"Yüce Tanrım, efendim, hayır!

'Hayır, ciddiym! Bana bir iyilik yapmış olacaksın!"

'Böyle bir hazineyi sizden almakla size iyilik mi yapıyorum? Sevgili Bay Chawleigh, *yapamazdım!*"

"Böyle söyleme!" diye yalvardı Bay Chawleigh. 'Sen al, ben *de* senin hoşuna gidecek bir şey bulduğumu bileyim ve bu bana onu dolaplarımdan birine koymaktan daha fazla zevk versin, çünkü bu asla yapmayacağımı düşündüğüm bir şeydi. Senin için yaptırdığım arabayı kullanmıyorsun, ne de -'

Yanakları yanan Adam araya girdi: "Ben - ben babamın curricie'ini buldum, neredeyse yeni -! Yazık gibi görünüyordu - ve çok hoşuma gitti -'

'Ay, şey, gerek yok! Senin zevkin benimkine pek uymuyor. Tanrım, bunu anlamadığımı mı sandın? Hayır, hayır, bir Jack Pudding olabilirim, ama kimse Jonathan Chawleigh'e meleyen demedi!

"Kesinlikle hayır! Adam rahatsızlığını gizlemeye çalışarak, "Kesinlikle hayır!" dedi. 'Bana verdiklerinizi beğenmememe gelince, efendim, Jenny'ye sorun bakalım, odama yerleştirdiğiniz tıraş sehpasından memnun değil miymişim!

'Bu bir şey *değil*! Bu kaseyi alın lordum ve bir şey olsun.' "Teşekkür . Karşı koyamıyorum - koymam gerektiğini bildiğim halde! Adam dedi ki Kaseyi ondan aldı ve ellerinin arasında tuttu. "Bana karşı çok iyisiniz ama bu hazineye gereken değeri vermediğimi düşünmeyin. Evime bir yadigar bıraktınız!

"Şey," dedi Bay Chawleigh, çok memnun bir şekilde, "eminim söylemenizi beklemiyordum, ama her yerde bulabileceğiniz kadar iyi bir parça olduğunu inkar etmiyorum - ve bir şarkıya da satın alınmadı!

Jenny, hissettiği rahatlamayı belli etmeyen pratik bir ses tonuyla şöyle dedi: 'Şimdi, onu nereye koyacaksın, Adam? Kilit altında olması gerekiyor, ama Bow China'nın arasında iyi görünmeyecek ve onu dolaptan çıkarmak umurunda değil, çünkü çok güzel olmasının yanı sıra ailenize ait.

"Bunun için kafanı yorma, canım! Onu nereye koyacağımı biliyorum,' dedi Adam, kâseyi ince parmaklarının arasında dikkatle çevirerek. 'Ne kadar parlak, efendim! Ondan ayrılmaya nasıl dayanabilirsiniz? Hayır, Jenny, Bow China'nın arasında iyi görünmez! Fontley'deki kütüphanede, şu anda atalarımın birinin o çok çirkin büstünün bulunduğu bölmede tek başına duracak. Kaseyi masanın üzerine bıraktı ve bunu yaparken şöyle dedi: "Bizi ziyarete geldiğinizde, efendim, zevkimi beğenip beğenmediğinizi bana söyleyeceksiniz!

"Hayır, onu atanızın yerine koymanızı istemem!" dedi Bay Chawleigh. "Bu hiç hoş olmaz!

'Atam kendini galeriye götürebilir. Ona bakmak istemiyorum ama buna bakmak istiyorum. Mazgalın her iki yanında duvar aplikleri var efendim ve - Ama kendiniz göreceksiniz!

"Bu kadar hızlı koşmayın lordum! Bay Chawleigh onu uyardı. "Sizi taşrada ziyaret edeceğim kesinleşmiş bir şey değil.

"Yanıyorsunuz efendim. Ülkeyi önemsemediğinizi biliyorum ama istifa etmelisiniz.

"Pekala," dedi Bay Chawleigh, son derece memnun bir şekilde, "Fontley'nizi görmek istediğimi inkar etmiyorum, ama size en başta kendimi size kakalamaya çalışmayacağımı söylemişim, bundan sonra da çalışmayacaksınız.

'Umarım bu kararı daha iyi düşünürsünüz, efendim. Kaçırmak zorunda kalacağım

Eğer . Bu adil bir uyarı!

Bay Chawleigh'in heybetli cüssesi kıkırdamalarla sarsıldı. "Eh, bunu yapmak seni şaşırtabilir, delikanlı - lordum, diyebilirim!

'Yapmamalısın - sana sık sık söyledığım gibi! Bu beni zerre kadar şaşırtmaz: Bu iş için maskeli bir çete kiralardım. Bu yüzden daha fazla saçmalamanıza izin vermeyin, efendim!'

Bay Chawleigh bunun harika bir şaka olduğunu düşündü, ama Fontley'e vardığında evi damadının büyük arkadaşlarıyla dolu bulmayacağına dair güvence alıncaya kadar bu planı kabul etmeye ikna edilemedi.

"Babama beni ziyaret etmesi için yalvarmam ve dua etmem gerektiğinde güzel bir şey! Jenny sertçe konuştu. "Lydia bizimle geliyor olsaydı bir an bile tereddüt etmeyeceğini biliyorum!

Bu çıkış Bay Chawleigh'yi içten içe güldürdü. Suçlamayı reddetti ama Lydia'nın ağabeyinin sorumluluğunda kalmamasının ona çok üzücü geldiğini de itiraf etti.

Bu görüşünde hemfikirdi ama ne Adam ne de Jenny onu, mektupları giderek daha da huysuzlaşan ve en küçük sevdiğinin kendisine geri döneceği zamanı saydığını söyleyen Dowager'dan uzak tutmanın doğru olacağını düşünemiyorlardı.

Böylece, parklardaki şenlik sona erdiğinde, Lydia üzgün bir şekilde Bath'a geri döndü, yanında zengin anılar ve yenilenmiş tiyatro özlemleri vardı. Drury Lane'e yaptığı bir ziyaret onu ateşlemeye yetmişti. Bir *Hamlet* gösterisi boyunca büyülenmiş gibi oturmuş, dudaklarını hevesle aralamış ve geniş bakışlarını tiyatro göğünde beliren yeni yıldızla dikmişti. Kendinden o kadar geçmişti ki, oyunun başından sonuna kadar neredeyse tek bir hece bile söyleyememişti; bu kataleptik durumdan çıktığında, Kean tarafından böylesine büyüledikten sonra dünyada başka hiçbir oyuncuyu dinlemeye tahammül edemediği için, komediden önce eve götürülmek için yalvarmıştı. Kean'in *Othello* ve *Riches* oyunlarını izlemek için yaptığı sonraki ziyaretler (ikisini Bay Chawleigh'den rica etmişti) onun dehası hakkındaki ilk görüşünü doğrulamış ve ona tek hayal kırıklığını yaşatmıştı: Londra'ya onu Shylock rolünde izlemek için çok geç gelmişti, bu rolde Londra'daki açılış sezonunda şehri kasıp kavurmuştu. Heyecanının ilk ateşinde onunla karşılıklı oynamaktan daha büyük bir mutluluk düşünemiyordu ve bunu başarmak için çeşitli planlar geliştirerek Jenny'yi şaşırttı

itiraz etti. Bu sözler Bay Chawleigh'i oldukça kızdırdı ve ona bu kadar aptalca konuşmaması için yalvardı ve Kean gibi zavallı küçük bir hırsızın kasabayı çılgına çevirecek ne gibi bir özelliği olduğunu anlayamadığını söyleyerek neredeyse bir kavgaya yol açacaktı.

Adam kız kardeşinin tüm planlarına ciddiyetle katıldı ve cevap vermeyecekleri konusunda onu ikna etmekte Jenny ya da Bay Chawleigh'den çok daha başarılı oldu. Aptalca tartışmalarla nefesini boşa harcamadı, ama belki de Kean'in kendisinden yarım kafa daha uzun bir kadını ideal bir sahne partneri olarak görmeyebileceğini öne sürdü. Bu sıradan sözler Lydia'nın aklına yattı ve daha sonra sempatik ağabeyinin aklına, komedide başarılı olan bir aktrisin, büyük trajik rolleri canlandırmasıyla tanınan birinin yanında dehası için çok az alan bulacağı geldiğinde, bu gözlemin doğruluğu Lydia'yı çok etkiledi. Bu yüzden, her ne kadar artık özlem duymadığını söylemek fazla kaçacak olsa da, Adam onu hizmetçisiyle Bath Mail'e bindirdiğinde, bu özlemlerini ona açıklayarak düşkün ebeveynlerini utandırmayacağından oldukça emindi.

On altı

İki gün sonra Lyntonlar Londra'dan ayrıldılar, Fontley'e kolay yollardan ve büyük bir rahatlık içinde gittiler. Jenny'nin içini rahatlatan şey, Adam'ın tasarruflarından hiçbirini uygulamaya yanaşmaması, onu Lincolnshire'a alışkın olduğu tüm lüks içinde götürmesiydi.

Ona göre bu yolculuk, bazı mide bulantılarına rağmen, Adam'ın yanında geçirdiği en keyifli yolculuktu. Daha önceki yolculuklarında birbirlerini o kadar az tanıyorlardı ki, birkaç saat boyunca birlikte kapalı kalmak onları zorluyordu; ikisi de diğerinin konuşmaktan mı yoksa sessiz kalmaktan mı hoşlanacağını bilmiyordu ve her ikisi de sıkılmamaya ya da sıkılmış görünmemeye özen gösteriyordu. Artık aralarında bu gariplik yoktu ve yüzeyin çok altına inen hiçbir şey konuşmamalarına rağmen, samimiyyetin rahatlığıyla konuşuyorlardı ve yeni bir konuşma konusu arama zorunluluğu hissetmeden arkadaşça sessizliklere dalabiliyorlardı.

Fontley'de Jenny birkaç gün boş kalmaktan memnundu. Hatta *biraz* yorgun olduğunu bile itiraf etti, ama Adam'a kırların sessizliğinin onu sağlığına kavuşturmak için gerekli olan tek şey olduğunu söyledi. Adam, Jenny'nin Londra'ya dönmeyi istemesinin uzun sürmeyeceğini düşünüyordu, çünkü Fontley'de onu meşgul edecek ne kadar çok şey olursa olsun, Jenny'nin yapacak ne bulacağını hayal bile edemiyordu.

Ama Jenny, dağınık evin içinde dolaşırken, toz kaplı odaları dikizlerken, unutulmuş köşelerde hazineler keşfederken, yapılacak çok şey olduğunu biliyordu. Kendi gönlüne göre bir işti bu, ama kırılmaktan o kadar korkuyordu ki, bir sandalyenin yerini bile değiştirmeye cesaret edemiyordu. Manastıra girdiklerinde Adam şöyle demişti: 'Değişiklik yapmak isteyeceğinizi tahmin ediyorum. Annem, biliyorsun, ev işleriyle pek ilgilenmez - senin gibi büyük bir ev kadını değil, Jenny! Dawes sana her yeri gezdirecek, sen de uygun gördüğün gibi yapacaksın, eğer istersen.

Söylemedi: *Ben evinizde sadece bir misafirim*, ama onun düşündüğü de buydu, çünkü adam bu konuşmayı prova edildiğini belli edecek kadar yapmacık *bir* şekilde söylemişti. Bu onun nezaketinden kaynaklanıyordu.

Cömertlik, ama ona karışmamasını söyleseydi daha az korkardı.

Membury Place'den gelen Charlotte onu rahatlatmaya yardımcı olmamıştı. İyi niyetlerle gelmişti, ama Manastır'a girdiğinde Büyük Salon'a endişeli bir bakış atmaktan kendini bu bakış Jenny'nin gözünden kaçmamıştı. Charlotte, Bay Chawleigh'nin eli üzerine ağır bir şekilde düştüğünden beri Lynton Malikânesi'ni görmemişti ama yeşil çizgiler, sfenksler ve timsah bacakları hakkında her şeyi biliyordu ve Fontley'nin bir beyefendinin kır evinden çok Bullock'un Müzesi'ne benzeyen bir şeye dönüştüğünü keşfetmekten korkmuştu. Salonda bir değişiklik olmadığını görünce rahatlayarak Jenny'ye üst kattaki küçük çizim odasına kadar eşlik etti ve elini onun koluna sokarken şöyle dedi: 'Sevgili Jenny, Lydia'ya karşı bu kadar nazik olduğun için sana teşekkür etmeme izin vermelisin! Bana mektup yazdı, biliyorsun: yaptıklarını anlattığı, tıka basa dolu mektuplarından biri! Dört sayfa! Lambert, Adam'dan açık bir mektup alabildiği için minnettar olduğunu, aksi takdirde bunu almanın bizi mahvedeceğini söyledi!

"Bana teşekkür etmenize gerek yok, çünkü ben hiçbir şeyden bu kadar zevk almadım.

onu yanımda görmekten çok özlüyorum," diye yanıtladı Jenny. "Onu çok özlüyorum, bunu söyleyebilirim. "Oh, çok ! Emin olmak için, herkesin onu sevmesi gerektiğini düşünüyorum, çünkü o

"Sevgili kızım, üstelik Lambert'in deyiimiyle çok eğlenceli ve neşeli! Bu sırada Küçük Salon'a varmışlardı ve Charlotte burada bir değişiklik olduğunu hemen fark etti. "Ah, kakmalı dikiş masasını götürmüşsünüz!" diye haykırdı.

Bu sadece bir yorumdu ama Jenny'yi savunmaya itti. " sadece kütüphaneye taşıdım," dedi sertçe. "Adam bana bunu yapabileceğimi söyledi.

"Evet, tabii ki! Onu her zaman olduğu yerde görmemek bana garip geldi! Ama birçok insanın kakmadan hoşlanmadığını biliyorum: kuzenim Augusta buna katlanamıyor!

"Çok beğendim," diye cevap verdi Jenny. 'İpeklerim ve ipliklerim için tam da ihtiyacım olan şey, bu yüzden bu odada ziyan oldu. Adam akşamları kütüphanede oturmayı seviyor, biliyorsun. Okumalarımıza yeniden başladık - Rushleigh'deyken bana kitap okurdu - ve bu yüzden masanın yerini değiştirdim, böylece nakışlarım elimde hazır olacaktı.

'Oh, evet! Ne kadar rahat! Annemle birlikte sizi Russell Square'de ziyaret ettiğimizde ne kadar zarif dikişler yaptığınızı düşündüğümü hatırlıyorum.

uğraştığınız iş. Beni oldukça utandırdı - ve annem tabii ki hiçbir zaman dikişçi bir kadın olmadı.

Jenny, Dowager'ın Fontley'de nasıl vakit geçirdiğini merak etmekten kendini alamıyordu. Evi gezerken kayınvalidesi hakkında çok kötü düşüncelere kapılmıştı: dikişçi olmamasının yanı sıra ev kadını da değildi. Jenny'ye evin bakımsız kalmasına izin vermek zorunda kaldığını söylemişti, ama onun yerinde olsaydı Jenny brokar bir perdenin ilk yarığına dikiş atardı; ve eğer ev personeli mobilyaların cilalanmasını imkânsız kılacak kadar azalmış olsaydı, ahşabın matlaşmasına ve kulpların kararmasına izin vermektense bu işi kendisi yapardı. Fontley'nin cimri bir efendiden olduğu kadar ihmalkâr bir hanımdan da çok çektiğini düşünüyordu. Dowager burayı mükemmel bir zevkle yenileyebilirdi; ama Jenny'nin tozlanmamış bir masaya ya da süpürülmemiş bir köşeye karşı gözü yoktu ve sonuç olarak, hizmetçileri dikkatsizleşmişti, hatta kahya Bayan Dawes, fazladan uşak ve oda hizmetçisi eksikliğinden yakınarak metresine katılmayı, kalan hizmetçileri işlerine devam ettirmekten daha kolay buluyordu. Jenny, Bayan Dawes'i küçümsüyor ve bunu belli ediyordu. Bunu yapmak istemiyordu, ama yapmacıklık nedir bilmiyordu ve açık dili ona ihanet ediyordu. İhmalin her kanıtı yeterli personel olmamasına bağlandığında giderek daha da sertleşiyor, sonunda Bayan Dawes, "Eskiden leydim, her zaman bir kâhyamız, bir de odaların seyisi vardı ve işler farklıydı," dediğinde öfkesine yenik düşüyordu.

"Umarım öyledir!" dedi Jenny. 'Gerçi bir kâhyanın ne yapması Çamaşırları düzenli tutmakla ne ilgisi var, eminim bilmiyorum! Hizmetçinin sertleştiğini gördü ve uzlaştırma çabasıyla ekledi: 'Daha fazla hizmetçiye ihtiyaç olduğunu görebiliyorum ve bu konuda lord hazretleriyle konuşacağım.

Ama olan olmuştu. Bayan Dawes o andan sonra buz gibi kibardı ve Jenny dolaplardan birinde bir yemek takımı bulup onu incelerken şöyle haykırdığında düşmanlığını gösterdi: 'Aman Tanrım, neden bu hiç kullanılmıyor da her tabağı yontulmuş şu Bristol takımı kullanılıyor? Lütfen hepsini çıkarıp yıkayın! Çok zarif!

"Bu, leydim, Crown Derby porseleni," diye cevap verdi Bayan Dawes kibirle.

'Kesinlikle öyle ve Chantilly deseni de var. Tamamlandı mı? Biz diğerinin yerine bunu kullanacaktır.'

"Elbette leydim," dedi Bayan Dawes, gözleri kısık ve elleri titizlikle kavuşturulmuş bir halde. 'Eğer lord hazretleri her gün en iyi porselenlerin kullanılmasını istiyorsa, onları hemen çıkarttıracağım.

Jenny alaycı bir karşılık verdi. "Lord hazretlerinin bir seti diğerinden ayırt edemeyeceğini söyleyebilirim, ama göreceğiz!

Akşam yemeğinde oturlarken bu soruyu ona yöneltti ve şöyle dedi: 'Dolapta sakladığınız en güzel Crown Derby porselenini buldum - Fransız dal deseni. Bayan Dawes bunun kullanılmaması gerektiğini düşünüyor gibi görünüyor ama kullansak itiraz eder miydiniz lordum?

"Ben mi?" dedi kaşlarını kaldırarak. "Tabii ki !

"Hayır, fark etmeyeceğini düşünmüştüm - ya da fark etsen bile! Jenny ani gülümsemelerinden birini takındı.

Sorunun neden kendisine yöneltildiğini çok iyi anlıyordu; sözlerinin evin içinde yayılacağını bilerek şöyle dedi: 'Olmayabilirim. Her halükarda, hayatım, bu tür konularda söyleyecek bir şeyim yok ve en iyi olduğunu düşündüğün şeyi yapmanı diliyorum. Fontley'nin hanımı sensin: Yapmak isteyebileceğin değişiklikler konusunda seninle tartışmayacağım.

Daha sonra ona Bayan Dawes'in yerine başka bir hizmetçiyi tercih edip etmeyeceğini sordu. Hemen şöyle dedi: 'Oh, hayır! Lütfen düşünmeyin - onun uzun zamandır burada olduğunu biliyorum ve bunu kastetmedim -'

"Hizmetçilere sürtünmemeye çalışın!" dedi. 'Yaşlılardan herhangi birini geri çevirmek konusunda çok isteksiz olmalıyım: Dawes Fontley'i benden önce tanıyordu, biliyorsun!

'Oh, hayır, hayır! Asla demek istemedim - Sadece beni bu kadar hor görüyorlar!" diye ağzından kaçırdı. "Sizi daha iyi tanıdıklarında böyle yapmayacaklardır. Tereddüt etti ve sonra şöyle dedi

Nazıkçe: 'Onlarla bu kadar kaba konuşma, Jenny! Onların çoğu benim çok eski arkadaşlarım!

'Hizmetçilerle nasıl konuşulacağını bilmiyorum,' diye itiraf etti. 'Biliyorsun - ama seni taklit etmem doğru olmaz. Daha iyi olmaya çalışacağım, ama bu beni çok kızdırıyor - Neyse, boş ver! Aşçı eski bir arkadaşınız mı?'

Bu ani soru onu güldürdü. "Aşçıyı hiç gördüğümü sanmıyorum!

"Hayır, büyük olasılıkla değil, çünkü daha on iki aydır burada. Sana karığmayacağımı söyledim, ama bu adama mesleğini öğretmek mümkün değil, Adam, ve seni yemeğini gagalarken görmek dayanabileceğimden çok daha fazla - gerçi seni suçlamadığıma eminim! Bu yüzden, eğer kabul edersen, Scholes'u göndereceğiz ve

o zaman belki akşam yemeğini tekrar seversin.'

'Hoş olacağını kabul ediyorum, ama Fransız eğitilmiş bir aşçı buradaki eski moda mutfaklarımızdan nasıl zevk alacak? Ülkeye geleceğinden şüpheliyim, Jenny.'

Jenny alaycı bir tavırla, 'Maaşına yirmi sterlin daha ekleneceğini öğrenince hemen gelecektir,' dedi. 'Mutfaklara gelince, eğer değiştirilmesini istemiyorsanız, Scholes en iyisini yapmak zorunda; ama Lynton House'daki Bodley gibi iyi bir kapalı soba koyarsanız, bunu bir ekonomi olarak görürsünüz. Bu büyük açık alanın yaktığı yakıt -!'

"Öyle mi? Sanırım yıllar önce farklı bir sobamız olmalıydı. İstedığınızı gönderin! Başka bir şey var mı?"

'Hayır, teşekkür ederim. Birkaç hizmetçi daha tutacağım, ama bu sizi ilgilendirmez, çünkü Lynton Evi kapalı olduğu için dünyayla önceden harika bir var.

Bayan Dawes yaklaşmakta olan bu değişikliklerin haberini karışık duygularla karşıladı. Şu anda piyasada bulunan kapalı sobalardan hangisini en iyi bulduğu sorulduğunda, hiçbirini tanımadığını söyleyerek fikir belirtmemeyi tercih etti. Ama bu doğru değildi. Membury Place'de sevgili Bayan Charlotte'un kapalı bir sobası vardı; onu görmüş ve imrenmişti, hatta lord hazretlerinin zengin karısının Fontley'de de bir tane kuracağı umuduna kapılmıştı. Şehirli bir aşçının ithal edilmesine pek sıcak bakmıyordu ama Jenny'nin şu sözleri onu oldukça yumuşatmıştı: 'Eğer bir şeyler yapılmazsa Lord Hazretleri bir iplik kağıdına dönüşecek! Senin de benim kadar iyi bildiğinden kuşku yok, hiç şikâyet etmez ya da önüne konanları fark etmiyormuş gibi görünür ama zevkleri çok hoştur - kaprisli olduğunu söylemeye gerek yok! - Eğer et onun sevdiği gibi değilse, bir kedi yavrusunu hayatta tutacak kadar bile yemez.

Lord hazretlerinin besinsizlikten ölebileceği düşüncesi anında bir itirazda bulundu. Bayan Dawes, onun her zaman akşam yemeği için ayarılması gereken biri olduğunu söyleyecek kadar yumuşadı. Jenny daha sonra ona bazı sandalyeleri kaplayan brokarın hangi depodan temin edildiğini hatırlayıp hatırlamadığını sordu. "Çünkü eğer onu temin edebilirsem, onları yeniden yaptırmak istiyorum," dedi. 'Onları değiştirmek değil, eskisi gibi yapmak. Lord Hazretleri hiçbir şeyin farklı olmasını istemezdi, ben de istemezdim... Evi kapı dışarı etmek istemem ama olanın yeniden yapılması gerekir!'

Bayan Dawes, deponun adını hatırlayabileceğinden başka bir şey bilmediğini söyledi ve ikna edildiği düşüncesini ortadan kaldırmak için, ikinci hizmetçinin Bayan Pinhoe'ya şikâyetle bulunmasına neden olduğu için üzgün olduğunu ve Bayan Pinhoe'nun bu konudan kendisine bahsetmeyi uygun görmediğini söyleyerek görüşmeyi sonlandırdı - 'hemen ilgilenmem gerekirken, leydim'.

Kibirli Bayan Poolstock ev halkının her üyesi tarafından sevilmiyordu, ama iğrenç havası onun ilk saygınlığa sahip bir giysici olduğunu gösteriyordu. Bayan Pinhoe'nun yanında geçirdiği on dakika, onun hiç de kaliteli bir hanımefendinin özel hizmetçisi olarak istihdam edeceği türden üstün bir kadın olmadığını arkadaşlarına anlatmaya yetmişti. Kaba bir dil onu Bayan Dawes'la anında karşı karşıya getirmişti ve tesadüfen Bayan Dawes'a Bayan Pinhoe'nun kendi bölgesinden geldiğini söylediğinde uzun ömürlü bir kavga kaçınılmaz görünüyordu. Soğukkanlı bir soruşturma ile Bayan Pinhoe'nun ışığı ilk kez Church Stretton'da, Bayan Dawes'ın doğum yerinden yedi mil uzakta gördüğü bilgisine ulaşıldı. O andan itibaren aralarındaki buzlar erimeye başladı; Bayan Pinhoe varlıklı bir çiftçinin kızını sosyal açıdan kendisinden üstün görüyor, Bayan Dawes da (bu nokta bir kez belirlendikten sonra) Bayan Pinhoe'yu yakınları arasına kabul ediyordu. Her iki hanım da diğerini tam anlamıyla onaylamıyordu, ama kısa süre içinde dünyaya sağlam bir Salopya cephesi sundular ve Oda'daki her yemekte Dunster ve Kinver'ı eski kilise skandallarını anımsatarak ve belirsiz soyağaçlarının peşine düşerek sıktılar. Bayan Pinhoe'nun, Bayan Dawes'in metresine daha hoşgörülü bir gözle bakmasına neden olan ilginç bir bilgiyi açıklaması da uzun sürmedi. Fontley'e bir varis bırakırsa Jenny'ye çok şey bağışlanacaktı ama Bayan Dawes bu konuda kesin bir yargıya varmayı erteledi. Ona göre, hastalıklı bir hamilelik bir kız çocuğunun doğumunu müjdeliyordu: Lordumun kaba gelininin konumuna ne kadar değersiz olduğunu gösterecek bir geliş.

Aslında Jenny hastalığının üstesinden gelmeye başlamıştı; ancak İşlerine hızla devam ederken kendini o kadar iyi hissetmiyordu ki Holkham haftasından ağlayarak ayrıldı. Adam bu konuda ısrar etmedi, ama bu mevsimde Holkham'a akın eden her dereceden çiftçinin arasına karışmak ve onların tartışmalarından öğrenebileceği kadar çok şey öğrenmek için tek başına gitti.

Onun yokluğunda yeni soba kuruldu; güvenilir döşemeciler

Lincoln'den çağrılanlar sandalye örtüleri üzerinde çalışmaya başladılar ve tüm ev halkı tamir, yapım, temizlik ve cilalama gibi yorucu faaliyetlere girişti.

Adam evde yokken yalnız kalma ihtimaline karşı baldızını ziyaret eden Charlotte şaşkınlıkla haykırdı: 'Jenny! Aman Tanrım, her şey ne kadar farklı görünüyor! Sevgili Fontley'i tanımakta güçlük çekiyorum!

"Oh, *hayır!* Jenny yalvarırcasına konuştu. 'Böyle söyleme! Farklı değil, Charlotte! Çok uğraştım -! Şu perdelere bakıyorsun, ama *gerçekten* de eskiden yırtık pırtık olanlarla *tamamen* aynı renkteler! Eskiden, yani solmadan önce oldukları gibi. Unutmuş olabilirsiniz ama etek uçlarını açtığımda renklerini gördüm ve kadife ile eşleştirebildim.

"Emin olmak için! Charlotte telaşla konuştu. 'Sevgili kardeşim, en ufak bir aşağılama kastım yoktu! Her şey çok güzel! Ne kadar akıllıca ! Bütün mobilyalar da pırıl pırıl parlıyor ve o sandığın kulpları da göz kamaştırıcı! Yeni bir sandık sanmıştım!

Jenny'yi sadece hayranlık duyduğuna ikna etme kaygısıyla, Jenny düz bir sesle: "Beğenmedin, değil mi?" diyene kadar her gelişmeyi oldukça coşkulu bir şekilde övdü.

'Evet, evet, biliyorum! Zavallı babam evi olması gerektiği gibi tutamadığı için hepimiz çok üzüldük. Ne kadar perişan olduğunu biliyorum. Sadece ilk başta biraz garip geliyor - Ne kadar saçmalıyorum! Loşluğu ve soluk perdeleri özlediğim için bana güleceksiniz, ama insan alışıyor - ! Burayı o kadar çok seviyoruz ki, salaşlığı bile bizim için çok değerli.

"Bunu anlamıyorum," dedi Jenny. 'tokmağına kadar tutulduğunu görmek istemiyor musun? Benim düşünceme göre, onu sevmenin yolu bu değil. Hemen ekledi: 'Özür dilerim! Bu kadar rahat konuşmamalıydım.

'Oh, hayır! Elbette, tamamen haklısınız! Sevgili Adam yaptıklarınızı görünce ne kadar memnun olacak!

Jenny onun bundan hoşlanmayacağını düşündü ve Lydia'nın bir zamanlar Fontley'nin değişmeyeceği umudunu dile getirdiğini hatırlayarak, Deveril'leri anlayıp anlamayacağını merak etti.

Ama Adem ne hayranlıkla haykırdı ne de dehşetle geri çekildi.

eve geldi. Yorucu bir yolculuktan sonra Fontley'e beklediğinden birkaç saat sonra ulaştı. Saat onu geçmiş, mumlar yakılmış ve perdeler uzun, Gotik pencerelere çekilmişti. Yorgundu ve bir dizi aksilik onu öfkelen-dirmişti; mum dumanı lekelerinin kalıplı tavandan kaybolduğu ya da mobilyaların balmumuyla parladığı aklına gelmedi: sadece evinin hiç bu kadar yumuşak ya da güzel görünmediğini düşündü.

Tombul, sıradan, küçük karısı onu karşılamak için merdivenlerden indi ve koridorda sert adımlarla ilerledi. Ne güzel ne de zarıftı; hatta böyle zarif bir ortamda biraz uyumsuzdu; ama son derece rahattı. Ona gülümseyerek sakın bir sesle şöyle dedi: 'Ne güzel! İşte buradasın, akşam yemeği için tam zamanında! Rahat etmek için yemeği Mavi Salon'da yiyeceğiz.

Ona akşam yemeği için zamanında döneceğini söylemişti; akşam yemeği taşra alışkanlıklarına göre altıda yeniyordu. Onu ne kadar bekletirse bekletsin, kızın hiç "Ne kadar geç kaldın!" ya da "Neden geciktin?" demediğini fark etti: "Seni alıkoyan ne olabilir?" Kolunu ona doladı ve yanağından öptü. "Hayatım, çok pişmanım! Ama saçımı taramamakta çok haklısın: benim hatam *değildi*! Önce kırık bir linç pimi, sonra da tekerleklerden birinin topal kalması! İğrenç bir yolculuk!"

"Oh, ne kadar can sıkıcı! Holkham'da yapabileceğin hoş bir şey olduğu için işe başlamayı ertelediğini düşünmekten başka bir şey gelmiyor aklıma! Bu çok kötü bir şey, ama boş ver! Siz gelir gelmez akşam yemeği hazır olacak.

"Beş dakika içinde olacak. Ona sarıldı ve tekrar öptü, bu kez küçük, sıkı ağzından. "Bana karşı çok nazıksın, Jenny! Dilerim beni bu kadar şımartmazsın da tiksini-lecek biri haline gelirim!"

Yanaklarına renk geldi; hiddetle: 'Bana asla öyle . Kinver'in çizmelerini çıkarmasına ve sana bir çift terlik vermesine izin ver, ama kendini şık bir şekilde donatmayı boşver! Taşrada yaşamının en güzel yanı da bu: Gecenin bu saatinde ziyaretçiler tarafından şaşırtılma korkusu yok!

Adam onun sözünü dinledi, bir süre sonra kurbağalı bir sabahlıkla yeniden ortaya çıktı ve ona kışkırtıcı bir parıltıyla baktı. Kadın kıkırdadı ama şöyle dedi: 'Eh, şimdi en azından rahat edebilirsin! Holkham'da neler yaptınız? Hoş bir parti miydi?

'Çok - ama sanırım ağlamakta haklıydınız. Büyük bir kalabalık vardı ve hep tarım konuşuluyordu. Umarım tartışmalardan yararlanmışımdır, ama kendimi okula ilk gittiğim zamanki kadar cahil hissettim! Bana kendinden bahset! Nasıl geçiniyorsun?'

"Oh, ben tamamen şişmanım!" diye iddia etti. 'Charlotte beni ziyaret etme nezaketini gösterdi - ve Dr. Tilford da, ki bunu *sizin* emrinizle yaptığını tahmin ediyorum, lordum! O mantıklı bir adam ve bana kendimi şımartmamamı söylüyor.

"Nefesini bağışlayabilirdi! Bu mükemmel tavuk yemeğine ne diyorsunuz? İtalyan salatası, değil mi? Scholes'un bize geri döndüğünü bildiriyor - ve bunun için Tanrı'ya şükürler olsun! Yeni ocağınız geldi mi? Değişikliği yapmak çok mu zahmetli oldu?'

"Beklenenden daha kötü değil," diye cevap verdi. 'Bacayı temizlettik, duvarları ve tavanı da yeni beyaz badanayla boyattık, o yüzden eski pis mutfak olduğunu anlayamazsınız.

O zaman bunu söylememiş olmayı diledi, ama Adam sadece şöyle dedi: 'Bütün bunlar olurken akşam yemeğini pişirmeyi nasıl başardığını aklım almıyor!'

"Oh, oldukça kolay!" dedi, ev halkının üç iğrenç gün boyunca piknik yemekleriyle geçindiğini erkek cehaletine ifşa etmeden. Bunun yerine ondan kupürleri kendisine tarif etmesini istedi.

Genel olarak tarımsal konuğmalarla onu sıkmamaya özen gösteriyordu, ama kafası o kadar doluydu ki, gazete kupürlerinden yola çıkarak Bay Coke'un deneysel çiftliğini anlatmaya koyuldu. Onu dinliyor, izliyor ve kendisinden çok kendisiyle konuğuğunu düşünüyordu. Ahırda beslemekten, koyunları şalgamların üzerinden atlatmaktan, gübre için hayvanları üç katına çıkarmaktan, shorthornlardan ve North Devon'lardan söz ettiğinde, aklında Bay Coke'un değil, kendi dönümlerinin olduğunu biliyordu. Bir elinin parmakları şarap kadehinin sapına , gözleri kadehteki tortulara sabitlenmiş bir halde oturuyordu; Bay Coke'un Tullian matkabını kullanıp kullanmadığını sorana kadar sorduğu birkaç soruya oldukça soyut bir şekilde cevap verdi, o zaman şaşkınlık ve eğlence arasında hızla başını kaldırdı ve cevap verdi: "Yıllardır öyle yapıyor - ama Tullian matkabı hakkında ne biliyorsun?

"Sadece okuduklarım. Toprağı eşeler ve tohumu eker - oh, ve örter da var, değil mi? Burada kullanılıyor mu?'

"Henüz değil. Bunu nerede okudun, Jenny?'

'Kitaplarınızdan birinde. Onları inceliyor ve onlardan bir şeyler öğrenmeye çalışıyorum.

'Zavallı kızım! Bu kadar mı düştün? Londra'dan bir kutu dolusu kitap getirdiğini sanmıştım!

Oh, ! Ama *Mansfield Park* şimdiye kadar okuduğum tek kitap. Onu ayırmadım ve ne zaman Yapay Gübreler ve Dört Ders Sistemi canımı sıkmaya başlasa elime aldım. Ve itiraf etmeliyim ki Adam, *gerçekten* de sıkıcı! Ama bu matkap bana mükemmel bir makine gibi görünüyor ve bence onu benimsemelisin.

'Öyle yapacağım ve kiracılarımda beni örnek almasını sağlayacağım - umarım! Gübreye gelince, biz çöpçüler kullanıyoruz.

"*Sticklebacks?*"

"Ayrıca güvercin gübresi.

"Oh, beni kızartıyorsun!" diye haykırdı.

Ben değilim. Çöp gübresinin en iyisini çöpçüler yapar. Onları Boston Haven'dan kile başına yarım peniden alıyoruz. Karaçalı şalgam için iyidir; ve samanlıklarda saman serip yakarlar.

'Aman Tanrım! Ben de burada kireç, marn ve tecavüz keki hakkında bir şeyler öğrenmeye çalışıyordum!

Zavallı Jenny! Bizim de bunları kullandığımızı bilmek seni rahatlatıyor mu? Neden böyle sıkıcı konular için kendini üzüyorsun?

'Sizi ilgilendiren şeyleri anlamak isterim. Evdeki çiftlik deneysel bir çiftlik olacak kadar büyük değil, değil mi? Bay Coke'un yaptığı gibi diğerlerinden birini devralmak mı istiyorsunuz? Bazılarının kısa dönemli kiralandığını biliyorum.

"Çok fazla," dedi. 'Evet, belki bir gün bunu yaparım, ama önce yapılması gereken o kadar çok şey var ki, korkarım bu bir süre daha olmayacak.

"Böyle bir mülkü düzene sokmak çok mu masraflı?" sormaya cüret etti.

"Hem de çok. Bunu ancak yavaş yavaş yapabilirim.

"Sanırım yapmazsınız -" Durdu ve sonra adam kaşlarını sorgulayıcı bir şekilde kaldırıncı ağızından kaçırdı: "Lynton Evi'ni neden satmıyorsunuz?

Sözcükler dudaklarından dökülür dökülmez, söylenmemiş olmalarını diledi. Adam gayet hoş bir şekilde cevap verdi; hatta gülümsedi bile; ama kadın onun rahatsız edici engellerinin arkasına çekildiğini biliyordu. "Neden istemediğimi biliyorsun," dedi. "Bu konuda tartışmaya girmeyelim, Jenny!

"Hayır," diye mırıldandı, gözleri kısılmıştı ve yanakları alev alev yanıyordu. 'Sadece, ben

O büyük evi korumanın ne kadar masraflı olduğunu ve *burada* paraya ne kadar ihtiyacınız olduğunu bir düşünün. Sizi kızdırmak istememiştim.'

Elini ona doğru uzattı ve kız kendi elini uzatınca sıcak bir şekilde sıktı. "Beni kızdırmadınız. Bence hayatta senden ve babandan daha cömert insanlar olamaz. Beni anlamaya çalış! Nankör değilim, ama borçluluğumun da bir sınırı olmalı. Lynton Evi'ni babanızdan kabul ettim; arazilerim üzerindeki tüm ipotekleri elinde tutuyor ve karşılığında benden hiçbir şey talep etmiyor. Bu toprakları yeniden refaha kavuşturmak benim işim olmalı - ve bunu yapmayı başaramazsam, Fontley ne kadar çabuk benimkinden daha değerli ellere geçerse o kadar iyi! Anlıyor musunuz?"

"Evet," diye cevap verdi, ses tonunda yüreğindeki ıssızlığı ele veren hiçbir şey yoktu. 'Fontley senindir ve onu ilgilendiren hiçbir konuda babamdan yardım kabul etmeyeceksin. Ya da benden.

Konuşurken elini çekmeye çalıştı ama adamın parmakları elini sıkıca kavradı.

"Ama baban için Fontley'i satmış olmalıydım," dedi. "Ona borcunu ödemek istiyorsun, değil mi?" araya girdi.

Adam irkildi, ama hemen cevap verdi: 'Evet, bunu yapmak istiyorum, ama evime *yaptığınız* hizmetler başka bir konu. Eğer kör paranızı Fontley için yeni perdelere harcamayı tercih ederseniz - evet, gördüm ve beğendim! - Satın almak istediğinize ikna olduğum şeyler yerine, minnettarım, ancak size geri ödeme yapmak istemiyorum, mobilyaları cilalattığınız için size teşekkür etmek istediğimden daha fazla - ki bunu da gözlemledim! Fontley için şimdiye kadar yaptığım en iyi şey, ona böylesine önemli bir ev hanımı kazandırmak oldu: ev yeniden olması gerektiği gibi görünmeye başladı. Ben Norfolk'tayken bir karınca kolonisinden daha meşgul olmalıydınız!

Yine kızardı, ama bu kez zevkle. 'Oh, yaptığım şeylerden hoşlanmamana çok sevindim! Sana karışmayacağımı söylemişim, ama bazı şeyleri düzeltmeme - değiştirmeme değil, yeniden *aynı* hale getirmeme- itiraz etmeyeceğini düşündüm! Yalnızca Charlotte evi neredeyse hiç tanımadığını söyledi ve her ne kadar evi beğendiğini söylese de beğenmediğini görebiliyordum ve bu beni her zamanki gibi titretti!

"Charlotte bir kaz!" dedi, yırtık bir halının bile değiştirildiğini görmekten korktuğunu unutarak. Elini bırakmadan önce bir kez daha sıktı ve masadan kalktı. Kütüphaneye gidelim! Şu yeni ve şık

perdeleri de mi?"

"Hayır, hayır, dokunmadım!" dedi hemen. "Belki beğenmezseniz yeni perdeler yaptırabiliriz diye *düşünmüştüm* ama bana gönderilen desen kartlarındaki renklerin hiçbiri bu eski perdelere benzemiyor.

"Sanırım bir tür hardaldı," dedi, hafızasını zorlayarak kaşlarını çatarak. "Lütfen bunu bana bir daha söyleme! Annem onları ilk astığında çok çirkin olduklarını düşündüğümü biliyorum.

Annesinin büyük bir gayretle taklit etmeye çalıştığı zevkinin bu soğukkanlı reddi, neredeyse soluğunu tutmasına neden olacaktı. Adamın bunu sadece onu rahatlatmak için söylediğinden kuşkulandı; ama kütüphaneye vardıklarında adam perdelere baktı ve yüzünü buruşturdu. "Çok pis! Bunu fark etmemiş olmam garip. Sanırım insan alışıyor. Onların yerine ne asalım?"

Çok cesaretlenmişti, desen kartlarını çıkardı. En uygun olduğunu düşündüğü malzemelerin hiçbiri nitelikli bir onaydan fazlasını alamadı, ama kırmızı brokar parçasını gördüğünde hemen şöyle dedi: "İşte bu!"

Onun daha sade bir renk seçmesini beklemişti ama brokarı K'ang-hsi kâsesinin bulunduğu köşeye götürdüğünde bunu anladı ve seçimini alkışladı. Sonra, bunun onu memnun edeceğini bilerek şöyle dedi: 'Sizi uyarıyorum, lordum! - Fatura hoşunuza gitmeyecek! Bana gönderilen en pahalı modeli seçtiniz.

"Oh, canım, mi? Ama beğendiğim tek şey bu! Figür ne?"

'Yaklaşık elli pound: Ölçüleri öğrenmeden tam olarak söyleyemem. 'Ne kadar şok edici! Ama daha da şok edici, değil mi?

kalitesiz bir şeyle mi? Onu alacağız. Kalıbı kadına geri verdi ve en sevdiği sandalyesine oturdu, memnun bir iç çekişle bacaklarını uzattı ve şöyle dedi: 'Yeniden evde olmak ne kadar rahat! Whist oynamak ya da bir maskaralığa katılmak zorunda olmamak. Ben yokken neler olduğunu anlat bana!

On yedi

Üç gün sonra Julia Fontley'e geldi. Lord Oversley'nin konağı Peterborough'nun kuzeyindeydi ve Fontley'e çok yakındı. Julia, Rockhill ve iki arkadaşının eşliğinde ata : Bayan Kilverley ve kardeşi, Jenny'ye Adam'ın kuzeni Osbert'i , anlaşılmaz ve sportmen bir genç beyefendi. Julia ziyaretin önceden planlanmamış olduğunu açıkladı. "Croyland Manastırı'nı ziyaret etmek için yola çıkmıştık," dedi, "ama Mary -Mary'yi hatırlıyorsun, değil mi? - Fontley'e ne kadar yaklaştığımızı öğrenince, sizi ziyaret etmek için ata binmekten başka bir şey yapamadı!

Bayan Kilverley'i Julia'nın uydularından biri olarak hatırlayan Jenny, bu çekingen genç kızın kızardığını ve şaşkın bir soruyla baktığını biraz suratsızca gözlemledi, ama el sıkışırken şöyle dedi: 'Evet, sizi çok iyi hatırlıyorum. Nasılsınız?

"Sizi gafil avlamış olmak ! dedi Julia neşeyle. "Ama dayanamadım!

"Neden yapasın ki? Jenny karşılık verdi. 'Lynton'a hemen bir mesaj göndereceğim: son hasadı topluyoruz, biliyorsun ve o da çiftliklerden birine yardım ediyor.

"Yardım etmek mi? Julia .

"Evet," dedi Jenny, küçük, sıkı gülümsemesiyle. 'Bir de önlük giymiş, ki bunun ona yakıştığını söyleyemem. Ama onun eğlence anlayışı bu! Şu anda ona bir öğle yemeği götürmekten geliyorum. Bu saatte orakçılara erikli kek ve bira verilir, ama birayı midesi kaldırmaz: onu safralı yapar. Şimdi hepiniz bu tarafa gelin ve siz de bir öğle yemeği yiyin!

Adam içeri girdiğinde ziyaretçileri Rahip'in salonunda, hâlâ hafif bir yemekten arta kalanların üzerinde otururken buldu. Julia'yı uzun bir dostluğun verdiği rahatlıkla selamladı ama gözleri Julia' dikildiğinde gözlerindeki sıcaklığı engelleyemedi. Julia ona elini uzattı, gözlerinde hüznü bir gülümseme vardı ama dudaklarında sorgulayıcı ifade vardı. "Önlüğünüz, Çiftçi Giles! Nerede o? Hayal kırıklığına uğradım!

"Ah, çiftçi misafiri olduğunda her zaman önlüğünü çıkarır!" diye karşılık verdi. Rockhill ile el sıkıştı. "Nasılsınız? Ve - ?' Bir elini kaldırdı

Kaşları Jenny'nin aklına görevini getirdi; gerekli tanışma faslını gerçekleştirdi ve Rockhill'in oldukça utangaç olan genç çifti kısa sürede genelleştirdiği bir sohbe dahil ettiğini görmenin mutluluğunu yaşadı. Birbirinden farklı insanları bir araya getirme konusunda Jenny'nin hiç yeteneği yoktu ve Kilverley'ler Rockhill'den korktukları, onun her gevezeliğinde hiciv yaptığından şüphelendikleri için Adam'ın gelişine kadar büyük ölçüde sessiz kalmışlardı. Ama birkaç dakika içinde günün gezisi hakkında neşeyle sohbet etmeye başladılar; Bayan Kilverley, Julia'ya katılarak Croyland'ın güzelliklerini coşkuyla takdir ediyor, Bay Kilverley de Rockhill'in Manastır'ın Kral Ethelbald tarafından kurulduğunu söylemesinden keyif alıyordu.

Bayan Kilverley'nin Fontley'i biraz daha görmesine izin verilebileceği umudunu dile getirmesi üzerine Adam şu cevabı verdi: 'Elbette! Ama korkarım hayal kırıklığına uğrayacaksınız. Croyland ile kıyaslanamayız, biliyorsunuz.

'Oh - ! Şu güzel kemer!" diye itiraz etti. "Ve bu oda çok eski değil mi?

"Buraya her zaman Rahibin Salonu denmiştir," diye itiraf etti. 'Dış duvarın bir kısmının orijinal olduğu düşünülüyor ama ev ortaçağdan çok Tudor dönemine ait.

"Bu yüzden onu küçümseme! dedi Julia. 'Bazen bütün çağların burada bulunduğu düşünür ve eskiden *dortoire* olan galeride keşişler, kapı aralığından kaybolan farthingale giymiş bir hanımefendi ya da dantelleri ve aşk kilitleriyle bir koridorda önden giden bir süvari görebileceğimiz hayaline kapılırdım.

"Orlando Deveril, mesela?" dedi Adam, ona şefkatle bakarak. "Atalarımın hiçbirini seni o kıkırdayanın yarısı kadar bile memnun edemedi!

Yüzünü buruşturdu. 'Nasıl böyle konuşabiliyorsun? Onunla gurur duymalısın! Arkadaşına döndü. "Birazdan onun portresini göreceksin! En asil çehre ve öyle melankolik gözlerle - sanki kaderini biliyormuş gibi! Sana söyledim: Bir birlik toplayan ve onunla birlikte Kral'ın yardımına giden kişi o!

"Ve daha sonra ilk çatışmasında parçalara ayrıldı," diye araya girdi Adam. 'Düşman ateşine her zaman kahramanca maruz kalan türden bir subay, Bayan Kilverley. Geçen yıl biz de böyle bir subaydan çok çektik: çok cesur bir subaydı ama Light Bobs için bir general değildi!

Gülse mi şaşırsa mı bilemedi; Julia: "Şaka yapıyorsun ama böyle bir konuda şaka yapmak umurumda değil!" dedi.

"Şey," dedi Jenny, tartışmayı yavan bir şekilde sona erdirerek, "onu görmediğimi söylemekten memnunum, bunun için minnettarım, çünkü Fontley'in perili olması hoşuma gitmezdi, ve emin olabilirsiniz ki hizmetçilerin çoğu, köşede bir keşişle karşılaşabileceklerini akıllarına getirselerdi bir gecedan fazla kalmazlardı. "Hepimizin işi bittiyse galeriye çıkalım, olur mu?" diyerek ayağa kalktı.

Adam'a partiye eşlik etmesi için başıyla işaret etti ve yanında duran Rockhill, "Sen de gitmek ister misin?" diye sormasaydı onu takip edecekti. Fontley'in eski eserlerini çok iyi bildiğinden, burayı sıkıcı bulacağından eminim. Lynton'ı saygısızlıklarıyla baş başa bırakalım ve bahçelerde bir tur atalım!

Biraz şaşırmıştı ama tamamen istekliydi. Tonozlu koridordan Büyük Salon'a doğru yürürlerken, ona Beckenhurst'te Oversley'lerle birlikte kalıp kalmadığını sordu.

'Hayır, ama yakınlarda,' diye cevap verdi. 'Akrabalarımı ziyaret ediyorum - uzak, ama insan ailesinin en sıkıcı üyelerini bile asla görmezden gelmemeli, değil mi? Özellikle de insanın en çok olmak istediği yerde ikamet ediyorlarsa!

Ona hızlıca bir göz attı ve ince dudaklarının, Kilverley'ler gibi masumları tetikte tutan o gülümsemeye kıvrıldığını gördü.

"Aynen öyle!" dedi adam, kadının gözlerindeki soruyu yanıtlarken. "Çok sağduyulusunuz, Leydi Lynton ve varsayımınızda tamamen haklısınız.

"Bunu bilmiyorum," diye açık açık cevap verdi. "Çok açık konuşursam beni bağışlayın lordum, ama bana sanki Bayan Oversley'nin peşinden sürükleniyormuşsunuz gibi geliyor!

"Evet, hem *benim* yaşımda!" diye mırıldandı. "En yüksek otoriteden öğrendiğime göre, genellikle bir centilmenlik krizine girdiğime inanılırmış - korkarım bunamışım.

"Bu saçmalık, ama kimsenin bunu bir flörtten öte bir şey olarak görmemesi de şaşırtıcı değil, çünkü aranızda yirmi yıl olmalı, lordum!

"Oldukça fazla," diye alaycı bir ifadeyle itiraf etti ve onu bahçeye çıkardı. "Ama sizi temin ederim ki bunak değilim, hanımefendi!

'Hayır, ama ben kendi adıma bunu hiç düşünmemiştim.

Benim!"

"Hayır mı? Beni hayal kırıklığına uğrattın!"

"Neden yapmam gerektiğini bilmiyorum," diye savunmacı bir şekilde cevap verdi.

'Hayır, hayır, benimle tartışmayın! Birbirimizi çok iyi anladığımıza inanıyorum. Bayan Oversley'in evlendiğini görmekten doğal olarak memnun olursunuz; bu konuda size yardımcı olmaya niyetliyim!"

Gül bahçesinin girişinde durdu ve kaşlarını çatarak ona baktı. "Neden bana böyle söylüyorsun?" sordu.

'Biliyor musunuz, sizden hoşlandım, Leydi Lynton,' cevap verdi. 'İlk karşılaşmamızda hem saygımı hem de minnettarlığımı kazandınız. Garip, hatta neredeyse *felaket* denebilecek bir durum, o zamanki hayranlık uyandıran aklınızla ve daha sonra da kurnaz olduğu kadar yüce gönüllü davranışınızla önemsiz hale geldi.

"Ah, keman!" dedi kabaca, yüzü kızardı ve gül bahçesine doğru yürümeye başladı.

Güldü ve onu takip etti. 'Nasıl isterseniz! Ama minnettar olmama ve borçlarımı ödememe izin vermelisiniz, eğer isterseniz! Sizi ziyarete gelen kişiyi görünce biraz dehşete düştünüz, değil mi? Bu sefere katıldığım için beni kesinlikle sığır zekalı sandınız sanırım. Ama ben hiç de öyle değilim. Ne sizin ne de benim, sevdiklerimizin buluşmalarını memnuniyetle karşılamamız konusunda korkacak bir şeyimiz olmadığından oldukça eminim hanımefendi.

"Sen çok tuhaf bir yaratıksın!" diye haykırdı. 'Onun Lynton'ı sevdiğini bile bile nasıl Julia'yla evlenmek istersin? Bunu biliyorsun, değil mi?

'Ama tabii ki! Onun en sempatik sırdaşı oldum - hem de içtenlikle. İnsan kendi ilk aşkını hatırlar - küçük bir acıyla ve sonsuz bir minnettarlıkla! Julia'nın nostaljik anılarını ona çok görmeyeceğim ya da dokunaklı küçük romantizminin bir peri masalından daha gerçek olmadığını söyleyecek kadar iğrençleşmeyeceğim. Bunları sık sık dile getirmez: sadece onu heyecanlandıracak bir şey olduğunda! Ve sonra, zavallı sevgilim, Lynton'ın hayalindeki Beyaz Atlı Prens'e gerçekten çok az benzediğini acı bir şekilde keşfettiğini tamamen unutacak - biraz mide bulandırıcı bulduğum bir yaratım - ama lütfen ona bunu söylediğimi söyleme!"

Gülümsedi ama sabırsızlıkla: 'Ah, Julia Lynton hakkında hiçbir şey bilmiyor! Onu anlamıyorum, hiç ! Eminim anlayacağını umuyorum, ama her zaman

Bana öyle geliyor ki, Lynton için olduğu kadar, bir çukurda ölü bulduğu bir serçe için de kolayca kalbini kırabilecek biri. Yakında *iyileGeceğinden* Güphem yok, çünkü Adam'a aÇık olmak için kendini kandırdığını düĞünüyorum, tıpkı sık sık yüksek ateGe yakalanmak için kendini kandırdığını gördüğüm gibi! Durdu, dudaklarını birbirine kenetledi ve kısa bir aradan sonra konuyu deĞiştirdi.

Onu geri getirmek için hiçbir girişimde ama çeşitli bahçeler arasında yaptıkları gezinti onları tekrar eve getirene kadar onunla bir dizi boş konu hakkında eğlenceli bir şekilde konuştu. Sesler onları şapelin kalıntılarına götürdü ve orada grubun geri kalanını buldular. Julia yıkılmış bir duvar parçasının üzerine oturmuş, tenini güneşten korumak için anlamsız şemsiyesini yana yatırmış, bakışları melankolik bir merakla birkaç adım ötede duran ve Bay Kilverley ile konuşan Adam'a sabitlenmişti. Bayan Kilverley harabeler arasında dolaşüyor ve ara sıra bir köpek dişi parçası ya da likenli bir mezar keşfettiğinde takdir edici yorumlar yapıyordu. Bay Kilverley şaşırtıcı derecede konuşkan görünüyordu ve Jenny ile Rockhill'in kulak misafiri olduğu, *dönümde on petek iyileştirilmiş rotasyon* gibi ifadeler, Bay Kilverley'in bilgisinin atlar ve tazılarla sınırlı olmadığını onlara bildirdi: hevesli bir tarımcıydı.

"Ah, zavallı !" diye haykırdı Rockhill, nefesinin altında. 'Kendi, Leydi Lynton, taştan bir kalpten merhamet çıkarmanın bir resim olduğunu!

Julia yaklaşan ayak seslerini duyunca başını çevirdi ve gülümsedi. Gülümsemesi her zaman çok güzeldi, ama şu anda gerçek bir zevk ve rahatlama hissinden daha fazlasını barındırıyordu. Kendisine doğru gelen Rockhill'in yüzüne yumuşak gözlerini dikti ve elini uzattığında kendi ellerinden birini ona uzattı ve ayağa kalkarak onu biraz ileriye götürmesine izin verdi. Harabelerin etrafında yavaşça yürürlerken, Julia'nın eli Rockhill'in kolundaydı, iç çekti ve şöyle dedi: 'Çok güzel, değil mi? Bu ufalanan taşların yol açtığı yansımalar! Bir keresinde ay ışığında görmüştüm - öylesine durgun, öylesine gizemli, sessizlik içinde geçmişe dalmış! Bu harabelere bakıp da sadece saklambaç oynamak için iyi bir zemin olduğunu düşünmek nasıl mümkün olabilir?

Gözleri eğlenerek parladı ama uygun bir şekilde cevap verdi. Üzüntülü bir duraksamadan sonra şöyle dedi: 'Charlie onlar hakkında böyle diyor, ama Adam'ı duymak aklıma gelmedi...' Cümlesini bitirmedi, ama tekrar içini çekti ve onun yerine şöyle dedi: 'Sanırım Jenny ile evli olduğum için - O çok yavan! Çok nazik ve

Elbette çok iyi, ama - ah, keşke Adam'ı değiştirmeseydi! Hiç böyle konuşmazdı!"

Lord hazretleri nazik bir tavırla, "Belki de genç Kilverley'i rahatlatmaya çalışıyordu," dedi.

'Evet, belki de - Ama Orlando Deveril'e *kıkırdaklı* demek - !

"Bu," diye onayladı Lord Hazretleri, "kesinlikle çok , ama Lynton'un bir asker olduğunu ve *bize* en yüksek derecede asil görünen davranışları daha farklı gözlerle değerlendirebileceğini unutmamak gerekir.

O bunu sindirirken yavaş yavaş yürüdüler. "Rockhill!" dedi aniden. "*Coomb* nedir?

"*Sanırım*," dedi ihtiyatla, "bu bir tür önlem - ama lütfen bana *ne* tür olduğunu sormayın, çünkü en ufak bir tahminim bile yok!

'Sanırım bunun buğdayla bir ilgisi var,' dedi.

"Eğer haklıysanız buna hiç şaşırمامalıyım: sanki buğdayla bir ilgisi varmış gibi geliyor.

Bunun üzerine yüzüne baktı, gözlerinden kahkahalar fişkırıyordu. 'Ah, Rockhill, çok saçmalıyorsun - ve beni çok rahatlatıyorsun! Sanırım biliyorsun: senin de çiftliklerin var, değil mi?

"Birkaç tane olduğunu sanıyorum, ama itiraf etmekten utanıyorum ki onların yönetimiyle hiç ilgilenmedim.

"Senin de babam gibi bir menajerin var - gerçi babam biraz endişeli. Adam gibi değil! Orakçılara yardım ediyor! Bunu yapmak zorunda mı? Bu çok korkunç! Jenny'yle evlendiğinde büyük bir serveti olacağını sanmıştım.

Onun yüzündeki sıkıntıya gülümsedi. 'Ama hiç de korkunç değil, küçük çiçeğim! Leydi Lynton'ın bunun *onun zevk anlayışı* olduğunu söylediğini duymadın mı? Bundan hiç kuşum yok: Bu onun kanında var. Onu tarlalara götüren zorunluluk değil, tercihidir. Norfolk'lu Coke da aynı şeyi yapıyor ve bildiğim kadarıyla bir düzine daha var. Bahse girerim ki Lynton daha yaşlanmadan soylu çiftçiler arasına katılmış olacak -Russell'ler, Keppel'ler, Rockingham'lar, Egremont'lar- oh, dehşete düşmeyin! Bu çok övgüye değer bir şey, üstelik o kadar moda oldu ki, bunun sıkıcı olduğunu düşünen bizler çok geçmeden kendimizi modası geçmiş bulacağız.

"Bunun sıkıcı bir şey olduğunu düşünmüyorum," dedi Julia. "Beckenhurst'teki çiftliğimizi seviyorum ve sık sık kuzular, buzağılar ve domuz yavrularıyla bir çiftçi karısı olmak istediğimi düşünmüşümdür - babam bir keresinde bana evcil hayvan olarak bir kuzu vermişti ve

en sevgili yaratıktı! - Ama ekin gibi sıkıcı şeyler değil, belki saman hariç.

'Küçük bir Trianon'unuz olacak,' diye söz verdi.

"Oh -! Hayır, hayır, dua et böyle konuşma! söylemiştin! Ayrıca, bunun saçma olduğunu biliyorum: gübre, ekinler, salıncaklar ve şalgamlar gibi korkunç şeyler olmadan bir çiftlik olamaz! Oh, Rockhill, bu kadar kolay unutamam - düşüncelerimi, duygularımı başka bir yöne çevir!

"Ama ben sadece seni sevmeme izin verilmesi için yalvardım, çiçeğim.

'Ne kadar *iyisin*! Hayır, hayır, bu benim için çok kötü bir davranış olur: Gördüğünüz gibi size verecek hiçbir şeyim kalmadı.

'Tam tersine! Bana verecek güzelliğiniz var. Evimin bir hanımefendiye, kızlarımın da nazik bir anneye ihtiyacı var. Korkarım,' dedi Lord Hazretleri derin bir keder tonuyla, 'büyükannelerinin sorumluluğunda mutlu değiller. Mükemmel bir kadın ama belki de biraz fazla katı.

"Ah, zavallı küçük *canlarım*, bana anlattığınızdan beri aklımdan çıkmıyorlar - Ama susun! İşte Jenny bize doğru geliyor!

Marki, kaydettiği ilerlemeden son derece memnun, itaatkâr bir şekilde sustu ve hemen ardından ev sahibiyle konuşmak üzere uzaklaştı. Adam, varlığının her zerresi düşmanlıkla gerilmiş olmasına rağmen yine de ondan hoşlanmıyordu. Rockhill'in pek çok düşmanı vardı, ama kendini memnun etmek için çabaladığında kimse ondan daha çekici olamazdı. Julia'ya çiftçilik konusunda cahil görünebilirdi, ama Adam'a, muazzam gelirleri büyük ölçüde kentsel bölgelerden elde edilen biri için şaşırtıcı miktarda bilgi ifşa etmeyi seçti. Bir süre birlikte bir aÇağı bir yukarı dolaÇtılar ve Mısır Yasaları, kanalizasyon ve ahır beslemesi gibi tarımla ilgili konuları tartıştılar.

Çok geçmeden ziyaretçilerin ayrılma vakti gelmişti. Julia'nın Adam'la özel bir konuşma yapma fırsatı olmamıştı; ancak en sonunda onunla birkaç dakika yalnız kalabildi. O zaman şöyle dedi: "Keşke gelmeseydim mi diyorsun? Beni gördüğüne sevinmedin, değil mi?

'Seni gördüğüme sevinmeden edemiyorum. Ama keşke gelmeseydin dediğim de doğru. Neden geldin Julia? *Burada*, bir zamanlar düşünmüş olduğum yerde -' Kendini kontrol etti. "Bunu acı verici bulmaktan başka bir şey yapamayacağımı bilmelisin!

"Ben de," dedi kederle. "O

zaman neden?

'Seni görmek, seninle konuşmak istedim. Çok sıkıntılıyım. Mart ayındaki o korkunç günden beri kendimi kaybetmiş durumdayım. Hiç labirente girdin mi? Her denemenize rağmen çıkış yolunu bulamazsınız; ve korkarsınız, sizi kurtarması için birine bağırarak istersiniz, ama bunu yapmazsınız, çünkü bu aptalca olur ve' - dudaklarına kasvetli bir gülümseme dokundu - 'çünkü artık büyük bir kız olmaya başladınız, Bayan Julia, ve sadece bebekler ağlar!

Sana yardım edemem!" dedi sarsılmış bir sesle. 'Aşkım, aşkım, böyle şeyler söyleme! Buraya gelme! Karşılaşmamamız daha iyi olurdu, ama madem karşılaşmak zorundayız, bu sadece Londra'da, aynı partide bulunduğumuz zaman olsun! Şimdi olduğu gibi birlikte olmak, hayır, hayır, olmaz! İnan bana Julia, mümkün olduğunca seyrek görüşürsek ikimiz için de daha kolay olur! *Bu* ikimiz için de işkence!'

"Bence buna gerek yok. Bize bir şey bırakılamaz mı? Eğer senin ya da Jenny'nin sevgisi söz konusu olsaydı, bu başka bir mesele olurdu, ama sizinki bir çıkar evliliği! *Sen* Fontley'i kurtarmak için yaptın, *o* da sosyal ilerleme sağlamak için. Jenny seninle benim aramda geçen hiçbir şeyden *incinmez*, Adam. Beni sevdiğini biliyor, bunu hep biliyordu! Aramızdaki her şeyin, hatta arkadaşlığın bile sona ermesini mi talep ediyor? Bu onun yapacağı bir şey değil! İsteddiği şeyi elde etti! Sanki onunla aşk için evlenmişsin gibi, kendini ona adanmış mı talep ediyor?

Cevap vermeden önce bir iki dakika geçti. Sonra yavaşça şöyle dedi: 'Hayır. Jenny benden hiçbir şey istemiyor.

'Ah, yapamayacağını biliyordum! O asla mantıksız değildir! O da gerçekçi biri: sağduyu dolu, belki de fazla hassasiyeti yok - bunu size kendisi de söyleyecektir! - Ama -'

Sözünü kesti. 'Evet, bunu söyleyebilir. Ne kadar doğru bilmiyorum ama incinebileceğini biliyorum. Seni sevdiğimi her zaman bildiğini söylüyorsun. Bilmesi gerektiğini düşündüm ama bunu bana hiç söylemedi ya da bildiğine dair en ufak bir işaret vermedi.

'Neden umursasın ki? Ona çok şey verdin! Dostluğunuzu bana çok göremez! İnsanların ne diyeceğini mi düşünüyorsun? Peki ya evli olsaydım? O zaman durum çok farklı olur!'

Sarsılmış bir kahkaha attı. 'Ah, Julia, benim küçük aptalım! Hayır, ben senin durumunu değil, Jenny'nin durumunu düşünüyordum. Onu bu kadar küçük düşüremezdim. O

Bir keresinde bana açık çek teklif etmişlerdi, ama sözleşmemizi yaparken tarikatımızda genel olandan daha katı bir kalıpta yetiştirilmiş bir kızla evlendiğimi biliyordum.

'Oh, evet, evet! Saygınlık Jenny'nin tanrısıdır, ama sizin tanrınız olmak zorunda mı?

Bir an cevap vermedi ve sonra nazikçe şöyle dedi: 'Jenny'ye çok şey borçluyum, biliyorsun. Her zaman beni memnun etmek için çalışıyor, asla kendini değil. Evliliğimiz ikimiz için de her zaman kolay olmuyor ama o öyle olması için çabalıyor ve daha cömert davranıyor. Ona çok şey verdim! Bunu söylememen gerektiğini biliyorsun, canım! Ona bir unvandan başka verecek bir şeyim yoktu - ve bazen onun buna senden daha fazla değer verip vermediğini merak ediyorum.

'Tabii ki öyle! Onu suçlamıyorum: Bulunduğu konum itibarıyla bu kadar yüksekte olmanın onun için ne anlama geldiğini biliyorum! *Siz* bunun değersiz bir şey olduğunu düşünebilirsiniz, ama o nasıl düşünebilir? *Her zaman sahip olduğun şeyi küçümsemek kolay!* Bir keresinde bunu bana söylemişti. Anlamamıştım - çok üzgündüm! - Ama sonra anladım. 'Mevki uğruna evlenen ilk kişi olmadığını ve son kişi de olmayacağını' söyledi.

"Öyle mi? Ama pozisyon, seni hala sevdiğim görüldüğü için tonlarca insan tarafından acınmanın ya da alay edilmenin aşılanmasını telafi edemezdi, Julia.

"Oh, hayır, hayır! Ama insanlar yapmaz! Ashcott'ları düşünün! Herkes Ashcott'un Bayan Porth'un *arkadaşından* daha fazlası olduğunu biliyor, ama kimse -'

"Leydi Ashcott'un teselli bulduğu da söyleniyor," diye araya girdi. 'Ama ben onu ihmal etseydim Jenny ne yapardı? O bizim çevremizde doğmadı; Leydi Ashcott'un sahip olduğu gibi sizin gibi bir sürü arkadaşı ve akrabası yok; ve kendi yolunu çizemeyecek kadar utangaç. Tek taraflı bir pazarlık yaptık: veren o, alan ben - ama en azından ona sadakat gösterebilirim!

Bir hıçkırıkla nefesini tuttu. "Onu incitmek istememiştım - ya da istememiştım! Ama biz çok yakın arkadaştık, Adam! Eskiden gibi hiç buluşup konuşmayacak mıyız? Jenny bize böyle küçük bir rahatlık kırıntısını çok görmezdi!

"Bu rahatlatıcı olmaz, Julia. Aşkım, anlayamıyor musun?" "Seni çok özledim," dedi üzüntüyle. "*Biraz* rahatlatmaz mıydı?

Adam sadece başını sallayabildi. Kadın arkasını döndü ve şöyle dedi: 'Birbirimizden tamamen uzaklaşmış olmamız gerektiğini bilmiyordum. Sanırım çok aptal olmalıyım.

On sekiz

Adam'ın şansına, malikânede başlatabildiği iyileştirmeler onu, boş olduğunu bildiği düşüncelerle kaybedecek fazla zaman bırakmayacak kadar meşgul ediyordu. Julia'nın ziyaretine kızamadı, çünkü kalbi hâlâ onu özliyordu; ama onu karısı olarak yerleştirmeyi umduğu evde görmek, bastırılmış tüm duygularını harekete geçirdi.

Ziyaretçiler gittikten sonra kendini toparladı ve Jenny'ye baktı. Ama o sadece şöyle dedi: 'İnsanın arkadaşlarını görmesi elbette hoş bir şey, ama her zaman meşgulken gelmeyi seçmeleri harika! Öğleden sonrayı natürmortta geçirmek isterdim, ama artık bunun için çok geç, senin de hasat işine dönmen için çok geç.

İkisi de ziyaretten bir daha bahsetmedi. Sonraki günler görevlerini, küçük başarılarını ve can sıkıcı başarısızlıklarını getirdi. Jenny'ye at arabası evlerinden birinde bulduğu sandalyeli arabayı sürmeyi öğretmek bile olsa, her zaman yapılacak bir şey vardı; ve aktif bir iş teklif edilmediğinde, gelecek planları düşünülecek ve yollar ve araçlar hesaplanacaktı; böylece Bay Chawleigh Fontley'e geldiğinde, Eylül ayının ortalarında, Adam umutlarının yıkılması ya da kayıp aşkının mutsuzluğu hakkında düşünmek için fazla boş vakti olmayacak kadar çok emlak işine dalmıştı.

Bay Chawleigh altın rengi bir öğleden sonra, beklenenden iki saat önce geldi. Ne Jenny ne de Adam evdeydi: bu durum onu, leydimin ebeveyninin büyüklüğü ve tarzı karşısında dengesini kaybeden Dunster'ı rahatsız ettiğinden çok daha az rahatsız etti. İlk şoku atlatmaya fırsat bulamadan kendini bir ananası tutarken buldu; Bay Chawleigh ananası yemek odasında aşçının ulaşamayacağı bir tabağa koymasını tavsiye ederek uzattı. "Çünkü börek ya da haline gelmesini ! Sonra da elinde acele bir çantayla şezlongdan inmekte olan uşağını uyarmak için döndü. "Acele edin, hemen!" emretti. Çantayı yakaladı ve onu da Dunster'ın sinirli eline tutuşturdu. 'Şimdi, bunu aşçıya götürebilirsin, ne kadar çabuk olursa o kadar iyi! Bu bir kaplumbağa ve ona eti kızartması gerektiğini söyleyebilirsin.

bıçak kemiğinden - ve buna dikkat edin! - önce birkaç dakika haşlanacak, sonra domuz şişine konacak ve kızartma şişine bağlamadan önce yumurta ve ekmek kırıntılarıyla fırçalanacak!

Fontley'in konuklarından hiçbiri daha önce Dunster'a acele bir torba içinde bir kaplumbağa vermemişti ve uşaklardan biri kaplumbağayı kibarca elinden alıncaya kadar şaşkın şaşkın durdu, sonra kendini toparlayarak: "Evet, efendim!" dedi.

Bay Chawleigh, 'Ve ciğerden bir soutie yapabilir,' diye ekledi. 'Yani gemisi gitti, öyle mi? Neyse, önemli değil: O dönene kadar etrafta bir tur atacağım.

Dunster kendini toparlayarak şöyle dedi: 'Eğer Yeşil Salon'a geçmekten memnun olursanız, efendim, hemen hanımefendiye bir mesaj ileteceğim. Yolculuğunuzdan sonra bir şeyler içmek isteyeceğinize şüphe yok, efendim.

Bay Chawleigh nazikçe, 'Lord hazretlerinin mahzeninde varsa bir kadeh Madeira'ya hayır demem,' diye cevap verdi. 'Ama gemisine mesaj göndermenin bir anlamı yok: yakında eve dönecek! Sen şu iş arkadaşımı misafir odasına götür de ben etrafa bakınırken o da eşyalarımı yerleştirsin. Büyük Salon'a bir göz attı ve ekledi: 'Sanırım burası evin antika kısmı ve çok da güzel, diyebilirim, gerçi ben de taş zeminlerden hoşlanmıyorum ve eğer o kocaman şömine ısıdan çok duman çıkarmıyorsa bana Jack Adams diyebilirsiniz! Sonra tekrarlanan Yeşil Salon'a kadar eşlik etme teklifini tersiyle iterek bacaklarını biraz esneteceğini söyledi; böylece Dunster'ın geri çekilmekten başka yapabileceği bir şey kalmamıştı. Madeira'yı alıp salona döndüğünde, Bay Chawleigh'i merdivenleri incelerken buldu. Bay Chawleigh bunun çok güzel bir oyma olduğunu, ama kendi payına kalın bir halı döşemekte hiç vakit kaybetmeyeceğini söyledi. Kendisine uzatılan bardağı alırken, "Hiçbirinizin boynunu kırmamış olmanız şaşırtıcı," dedi. 'Dahası, umarım ben de benimkini kırmam. Teşekkür ederim! Sürahiye bırakmanıza gerek yok: Ben de bir sonraki adam kadar tozumla oynamaya hazırım, ama boğazında kıvılcım olan biri değilim. Ama bu çok hoş bir Madeira ve gitmeden önce bardağımı tekrar doldurabilirsiniz.

Şarabını elden çıkardıktan ve Dunster'ı kovduktan sonra bir tura çıktı. Soruşturma.

Duyguları karışık. Manastırı ilk gördüğünde hayal kırıklığına uğramıştı, çünkü ona buranın büyük bir ev olduğu söylenmişti.

Antik çağdan kalma olduğu konusunda bilgilendirdiği kişiler, onun zihnini buranın tek tip ve görkemli bir tasarıma sahip bir Palladyan konağı olması gerektiği inancından kurtarmayı başaramamıştı. Konumu da onu olumlu yönde etkilememişti. Pencerelelerinden görülebilecek bir manzara yoktu ve çevresindeki araziye de beğenmemişti. Şezlongundan indiğinde evin ettiğinden daha büyük olduğunu fark etmişti ama bir insanın böyle bir bina yığına neden hayranlık duyduğunu merak ediyordu. Zarif bir cephesi yoktu, hatta düzensiz cephesine asalet katacak bir terası bile yoktu. Yıpranmış, sık bir basamak sundurmaya çıkıyordu; büyük meşe kapı ona bir kiliseye giriyormuş gibi hissettirdi

Ancak Büyük Salon onu etkilemişti. Herkesin bir lorda ait olduğunu görebileceği türden bir odaydı. Şöminenin yanında iki zırh takımı vardı; duvarlarda çeşitli eski silahlar diziliydi ve taş baca parçasının ortasına Deveril silahları oyulmuştu.

Bu süslemeleri gözden geçirdikten sonra tonozlu koridorda dolaşmaya başladı; bu koridor, arka arkaya sıralanmış salonları geçerek ikinci bir salona, başka bir merdivene ve kütüphaneye ulaşıyordu. Salonlar hakkında pek iyi şeyler düşünmedi: hiçbirisi geniş değildi ve çoğu lambri kaplıydı, bu da onları karanlık yapıyordu. Kütüphane onu daha çok memnun etmişti. Daha geniş ve daha yüksekti; yeni bir halı serilir ve sandalyelerin yıpranmış derileri yenilenirse oldukça güzel bir daire olabilirdi. K'ang-hsi kâsesinin onurlu bir yer işgal ettiğini görmek onu memnun etmişti. Bir dolapta daha güvenli olurdu ama köşedeki bölmede çok güzel durduğu kesindi: Jenny'yi hizmetçilerin tozunu almaması için uyaracaktı.

Jenny Manastır'a döndüğünde Bay Chawleigh evin büyük bir kısmını keşfetmiş ve buranın çok fazla düzensiz zemini, uygun olmayan pencereleri, garip basamakları ve kullanılamayacak kadar küçük odalarıyla tam bir tavşan yuvası olduğu sonucuna varmıştı. Modern kanadı tercih etti, ama bu bile onu hayal kırıklığına uğrattı, çünkü devlet daireleri yoktu ve mobilyaların çoğu düpedüz perişan olacak kadar eski modaydı.

Jenny geldiğinde adam arabanın yanında durmuş, bahçeyi tarıyordu. Bu talihsiz bir durumdu, çünkü onu görmemiş olsaydı arabayı ahıra sürecekti ve adam da kızının değersiz bir arabada oturduğunu, dingillerin arasında durgun bir koç olduğunu ve yanında onu koruyacak ya da önemseyecek bir seyis olmadığını görmekten kurtulacaktı. Öyle de oldu, eve doğru sürdü ve seslendi: Baba! Aman Tanrım!

Uzun zamandır mı buradasın? Ve ben sizi karşılamak için burada değilim! Üzgünüm ama bu kadar erken gelebileceğinizi hiç düşünmemiştim! Onu öpmek için eğildi. "Arabayı avluya sürerim ve hemen yanınıza gelirim.

Bay Chawleigh hoşnutsuz bir sesle, "Bunu sizin için yapacak bir seyisiniz olacağını düşünmüştüm," dedi, "yanınıza almanız gerektiği gibi birini almanız bile! Yanında hizmetçin bile olmadan eski püskü bir arabayla kırlarda gezintiye çıkacağın günü göreceğimi hiç düşünmezdim, bu bir gerçek! Dahası, seni görmek istediğim gibi giyinmemişsin: herkes seni bir çiftçinin karısı sanabilir!

"Ben de öyleyim zaten!" diye karşılık verdi. 'Şimdi, kendini telaşa kaptırma, baba! Taşrada kimse güzel giyinmez. Yalnız araba kullanmama gelince, eğer Adam bunda bir sakınca görmüyorsa, eminim senin de görmene gerek yoktur. Ben sadece yeni evlerin nasıl gittiğini görmek için geldim: asla kendi topraklarımızdan ayrılmayacağız, sana söz veriyorum!

"Aşağı in ve uşaklardan birine arabayı ahıra götürmesini söyle!" diye emretti ebeveyni.

Babasının ciddi bir şekilde sinirlendiğini anlayan kız, ona itaat etmenin akıllıca olacağını düşündü. Sonra elini onun koluna soktu ve şöyle dedi: 'Kızma baba! Sonunda burada olman ne kadar güzel! Fontley'i sevdin mi? Evi hiç gezdin mi?

'Beklediğim gibi değil,' cevap verdi. 'Daha yakışıklı olacağını düşündüğümü söylemek zorundayım. Lord Oversley'nin onu bana şişirme şeklinden - şey, bana gerçekte olduğundan çok farklı bir fikir verdi!

Birkaç küçük odanın tek bir oda haline getirilmesi, Büyük Merdiven'in halılarla kaplanması, odaların çoğunun yeniden döşenmesi ve pek çok modern eşyanın yerleştirilmesi gibi çeşitli planlar önerdiğinde yüreği ağzına geldi: "Baba! Eğer Adam'a böyle şeyler söylersen seni asla affetmem!

"Ne güzel konuşuyorsun!" diye mırıldandı.

'Evet, ama anlamıyorsun! Adam Fontley'e o kadar tutkuyla bağlı ki! Sanki kutsal bir şeymiş gibi! Tüm Deveril'ler öyle!

Öyle demiyorsun! Zevkler ve renkler tartışılmaz ve lord hazretlerinin ayağına basmak istemediğimden eminim - gerçi bu kadar gurur duyuyorsa, daha güncel hale getirilmesini düşünmüştüm!

Güncel olması gerekmiyor, baba: tarihi!

Bay Chawleigh büyük bir ciddiyetle, "Tarihin yeri çok iyi," dedi, "ama bir insanın evinde tarihle ne işi olur anlamıyorum. Rahatmış gibi davranamazsınız! İş bahçenizde yıkık bir şapel ve birkaç küflü mezar bulundurmaya gelince, bu insanın sinirlerini bozmaya yeter de artar bile! Lord hazretlerinin yerinde olsaydım, bu kiliseden kurtulur ve yerine birkaç güzel miras evi kurardım: bunun bir anlamı olurdu!

Bu durum ziyaretin başarısı için pek umut vaat etmiyordu; aslında hiç de başarılı değildi, ama bunun suçlusu ne Bay Chawleigh'nin evle ilgili uyarıları ne de evin iyileştirilmesi için yaptığı önerilerdi. Jenny'yi rahatlatmak için Adam bunları iyi karşıladı. Bay Chawleigh'in planlarının hiçbirini uygulamaya koyacak gücü yoktu, bu yüzden Adam onları eğlenerek dinleyebildi. Bu planlar arasında birkaç yay ve bölmenin atılması, bahçelerin daha iyi düzenlenmesi için bir peyzaj bahçıvanının istihdam edilmesi ve parka bir geyik sürüsünün getirilmesi vardı. Bay Chawleigh geyiklerin Fontley'i daha da güzelleştireceğini savundu ama Adam şöyle dedi: "Eğer bana bir sürü hediye etmek istiyorsanız, efendim, bu bir kısa boynuz sürüsü olsun!

Ama Bay Chawleigh'in sığırlarla hiçbir ilgisi yoktu. Adam'a kafasında bir arı olduğunu söyledi, bu da Jenny'nin haykırmasına neden oldu: 'İşte bu *benim* istediğim bir şey! Wicken'la konuştum - o bizim baş bahçıvanımız, baba! - ve burada tam da ihtiyacımız olan şeyin birkaç kovan olduğu konusunda hemfikiriz. Ve ben kendi adıma büyük bir peyzaj bahçıvanının gelip hepimizi üzmesini istemiyorum! Tam da budak bahçesini yeniden düzene sokmaya başlamışken ve daha sonra dikmek üzere daha fazla gül ağacı sipariş etmişken! Hayır, teşekkür ederim!'

"Ay!" dedi Bay Chawleigh. 'Bahçe uğraşmak için yeni bir şey kızım, ama kısa sürede bıkaacağını garanti ederim! İneklere gelince, lordum, onlarla uğraşmaya hiç yok, benden de yok! Çiftçiliği bu iş için yetiştirilmiş olanlara bırakın, size tavsiyem budur!

Adam'ın tarımsal faaliyetlerine karşı duyduğu hoşnutsuzluk derindi ama ziyaretini felakete dönüştüren şey bu değildi. Jenny'nin iyi görünmediğini fark etmesi bir günden fazla sürmedi; ve bunu Fontley'nin durumuyla ilişkilendirmeye o kadar meyilliydi ki Jenny ona gerçeği söyledi.

Sonuç mutsuzdu. İlk sevincini hemen öfke izledi; çünkü bebeğin ne zaman doğacağını sorduğunda ve Mart ayında olacağını öğrendiğinde, kafasında hızlı bir hesap yaptı ve kuşkuyla sordu: "Üç aydır umut vaat ediyorsun ve bana hiç haber vermedin, öyle mi?

Ne o ne de Martha Pinhoe onu yatıştırırmayı başaramadı; öfkesini ve kırılganlığını yatıştıran Adam oldu. Dedi ki: 'Evet, kızmakta haklısınız efendim. Size söylenmesi için ısrar etmeliydim - ve anneme de.

"Oh!" diye homurdandı Bay Chawleigh. 'Yani o da mı bilmiyor?

'Martha ve buradaki doktorumuz dışında kimse bilmiyor. Hasta olduğunu görmeseydim ve bana söylemesi için onu zorlamasaydım bileceğimi sanmıyorum.

"Söylemiyorsunuz!" diye soluk soluğa kaldı Bay Chawleigh. 'Ona ne oldu böyle? Arka kapıdan gelmiyor! Jenny'min böyle hanım hanımcık davranacağını hiç bilmezdim!

Adam buna gülümsedi ama cevap verdi: 'Sanırım sana ya da bana söylemekteki isteksizliği kısmen yaygara dediği şeyden hoşlanmamasından kaynaklanıyordu. Kısmen de hissedeceğinizi tahmin ettiği endişeden sizi korumak için. Size çok bağlı, biliyorsunuz efendim.

Bu diplomasinin etkisi yok değildi. Bay Chawleigh, güçlü çenesini sıkarak birkaç dakika düşündü. "Bana bağlı olduğunu göstermek için iyi bir yol!" dedi sonunda, çok kolay kazanılmamaya kararlıydı. "Öz babası ve bunu en son duyan kişi! Bir iki dakika daha söylenmeye devam etti, ama birden şöyle dedi: 'Endişeleneceğimi düşündü, değil mi? Bahşışını kaçırmadı! Hayatınızı ortaya koyabilirsiniz, ben endişeliyim, lordum!

'Umarım endişelenmenize gerek yoktur efendim. Doktorumuz bana hiçbir endişe duymamam gerektiğini söyledi.

"Peki o kim?" dedi Bay Chawleigh sert bir sesle. 'Jenny'me taşralı bir testere kemiği baktırmayacağım! Croft onun için doğru adam ve Croft'a sahip olacak, ne dersiniz deyin!

Adam biraz soğuk bir tavırla, "Şu anda benden avantajlı olan sensin," dedi. "Croft kim acaba?

'O bir accoucheur - ağaçların tepesi! Onu Bayan Chawleigh'e götürebilseydim, o zaman da şimdiki gibiydi, bugün benimle birlikte olabilirdi - ay, benim de bir oğlum olabilirdi!

'Ama Jenny'nin karşı çıktığı şey de tam olarak bu - böyle birinin çağrılması *ve onu çıldırtması*! Endişelenmek için herhangi bir neden bilseydim durum farklı olurdu ve tereddüt etmezdim -'

"Senin ne bildiğin değil, benim ne bildiğim !" diye araya girdi Bay Chawleigh. 'Ve eğer benim Jenny'm söz konusu olduğunda bana efendilik taslayabileceğini düşünüyorsan

soru -' Durdu, güçlü bir çabayla kendini kontrol etti.

Adam, bu patlamanın endişeden kaynaklandığını fark ederek sessizce, 'Hayır, öyle düşünmüyorum,' demeden önce bir anlık bir duraksama oldu. Eğer böyle düşündüyseniz kendimi çok kötü ifade etmiş olmalıyım -'

"Hayır, öyle demek istemedim!" dedi Bay Chawleigh kabaca. 'Bir Dük olsaydım bana daha nazik davranamazdınız ve bunu çok iyi biliyorum! Mesele şu ki, bu beni düzenli olarak gevezeliğe itti - ne bildiğimi biliyorum! Şimdi, şuraya bak, delikanlı! Annesine çok benziyor, Jenny'm! Bayan C. üç kez düşük yaptı - ve Tanrı bilir Jenny nasıl oldu da sapasağlam doğdu! - Bayan C.'nin istediği bir erkek çocuktu - ben de istedim, gerçi pişman oldum! Sonunda tam zamanlı çalışmaya başladı ve bir oğlu oldu, ama ölü doğdu ve Bayan C. benden alındı, size söylediğim gibi. Yaygara koparılmasını istemedi ve olan oldu! Ne siz ne de o ne derse desin, Jenny'min başına böyle bir şey gelmesine izin vermeyeceğim!

"Pekâlâ," dedi Adam. 'Ne yapmamı istiyorsunuz? Onu Londra'ya geri götürmemi mi? Elbette götüreceğim - ama Fontley'e geldiğimizden beri sağlığı daha iyi ve burada kalmak istiyor.

"Ay!" dedi Bay Chawleigh bir kakhaha atarak. 'Çünkü *sizin* isteğinizin bu olduğunu biliyor, lordum! Ama beni kandıramaz! Benim Jenny'm aylarca taşrada tıklıp kalmak mı istiyor? Bu yüksek bir ses! Ölene kadar moped, işte böyle olurdu!'

"Öyle mi? Adam yavaşça söyledi. 'Ben de öyle düşünmüştüm, ama o motosikletli değil, biliyorsun.

"Buraya geleli bir aydan fazla olmadı!" diye karşılık verdi Bay Chawleigh acımasızca. 'Üstelik kışın nasıl olacağını da bilmiyor! Ben taşralı değilim, ama sakın bana burada etrafınızın suyla çevrili olmadığını söylemeyin, çünkü size inanmam!

"En azından Fontley'nin sel felaketinden hiç etkilenmediğini söylediğimde bana inanabilirsiniz!" dedi Adam, sinirlenerek.

'Evet, öyle olabilir, ama bana hiç suların yolun üzerine çıktığını ve kendinizi bir adada bulduğunuzu söylemeyeceksiniz!

'Eğer böyle bir olasılık olsaydı, Jenny'yi bu olaydan çok önce kasabaya getirirdim, sana söz veriyorum. Bir sürü uyarımız olmalı.

"Ve sanırım bir gece boyunca tüm yolları kapatacak kadar yoğun bir kar yağışı olacağı konusunda bolca uyarınız olacak?" dedi Mr.

Chawleigh, ağır bir alaycılıkla. 'Ya geçen yılki gibi bir kış geçirirsek, Thames nehri bile o kadar donarsa, üzerinde bir panayır düzenlenirse ve bütün ülke kar altında kalırsa? Jenny'nin aniden hastalanması ne güzel olurdu! Bırakın tavşan yakalayıcıyı, tavşan yakalayıcıyı bile buraya getiremezsiniz -' Şaşkınlıkla sözünü kesti ve kendini düzeltti. "Ay hemşiresi demeliydim! Evet, gülebilirsiniz lordum ama bu gülünecek bir şey değil!

'Hayır, elbette olmaz. Ama bu endişeler annemi hiç rahatsız etmedi, efendim! Beş çocuğundan dördümüz Fontley'de doğduk - kız kardeşlerimden biri Kasım ayında, ben de Ocak ayında.

'Bunun söyleyecek hiçbir şeyi yok. Onun gemisine saygısızlık etmek istemem ama o zayıflardan biri ve benim inancıma göre bu işi benim Jenny'm gibi dolambaçlı yollardan daha kolay hallediyorlar.

Adam bir an sessiz kaldı; sonra şöyle dedi: 'Pekala efendim. Siz nasıl uygun görürseniz öyle olsun. Ama korkarım bundan hoşlanmayacak.

Çok geçmeden bunun yetersiz bir ifade olduğu anlaşıldı. Jenny'ye Londra'ya döneceği ve orada, modaya uygun bir doğum uzmanının himayesinde çocuğunun doğumunu bekleyeceği haberi verildiğinde, Adam'ı oldukça ürküten ve ona zorla babasını hatırlatan büyük bir öfkeye kapıldı. O değerli adam da şaşırılmıştı. Onun böyle bir tutkuya kapıldığını hiç görmediğini söyledi ve ona bu kadar sert davranmamasını tavsiye etti. Kadın ona döndü. "Nasıl olacağını biliyordum!" dedi. 'Ah, sana damızlık olduğumu söylediğim anda nasıl olacağını biliyordum! Keşke bunu yapmasaydım! Keşke Fontley'e hiç gelmeseydin! Londra'ya gitmeyeceğim! Dr Croft'u görmeyeceğim! Gitmeyeceğim.

"Benimle böyle konuşabileceğini sanma, kızım!" diye sözünü kesti Bay Chawleigh uğursuzca. "Sana söyleneni yapacaksın!

"Oh, hayır, yapmayacağım!" diye parladı. 'Bana söylediğin gibi değil, baba! Senin karışmaya - her şeyi mahvetmeye - hakkın yok.

Jenny.

Adam sesini yükseltmemişti ama bu onu kontrol etti. Kızın kısılan gözleri hızla Adam'ın yüzüne dikildi, bakıyordu ama tutuktu. Adam ona doğru gitti ve ellerini tutarak sıkıca kavradı ve hafif bir gülümsemeyle şöyle dedi "Çizginin biraz ötesinde Jenny. Zili benim için çal, baban için değil!

Gözyaşlarına boğuldu.

"Jenny!" diye bağırdı Bay Chawleigh, dehşetle. 'Şimdi, teslim ol, aşkım, teslim !

Telefon yok -' Damadının gözleriyle karşılaşınca durdu. Verdikleri mesaj çok açıktı; başını kapıya doğru hafifçe sallaması da öyle. Bay Chawleigh otoriteye boyun eğmeyeli uzun yıllar olmuştu ve kendini odanın dışında bulduğunda bu boyun eğişini nasıl açıklayacağını bilemiyordu.

"Adam! Jenny onun ellerini sıkıca kavrayarak konuştu. 'Babama aldırma! Ben çok iyiyim! Sana söz veriyorum iyiyim! Fontley'den ayrılmak istemiyorum! Çok meşgul olacağım - ve biliyorsun atış partilerimiz olacak - ve av! Bunu dört gözle beklediğini *söylemiştin!* Adam -'

', eğer seni rahatsız eden buysa, buna hiç gerek yok! Arada sırada bana izin vereceğini umuyorum! Keşke kış boyunca burada kalabilseydik, ama baban bunu duymak istemiyor ve - Jenny, düşün! *Senin* iyiliğini ilgilendiren bir konuda ona nasıl karşı çıkabilirim?

Ellerini çekti ve titreyen bir sesle şöyle dedi: 'Ona karşı gelmek istemiyorsunuz. Burada olmamı istemiyorsun. Hiç ki! Fontley'nin mahvolduğunu görmeyi, bana bunun bir parçası olarak izin vermeye tercih ederdin! Oğlunu burada görmekten bile hoşlanmayacaksın, çünkü o benim de oğlum olacak!

Jenny!

Boğuk bir hıçkırık tutturdu ve kapıyı arkasından çarparak odadan dışarı fırladı.

Birkaç dakika boyunca öfke içindeydi. Birlikte o kadar rahat bir yaşam sürüyorlardı ki, onu Fontley'de istemediği zamanları neredeyse unutmuştu. Patlaması ona haksız, son sözleri ise affedilmez görünüyordu. Kalbi ona karşı sertleşti. Sonra sağduyusu ona en azından bu sözlerin sadece kontrol edilemez bir öfke içinde olduğu ve söyleyecek daha kötü bir şey düşünemediği için ona fırlatıldığını söyledi.

Biraz sonra bahçeye çıktı. Jenny'yi aramaya gitmesi gerektiğini düşünüyordu ama öfkesi hâlâ için için yanıyordu ve Jenny'nin sözleri çok doğru olduğu için onu rahatlatmak için ne söyleyebileceğini bilmiyordu. Jenny lafla kandırılmayacak kadar keskin biriydi ve şu anki kızgınlık haliyle ona bu kadarını bile sunmakta zorlanacağını biliyordu.

Hafifçe duraklayan adımlarıyla çimenliği geçti ve gül bahçesine girdi. Birkaç dakika sonra Jenny onu burada buldu. Dalgın dalgın solmuş çiçekleri koparıyordu ve porsuk çitinin altında duraksayan Jenny'yi gördüğünde, hiçbir şey söylemeden ona baktı.

Yüzü gözyaşlarıyla şiştiği için nadiren daha az çekici görünüyordu. Kısık sesle şöyle dedi: 'Özür dilerim! Böyle olsun istememiştim! Beni affedin - dua edin!

Kalbi eridi. Hızla ona doğru ilerledi, onun sade ve sıradan olduğunu değil, sadece başının dertte olduğunu düşünüyordu. Hafif, okşayıcı bir ses tonuyla şöyle dedi: 'Sanki bunu bilmiyordum! Ne şirret bir kadınla evlenmişim! Sırf baban ve ben senin sağlığına senden daha çok önem veriyoruz diye bir cadaloz gibi azarlıyorsun!

"Çok kötüydü," diye mırıldandı. 'Beni ne bu hale getirdi bilmiyorum - sanırım içinde bulunduğum durum yüzünden!

Sahi mi?" dedi. 'Bütün suç burada görmekten hiç hoşlanmayacağım bu oğulda! Eğer annesini bir kedi kadar kızdırmak istiyorsa, onu burada ya da başka bir yerde görmekten kesinlikle hoşlanmayacağım!

Başını eğdi ve yalvarırcasına şöyle dedi: "Hayır, hayır! Nasıl böyle kötü bir şey söyleyebildim? Doğru olmadığını biliyorum!

Onun omzunu okşadı. 'Ben de öyle umuyorum! Üstelik Leydi Lynton, *sizi* burada görmekten hoşlanmadığımı düşünüyorsanız, tahmin ettiğimden daha da kaz kafalı olmalısınız - ki bu mümkün değil!

Sarsılarak güldü ama bir anlık tereddütten sonra şöyle dedi: "Londra'ya geri dönmek *istemiyorsunuz*, değil mi?

"Hayır, bilmiyorum. Kış için buraya rahatça yerleştiğimizi düşünmüştüm ve babana şeytana gitmesini önermeye çok yaklaştım. Ama sağlığının iyi olmadığını inkar edemem Jenny, ya da Fontley'nin babanın ya da benim iç huzurumuz için fazla uzak olduğunu. Yaşlı Tilford'dan daha yetenekli bir pratisyene ihtiyacın olabilir. Çok sıkıcı ama aptalca risklere girmeyeceğiz, hayatım.

'Hayır,' dedi boyun eğerek. 'Doğru olduğunu düşündüğün şeyi yapacağım. Ne zaman gitmeliyiz? Henüz değil - gerek var mı?'

'Hayır, oldukça başarılı bir şekilde devam ederseniz değil. Gelecek ay, kış bastırmadan önce. Ve eğer babanın bu en tepedeki doktoru sana izin verirse, seni tekrar geri getireceğim. Bu bir sözdür!'

Daha neşeli görünmeye başlamıştı ama eve dönerlerken elini Adam'ın koluna sokarak hüznü bir şekilde şöyle dedi: 'Onun burada, senin doğduğun yerde doğmasını istedim.

"Ama bildiğimiz kadarıyla Londra'da doğmayı tercih edebilir," diye itiraz etti.

Adam kışkırtıcı bir şekilde. "Ne olsa
öyleydin! "*O mu?*" diye haykırdı Jenny.
"*Hayır!*"

"Bir kız çocuğuna çok düşkünüm," dedi Adam.

Jenny kendi aksanına çok daha yakın bir sesle, "Ben yapmadım!" dedi. 'Bir oğlumuz kadar olmaz! Eğer düşünseydim - Aman Tanrım, babam haklı! Onun korkunç doktoruna danışacağım!

Bir kahkaha attı ve daha sonra Bay Chawleigh endişeyle Jenny'yi mantıklı bir kadın gibi davranmaya ikna edip edemediğini sorduğunda hemen cevap verdi: 'Evet, gerçekten de çok üstün bir anlayışa sahip bir kadın gibi! Bana bir kız çocuğu verebileceğini ima etmem yeterliydi ki, kendisini deneyimli bir evlendirme memurunun ellerine teslim etmenin ne kadar akıllıca olduğunu hemen anlasın!

"Şimdi, Adam - !" diye itiraz etti Jenny.

Bay Chawleigh, "Evet, ama *bu* konuda bir şey yapabileceğini düşünmek hiç de iyi bir düşünce değil," dedi.

"Yüce Tanrım! Ve sen onun ağaçların tepesinde olduğunu söylemiştin!"

Onun sihirbaz olduğunu söylemedim! Evet, bana güldüğünüzü biliyorum, lordum, ama Jenny'nin kafasına böyle aptalca bir fikir sokmak sizin için iyi olmaz. Oh, şimdi de hoplayıp zıplıyorsun, öyle mi kızım? Şey,' dedi Bay Chawleigh, ev sahiplerine hoşgörüyle bakarak, 'ben de her zaman gülmeyi sevmişimdir, o yüzden size de hak veriyorum.

Lynton'ların Ekim sonuna kadar Londra'ya gitme niyetinde olmadıklarını öğrendiğinde hiç de memnun olmadı; ama ne mutlu ki, buzhanede kullanılan makara çarkında meydana gelen bir kaza onu başka bir yöne çevirdi. Mekanizma kokan her şey hemen ilgisini çekti ve kısa kalışının geri kalanını, gerekli onarımı denetleyerek ve tonozun üstündeki geçitte eğimli kapı için daha iyi bir düzenleme tasarlayarak çok hoş bir şekilde geçirdi.

On dokuz

Lynton'lar Ekim sonunda, ağlamaklı bir havada Londra'ya döndüler. İyi bir yüz ifadesi takınıyordu ama Fontley'den ayrıldığına en çok pişman olan Jenny'ydi. Adam işlerini orada, koşullarının elverdiği ölçüde umut verici bir trenle bırakmıştı ve her halükârda Kasım ayında Parlamento yeniden toplandığında bir süreliğine Londra'ya gitmeyi planlıyordu. Arkadaşlarını tekrar görmeyi de dört gözle bekliyordu, çünkü 52. Alay Temmuz sonundan beri İngiltere'de olmasına rağmen, Fontley'i kısa bir izinle ziyaret eden özel arkadaşlarından henüz sadece üçüyle tanışmıştı. Bu ziyaretler Bay Chawleigh'inkilerden çok daha başarılı olmuştu. Fontley'nin konumunu beğenmemek ya da Manastır'ın pek çok uygunsuzluğundan yakınmak şöyle dursun, konuklar buranın hayal edilebilecek en neşeli yer olduğunu söylüyorlardı. Mükemmel bir keklik avının tadını çıkardılar; son derece iyi beslendiler; ve ev sahipleri onlardan güzel şeyler yapmalarını beklemedi. Onların rahatına önem veriyordu ve görünüşe bakılırsa bütün bir akşamı onunla kibarca sohbet etmek yerine Yarımada anılarını paylaşarak geçirmeleri hoşuna gidiyordu. Onun çok iyi bir kadın olduğunu düşünüyorlardı. Yüzbaşı Langton, sevimli bir sırıtişla şöyle diyecek kadar ileri gitti: 'Dev'in satılması büyük bir utanç, Leydi Lynton! Bir asker için ünlü bir eş olabilirdiniz, çünkü sizi hiçbir şey saf dışı bırakamaz! Karargâhına ne kadar geç dönmüş olursa olsun, yemin ederim onu birinci sınıf bir akşam yemeği bekliyor olurdu!

Bay Chawleigh, Lyntonlar geldiğinde onları karşılamak için orada değildi. Grosvenor Sokağı'ndaydı ama günün erken saatlerinde bir araba dolusu çiçek ve meyveyle oraya uğramıştı. Adam, Bay Chawleigh'nin cömertliğinin bu tür küçük simgelerini soğukkanlılıkla kabul edebilirdi ama Bay Chawleigh'nin kendisi için bıraktığı notu dudakları kısılarak okudu. Bay Chawleigh, Dr. Croft'un ertesi gün Lynton House'a uğramasını rica etme görevini üstlenmişti. Adam bu mektubu tek kelime etmeden Jenny'ye uzattı. Jenny o kadar öfkeliydi ki, Adam'ın kızgınlığı azaldı ve ona babasına ev işlerini kendisine bıraktığı için teşekkür edeceğini söyleyeceği yerde, kendini o değerli kişinin işgüzarlığını mazur görürken buldu ve bunun sadece onun iyiliğini düşünmekten kaynaklandığı için fazla kışkırtılmaması gerektiğini söyledi.

Hiç sakinleşmemişti ama şöyle dedi: 'Adam! Dr. Croft'a fikrimi değiştirdiğimi ve onu görmek istemediğimi söylemekten memnuniyet duyacaksın! *Ben* de babama kendi doktorumu seçeceğimi ya da bunu *senin* yapmana izin vereceğimi söyleyeceğim!

'Bu ona bir ders olur,' diye kabul etti. 'Dalaklarımızı da rahatlatır, sanırım. Tek sorun, sakinleştiğimizde kendimizi biraz aptal gibi hissedebilirdik! Ne de olsa kasabaya Croft'a danışmak için gelmiştik, değil mi?

'Evet, ama -'

Aşkı," dedi gülümseyerek, "eğer babanla bir nişana girersem, zeminimi seçmeye dikkat edeceğim! Bu durumdan hiç hoşlanmıyorum - ve Pirus zaferlerinden de hoşlanmıyorum! Babanızın kızgınlığından ve size bakacak daha aşağı bir doktordan başka bir şey kazanamam. Sanırım Croft'u kabul edeceğiz.'

"Oh, çok iyi!" dedi kızgınlıkla. "Ama ondan aşırı derecede hoşlanmayacağıma eminim!

Sonuçta ikisi de Dr. Croft'a ilgi duymadı. Kendini beğenmiş görünecek kadar kendini beğenmiş biriydi ve onun hizmetlerinden yararlanan her hanımın kendini şanslı sayacağı izlenimini vermeyi başarıyordu. Bununla birlikte, muayenehanesinin geniş olduğu biliniyordu; ve tavırları genel olarak hoşagitmeyecek kadar iddialı olsa da, hastalarında güven uyandıran bir otoriteyle konuşuyordu. Jenny'nin sağlık durumunun kötü olduğunu öğrenince şaşırmadı ve bunun nedenini ona söylemekte tereddüt etmedi. Çok kanlıydı ve et oranı çok yüksekti: ona zayıflatıcı bir diyet önerecek ve bir ya da iki kez kanını alacaktı. Bunun onun bünyesine nasıl fayda sağlayacağını açıkladı, Jenny'nin alışkanlıklarına sahip olan ve aşırı yemenin verdiği zararı düzeltmek için çok geç çağrıldığı kadınlarla ilgili birkaç sakinleştirici anekdot anlattı ve bir hafta sonra Jenny'yi tekrar ziyaret edeceğine söz vererek ayrıldı.

Adam'dan daha kolay bir şekilde kabul etti ve şöyle dedi çok şişman olduğunu bildiğini istifa eden bir sesle söyledi. Jenny'nin iştahlı olduğunu bildiği için kuşkuluydu; ve onu çay ve tereyağlı ekmekle öğle yemeği yerken bulduğunda itiraz etti. 'Jenny, bu doğru olamaz! Öğlene kadar hep bir şahin kadar aç oluyorsun!

Başını iki yana salladı. "Artık değilim. Başından beri midem bulanıyordu, yediklerimden hoşlanmıyordum ve bazen onları görmekten bile midem bulanıyordu, ama bu diyeti uygulamaya başladığımdan beri bu konuda daha iyi olduğumu itiraf etmeliyim. Şimdi, canım, sen en iyisini doktorun bilmesine izin ver ve bu konuyu unut!

Adam cehaletinin bilincinde olarak daha fazla konuşmadı; o da annesine çok benzeyeceğinden korkarak iç karartıcı rejimine bağlı kaldı ve Adam'a moralinin bozuk olduğunu belli etmemeye çalıştı.

Bu konuda Dr. Croft'tan çok Londra suçluydu. Hava sıkıcıydı, birçok gün yağmurlu, bazıları da sisliydi. Jenny gri sokaklardan nefret etmeye başlamıştı ve Fontley'e geri dönmeyi dilemeden pencereden dışarı bakamıyordu; ya da şapkasını, kürklü pelerinini ve çocuk eldivenlerini giyip, evden çıkıp kendi bahçesine girebilmeyi özlemeden, hava almak için bu özenli hazırlıklardan hiçbirini yapmadan. Bu özlemlerini Bay Chawleigh'e açmaya çalıştığında, Bay Chawleigh onu mumpish olarak adlandırdığı şeyle suçladı, ama bir insanın nasıl taşraya özlem duyabileceğini anlayamadığı için onun hayalperest olduğunu düşündü ve bunu onun durumuna bağladı. Moralinin bozulmasının başlıca nedeninin can sıkıntısı olduğunu da anlayamıyordu. Fontley'de canının sıkıldığından şikâyet etseydi, bu başka bir mesele olurdu, çünkü görebildiği kadarıyla orada onun için yapacak hiçbir şey yoktu. Londra'da mağazalar, tiyatrolar ve konserler gibi sonsuz eğlenceler vardı. Nazikçe şöyle dedi: 'Huysuzluklara yol vermek istemezsin, aşkım. Ama *Çu* anda aklına tuhaf düğüncelerin gelmesi çok doğal. *Sen* doğmadan önceki zavallı anneni çok iyi hatırlıyorum! Giyinmiş yengeç yemekten başka bir şey yapmazdı, ki bu da onun hiç sevdiği bir yemek değildi, sıradan bir şekilde değil. Eğer ayağımı yere vurmasaydım senin pençeli doğacağına inanıyorum ve bu bir gerçek! Bu anısına güldü, ama şakasının Jenny'den sadece hafif bir gülümseme aldığını görünce ikna edici bir şekilde şöyle dedi "Biliyorsun bunların hepsi palavra, aşkım! Evini geçindirmek için sadece ben varken sıkılmıyordun, şimdi bir kocan, doğacak bir bebeğin, kendine ait güzel bir evin ve isteyebileceğin her şey varken neden sıkılasın ki?

Aklına, evlenmeden önce şunları kabul ettiği düşüncesi geldi Kadınların kaçınılmaz kaderi olan can sıkıntısı... Ama hiçbir şey söylemedi, çünkü onu incitemeyecek kadar çok seviyordu.

Ama Jenny annesinin soyuna Bay Chawleigh'nin bildiğinden ya da Adam onu Rushleigh'e götürene kadar kendisinin bildiğinden çok daha fazla şey borçluydu. O zamanlar kendine ait bir kır evinde yaşamaktan ne kadar hoşlanacağını düşünmüş ve bundan zevk almıştı. Adam'ın geliştirmek için yaptığı tüm planlara büyük ilgi duymuş ve kendi planlarını oluşturmuştu.

Manastırın eski dönmesi için elinden geleni yaptı. Pratik biriydi ve doğuştan ev kadınıydı. Fontley ona yetenekleri için sonsuz bir alan sunuyordu; işle dolu bir kış geçirmeyi dört gözle bekliyordu. Dowager bütün ev işlerini hizmetçilerine bırakmıştı; ama Jenny kütüphanede Adam'ın büyükannesine ait olduğunu söylediği el yazması bir kitap bulmuştu ve sayfaları uzun zaman önce ölmüş olan Leydi Lynton'ın *Portakal Marmelatı Nasıl Yapılır* ve *Sığır Eti Turşusunun Daha İyi Bir Yolu* gibi ev işleriyle ilgilenmekten kaçınmadığını gösteriyordu. *Boğaz ağrısı için nasıl gargara yapılacağını* biliyordu; ve (altı çizili bir parantez içinde) *Quicksilver, Venedik Terebentini ve Domuz Yağından oluşan kendi karışımının böcekleri yok etmek için keşfettiği en iyi karışım* olduğunu belirtmişti.

Kış ayları Jenny için Fontley'de çok kısa geçecekti.

Londra'da her gün bitmek bilmiyordu. Depresyonu arttıkça sakinliği de azalıyordu. Önemsiz şeyler canını sıkmaya ve Adam eve beklediğinden daha geç gelirse endişeye kapılmaya başladı. Adam'ı bir günlük av için Leicestershire'a gönderdi; ama o gidinceye kadar geçen zamanı ya Adam'ı (babası gibi) boynu kırılmış bir halde yatarken hayal ederek ya da kendine acıyarak geçirdi; bu sırada önce kendini ihmal edilmiş olarak hayal etti, sonra da hiç kimsenin Adam'ı, kendisi gibi huysuz bir eşten kaçtığı için suçlayamayacağına karar verdi.

Bu gibi düşüncelerden, kendi ölüm olasılığı üzerine spekülasyon yapmaya kısa bir adım vardı. Sisli ve kasvetli bir günde kendini vasiyetini hazırlamakla meşgul etti. Adam'ı yakışıklı ama kalpsiz bir kadınla evlenmiş, ona kahvaltıda kek veren ve üvey oğluna iğrenç bir şekilde kötü davranan biri olarak hayal etmesine yol açsa bile, yapılması gereken mantıklı bir şey gibi görünüyordu. Ama Adam onu bu kasvetli görevde şaşırttığında, onun ileri görüşlülüğünden hiç etkilenmemişti. Will'i ateşe koydu ve ona bir kaz olduğunu söyledi; ve Lydia'nın çocuğuna bakmasını istediğini söylediğinde, Lydia'nın bebeği baş aşağı tutma olasılığı yüksek olduğundan, ona kendisinin bakmasının daha iyi olacağını düşündüğünü söyledi. Bu onu güldürdü, çünkü Lydia yanındayken kasvetli hayalleri yok oluyordu. Onlara boyun eğmekten utanıyordu, Adam'ın hasta bir eşten tiksimesinden korkuyordu; yine de, perişanlığını ondan gizlemeye çalışsa da, fark etmemiş gibi görüldüğünde kendini kötü hissetti. Onu yanından kovdu; ama Adam bazı arkadaşlarıyla keyifli bir akşam geçirmek için uzaklaştığında, şöyle düşündü

Erkeklerin insanın ne zaman keyifsiz olduğunu görmemeleri, doğru zamanda doğru şeyi söylememeleri ya da kendini sürekli geçersiz hissetmenin insanı ne kadar mutsuz ettiğini anlamamaları ne kadar tuhaftı.

Ama aylarca gerçek acılara katlanmış olan Adam onu anlıyordu ve onun için derin bir üzüntü duyuyordu. Bir keresinde ona, kendisine eşlik etmesini isteyeceği bir yakını olup olmadığını sormuştu ama öyle görünüyordu ki hiçbir yakını tanı mıyordu. Küçük bir kızken ölen Eliza Chawleigh Teyze'yi çok az hatırlıyordu ama annesinin ailesinden kimseyi tanı mıyordu. Annesinin babasıyla evlenmesinden hoşlanmamışlardı ve aralarında bir soğukluk vardı... "Ve kimsenin bana arkadaşlık etmesini istemiyorum!" dedi. "Neden böyle bir düşünceyi aklına getirdin, eminim bilmiyorum!"

Başka bir şey söylemedi; ama Brooks'ta Lord Oversley'le karşılaş ıp ailesini birkaç haftalığına Londra'ya getirdiğini öğrenince, ilk fırsatta Mount Street'e uğradı ve Leydi Oversley'den tavsiye istedi.

"Ah, zavallı Jenny!" haykırdı. 'Onun nasıl hissettiğini çok iyi biliyorum, çünkü ben de aynı durumda *hiç* iyi olmamıştım! Onu ziyaret etmek istiyordum ama yapacak o kadar çok şey vardı ki... Ama emin olabilirsin ki hemen yanına gideceğim! Sevgili Adam, endişelenmene gerek olmadığına inanıyorum! Eğer Dr. Croft onun sorumluluğunu üstlenirse her şeyin yoluna gireceğinden emin olabilirsin!

"Bana öyle söylüyor," diye cevap verdi Adam. 'Ama Jenny kendine hiç benzemiyor: Sanırım onu Londra'ya getirdiğim zamanki gibi şişman değil. Croft tıbbi konuşmalarıyla beni çileden çıkarıyor, ama - Hanımefendi, onu bu kadar düşük bir diyetle tutmak ve pazarlık için kanını akıtmak doğru *olabilir* mi?

Hiç destek görmedi. Leydi Oversley, bilgisiz olması gereken konulara karışmaması için ona yalvardı. Hamile kadınlara uygulanan indirgeme tedavisi bilimin en son keşiflerinden biriydi: sadece kendi zamanında moda olmadığı için üzgündü, çünkü bundan büyük fayda sağlayacağından hiç şüphesi yoktu. "Biliyorsun, sevgili Adam," dedi, "kocaların bu işlerle çok yakından ilgilenmeleri bir hatadır. Oversley *asla* böyle yapmazdı, *ilk evliliğim* dışında - o da sevgili Charlie'ydi! - O zaman beni o kadar sinirlendirdi ki, sevgili annem araya girmeseydi dikkatim tamamen dağılacaktı.

Ona sevgili annesinin söylediği çok mantıkl ı şeyleri anlatmaya devam etti, ama o sadece yarım kulakla dinledi. Annesi hakkındaki rahat konuşması,

Kız kardeşleri, sayısız teyzeleri ve kuzenleri onun durumuyla Jenny'ninki arasındaki farka işaret ediyordu: Jenny'nin arkasında bir sürü sevecen akrabası vardı; Jenny'nin ise babası ve kendisinden başka kimsesi yoktu.

Julia odaya girdiğinde bu ağır sorumluluktan kaçmanın ne kadar imkânsız olduğunu düşünüyordu. Hızla öne çıktı, elini uzattı ve sesinde sevinçli bir şaşkınlıkla haykırdı: "Neden - *Adam!*"

Hemen ayağa kalktı ve Leydi Oversley'in elini tuttu; ama gülümseyerek selamına karşılık vermesine rağmen gözlerinde endişeli bir ifade vardı ve hemen Leydi Oversley'e dönerek şöyle dedi: "Umarım haklısınızdır. Bilmiyorum - ama dediğiniz gibi tamamen cahilim. Elini uzattı. "Kalmamalıyım: belki Jenny'yi gördüğünüzde - Her halükarda, ziyaretinizin ona iyi geleceğini biliyorum. O zaman bana fikrini söyler misin?"

Kadın bunu kabul etti, adamın elini sıcak bir şekilde sıktı ve okşadı. "Emin olun yapacağım! Ama kıpır kıpır olmanız için hiçbir neden olmadığına ikna oldum.

"Ne oldu? Julia gözleriyle Adam'ın yüzünü tarayarak sordu. "Başın belada!"

"Aslında değilim!" diye cevap verdi ona gülümseyerek. "Sadece Jenny hakkında biraz endişeliyim, bu yüzden annenin tavsiyesini almaya geldim. Saate bir göz attı. "!" Hayır, zile basmakla uğraşmayın hanımefendi! Kendim çıkarım. Hoşça kal, Julia: Seni bir an için görebildiğime sevindim - ve sana nasıl olduğunu sormuyorum, çünkü harika bir güzelliğe sahip olduğunu görebiliyorum - bu iğrenç sisler tarafından en azından karartılmamış!"

Kısa bir tokalaşmanın ardından Julia'nın şaşkın gözlerini Leydi Oversley'e çevirmesine izin vererek gitti. "Ne kadar garip konuştu! Jenny için mi endişeliydi? Neden, anne? O hasta mı?"

"Oh, hayır, canım! Sadece umut verici bir durumda ve kendini biraz hasta hissediyor. Sanırım önemli bir şey değil. Ben de sık sık kendimi kötü hissedirdim.

"Umut verici bir şekilde! Julia boş boş tekrarladı. "Bunu kastetmiş olamazsın - Oh, anne, *Hayır!*"

Leydi Oversley ona tedirginlikle baktı. "Şimdi, evcil hayvanım, sana yalvarıyorum, ! Bu beklenen bir şeydi, biliyorsun ve ikisi için de çok iyi bir şey!"

Sarsıcı bir ürperti Julia'yı sarstı; pencereye doğru yürüdü ve

Gözlerini dikmiş dışarı bakıyordu. Garip bir sesle: 'Beklenen bir şeydi. Ne kadar aptalım!'

Leydi Oversley buna söyleyecek bir şey bulamadı ve bir iki dakika sonra Julia çabayla, 'Jenny kendini iyi hissetmiyor mu? Adam da endişeli. Akıllı fikri Jenny'deydi.

'Şey, doğal olarak, aşkım -'

'Doğal olarak mı, anne? *Doğal olarak mı?* Çok kısa bir süre önce -' Sesi kesildi; hızla odadan çıktı ve annesini en canlı endişe içinde bıraktı.

Ancak Leydi Oversley'nin içini rahatlatacak şekilde, akşam yemeğine indiğinde son derece sakin görünüyordu. Hatta ertesi gün annesiyle birlikte Jenny'yi ziyarete gitmeyi bile teklif etti; ama Leydi, Jenny'nin durumu hakkında onunla özel olarak konuşmak istediği bahanesiyle bunu reddetti.

Jenny onu gördüğüne sevinmişti ama pek konuşkan değildi. Çok iyi olduğunu söyledi ve gerçekten de her zamanki gibi görünüyordu, öyle ki Leydi Oversley Adam'a endişelenmesi için bir neden bulamadığını söyleyebildi. 'Biraz bitkin görünüyor, ama bunu fazla büyütmenize gerek yok,' dedi. 'Sanırım biraz yorulmuştur - ve bu berbat havada buna şaşmamalı! Ona eşlik edecek bir kız kardeşi olmaması çok yazık. Emin olun, tek bu: Çok fazla yalnız kalıyor ve bu yüzden düşüncelere dalıyor, bu da insan çok sağlam olsa bile *ölümcüldür*, çünkü insanın moralini çok bozar!

Bununla yetinmek zorundaydı ama Jenny, Leydi Oversley'le durumunu tartıştığı için onu kızgın bir şekilde azarlayınca, Leydi'ye ne kadar neşeli görünse de her zamanki halinden çok uzak olduğunu düşündü. Tuhaf öfkelere kapılmak ona hiç benzemiyordu, bu yüzden onun görmesine izin verdiğinden daha fazla tedirgindi. Onu öfke nöbetinden vazgeçirdi, ama bir yandan da gelecekte onun için endişelenmeyeceğine söz verirken, bir yandan da onun iyiliği için çeşitli planlar yapıyordu.

Üç gün sonra ona iş için şehir dışına çıkacağını ve iki günlüğüne gelmeyeceğini söyledi. Kadın ona Fontley'e gidip gitmeyeceğini sordu, ama o sadece başını sallayarak şöyle dedi: 'Hayır, Fontley'e değil. Evden bir geceden fazla uzak kalacağımı sanmıyorum, ama biraz geç kalabilirim - bu yüzden Perşembe günü benim için hayranlık uyandıran akşam yemeklerinden birini hazırlar mısın, *nazik* Jenny?

Gülümsemekten kendini alamadı, ama isteksizce gülümsüyordu ve sesi kesinlikle küçük düşürücüydü: 'Benim yüzümden eve acele etmene gerek yok! Eğer sizin için uygun değilse Perşembe günü gelmeyin!

"Yapmayacağım," diye söz verdi ve yumuşak, kışkırtıcı bir sesle ekledi:

"Crosspatch!" "değilim! Ve eğer nereye gittiğini bana söylemezsen

Tabii ki umurumda değil!"

"*Bunu* bilmek beni fazlasıyla rahatlattı, çünkü size söylemeyi tercih *etmiyorum* - tabii işim rast *gitmezse*, o zaman her şeyi açıklarım.

Yüzü buruştu; yüzünü çevirdi ve kalınlaşmış bir sesle şöyle dedi: 'Özür dilerim! Bana aldırmayın! Kendini bir *cadalozla* evli sanıyor olmalısın!

"Hayır, sadece bir kirpi!" diye onu teselli etti.

Yatışmıştı, hatta gülebiliyordu; ama Perşembe akşamı saat on olduğunda umudunu yitirdi, onun evden uzakta kalma izninden duygusuzca yararlandığını anladı ve kasvete gömüldü. Bu sefil durum için teşekkür etmesi gereken tek şeyin kendi kötü mizacı olduğunu düşünmek kederini hafifletmeye yetmedi; ama kendini onun göz kamaştırıcı bir cennet kuşunun kollarında teselli aradığına inandırmayı başaramadan sokakta bir arabanın durduğunu duydu. Umutla, üzüntüsünden mahrum kalmamak gibi gülünç bir istek arasında kalarak merakla dinledi. Ama bu Adam'dı. Onun sesini duydu ve merdivenin kuyusundan aşağı bakmak için aceleyle salondan çıktı. Onu gördü ve haykırdı: "*Sensin!*

Başını kaldırıp ona baktı, gülüyordu. 'Evet, ve sana ne olduğunu söylememe hiç gerek yok.

Benim işim buydu! Bunun yerine size hoş bir sürpriz yapıp yapmadığımı söylemelisiniz hanımefendi!

Bir anda kaba bir şekilde kenara itildi ve Lydia koşarak merdivenlerden çıktı, seslendi: "Jenny, ne kadar *güzel* değil mi? Tekrar burada olduğum için ne kadar mutluyum! Adam'ın aklına gelen harika bir fikir değil miydi bu? Beni gördüğüne sevindin mi? *Lütfen* sevindiğini söyle!"

"Lydia!" diye haykırdı Jenny, gözyaşlarına boğulmuştu. "Ah, *Lydia!*

Bu olağandışı gösteriden çok kısa bir süre sonra kendini topladı, Lydia'nın kucağından yüzü değışmiğ bir halde çıktı ve kopuk kopuk Göyle dedi: "Ah, hiçbir Geye bu kadar sevinmemiğtim! Leydi Lynton ne kadar nazik... Ah, Adam, senin böyle bir şey yapman ve Lydia'ya tek kelime bile

Ben! Odanı hemen hazırlatmalıyım, aşkım! Keşke bilseydim -! Hemen sıcak odaya gel: donmuş olmalısın!"

Lydia'nın gelişi ona ilaç gibi geldi ve birkaç dakika içinde yorgun bakışlarını üzerinden atıp Lydia'nın Bath'daki hayatını anlatışını ve ısrarla "Fetih" diye bahsettiği Sir Torquil Tregony'yi tarif edişini kıkırdarak dinlemeye başladı. Jenny şaşkınlıktan gözleri yuvalarından fırlamış bir halde, kendisine sunulan resme bakarak, bu meçhul baronetin mezara gidecek kadar yaşlanmış olduğunu düşündü; ama kız kardeşinin fikirlerine daha aşına olan Adam, bu zavallının kırk yaşlarında olduğunu ve romatizmadan hafifçe muzdarip olduğunu (oldukça doğru bir şekilde) varsaydı.

Lydia üçüncü ıstakoz köftesini yerken, "*Müthiş* bir zenginlik!" diye ilan etti. 'Ah, Jenny, tekrar burada olmanın ve böyle görkemli şeyler yemenin ne kadar mutluluk verici olduğunu düşünemezsin! Bu lezzetli köftelerden bir tane yemeyecek misin? Hiçbir şey yemiyorsun!"

"Daha birkaç saat önce yemek yemişken, sanmıyorum!" "Bir lokma tavuk ve pişmiş bir elmayla mı?" diye araya girdi Adam.

"Aman Tanrım, bebeğiniz olursa aç kalmak zorunda mısınız?" diye sordu Lydia. 'Bunu daha önce hiç bilmiyordum! Ve söylemeliyim ki -'

"Tabii ki açlıktan ölmeyeceğim!" dedi Jenny. 'Beni boş ver! Bize şu Sör Torquil'den bahset!

"Oh, o mu! Annem onun çok uygun olduğunu düşünüyor. Aslında, onun takım elbisesini tercih ediyor! Kısmen çok iyi bağlantıları olduğu için, ama çoğunlukla zenginliği yüzünden. Elbette onunla evlenirsem hayatımın her günü ıstakoz köftesi yiyebileceğimi görüyorum ama ıstakoz köftesi her şey demek değil.

"Çok doğru!" diye kabul etti Adam. 'Soğuk sülün de var - gerçi Sör Torquil'in serveti bile bunu hayatınızın her günü yemenizi sağlamaz. Al bakalım, kapış kapış börek! Senin için yeterince oymadıysam bana söylemekten çekinme! Bu arada, annemin Sir Torquil'in takım elbisesini teşvik etmeye meyilli olduğunuzu söylediğini de belirtiyim!

"Evet," diye itiraf etti Lydia. 'Ama bunun tek nedeni her akşam evde oturup Bayan Papworth'un annemi pohpohlamasını dinlemenin dayanılmaz hale gelmesiydi! Sir Torquil bize Yukarı Oda'ya kadar eşlik etmek istedi ve bizi davet ederse annemin de *gideceğini* biliyordum.

"Ah, Lydia, seni yaramaz kız! Jenny çok eğlenmiş bir şekilde haykırdı. 'Bütün

kötü flörtler -! Banyo baloları hoşuna gitti mi?"

"Yarısından fazlası değil. Tüm Bath'lılar duvarların etrafında oturmuş, birbirlerine bakıyorlar - Brough onların bir grup huysuz tekir olduğunu ve Bath'ın dünyanın en yavaş yeri olduğunu söylüyor.

"Brough mu?" dedi Adam şaşırarak. 'Bath'a mı gitti? Bana bu konuda hiçbir şey söylemedi!

"Evet, civardaki akrabalarını ziyaret ediyordu. En azından tam olarak onları *ziyaret* etmiyordu, çünkü Christopher'da kalıyordu ama onu Bath'a getiren de buydu.

'Mahallede yaşayan akrabalar? Kim olabilirler acaba? Akrabalarının çoğunu tanıdığımı sanıyordum ama Somerset'te yaşayan hiç kimseyi duymadım.

"Bilmiyorum: bize söylemedi - ve onları pek sevdiğini sanmıyorum, çünkü onları sık sık görmeye gitmiyor gibiydi.

Bu arada Jenny Adam'ın gözünü yakalamayı başarmış, ona öyle bir hançer bakışı yöneltmişti ki Adam gözlerini kırıştırdı. 'Bu çok hoştu,' dedi dikkatini Lydia'ya çevirerek. 'Leydi Lynton seni daha ne kadar bana ayırabilir? Ona ne kadar minnettar olduğumu yazmak zorundayım.

"Charlotte ve Lambert Noel için Bath'a gidene kadar kalabileceğimi söylüyor. Kasabada bir gece geçirmek istiyorlar, biliyorsun, böylece beni de götürebilirler. Oh, ne düşünüyorsun? - Charlotte da artıyor!"

"Hayır!"

'Evet, öyle. Annem mektubu daha bu hafta aldı. "Ne kadar memnun olmalı!"

"Evet, Charlotte'un bebeğinin Lambert'e benzeyeceğine dair bir önsezisi olması dışında. Ama sana söylemeliyim ki Jenny, senin bebeğin hakkında böyle bir şey söylemedi. Stephen'a benzeyeceğini düşünüyor gibi görünüyor, ama neden benzesin ki? Yine de, bu annemi *öylesine* neşelendirdi ki, bu konuda bir kuşkuya yer vermemeye özen gösterdim. Ve ben,' dedi Lydia gururla, '*çifte* teyze olacağım!"

Jenny kısa süre sonra Adam'dan, Dowager'ı en küçük sevdiğini ona göndermeye ikna etmek için çok az iknaya ihtiyaç olduğunu öğrendi. Jenny'nin yakında Fontley'e bir varis bırakacağı haberi onu çok etkilemişti. Jenny'nin kendisi kadar o da çocuğun erkek olacağından kuşku duymuyordu; ve o kadar sevinçliydi ki, 'sevgili

küçük Jenny', ve hatta kendini hasta hissettiği için onu kınamaktan bile kaçındı. Adam, Jenny'ye iyi geceler dilemek için odasına girdiğinde hatırlayabildiği kadarıyla bunları söylemişti; Martha gider gitmez de akşam yemeğinin ortasında neden kendisine ters ters bakıldığını öğrenmek istedi. "Brough'un Lydia'nın peşinden koştuğunu düşünmüyorsunuz herhalde?" dedi kuşkuyla.

"Aman Tanrım, Adam, tabii ki biliyorum!" haykırdı. "Yüzündeki burun kadar açık!

"Ama o sadece bir bebek!"

"Keman!

"Yüce Tanrım! Jenny, yemin ederim kafasında böyle bir düşünce yok!"

"Hayır, henüz değil," diye kabul etti. 'Ama bana onu tercih etmediğini söyleyemezsin! Ona gelince, sanırım Lydia bizimle birlikteyken buraya sık sık gelmesinin ve bize etmesinin *benimle* birlikte olmaktan zevk almak için olduğunu düşünüyorsun! Dahası, ona Lydia'nın burada olduğunu haber vermeniz yeter, eğer kasabaya gelmezse beni işaretleyin - akrabalarından birkaçını daha ziyaret etmek için, sanırım!

Güldü ama biraz kuşkulu görünüyordu. "Ona haber vermeyeceğim. Eğer haklıysan, bunu teşvik etmemiz gerektiğini sanmıyorum - henüz değil, o dışarı çıkmadan önce! Annemin bundan hoşlanmayacağından eminim.

'Hayır, çok doğru, ama sanırım bunu biliyor ve henüz soruyu sormak niyetinde değil. Bir keresinde bana söylediği bir şey, senin ve leydimin bunun çok erken olduğunu söyleyeceğini bildiğinden emin olmamı sağlıyor. Eğer gerçekleşirse bundan hoşlanmazsın, değil mi Adam?

'Yüce Tanrım, hayır! Çok memnun olurum.' "Peki ya annen?" diye sordu.

'Evet, sanırım öyle. Adversan'lar kilise fareleri kadar fakirler elbette ve şu anda annemin akıllı müthiş zengin Conquest'te gibi görünüyor, ama -'

'Lydia'nın onunla evlenmesini gerçekten istediğini söylemeye çalışmıyorsun değil mi? Bunun sadece Lydia'nın saçmalığı olduğunu sanıyordum! Umarım bu işe bir son verirsiniz lordum! Bu fikir! Hem de böyle bir isimle!'

"Merak etmeyin! Gerek kalmayacak," dedi gülerek. Yanağından öpmek için ona doğru eğildi. "Gitmeliyim, yoksa Martha seni *sabahlara* kadar ayakta tuttuğum için bana bir pansuman yapacak. İyi geceler, canım: iyi uykular!

Biliyorum. Lydia'nın tekrar bizimle olması ne kadar rahat! Teşekkür ederim.

Onu getirdiğiniz için teŖekkrler: bana karŖı çok naziksınız!

'yle ? Bana karŖı çok naziksınız,' diye cevap verdi.

Adam onu uzun zamandır olmadığı kadar mutlu bırakmıştı. Lydia'ya tekrar kavuşmak çok güzeldi ama Lydia'nın memnuniyetinin asıl kaynağı Adam'ın odasına yaptığı ziyaretti. Adam ona iyi geceler dilemekte her zaman titiz davranırdı ama daha önce hiç onunla özel bir sohbet etmek için gelmemişti. Bu yeni bir samimiyetti ve onu Adam'a hiç olmadığı kadar yakınlağtırıyordu. Adam onun sevgilisi değildi, ama belki de, diye düşündü, uykunun kıyısından dŖerken, onun arkadaŖı olabilirdi. ArkadaŖlıđın bir kızın rüyalarında yeri olmayabilirdi, ama rüyalar asılsızdı: gerçeklikten görkemli imknsızlığa kaıŖ. Muhtemel geleceği dŖnmek hayal kurmak değildi: ileriye bakmaktı; bir hayalin özü olasılığı göz ardı etmektir ve insan kendini, acıdan yorgun dŖmŖ gözlerinde büyük bir Ŗefkat ve gülümsemede büyük bir çekicilik olan ince yapılı geç bir subayın sevgilisi olarak hayal ettiğinde, hayalin doruğunda bile bunun farkındaydı. Sade, sıradan Jenny Chawleigh'in umutsuz hayallerine arkadaŖlık dŖncesi girmemiŖti; ama yine de arkadaŖlık küçümsenecek bir Ŗey değildi: sıcak bir Ŗeydi, belki de aŖktan daha dayanıklıydı, ama aŖkın çok gerisindeydi. İnsan asla hayal kurmamalı, diye dŖnd Jenny uykulu uykulu. İleriye bakmak ve kendini romantik bir hayranlığın nesnesi olmak yerine, parlak Ŗvalyesinin güvenilir sırdaŖı olarak hayal etmek daha iyiydi. Ama o gerçekten de parlak bir Ŗvalye değildi, diye dŖnd Jenny, yanağını yastığa gömüp uykulu bir Ŗekilde gülümseyerek: sadece sevgili Adam'ı, akŖam yemeği için baŖtan çıkarılması gereken, odasındaki hiçbir Ŗeyin dağınık olmasına dayanamayan ve kahvaltı masası sohbetinden hoŖlanmayan Adam'ı.

Yirmi

Adam'ın düşüncelerinin deposu olma umudu ertesi sabah azaldı. Jenny'yle asla paylaşmayacağı bazı düşünceleri vardı ve bunlardan biri, Jenny çay yaparken, Adam da hanımlarının Viyana Kongresi'yle ilgili *Morning Post*'ta çok sıkıcı buldukları bir makaleyi okurken, Lydia'nın gazetede ilgisini çekecek bir şeyler aramasıyla gün ışığına çıktı. Lydia aniden soluk soluğa kaldı ve haykırdı: 'Şey! Oh, hayır, buna inanmıyorum! Ama doğru olmasaydı yayınlamazlardı, değil mi? Vallahi!

Adam aldırış etmedi; ama Jenny: "Neye inanmıyorsun, aşkım?" dedi.

'Julia Oversley nişanlandı! Peki kiminle evleneceğini düşünüyorsunuz?'

Adam'ın gözleri hızla yukarı kalktı; cevap veren o oldu, düz bir ses tonuyla: 'Rockhill, sanırım,' dedi.

'Tanrım, biliyor muydun? Ama *Julia* - ! Sör Torquil'den daha yaşlı olduğunu söyleyebilirim! Ve Julia, onca insan arasında -' Durdu, sosyal bir nezaketsizlik yaptığının farkına vararak şaşırdı ve saç diplerine kadar kızardı.

"Daha yaşlı, ama daha da büyük bir Fetih! Adam hafifçe söyledi.

"Evet, sanırım öyle," dedi, vicdan azabı çekmiş ve bastırılmış bir halde.

Tekrar *Morning Post*'un arkasına çekildi. Jenny garip sessizliği bozarak Lydia'ya o gün ne yapmak istediğini sordu. Adam masadan kalkana kadar nişan hakkında başka bir şey konuşulmadı, o zaman Jenny'yi engellerinin ötesine geçiren hoş ve soğuk sesiyle şöyle dedi: 'Julia'ya yazacaksın sanırım. İkimizden de uygun olan her şeyi söyle, olur mu?

Kadın onayladı ve adam odadan çıktı, kapının eşiğinde durup hafif bir gülümsemeyle Lydia'nın onu yıpratmasına izin vermemesini tembihledi.

Kapı kapanırken Lydia, "Sanki yapmalıymışım gibi!" dedi. Jenny'ye baktı, bu şaşırtıcı haberi tartışmak istiyordu ama konuyu açmaktan da pek hoşlanmıyordu.

"Bana istediğini söyleyebilirsin," dedi Jenny ona, "ama Adam'a bundan bahsetme! Nasıl olduğunu tahmin etmiş olsa bile, bunu hissetmek zorunda.

!

Lydia utangaç bir tavırla, "Bildiğinden tam olarak emin değildim," dedi.

'Oh, evet! Her zaman biliyordum,' diye cevap verdi Jenny, o sıkı gülümsemelerinden biriyle. 'O günlerde Julia ile çok arkadaşık. Ona nasıl baktığımı izlerdim. Başka kimseyi gözü görmezdi. Bir keresinde bana onu ondan çaldığımı söylemişti: bunu yapma şansım çok azdı! İstesem bile!'

"Öyle değil mi? Hayır, tam olarak bunu kastetmedim. Onunla evlenmek istemedin mi? Düşündüm ki -"

"Evet, beni istemeyen -başka bir kadına sıırıslıklam aşık olan- bir adamla sırf adıma bir kulp takma zevki için evlenmek istediğimi düşündünüz! Jenny şiddetle söze girdi. "Ama evlenmedim! Onunla evlendim çünkü onun için yapabileceğim başka bir şey yoktu! Histerik bir hıçkırıkla kendini tuttu ve hemen ardından soluk soluğa şöyle dedi: 'Bana ne oldu bilmiyorum, böyle konuşuyorum! Bana aldırmayın! Çok huysuz ve sinirli oldum, ama bunu kastetmedim! Morali bozdu, biliyorsun, üzülmemem şeyler beni üzdü, önce Adam' yüzü gibi -' Sesi titriyordu ama kontrol etmeyi başardı. 'Bunların hepsi saçmalık. Birlikte çok rahat yaşıyoruz, sana söz veriyorum ve -ve Adam her zaman gibi hissetmeyecek, özellikle de sonsuza dek , ki öyle olmayacak-Rockhill'i tanırırsam! Bu evliliğin çok iyi sonuçlanmasına şaşırmamalıyım ve eminim öyle olmasını umuyorum. Rockhill aptal değil ve çok ilgi çekici yöntemleri var - yaşlılık döneminde olduğunu düşünürsen, aşkım!

Lydia yavaşça şöyle dedi: 'Adam'a gerçekten aşık olmuş olamaz, değil ? I Yani, eğer -'

"Tanrı bilir!" dedi Jenny masadan kalkarak. 'Söyleyecek bir şey yok - en azından ben söyleyemem! Söylediğim hiçbir şeyi tekrarlamayacaksın, değil mi? Aptallıktan başka bir şey değildi!

"Adam'a mı? Hayır,' dedi Lydia biraz kaşlarını çatarak. 'Bunun bir yararı olmaz, değil mi? Annemin bana Sör Torquil'in bana ne kadar bağlı olduğunu söylemesi gibi, sanki bu ona karşı bir *şefkat* hissetmemi sağlayacakmış gibi!

Jenny oldukça acı bir şekilde gülümsedi. 'Hayır. Bunun bir yararı olmaz. Birazdan Hookham'a doğru yürürüz, olur mu? Kitaplarımı değiştirmek istiyorum - ama önce Julia'ya yazmalıyım. Acaba Oversley'ler bu konuda ne düşünüyorlar?

Çok geçmeden öğrenecekti, çünkü Leydi Oversley iki gün sonra nasıl olduğunu görmeye geldi ve kendini açmaya kolayca ikna oldu. Duyguları

karışık. O da bir insandı ve kızının zaferine sevinmemesi imkânsızdı; ama aşırı duyarlı bir kadındı ve bu ittifaka dehşetle bakmaması da aynı derecede imkânsızdı. 'Keşke onun mutlu olacağından emin olabilseydim! Çünkü elbette bu muhteşem bir eşleşme ve Rockhill'de atılan onca kepi düşündükçe gurur duymaktan kendimi alamıyorum! Ama Julia'nın da kendim gibi aşk evliliği yapmasını istedim ve Oversley ne kadar kışkırtıcı olursa olsun, ki çoğu zaman öyledir, çünkü tüm erkekler öyledir, özellikle de onlarla evliyken! İnsan sadece hoşgörölü davranır - ama sorarım sana Jenny, insan sevmediği bir kocaya nasıl hoşgörölü davranabilir? Kıymetli Julia'mı düşündüğümde - onun hassasiyeti o kadar zarıf, sinirleri o kadar hassas, o kadar kolay çalkalanıyor ki - Ah, Jenny, kalbim beni affetmiyor!

"Çok hoşunuza gitmeyeceğini düşünmüştüm, hanımefendi," dedi Jenny. 'Ama bu benim

"İnan Rockhill, tecrübesinin yarısına bile sahip olmayan genç bir adamın er ya da geç yapmak zorunda kalacağı şekilde onun hassasiyetini incitmeyecektir.

"Evet, bunu ben de düşündüm ve Oversley'e de söylediğim gibi, bazı kızlar *yaşlı* kocalarla daha mutlu oluyorlar, onlara bir baba hoşgörüsüyle davranıyorlar - ne demek istediğimi anlıyor musunuz?

Jenny başıyla onayladı. 'Rockhill bunu yapacaktır. Bana sorarsanız hanımefendi, kadınları idare etme konusunda bilmediği az şey var!

Leydi Oversley ani bir sertlikle, "Hiçbir şey!" dedi. 'Karısı öldüğünden beri sahip olduğu metresleri düşününce - Oversley istediğine inanabilir, ama *ben* diyorum ki, bir kere olan her zaman çapkındır! Ayrıca onun çok *tuhaf* bir yaratık olduğunu düşünüyorum. İnanır mısınız? Julia'nın onu sevmediğini *biliyor!* Çünkü Oversley'den hitap etmek için izin istediğinde, Oversley ona öyle olduğunu söylemenin doğru olacağını düşündü - daha önce bir bağıllık olduğunu ve bunu henüz tam olarak atlatamadığını. Ve en havalı şekilde, bu konuda her şeyi bildiğini söyledi! Oversley'nin nasıl baktığını tahmin edebilirsiniz! Julia ona kendisi anlatmış ve o da hiç umursamamış gibi görünüyor!

"Hayır, inanmıyor," dedi Jenny kararlılıkla. 'Adam için kalbini kırdığına inandığını sanmıyorum. Ve umurunda da değil çünkü onu anlıyor ve kendi yollarından birine saptığında bunu pek önemsemiyor. Emin olun, onu nasıl mutlu edeceğini bilir!

Oversley'e de böyle söylemiş. Bilmiyorum ve onun dul olmasından hoşlanmıyorum! Çocukları bir kenara bırakırsak, ne kadar *moral bozucu* bir şey,

yapamaz!"

"Aman Tanrım, çocukları mı varmış!" diye haykırdı Jenny.

'İki küçük kız - gerçi neden *küçük* diyorum, büyük olan on iki yaşındayken - ! Zavallı Julia'mın çocuk denecek yaşta, kendisinden nefret etmesi muhtemel iki büyük üvey kıza annelik yapmaya çalıştığını düşündüğümde -'

"Onlar değil! Ona bayılacaklar!" dedi Jenny. 'Tıpkı Bayan Satterleigh'in evindeki bütün gençlerin yaptığı gibi. Hayatımı ortaya koyarım, evleneli bir ay olduğunda onun için ayak işlerini yapma zevkine sahip olacağı konusunda kavgaya edecekler!

Bu düşünce Leydi Oversley'nin daha neşeli hissetmesini sağladı ve Jenny'den ayrılmadan önce düşüncelerini nişan şerefine vereceği kıyafet partisine yöneltebildi. Rockhill'in akrabalarından masasına sığdırabildiği kadarını davet ettiği bir akşam yemeğinin ardından görkemli bir davet olacaktı. Davetlilerin sayısı çok fazla olduğu için evinin tıklım tıklım dolmasını dört gözle bekliyordu; bu sevindirici bir durumdu ama yine de toplantının kendine özgü doğası dediği şeyi tam olarak telafi edemiyordu. "Genelde en önemli konuklar damadın ailesidir, ama tabii ki Rockhill'in ailesi yok ve Edgcott ailesinin reisinin kendisi olduğu düşünülürse, amcası Aubrey'e güvenebileceğini düşünmek saçma olur! Ve şunu da söylemeliyim ki Jenny, kız kardeşi Warlingham'ın Julia'ya çok güzel bir mektup yazdığını kabul etmekte haklıyım ama benden yaşça büyük, bu da hoşuma gitmeyen bir başka şey!

Rockhill'in tüm akrabalarının kutlamaya davet edildiği istihbaratı Nişanlanması Jenny'ye belli etmediği bir memnuniyet vermiş ve Brough'dan bir ziyaret aldığı anda herhangi bir şaşkınlık hissetmesini engellemişti.

O ve Lydia yalnızdılar: Lord hazretlerinin asil bir soğukkanlılıkla karşıladığı bir durumdu bu. Jenny onun tembel gözlerinin Lydia'ya takıldığında nasıl parladığını gördü ve kocasının arkadaşına hoş geldin derken onun kur yapmasını teşvik etmiş sayılmayacağını umdu.

Lydia onu gördüğüne çok sevinmişti, elini ona uzatırken şöyle haykırdı: Brough! Bu ne sürpriz! *Beni* burada bulacağını düşünmemiştin,

Sen yaptın mı? Adam Jenny'ye eşlik etmem için beni getirdi: ünlü değil mi?

Evet, Brough bunun o güne kadar olan en ünlü şey olduğunu düşünüyordu; ve en katı edep çizgisinin ötesine geçen hiçbir şey söylememesine rağmen, asıl niyeti olduğu gibi Leicestershire'a hemen geri gönderilmesi pek olası görünmüyordu.

Jenny'nin beklediği gibi, Oversley'lerin partisine katılmak için kasabaya gelmişti. Kendisi de annesi aracılığıyla Rockhill'le akrabaydı, ama Edgcott'ların neredeyse hepsinin Rockhill'in delirdiği görüşünde olduğunu söyledi. "Beni kasabaya getiren de bu oldu," açıkladı. 'Annem çoğunun partiye katılmaktan vazgeçeceğini düşündü: Rock'ın desteğe ihtiyacı olacağını aklına koydu. Hepsi huysuz! Rock'ı gücendirmeye cesaret edemezler, hiçbiri! Gerçi zavallı Aubrey Edgcott'un bir ayı kadar asık suratlı olduğunu söylüyorlar: Bir gün Rock'ın yerine geçeceğinden eminmiş!

Brough bu ittifaka hoşgörülü bir gözle baktı, ama güzel Bayan Oversley'e hiç de hoş olmayan bir tavırla, bir adamın etinin başka bir adamın zehri olduğunu söyledi. 'Onunla evlenmeyi ben de istemezdim,' dedi.

Jenny, "Ondan çok güzel bir Markiz olacağını inkâr edemezsin!" diye itiraz etti.

"Oh, Tanrım, hayır! Çok iyi bir eş olacağını ama bana göre rahat bir eş değil. Onu nerede bulacağın hiç belli olmaz! Tavan arasında bırakıp eve döndüğünde onu kilerde bulabilirsin. Yine de beni ilgilendirmez. Adam nerede, Leydi Lynton? Onu kulüpte görmedim.

'Hayır, birkaç günlüğüne Fontley'e gitti,' diye cevap verdi.

Başını salladı, hiçbir yorum yapmadı; ama kadın onu biraz sonra Lydia'yla yalnız bıraktığında, genç kıza bir kaşını kaldırarak şöyle dedi: "Lynton bu işi kötü mü karşılıyor?

Umutsuz bir iç geçirdi. "Evet, sanırım öyle. Bu yaştan sonra Fontley'e gitmeyi düşündüğünü ama Jenny'yi yalnız bırakmak istemediğini *söyledi* ama sanırım gittiği her yerde herkesin nişan hakkında konuşmasına dayanamadığı için gitti.

"Yapılacak çok mantıklı bir şey," dedi Brough. 'Bunu söylemek doğru olmaz elbette, ama bana kalırsa bu işin dışında kalmayı başardı. Ne yazık ki hanımefendiyi de yanına alıp orada tutmadı! Pek tombul görünmüyor.

"Öyle değil ve keşke onu evine götürse, çünkü istediği yer orası.

Olabilir,' dedi Lydia. "Sadece Chawleigh Baba büyük telaşlarından birini yaşıyor ve onun Londra'dan başka hiçbir yerde iyi olamayacağını düşünüyor, ki bence bu büyük bir saçmalık. Adam'a da söyledim ama tabii ki söylediklerime kulak asmıyor, çünkü bu konuda bir şey bilmediğimi düşünüyor. Ki,' diye ekledi dürüstçe, 'bu tamamen doğru. Ama Jenny'nin Fontley'e dönmek için can attığını biliyorum.

Adam kız kardeşinin tavsiyesini dinlemeyebilirdi, ama neyse ki Jenny için Leydi Nassington olaya el attı. Sussex'teki en büyük evli kızıyla birkaç hafta geçirmeye giderken Londra'da birkaç gün mola verdi ve kasvetli bir sabah Lynton House'a uğradığında Jenny'yi sabah odasında baygınlık geçirirken, Lydia ve Martha Pinhoe endişeli bir şekilde ona bakarken ve ortam yanmış tüyler ve aromatik tuzlar kokarken buldu. "!" dedi leydi hazretleri, eşikte duraklayarak ve büyük bir hoşnutsuzlukla manzarayı inceleyerek. "Rica ederim, bunun anlamı nedir?

Bu mu?"

"Aman Tanrım, hanımefendi, beni nasıl da korkuttunuz!" diye haykırdı Lydia. 'Londra'da olduğunuzu bilmiyordum! Jenny aniden bayıldı ama şimdi daha iyi.

Jenny kendini toparlayarak boğuk bir sesle 'Önemli değil - çok aptalca - daha önce hiç böyle bir şey yapmadım! Üreme çağındayım, hanımefendi!

'Öyle anlıyorum,' dedi leydim. 'Ama bu yüzden bayılmanıza gelince, saçmalık! Sanırım sen de vakvaklıyorsun: Daha sağduyulu olduğunuzu sanırdım!

Lydia öfkelenmeye meyilliydi, ama kısa süre sonra zorlu teyzesinde güçlü bir müttefik bulunduğunu fark etti. Leydi Nassington önce Jenny'ye bir doz hartshorn ve su verdi, sonra da neden taşrada huzur içinde yaşamak yerine kasabanın altını üstüne getirdiğini öğrenmek istedi. Leydi Nassington gerçekleri öğrendikten sonra bu olayla ilgisi olan herkesi yuvarlak ifadelerle kınadı ve Bay Chawleigh ile kendisinin konuşacağını söyleyerek Jenny'yi telaşlandırdı. Lydia bile bunun çok ileri gidebileceğini hissetti, ama Leydi Nassington birkaç dakika görkemli bir sessizlik içinde düşündükten sonra, başka bir şey yapmadan önce Adam'a danışmanın uygun olacağına karar verdi; böylece Adam bir süre sonra içeri girdiğinde, teyzesinin ertesi sabah Nassington Evi'ne uğramasını istediği haberiyle karşılaştı; ve bir yalvarışla

Jenny'den Bay Chawleigh'e söz verdiği şeyi vermesine izin vermemesini istedi.

Lydia'nın Leydi Nassington'ın ziyaretiyle ilgili anlattıkları karşısında dehşete düşmek şöyle dursun, alnı aydınlandı ve şöyle dedi: 'Nassington Teyze'nin kasabaya gelmesine sevinecek kadar yaşayacağımı hiç düşünmemiştim! Emin olmak için onu görmeye gideceğim!

"Seni uyarmak en doğrusu, sevgili kardeşim, büyük olasılıkla aklından geçenleri *sana* söyleyecek!

Bu bile onun yüreğine korku salamadı; sadece güldü ve ne kadar azarlarsa azarlasın, en azından onu yiyemeyeceğini söyledi.

Ama ona bir bebek gibi davrandığını söylemesine rağmen azarlamadı, muhtemelen elini saygıyla öper öpmez şöyle dediği için: 'Sizi gördüğüme ne kadar minnettar olduğumu tahmin edemezsiniz, hanımefendi! Tahmin ettiğiniz gibi tavsiyeye ihtiyacım var ve sizden herkesten daha iyi tavsiye alacağımı düşünüyorum. Jenny'nin ne kadar kötü durumda olduğunu kendiniz de gördünüz. Bilmiyorum size gördüğü tedaviden bahsetti mi?'

'Öyle yaptı,' diye cevap verdi leydim. 'Böyle saçmalıklara tahammülüm yok! Çay ve tost gerçekten de! Sağlıklı bir genç kadının bayılma krizlerine girecek kadar alçalması ne güzel bir durum! Aranızda kalsın, kendini sakat sanmaya başladı. Croft'u tanımıyorum, ama onun hakkında hiçbir fikrim yok: hem de hiç! Yeni fikirleri onaylamıyorum. Sana tavsiyem, sevgili Lynton, Jenny'yi hemen Fontley'e götürmen. Tarikatı yeniden düzene sokmakla meşgul olsun, ki bunu yapabileceğine inanıyorum. Seni temin ederim ki bu onun için Grosvenor Sokağı'nda oturup, annesi gibi çocuk yatağında ölüp ölmeyeceğini düşünmekten başka bir şey yapmamaktan çok daha iyi olacaktır! Kafasına sokmak için güzel bir fikir! Onun gülünç babasını gördüğümde bu konuda ona söyleyecek bir şeyim olacak, söz veriyorum!

"Evet, hanımefendi," dedi biraz gülümseyerek. Bundan hiç şüphem yok! Ama hiç bir şey olmayacak

Onu görmek için bir fırsat. Tavsiyenize uymaya karar verirsem, ona kendim söylerim. Bunu yapmak için çok istekliyim. Jenny'nin Fontley'de daha iyi olacağına inanıyorum. Ama -' Durakladı ve sonra endişeyle şöyle dedi: 'Sanırım böyle bir adım atmadan önce ona başka bir doktor getirmeliyim. Croft onu gözetim altında tutmak istiyor - her türlü komplikasyonun ipuçlarını veriyor. Durumu kendim değerlendirecek bilgiye sahip değilim; biz dönmeden önce iyi olduğunu bile söyleyemem.

Başından beri rahatsızdı, gerçi Fontley'de daha iyi durumda olduğunu sanıyordum. Bay Chawleigh'nin önsezileriyle onu telaşlandırmış olmasının çok yazık olduğunu kabul ediyorum, ama senin tavsiyenden ve kendi yeteneksiz muhakememden başka bir şeye dayanmadan bunları nasıl bir kenara atabilirim teyze? Eğer aniden hastalanırsa - ? Zor bir doğum sancısı çekerse?

Adil bir kadın olan Leydi Nassington bunu soğukkanlılıkla değerlendirdi. 'Çok doğru,' dedi. 'Senin çok sağduyulu olduğunu sık sık gözlemliyorum, sevgili Lynton. Sör William Knighton'ın fikrini almaktan daha iyisini yapamazsın. Ona benim tavsiyem üzerine geldiğini söylemene izin veriyorum. Yeteneği hakkında yüksek bir fikrim var. Ondan memnun kalacağınızı düşünüyorum. Ve eğer Chawleigh'den bir itirazla karşılaşsanız, ona Sir Williamın Prens Naibi'nin doktorlarından biri olduğunu söyleyebilirsiniz. Yanılmıyorsam, ki bu hiç de olası değil, bu onu değişikliğe razı edecektir!

Böylece, üç gün sonra, Jenny başka bir doktoru kabul etmeye hazırlandı. Adam onu Jenny'nin odasına getirdi ama Jenny'nin söz verdiği gibi kalmadı. Sadece Sir William'ı ona tanıttı, güven verici bir şekilde gülümsedi ve onu bu yeni devden korumak için sadece Martha'yı bırakarak geri çekildi.

Ama Prens Naibi'nin tanıdığı en iyi huylu doktor olduğunu Sir William hiç de dev gibi değildi. Birkaç dakika içinde Jenny'nin dikenleri yatışmıştı; ve Bayan Pinhoe önce ejderha gibi sandalyesinin yanında dururken, arka plana çekilmişti ve doktorun sözlerini bilgece baş sallamalarla onaylıyordu. Genelde konuşkan olmayan Jenny, kendini oldukça rahat konuşabilir buldu ve bu anlayışlı dinleyiciye kendisi hakkında mümkün olabileceğini düşündüğünden çok daha fazlasını anlattı. Adam gittiğinde, hoş bir gülümsemeyle şöyle dedi: "Biliyor musunuz Leydi Lynton, sanırım iyi kalpli babanız annenizin talihsizlikleri üzerinde biraz fazla durdu. Lord hazretlerine söyleyeceğim, bence sizi kırlara götürmeli ve bol bol taze süt, kaymak ve iyi köy tereyağı almanızı sağlamalı. Sizi ne kadar kısıkanıyorum! Fontley Manastırı ne güzel bir yer! Bir keresinde halk gününde ziyarete götürüldüğümü hatırlıyorum. Hoşça kalın: Mutlu doğumunuzu duymayı umuyorum - gerçekten de duyacağımdan eminim, hanımefendi!

Kadın elini uzattı ve adam elini tuttuğunda eğilerek sıkıca tuttu,
"Teşekkür ! o kadar minnettarım ki anlatamam! Onun

Duyguları onu boğuyordu; sadece onun elini hararetle sıkabiliyor ve konuşarak yüzüne bakabiliyordu.

Sir William daha sonra Adam'la bir kadeh şeri içerek konuşmak üzere aşağı indi. Dr. Croft'u küçümseyen tek bir kelime bile etmedi: gerçekten de ondan seçkin meslektaşısı olarak . Onun yeteneklerine büyük hayranlık duyduğunu ve umutsuz olduğu düğünlen vakalarda gösterdiği bazı olağanüstü başarıları tanıklık edebileceğini söyledi. Ancak bazen - şüphesiz Lord Hazretleri'nin başka alanlarda da fark ettiği gibi - deha sahibi insanların, kendisinin evcil hayvan teorileri olarak adlandırmaya cüret ettiği şeylere yönelme eğilimi gösterdikleri oluyordu. Kısacası, bazı vakalarda takdire şayan olan tedavi, diğerlerinde zararlı olabiliyordu. Belki de Dr. Croft, hanımefendinin ebeveyninin verdiği bilgilere çok fazla güvenerek hastasının zihin yapısını yeterince dikkate almamıştı. Belki de hanımefendinin derin çekingenliği ona güvenmesini zorlaştırmıştı. Sir William kendi adına, hassas durumdaki hanımların hoşnut olmalarının çok önemli olduğuna inanıyordu. Karışıklıkların hanımefendinin hapsini tehlikeli hale getireceğini düşünmek için hiçbir neden bulamadı; ama lordum Aile Hekiminin tavsiye ve yardıma ihtiyacı olabileceğini hissederse, Peterborough'da yaşayan mükemmel bir accoucheur'un adını ona memnuniyetle verebilirdi.

sonra iki beyefendi İspanya hakkında keyifli bir sohbet gerçekleştirdiler. Sir William 1809 yılında Lord Wellesley'e tıbbi danışmanı olarak eşlik ettiği sırada bu ilginç ülkeyi ziyaret etmişti ve kapı eşiğinde el sıkıştıklarında Adam, Sir William hakkında Nassington Teyzesi kadar iyi bir fikre sahipti.

Yukarı çıktığında Jenny'yi ıslıl ıslıl, Lydia'yı ise zafer kazanmış bir halde buldu. Jenny kekeleydi: 'Eve gitmem gerektiğini söylüyor! Kendimi daha fazla alçaltmamalıyım! Benim *mavi gözlü* olmaktan başka bir sorunum olmadığını söylüyor! Oh, onu beni görmeye getirdiğin için sana çok minnettarım!

Yalnızca bir durum sevincini gölgeledi: Babasının çok kızacağından, hatta Londra'dan ayrılmasını yasaklayabileceğinden korkuyordu: Adam, babasının Sir William Knighton'ı *bizzat* görmesi halinde gitmesine izin verebileceğini mi düşünüyordu?

"Pooh!" dedi Lydia alaycı bir tavırla. 'Sadece Chawleigh Baba ile konuşmama izin ver!

"Lydia, ona böyle hitap etmemelisin! Annenin bundan hoşlanmayacağını *biliorum!*" dedi Jenny.

'Bunun bir önemi yok, çünkü o bu konu hakkında hiçbir şey bilmiyor.

ve onun bunu bileceğini hiç sanmıyorum. Chawleigh Baba'ya çok bağlıyım ve o da bundan hoşlanıyor! Yarın Şehir'de onu ziyarete gidip, alınan kararı söyleyeyim mi?

"Hayır, bayan, !" diye yanıtladı Adam. Jenny'ye gülümsedi. "Şehirden ayrılmaya ne zaman hazır olursunuz? Bu hoyden'in bizimle gelmesini ister misin, yoksa onu Bath'a geri mi gönderelim?

'Hayır, gerçekten! Tabii ki onu istiyorum! Ama babam -'

'Canım, baban hakkında kendini üzmeyi bırak! Yarın onu göreceğim ve Knighton'ın bana söylediklerini aynen ona da anlatacağım.

"Onunla tartışmanı istemiyorum!" diye ağzından .

"Kavga etmeyeceğim!" diye söz verdi.

Babasını tanıdığı için tatmin olamadı; ona Bay Chawleigh'e haberi kendisinin vermesinin daha akıllıca olacağını söylemeye çalıştı; ama o sadece güldü ve dikkatini kasabadan ayrılmadan önce yapması gerektiğine ikna olduğu alışverişe vermesini tavsiye etti.

Ona verdiği sözü tuttu ve onun öfkesinin ne kadar büyük bir baskı altında kaldığını asla bilemedi, tıpkı sayım evindeki gözleri dönmüş kâtiplerin, işverenlerinin duyulamayacak kadar büyük öfkesinin lordun iyi huylu olmasının önündeki engele karşı ne kadar boşuna çabaladığını bilmedikleri gibi.

Bay Chawleigh'in birçok ticari faaliyetini yönettiği işyerine girdiğinde görünüşü büyük bir heyecan yarattı. Daha önce Bay Chawleigh'i iş yerinde hiç ziyaret etmemişti ama iş yerinin kapısında Bayan Chawleigh'in sosyetenin kaymak tabakasıyla evlendiğini bilmeyen kimse yoktu ve efendisini görmek için sabırsızlanmayan çok az kişi vardı.

Bay Chawleigh'e götürülmesini rica ederek ziyaretçi kartını verene kadar, saymanlıktaki meşgul memurların dikkatini çekmemişti, çünkü her zaman kibar ve askeri bir düzen içinde giyinmesine rağmen, ya da Korintlilerin salon işaretlerinden hiçbirini göstermiyordu. Ama kartını alan kâtip, onu taşıırken arkadaşlarından birinin kartını görmesine izin verdi ve Bay Chawleigh damadını karşılamak için özel ofisinden çıkmadan çok önce, gelenin Bayan Chawleigh'nin kocası olduğu fısıltısı büyük odada dolaşmaya başladı.

"İçeri gelin, lordum, içeri gelin! Bay Chawleigh ona söz verdi. 'Bu bir

Sürpriz ve hata yok! Sizi bu şehre getiren nedir acaba? Yanlış bir şey yok, değil mi?" ekledi aniden keskinleşen sesiyle.

"Hayır, hiçbir şey yok efendim. Sadece sizinle konuşmak istiyorum. Çok mu meşgulsünüz, yoksa bana birkaç dakikanızı ayırabilir misiniz?"

'Evet, istediğiniz kadar! Ofisime geçin lordum - ve rahatsız edilmediğimden emin olun, Stickney!

Adam'ı odasına götürdü ve bunu yaparken ona şüpheyile yan gözle baktı. Lordumun Dun bölgesine girip girmediğini merak etti, ama bu pek mümkün görünmüyordu, çünkü pahalı zevkleri yoktu; ve keşfedilebildiği kadarıyla, bir oyun meraklısı da değildi.

"Şimdi, sizin için ne yapabilirim lordum?" diye sordu neşeyle, Adam'ın rahatça oturduğunu gördükten sonra ve kendi devasa formunu masasının arkasındaki sandalyeye indirdi.

'Neden, hiçbir şey, efendim! Sizinle Jenny hakkında konuşmaya geldim.'

'Öyle mi? Eee? Bir olmadığını söylemişsiniz, o halde hasta olmadığını varsayıyorum?

"Hayır - yani geçen hafta gördüğünüzden daha kötü değil. Öte yandan, hiç de iyi değil ve daha da iyiye gitmiyor. Croft'un tedavisinin onun için doğru olduğunu düşünmediğimi senden hiç saklamadım -'

"Bu konuda çok şey biliyorsun!" diye homurdandı Bay Chawleigh. "Şimdi, bakın, lordum! -'

"- dün, onu görmesi için Sir William Knighton'ı getirdim. "Oh, öyle mi? *Bana* danışmayı hiç düşünmedin, değil mi?" "Hayır," dedi Adam sakince. "Sizin fikrinizin ne olduğunu biliyordum, efendim.

Bay Chawleigh'nin rengi yükselmeye başladı. "İzniniz olmadan Jenny'me yabancı doktorlar çağırmaya ne hakkınız olduğunu bana söylemeniz için size teşekkür edeceğim!

Adam ona şaşkınlıkla baktı. "Sevgili bayım, benden *başka* herhangi birinin bunu yapmaya ne hakkı olduğunu söylemeyi tercih etmez misiniz?"

"Sana yeterince hızlı anlatacağım! Söyledim!" dedi Bay Chawleigh ona ters ters bakarak. "Yanılıyorsunuz, efendim.

"Oh, öyleyim, ha? Bunu göreceğiz! Onun babası olduğumu hatırlamanızı sağlayacağım, lordum!'

'Elbette öylesiniz ve babası olarak, ona olması gerektiği gibi davranılmadığını düşünüyorsanız, bunu bana bildirmeye hakkınız var. Ama bu konuda

Benden izin almadan ona başka bir doktor çağırabilir misiniz?" Gülümsedi. 'Yapmayın efendim, saçmalıklar yüzünden tartışmayalım! Knighton'ı çağırmak istediğimi size söyleseydim itiraz edeceğinize beni ikna etmeye mi çalışıyorsunuz? Bunu yapmayacaksınız!'

Bay Chawleigh biraz şaşırılmış görünüyordu. "Öyle bir şey demedim, ama kaba saba bir şekilde üzerime gelinmesinden hoşlanmadığımı söyledim!

"Ben de öyle, Bay Chawleigh," dedi Adam nazikçe.

Gözleri buluştu, bir çift oldukça mesafeli, diğeri sivri kaşlarının altında hiddetliydi. Bay Chawleigh sandalyesinde kıpırdandı, kocaman bir elini koluna sıkıştırdı. "Öyle mi? Demek bu Knighton'getirdiniz - her kimse artık!

"Naip'in doktorlarından biri ve bana Nassington Teyzem tarafından şiddetle tavsiye edildi.

"Demek o da işin içinde, öyle mi? Ben de öyle tahmin etmiştim!" diye patladı Bay Chawleigh. 'Şey, hanımefendiye aklımın bir parçasını vermek isterdim ve bu bir gerçek!

"Ve sana kendininkinden bir parça vermek istiyor," dedi Adam. Öfkeli kayınpederine keyifle gülümsedi. 'Ne devler savaşı olurdu ama! Körüğümü hanginize dayayacağımı bilemezdim. Teyzem Jenny'nin baygınlıktan yeni döndüğünü görünce çok şaşırdı, biliyorsun.

Bayılıyor musun? *Jenny mi?*" Bay Chawleigh hızlıca söyledi. 'Eh, bu olmaz! Croft buna ne diyecek?'

"Onu bu konuda bilgilendirmedim.

Ona haber vermediniz mi? Croft orada olmadan bu diğer adamı getirdiğinizi mi söyleyeceksiniz? Ve o da *geldi* mi? Eğer bu Hollandalıları yenmezse! Neden, bu duyulmamış bir şey! Doktorlar böyle şeyler yapmaz, en iyileri bile! Jenny Croft'un hastasıydı ve bunu Knighton'a söylemeliydin!'

"Korkarım," dedi Adam özür dileyerek, "Knighton'ı gördüğümde Jenny Croft'un hastası olmaktan çıkmıştı. Başka bir görüş istememe o kadar içerlemiş ve kendi yanılmazlığına o kadar inanmış görünüyordu ki, Jenny'nin onunla devam etmesi, özellikle de ondan hoşlanmadığı bir zamanda, gerçekten faydasızdı.

"Onu sevmediniz, lordum! Bay Chawleigh ona ateş etti.

"Hayır, hiç de değil.

'Ay! Ben de biliyordum! Jenny ona karşı geldiyse, bunu senin yaptığına eminim!

Ne olduğunu anladım! Gittin ve onunla tartışmaya girdin -'

"*Bir doktorla kavga mı ettiniz?*" diye araya girdi Adam, kaşlarını kaldırarak. "Yüce Tanrım!

Bay Chawleigh yumruğunu masanın üzerine sertçe indirdi. 'Bana efendilik taslamayı düşünebilirsin, ama bundan üşüteceksin! Jenny'm için en iyisini seçmeye özen gösterdim ve Tanrı şahidim olsun ki, sırf sen sevmiyorsun diye onu kovdurmayacağım! Kemancı ne derse o olur, lordum!'

Adam dudaklarını sıkıca birbirine kenetledi, gözleri kısıldı ve çok sertti. Kendine hakim olabilmesi için bir iki dakika geçmesi gerekti, ama bunu başardı ve oldukça hoş bir şekilde şöyle dedi: 'Çok doğru. Bu kavalcıya para ödediğinizi mi sanıyordunuz, efendim? İzin verin de bu yanlış anlamayı aklınızdan çıkarayım! Croft'un hesabını Knighton'un ve Jenny'ye gelecek diğer doktorların hesabını kapatacağım gibi kapattım.

Bay Chawleigh büyük bir öfkeyle eldivenini indirdi. "Öyle mi diyorsun? Croft'u işe alan bendim ve uygun görürsem onu işten çıkaracak olan da benim ve ben uygun görene kadar Jenny'ye bakmaya devam edecek ve bunu ona söyleyeceğim!

"Sizin yerinizde olsaydım bunu yapmazdım, efendim," diye yanıtladı Adam, oldukça eğlenmiş görünüyordu. 'Kendinize büyük bir pasta yapmış olursunuz, biliyorsunuz. Croft'u sevmeyebilirim ama benim iznim olmadan karımın yanına gitmenin uygunsuzluğunu yapmayacağından eminim. Bu konuda tartışmayalım! Ne de olsa Jenny'nin kendisine hiçbir yararı olmayan ve üstelik sevmediği bir doktorla devam etmesini isteyemezsiniz! Teyzem, aramızda kalsın, onun gergin ve depresif olduğunu söyledi. Knighton'ın görüşü de bu yönde. Onu Fontley'e geri götürmemi tavsiye ediyor ve ben de öyle yapacağım, efendim.

Bay Chawleigh'in rengi endişe verici bir tonda koyulaşmıştı. Muhalefetle karGılaGmaya o kadar alıGkın değildi ki, bu konuGmayı neredeyse Güpheyle dinledi. Ancak son sözler dilini çözdü ve öfkesinin fırtınası Adam'ın kafasının üzerinde, sayım evindeki katiplerin kulaklarına ulaşan bir şiddetle koptu ve oradaki daha gergin kişilerin birkaçının yüzünün kızarmasına ve titremesine neden oldu. Kimse ihtiyar Tatar'ın ne dediğini anlayamıyordu, ama hiç kimse onun lordumu azarladığından kuşku duymuyordu ve zavallı genç beyefendiye büyük bir sempati duyuluyordu.

Adam bu tiradı dıştan sakın bir şekilde dinledi. Tutkunun pençesindeyken Bay Chawleigh'in sözlerini sakınmak gibi bir alışkanlığı yoktu, aklına gelen herhangi bir hakareti söylemekten de çekinmezdi; ama Adam öfkesini kontrol altında tutmak için harcadığı çabayı sadece kaşlarının arasındaki kırışıklıktan anladı. Bay Chawleigh'e söylemekten büyük zevk alacağı pek çok şey vardı ama hiçbirini söylemedi. Kendisine küfürler savuran mor suratlı bir kabadayı ile tartışmak ve kavga etmek ona hiç yakışmazdı - ve Jenny'ye babasıyla tartışmayacağına dair söz vermişti. Bu yüzden katı bir sessizlik içinde fırtınanın dinmesini bekledi.

Bay Chawleigh karşılık görmeyi beklemiyordu. Öte yandan, kayıtsız bir sessizlik içinde dinlenmek yeni ve rahatsız edici bir deneyimdi. Aslında bu çelimsiz damadının tir tir titremesi, muhtemelen bir şeyler gevelemeye çalışması gerekirdi: kesinlikle orada oturmuş, bir salatalık kadar soğukkanlı ve sanki kendisini hiç eğlendirmeyen bir nadirat gösterisini izliyormuş gibi görünmesi değil. Öfkesi yatıştıkça, Bay Chawleigh'in içine şaşkınlığa benzer bir şey girdi. Adam'a bağıırıp çağırmayı bıraktı, gözlerini ona dikti, nefes nefese kaldı, hâlâ kaşlarını çatıyordu, ama gözlerinde öyle bir şaşkınlık vardı ki, Adam neredeyse kahkahayı patlatacaktı.

Hazır espri anlayışının gıdıklamasıyla, Adam'ın kendi öfkesinin büyük bir kısmı yok oldu. Kendisine boyun eğdirebileceğini sanan bu saçma yaratık için birden üzüldü. Şapkasını ve eldivenlerini alıp ayağa kalktı ve gizliden gizliye gülümseyerek şöyle dedi "Yarın bizimle yemek yer misiniz, efendim? Ertesi gün kasabadan ayrılıyorruz, ama sizden ayrılamamak Jenny'yi çok üzecek.

Bay Chawleigh'in yüzündeki damarlar yeniden kabardı. "Seninle *yemek yemek* mi?" dedi boğuk bir sesle. "Neden, sen - sen -

"Bay Chawleigh," diye araya girdi Adam, "size çok şey borçluyum, size büyük saygı duyuyorum - gerçekten, size büyük saygı duyuyorum! - Ama evimi yönetmenize izin vermek gibi en ufak bir niyetim yok! Eğer istediğin buysa Jenny'nin kocası olarak başka bir adam seçmeliydin. Hoşça kalın: Jenny'ye sizi yarın beklemesini söyleyebilir miyim?"

Bay Chawleigh kendi kendine söylenip durdu ve sonunda uğursuz bir sesle konuştu: "Beni iyi ve sıkı bir şekilde bekleyebilir! Ama seninle yemek yemeye gelince - bunu yaparsam lanetleneyeğim!

"Nasıl isterseniz - ama hayal kırıklığına uğrayacak. Kapıya doğru gitti, ama baktı ki

Elini kapının tokmağına koyarak şöyle dedi: 'Ona kızma, olur mu? Şu anda tahmin edebileceğinden çok daha kolay üzülüyor. Ama Knighton ona Fontley'e dönebileceğini söylediğinden beri moralinin ne kadar yükseldiğini görünce bunu isteyeceğini sanmıyorum.

Adam cevap beklemeden, Bay Chawleigh'i çocukluğundan beri hiç olmadığı kadar Gağkın bir halde bırakarak gitti. Adam sayım odasından geçerken kâtipler ona gizlice baktılar ve neredeyse işverenleri kadar şaşırdılar. Adam, Tatar'ın öfke ocağından geçmiş birinin belirtilerinden hiçbirini taşımıyordu: adımları sağlam, alnı dingin ve kendisine kapıyı açmak için sıçrayan gence bahşettiği gülümseme tamamen sorunsuzdu. "*Vay canına!*" diye nefes aldı Bay Stickney. 'Buna inanmazdım! Yüz yıl geçse de inanmazdım!

Yirmi bir

Lynton'lar iki gün sonra, Bay Chawleigh'nin onayıyla olmasa bile, en azından onun onaylamadığını ciddi bir şekilde göstermeden Londra'dan ayrıldılar. Jenny'ye düşkünlüğü onu en hafif azarlamalardan başka bir şey yapmaktan alıkoydu; ve onun parlayan bakışları karşısında, Fontley'ye dönmek isteyen o değil de Adam olduğuna dair inancını sürdürmeyi imkânsız buldu. Onun aklına hangi kurtçuk girmişti, bilmiyordu; ama Bayan Satterleigh'in seminerinden kaçmak için her zaman olduğu kadar istekli olduğu açıktı. Bunu kötü bir şey olarak algılamaya meyilliydi, ama Lydia onu bu kötü mizacından vazgeçirmek için oradaydı ve ilk başta ona karşı biraz sert davransa da, çok geçmeden Lydia'nın sözlerine kıkırdıyor ve apaçık bir sahtekârlıkla, onu kandırmaya çalışmasına gerek olmadığını söylüyordu.

Adam az sonra odaya girdiğinde, bulut tekrar Mr.

Chawleigh'nin alını. Hâlâ kızgınlık içindeydi ve Adam'ın selamına sadece başını sallayarak karşılık verdi, aynı zamanda kızına gitmesi gerektiğini söyledi. Kız ona kalması için yalvardı ama Adam Şehir'de bir işi olduğunu söyledi. Onu ve Lydia'yı büyük bir içtenlikle kucakladı; ama Adam'ın onu arabasına kadar götürmek istediğini görünce, ona kabaca zahmet etmemesini söyledi. Ancak Adam bu azarlamaya aldırmadı ve onu aşağıya kadar takip etti, paltosunu giymesine yardım etmek için bekleyen uşağa başıyla selam vererek bu görevi kendisi yerine getirdi.

"Size çok minnettarım, eminim! Bay Chawleigh homurdandı. Adam'a ateşli bakışlarından birini fırlatarak duraksadı. "Eğer bundan bir kötülük çıkarsa, bu senin başına kalacak!

"Her ne kararlaştırıldıysa benim kafamda olmalı, efendim," diye cevap verdi Adam sessizce. Elini uzattı. "Bağışlayın beni! Nasıl hissettiğinizi biliyorum, ama en azından Jenny'yi kendi kaprislerimi tatmin etmek için götürmediğime inanın! Eğer cevap vermezse -endişe etmek için en ufak bir neden olursa- onu geri getireceğime de inanabilirsiniz. Ama umarım olmaz - ve Knighton'ın bana deneyimli bir doktorun adını verdiğini aklınızdan çıkarmayın.

Fontley'den Peterborough'dan daha uzakta yaşamıyor.'

Bay Chawleigh hınçla, "Evet, istediğinizi aldınız lordum ve şimdi de beni tatlıya bağlayacağınızı sanıyorsunuz!" dedi. "Kız arkadaşımı zor durumda bırakacak bir şey yapmayacağım, ama sizi uyarıyorum, ben emir verdiğimde itaat edilmesine alışkınım!

Adam buna gülmekten kendini alamadı. 'Evet, ben de öyle! Hem de çok çabuk! Ama ben senin ofisinde bir memur değilim, sen de benim bölüğümde bir askersin, biliyorsun.

Bay Chawleigh şaşırmış bir halde arabasına doğru ilerledi.

Öfkeli bir hayal kırıklığı içinde eve döndü ve daha sonra Piazza'daki keyifli bir akşam yemeği partisinde o kadar asık suratla davrandı ki, genellikle birçok ticari girişiminden birinin başarısız olduğu düşünüldü. Yatağına yatmak üzereyken uşağını ürküterek aniden şöyle haykırdı: 'Jonathan Chawleigh'i geçebilecek pek kimse yok, bunu söyleyebilirim! Lanet olsun, bu yüzden ondan daha çok hoşlanmıyorum! Sonra üzgün Porsuk'a gitmesini tavsiye etti ve yatağa girdi, sabah Grosvenor Sokağı'na bir ziyaret daha yapmaya kararlıydı, böylece Adam'ın ona kötü niyet beslemediğini görecekti.

Oraya vardığında Lynton Evi'nin önünde iki seyahat arabası ve lordun arabasını bulmuş, ikinci uşak da arabaların en önüne iki sıcak tuğla yerleştiriyordu. Yanında bir sepet armut, bir şişe Fine Old Cognac (Jenny'nin bayılma ihtimaline karşı) ve bayanlar için yolculuğun sıkıcılığını hafifletmek için bir seyahat satranç tahtası getirmişti (ikisi de oyunu önemsemiyordu); ve gururunu yutarak geldiğine çok memnun oldu, çünkü Jenny'nin yüzü onu gördüğünde aydınlandı ve ona sarılması kalbini iyi hissettirdi. Damadıyla arasında küçük bir gariplik olabileceğini düşünmüştü ama hiç de öyle olmadı. Adam Fine Old Cognac'ı görür görmez haykırdı: 'Bu değerli çifti bir şişe bir şezlonga kapatmayı düşünmüyorsunuz, değil mi efendim? Yüce Tanrım, Royston'a varana el arabası kadar sarhoş olacaklar!

Bu, Bay Chawleigh'i uzun süre kıkırdatmaya devam eden bir şakaydı. O Adam, "Bizi ziyarete geldiğinizde Jenny'yi şimdikinden çok daha şişman bulacağınızı umuyorum, efendim," dediğinde kendisi de bir şaka yaptı.

Bay Chawleigh, "Hayır, daha şişman olmaktan başka çaresi yok!" diye karşılık verdi.

Sonunda, hanımları ve hizmetçilerini taşıyan iki araba hareket ettiğinde, Adam'a döndü ve uzattığı elini son derece acı verici bir şekilde kavradı. "Ona iyi bakacaksınız lordum!"

"Yapacağımdan emin olabilirsiniz, efendim.

"Peki, nasıl bana bildirecek misin?"

"O da var. Ve Noel'i bizimle geçirmek için aşağıya geleceksin, unutma!"

"Oh, büyük arkadaşlarınız sizinle kalacak - gerçi beni davet etmenizi çok nazik bir davranış olarak görüyorum!"

'Büyük arkadaşlarımdan hiçbirisi kalamayacak - daha da acısı! Alayımın Amerika'ya gönderileceğine dair oldukça güçlü söylentiler var.

"Peki, bunu düşüneceğim," dedi Bay Chawleigh. Kavrayışını Adam'ın omzuna aktararak onu hafifçe sarstı. 'Gitme vaktin geldi. Aramızda bir yok, değil mi lordum?"

"Benim tarafımda yok, efendim.

'Benimkinde hiç yok. Dahası,' dedi Bay Chawleigh kararlı bir ifadeyle, 'eğer dönüşümüzde nezaketsiz bir şey söylediysem, ki söylemiş olabilirim, sizden özür dilerim!"

Bay Chawleigh'in o olayda söylediği çeşitli kırıcı sözler Adam'ın aklından geçti, ama bu kaba özrün kahramanca bir onur fedakârlığı olduğunu fark etti ve hemen karşılık verdi: "Yüce Tanrım, efendim, damadınıza bir ayı bahçesi çenesi veremiyorsanız, dünya nereye gidiyor?"

"Vay, vay, sen iyi bir delikanlısın, lord olsan da olmasan da!" dedi Bay Chawleigh. "Şimdi git bakalım!"

Adam'ı arabasına doğru itti, gözden kaybolana kadar bekledi ve sonra onu New River Şirketi'nin merkezine götüren kendi arabasına bindi; burada, başlıca yöneticilerin toplantısında, damadıyla olan ilişkilerinde göstermiş olabileceği herhangi bir zayıflığın kefaretiyle fazlasıyla ödedi.

Zihni son kaygılarından da kurtulmuş olan Jenny için bu eve dönüş neredeyse katıksız bir mutluluktı. Fontley'e bir kış karanlığının kasvetinde ulaştı; yağmur yağıyordu ve havada rahatsız edici bir soğukluk vardı, ama bu hastalıklar onun zevkini hiçbir şekilde azaltmadı. Bu, Adam'ın ona üçüncü kez

Ama daha önce hiçbir seferinde şu anda hissettiği gibi hissetmemişti: *Burası benim evim!* Gözlerinden yaşlar boşandı ve yanaklarından aşağı yuvarlandı; Dunster ve Bayan Dawes'ı bir sisin ardından gördü ve sadece kekeleyebildi: "Tekrar burada olduğum için çok mutluyum! Sonra duygularından utanarak gülümsemeyi başardı ve şöyle dedi: 'Ve Bayan Lydia'yı da yanımda getirdim - buna sevineceğinizi biliyorum!

Bunu bilmesine de, ev halkının gözünde daha sağlam bir yer edinmek için hiçbir şey yapamazdı. Charlotte, Bayan Dawes'a, hanımefendinin Bayan Lydia'ya ne kadar iyi davrandığını anlatmıştı; ama Bayan Dawes, hanımefendinin Bayan Lydia'yla nasıl bir ilişki içinde olduğunu kendi gözleriyle görene kadar, sevgili Bayan Charlotte'un tatlı diliyle onu lordumun üzücü evliliğine razı etmeye çalışmadığını anlamamıştı: gerçek kız kardeşler gibiydiler ve lord hazretlerinin nişanı duyulduğunda Bayan Lydia'nın hüngür hüngür ağladığını görse buna kim inanırdı?

Lydia ilk fırsatta Charlotte'u ziyaret etti; ama kız kardeşler birbirlerini karşılıklı olarak sevmelerine rağmen pek yakın değillerdi ve bu ziyaret pek de başarılı geçmedi. Lydia daha sonra Charlotte'un erdemlerine gerektiği gibi değer verdiğini umduğunu, ama onun sohbetinin ne kadar sıkıcı olduğunu unuttuğunu söyledi; Charlotte ise genç kız kardeşinin canlılığına hayranlık duymakla birlikte, Lydia'nın biraz daha fazla davranış öğrenmek yerine, okuldan yeni çıktığı zamankinden bile daha az zarif bir zihne sahip olduğunu görünce rahatsız oldu.

Jenny'nin aksine Charlotte'un sağlığı yerindeydi ve nadiren daha güzel görünüyordu. Evliliğinde mutluydu; kendi evinin hanımı olmaktan zevk alıyordu; ve birçok  ocuk sahibi olacağını umduğu ilk çocuğunun doğumunu sabırsızlıkla bekliyordu. Hamileliğinin ilk aylarında Jenny'nin başına gelen hastalıkların hiçbirinden muzdarip değildi ve Bath'a gidip gelmek için uzun ve sıkıcı bir yolculuk yapmayı hiç düşünmüyordu. Jenny ona sadece hayret edebiliyordu, çünkü Rydes'ler Dowager'ı ziyarete gittiklerinde sağlığı çok daha iyi olmasına rağmen, böyle bir yolculuğa çıkmak zorunda kalacağı düşüncesi bile onu  rpertiyordu.

Lydia'dan ayrılmak onu çok  z m şt  ama kederlendirmemişti. Londra'da üzerine   ken halsizlik ve baskı Fontley'e varışından sonraki bir hafta içinde ortadan kalkmış, zayıflama diyetini bırakmasıyla birlikte gücü ve onunla birlikte enerjisi de geri gelmeye başlamıştı.  zlemişti

Lydia'nın yapacak binlerce işi vardı ve malikâneyi ilgilendiren her şeyle o kadar yakından ilgileniyordu ki, zihni bu neşeli arkadaşlığın eksikliğini hissetmesine izin vermeyecek kadar meşguldü. Kiracıları da tanımaya başlamıştı. Adam onun ne kadar utangaç olduğunu bildiğinden, annesinin ve büyükannesinin doğal olarak kabul ettiği tüm görevleri yerine getirmesi için onu zorlamamıştı; ama Lydia onun yükümlülükleri konusundaki cehaletini keşfederek onu eğitmekte tereddüt etmedi: ve kendinden öncekilerin koyduğu standartlara uymaya o kadar hevesliydi ki, çekingenliğini aştı, hastaları ziyaret etti, düşkünleri rahatlattı ve nazik olmak için elinden geleni yaptı. Dowager'ın nezaketinden hiçbirine sahip değildi; ona anında popülerlik kazandıracak sempati ifadelerini diline asla dolayamazdı; ama kaba dilinin, lordunun halkının işlerine Dowager'ın hissettiğinden çok daha fazla ilgi duyduğunu gizlediğinin anlaşılması uzun sürmedi. Kaypaklarla talihsizler arasında ayırım yapmasını kolaylaştıran sağlam sağduyusu ona evrensel bir popülerlik kazandırmamış olabilirdi ama saygı kazanmıştı; özgürce ama ayrımcılık yapmadan veriyordu; tavsiyeleri her zaman pratikti; ve açık sözlülüğü çoğu zaman tatsız olsa da, leydinin bir arada tutabileceği kadar kurnaz olduğundan kimsenin şüphesi yoktu.

Bay Chawleigh geldiğinde, yanan bir kravat iğnesinden Bir kilo çayın yanında, sersemlemiş damadına ettiği büyük bir zümrüdün etrafına yerleştirilmiş elmaslarla, Jenny'yi çiftlik işçilerine ve ailelerine vermek evin geleneği olan Noel yemeğinin hazırlıklarına dalmış buldu; ve (isteksizce de olsa) Jenny'nin sağlığının oldukça iyi görüldüğünü kabul etmek zorunda kaldı. Bu özel yardımseverlik biçimi ilgisini çekmişti. Kendisi de (kendi ifadesiyle) Noel'de çok sayıdaki bakmakla yükümlü olduğu kişilere her zaman iyi davranırdı; ama taşranın herkesi ve her şeyi büyük bir partiye davet etme alışkanlığı onun için bilinmezdi, hediyeleri parasal bir biçim alırdı. Çalıştırdığı adamların eşlerine ve çocuklarına hiç bakmamıştı; ama Jenny'ye köydeki hasta bir kadını ziyaretinde eşlik ettiğinde, hastanın sayısız çocuğunu bilmeceler ve hokkabazlık numaralarıyla iyi huylu bir şekilde eğlendirmiş ve şaşırtmıştı ve tüm çocuklara çeşitli yaş ve cinsiyetlerine uygun hediyeler vererek şenliklere kendi payını ekleme fikrini tasarlamıştı. Gerekli bilgilerle donanmış olarak Peterborough'a gitti,

Orada oyuncakçıları öyle bir yağmaladı ki Adam ona, anısının bölgede uzun yıllar yeşil kalacağını söyledi.

Ziyareti çok iyi geçti. Taşra yaşamına pek alışkın değildi; kış manzarasının insanın içini ürpertmeye yettiğini düşünüyor ve bir insanın nasıl olup da gri tarlaların manzarasına bakmayı rahat, lamba ışığıyla aydınlanmış sokaklara bakmaya tercih ettiğini anlayamıyordu. Gecenin sessizliği onu uyutmuyordu; sabahın ilk ışıklarıyla öten horozların sesi ona kuşların boynunu çalma arzusundan başka bir şey ilham etmiyordu. Ama Jenny'yle arabayı sürerken, yolda biriyle karşılaştıklarında çekilen ön ayakları ve sallanan reveransları görmekten büyük haz duyuyordu. Bu Londra'da olmayan bir şeydi ve ona en azından Jenny'nin taşrada yaşamak istemesi için iyi bir neden gibi görünüyordu. Bir kadına eğilip öksürüğü olan küçük Tom'un nasıl olduğunu ya da Lincoln'de bir değirmencinin yanında çıraklık yapan Betsy'den bir haber gelip gelmediğini sorması da hoşuna gidiyordu. Jenny'nin büyük bir hanımefendi gibi davrandığına inanmakta güçlük çekiyordu; ve büyük bir gururla ona bunu doğuştan yaptığını söyledi.

Ciddi bir şekilde cevap verdi: 'Hayır, baba, bu benim yapmadığım şey ve ben Ne kadar denesem de asla yapamayacağım, çünkü ben doğmadım ve bu bana kolay gelmiyor.

"Kimse buna inanmaz aşkım, o yüzden saçmalama!" diye onu teselli etti. "Çok güzel yapıyorsun!

Başını iki yana salladı. "İstemiyorum. Adam'ın ve Lydia'nın yaptığı gibi değil. Ben onlar gibi kolay ve arkadaş canlısı olamıyorum.

"Benim düşünceme göre," dedi Bay Chawleigh, "hizmetçilerle, işçilerle ve benzerleriyle fazla samimi olmak iyi değildir: bu onların özgürlüklerini ellerinden almalarına yol açar.

"Korkmaktan kendimi alamadığım şey de bu," dedi bir güven patlamasıyla. "Ama hiç kimse ne Adam'a ne de Lydia'ya saygısızlık edebilir, çünkü onlar benim gibi hiç düşünmeden her türden insanla nasıl konuşacaklarını biliyorlar ve - ve herhangi birinin küstahlık edebileceği ikisinin de aklına gelmiyor.

'Şimdi, eğer birisi sana cevap veriyorsa, Jenny -'

"Oh, hayır! Kimse yapmaz. Ama bazen merak ediyorum, eğer Adem'in karısı olmasaydım - dilimi korumayı unuttuğumda ve keskin bir şey söylediğimde yaparlar mıydı?

Bunu tam olarak anlamamıştı ama sesinde hüznü bir nota sezmişti,

ve endişeyle sordu: "Mutsuz , değil mi aşkım?"

"Hayır, hayır!" diye onu temin etti. "Neden, nasıl olur da bana böyle bir soru sorarsınız?"

"Şey, bilmiyorum," dedi yavaşça. 'Mutlu olmaman için hiçbir neden yok gibi görünüyor, çünkü lord hazretlerinin sana farklı davrandığını hiç görmedim - ve gözlerimi dört açtığıma emin olabilirsiniz, çünkü sana onun kadar nazik davranmayacağını söyleyemezdim! Ama bazen senin rahat olup olmadığını merak ediyorum, canım.

"Bunu yapmana hiç gerek yok. Sen yanımda değilken Adam'ın bana karşı aynı derecede nazik olup olmadığını merak etmeye başlama, çünkü öyle ve her zaman - *her* zaman çok nazik! Adam büyük bir centilmen, baba.'

"Evet, onu ilk gördüğüm gün ben de öyle düşünmüştüm - ama bu konuda önlüğüne ne diyeceksin, kızım, eminim bilmiyorum!"

"Eminim ben de bilmiyorum," diye karşılık verdi Jenny, burnunu silerken, ama güven verici bir neşeyle konuşuyordu.

Bu yüzden Bay Chawleigh Fontley'den ayrılırken kafasındaki kuşkulardan kurtulmuştu. Jenny'nin neden orayı Londra'dan daha çok sevdiğini bir türlü anlayamıyordu ve onun için planladığı şey de bu değildi, ama Jenny'nin orayı sevdiğini de inkâr edemezdi, bu yüzden onarılamayacak şeyler için kafasını yormasının bir anlamı yoktu. Bir gün Beckenhurst'ten atıyla gelen Lord Oversley de ona neşeli bir tavırla, böylesine mükemmel bir eş buldukları için kendilerini kutlamaları gerektiğini söylemişti. "Çok iyi gidiyor, öyle değil mi?" dedi lord hazretleri.

Oversley Beckenhurst'e tek başına ve çok kısa bir süre kalmak üzere gitmişti. Julia'nın düğünü yeni yılın başlarında yapılacaktı ve Leydi Oversley düğün hazırlıklarıyla Londra'dan ayrılamayacak kadar meşguldü. Böylece aile Mount Street'te kaldı: Jenny'nin minnettar olduğu bir durumdu bu, çünkü bu mevsimde Fontley ile Beckenhurst arasındaki alışılmış ziyaret alışverişi kaçınılması zor ve sürdürülmesi acı verici olabilirdi.

Adam Julia'yı nişanlandığından beri görmemişti ve onu düşünmemek için elinden geleni yapmıştı. Jenny onun düğünün gerçek tarihini bildiğinden bile emin değildi, çünkü bu konu aralarında hiç konuşulmamıştı. Ama o biliyordu ve düşüncelerini bundan alıkoyamıyordu. Hayallerinin vücut bulmuş hali olan Julia'yı babasının kolunda koridorda yürürken hayal edebiliyor ve tüm hayallerin sonuna ulaştığını biliyordu.

Gelecekte ne olursa olsun, bir zamanlar ulaşmayı düşündüğü Gramarye adasının büyü, bakışları olmayacaktı.

Geriye dönüp bakmak aptallıktı, Julia'nın bugün onun için kendi düğün gününden daha fazla kayıp olduğunu düşünmek saçmaydı, onu sadece yaşlı bir satir olarak görebildiği Rockhill'le evli düşünmek ölümcüldü. İnsanın sahip olduğu nimetleri sayması ve ne kadar kötü durumda olabileceğini hatırlaması daha iyiydi.

Suyla kaplı arazisine bakarken şöyle düşündü: *Hâlâ Fontley'e sahibim*. Sonra, ihmal edilmiş arazisini refaha kavuşturmanın ne kadara mal olacağını düşündükçe, içinde yeniden depresyon yükseldi. Bu düşünceden sıyrıldı: Amacına ulaşması zaman alacaktı; incelemek için ata bindiği bataklık arazileri kurutacak kesimi yapmak için yeterli sermayeyi toplaması belki de yıllar alacaktı; ama tutumluluk ve iyi yönetimle bu bir gün yapılacak ve ipotekler kurtarılacaktı. Bütün planlarını hemen bu amaca yöneltti. Diğer ağlamaklı ihtiyaçları düşünmenin bir faydası yoktu: Onarılması gereken çiftlik binalarını ve düzgün tuğla evlerle değiştirilmesi gereken ahır ve çamur evleri hesaba katmak onu oldukça umutsuz hissettiriyordu. Yine de en azından bir başlangıç yapmıştı ve bir yıldan kısa bir süre önce Fontley'i satmak zorunda kalma ihtimaliyle karşı karşıya kaldığında iki yeni kulübe inşa edebildiği için çok şanslıydı. Bu ona başına gelebilecek en kötü şey gibi görünmüştü; evini kurtarmak için hiçbir fedakarlığın çok büyük olamayacağını düşünmüştü. Bunu yapabilmesi için kendisine imkânlar sunulmuştu ve o da kendi isteğiyle bu teklifi kabul etmişti; şimdi nostaljik bir özlemle yanıp tutuşmak aptalca ve aşağılık bir davranıştı. İnsan bu dünyada istediği her şeye asla sahip olamazdı ve sonuçta ona çok şey verilmişti: Fontley ve sadece onu mutlu etmek isteyen bir eş. Kalbi Jenny'yi gördüğünde asla yerinden fırlamayacaktı; ilişkilerinde sihir yoktu; ama Jenny nazik ve rahattı ve ona düşkün olmaya başlamıştı - o kadar düşküncü ki, bir değnek sallayarak onun yok olmasını sağlayabilse bile değneği sallamayacağını fark etti. Büyü dünyadan silinmişti; hayatı romantik değil, pratikti ve Jenny de bunun bir parçası olmuştu.

Birinin neden bu kadar az şey elde ettiğini merak ederek atını yavaşça Manastır'a geri sürdü.

Nimetleri sayarak rahatlıyordu. Ruh hali Ocak günü kadar kasvetliydi; yalnız kalmak istiyordu ama Jenny'ye geri dönmeli ve gerçek duygularının ne olduğunu tahmin etmesine izin vermemeye çalışmalıydı. Neşeli bir görüntü sergileyebileceğini ama bunun da en az onun kadar zor bir görev olacağını düşünüyordu.

üstlendiği herhangi bir şey.

Ancak sadece epik trajedilerde kasvet giderilemiyordu. Gerçek hayatta trajedi ve komedi öylesine iç içe geçmiştir ki, insan en zavallı olduğu anda bile gülünç şeyler olur ve kendine rağmen gülebilir.

Ahır avlusundan Manastır'ın bir köşesine geldiğinde Jenny'yi, hem kendisine hem de çevresindekilere şüphe ve nefretle bakan bir tavus kuşu ve tavuğu her türlü tiksinti belirtisiyle incelerken buldu. Bu manzara hem o kadar şaşırtıcı hem de o kadar komikti ki, diğer düşünceleri aklından uçup gitti. "Bunlar da nereden çıktı?" diye haykırdı.

"Sormana gerek var mı?" dedi acı acı. "Onları babam gönderdi!

Gözlerine bir eğlence yayıldı. "Oh, hayır, bunu kastetmiyorsun, değil mi? Şimdi, neden o - Ah, bizi biraz şıklaştırmak için! Öyle de yapacaklar!"

'Adam! Bir çift tavus kuşu isteyemezsin!' dedi. 'Onların hiçbir *anlamı* yok! Eğer babam bana bir çift güvercin gönderseydi, teşekkür ederdim ve bunda ciddiyydim!

Onun hayvan yaratılışına bakışının tamamen pratik olduğunu biliyordu, ama bu onu şaşırttı. "Ama neden? Güvercin mi istiyorsun?"

'Hayır, bildiğimi söyleyemem, ama en azından işe yarayabilirlerdi. Bana gübre olarak güvercin gübresi kullandığını söylemiştin, o yüzden - Şimdi, Adam - !

Bir kahkaha çılgılığı attı. 'Oh, Jenny, seni saçma yaratık! Ne oldu? Şimdi *ne* diyeceksin?"

Gülümsedi ama soyut bir şekilde, tavus kuşlarını düşünerek. "Biliyorum!" dedi aniden. 'Onları Charlotte'a vereceğim! Membury Place'deki teras için çok uygunlar! Ve eğer babam sana onlara ne olduğunu sorarsa, Adam, onları bir tilkinin aldığını söyleyeceksin!

Yirmi iki

Jenny'nin bebeği Mart ayının sonunda bekleniyordu, ancak o yatağa yatırılmadan önce Adam, Mısır Yasası Ayaklanmalarına karışmaktan kıl payı kurtulmuştu ve dehşet verici bir haber Avrupa'da gök gürültüsü gibi patlamıştı. Ayın ilk günü, Elba'dan kaçan ve İngiliz ablukasını delen eski İmparator Napolyon, küçük bir kuvvetle Fransa'nın güneyine inmiş ve inananları beyaz kokartı ayaklar altında çiğnemeye ve eski bağlılıklarına geri dönmeye çağırان bildiriler yayınlamıştı.

İlk şokun ardından, Fransa'nın komutasını yeniden ele geçirmeye yönelik bu girişimin başarısızlıkla sonuçlanacağı en kötümser olanlar dışında herkes tarafından hissedilmişti. Marsilya'dan Masséna, Bonaparte'ın Paris'e yürüyüşünü engellemek için iki alay göndermişti ve Londra'dan gelen haberlere göre, eski İmparator'un dönüşü belirgin bir coşkuyla karşılanmış gibi görünmüyordu. Ancak haberler giderek daha da tedirgin edici bir hal alıyordu. Bonaparte, düşmanca Provence üzerinden geçen ana yolu takip etmek yerine Grenoble'a giden dağ yolunu seçti ve Masséna'nın birlikleri onu durdurmayı başaramadı. Grasse'da soğuk karşılandı; ama kuzeye, Dauphiné'ye doğru ilerledikçe insanlar onun sancağına akın etmeye başladı.

Paris'te tam bir sükûnetin hüküm sürdüğünü öğrenmek güven vericiydi; Savaş Bakanı'nın eski efendisine karşı aktif önlemler alma isteğinden kuşku duyanlar varsa da, Mareşal Soult'un Konsey'e, Kral'ın kardeşi Mösyö'nün komutasında, onu destekleyecek üç Mareşalle birlikte güney vilayetlerine büyük bir kuvvet göndermeyi önerdiği haberiyle kuşkuları kısa sürede giderildi. Önünde bu kuvvet ve arkasında Masséna'nın alayları varken Bonaparte tuzağa düşürülmeliydi.

Gap'ın ötesindeki yolda bir piyade taburuyla karşılaştı ve dramatik bir jest yapma içgüdüsüyle atından inerek tek başına ilerledi. Bir subay bağırarak ateş emri verdi ama bu emre uyulmadı. "Beşinci Ordu'nun askerleri!" dedi Napolyon, tedirgin birliklerin önünde dimdik durarak, "Ben sizin İmparatorunuzum! Beni tanıyın! Eğer içinizde İmparatorunu öldürmek isteyen biri varsa, işte buradayım!

Kartallar altında savaşmış olan adamların

bu davete icabet etmediler. Bunun yerine, *Vive l'Empereur!* diye bağıarak ve beyaz kokartlarını yırtarak saflarını bozdular.

Bundan sonrası kesindi. Zengin İngiliz gezginlerin şehirlerine akın etmesi nedeniyle refah döneminin tadını çıkaran Parisliler çoğunlukla Bourbonlara sadık kaldılar; Viyana'da Kongre Bonaparte'ın *hors la loi* olduğunu ilan etti; Kral uyuşukluğunu sürdürdü; ve eski İmparator kadar dramatik bir kişi olan Mareşal Ney, Bonaparte'ı demir bir kafes içinde Paris'e getirme niyetini kahramanca açıkladı; ancak Bonaparte ilerlemeye devam etti, yol boyunca birlikler topladı ve Lyons'a muhalefet olmadan girdi. Ney'i kendisini karşılamaya davet eden ve bu gösterişli beyefendiye Moskova'daki kadar sıcak bir karşılama vaat eden bir mektup, Moskova Prensi Ney'i bağlılığından vazgeçmeye ve kendisini ve gönüllü birliklerini eski İmparator'un tarafına geçirmeye ikna etmeye yetti. İki taraf 17 Mart'ta Auxerre'de buluştu; 19'u akşamı Kral, ailesi ve bakanlarıyla birlikte, Wellington Dükü'nün Viyana'da bulunmadığı sırada İngiliz Maslahatgüzarı olan Lord Fitzroy Somerset ve başkente gelen bir ziyaretçi ordusuyla birlikte Paris'ten alelacele ayrıldı; 20'sinde Napolyon yeni bir saltanata başlamak üzere omuzlarda Tuileries Sarayı'na taşındı.

"Sana ne söyledim?" diye sordu Bay Chawleigh damadına.

kısa bir ziyaret için Londra'da. 'Kedi daha kulağını yalayamadan onu yeniden Kıta'nın dört bir yanına salacağımızı söylememiş miydim?

'Yaptınız efendim, ama bahse girerim!

"Sizi soymak gibi bir niyetim yok lordum!" dedi Bay Chawleigh suratsızca.

Bay Chawleigh tüm siyasi durumu en kasvetli şekilde değerlendiriyordu. Ülkenin nereye gittiğini bilmediğini söyledi ve Adam'ın neşeli halinden etkilenerek ona Amerika'da başımıza gelenlere bakmasını tavsiye .

Sir Edward Pakenham'ın Ocak ayında New Orleans'ta yenilip öldüğü haberi Londra'ya yeni ulaşmıştı ve bu hatırlatma Adam'ın alnında bir bulut oluşturdu: Ordunun toparlanma yeteneğinden şüphe ettiği için değil, Yarımada'da görev yapmış hiç kimsenin Pakenham'ın ölümüne üzülmemesi mümkün olmadığı için. Ama o sadece şu cevabı verdi: 'Karamsarlıktan çıkın efendim! Alayimdaki adamlarla tanışmalısınız! Yemin ederim hiç bu kadar iyi kalpli olmamışlardı!

52'nci Alay'ın subay ve erleri gerçekten de iyi niyetliydi ve yaklaşmakta olan Kurbağalar savaşına katılamama gibi ezici *bir* hayal *kırıklığından* kendilerini kurtardığı için Tanrı'ya şükrediyorlardı. Alay iki kez Amerika'ya yelken açmış ve iki kez de ters rüzgârlar yüzünden gemileri limana geri dönmek zorunda kalmıştı. Şimdi büyük bir hevesle yeniden yola çıkmaya hazırlanıyorlardı, bu seferki hedefleri Alçak Ülkelerdi.

Brooks's Club'da Lord Oversley ile karşılaşan Adam, Paris'te uzun bir balayının tadını çıkaran Lordum ve Leydi Rockhill'in böyle uygunsuz bir aceleyle kaçanlar arasında olmadığını öğrendi. Bir alaycı olan Marki, Kral Louis'nin askerlerinin sadakatine hiçbir şekilde güvenmiyordu ve Bonaparte'ın karaya çıktığı haberi Paris'e ulaştığında, gelinini hemen ve itibarını kaybetmeden eve getirdi. Süklüm püklüm, öngördüğü kaçışta yer almaya hiç uygun olmadığını söyledi; kariyerinin hiçbir aşamasında, kalabalıkların kolayca tahmin edilebilen davranışlarını izlemekten zevk almamıştı.

Adam, Julia'nın İngiltere'de güvende olduğunu bilmekten memnundu ama Rockhill'in ona bakabileceğinden hiçbir zaman kuşku duymadığı için bu bilgi onun zihnindeki endişeyi gidermedi. Paris sosyetesini kasıp ve kendisine *Güzel Markiz* unvanını kazandıran Julia, artık uzak görünmeye başlamıştı. Jenny'nin yaklaşan hapsi, tarım pazarındaki düşük fiyatlar, önerilen yeni Mısır Yasaları'nın can sıkıcı sorunu, daha acil meselelerdi; ve bunlara, Adam kadar hevesli hiçbir görev memurunun kaçamayacağı, Alay'ına geri dönme özlemi de kaçınılmaz olarak eklenmişti. Bu arzu o kadar acildi ki, Jenny'nin zamanı bu kadar yakın olmasaydı, Adam'ın çitle ya da kazıkla, her ihtiyatlı düşüncüyü bir kenara bırakarak yeniden katılması gerektiğini düşündü. Sağduyusu ona bunu yapmanın kahramanca bir hareketten başka bir şey olmayacağını söylüyordu, ama bu ne arzusunu bastırdı ne de zihnindeki öfkeli endişeyi hafifletti. Bunu Jenny'den gizlemeye çalıştı ve başardığını düşündü, ta ki Jenny en sert sesiyle ve gözlerini yere indirerek: "Gönüllü olmak istemiyorsun, değil mi?" diyene kadar.

"Yüce Tanrım, hayır!" diye cevap verdi.

Kısa bir süre ona baktı. "İstediyini biliyorum ama - umarım istemezsin.

"Sana söz veriyorum, yapmayacağım. Sanki Yaşlı Hookey bu işi yapamazmış gibi

Kaptan Deveril'in yardımı olmadan!'

Ay sonuna doğru Bay Chawleigh torununun doğumuna katılmak üzere Fontley'e geldi. Jenny'nin sağlığının yerinde olduğunu, sakın bir şekilde olayı beklediğini, tüm hazırlıklarını yaptığını ve evini düzene soktuğunu gördü, ama bu onun çok açık olan endişesini hiçbir şekilde yatıştırmadı. Adam, Londra'da kalmasının Jenny için daha iyi olacağını düşünüyordu, ama kapılarını ona kapatmaya yüreği ve Jenny'yi tedirgin etmemesini ummaktan başka bir şey yapamıyordu. Ama Jenny'nin hastalanmaya başlamasından iki gün önce Dowager'ın hiç beklenmedik gelişi ev halkını şaşkına çevirdi. Dowager, sevgili küçük Jenny'ye çileli yaşamında destek olmayı bir görev bildiği için gelmişti ve hem Bay Chawleigh'e hem de Adam'a aptallıklarını, yararsızlıklarını ve tamamen ilgisiz olduklarını hissettirmekte hiç zaman kaybetmedi.

Adam onu karışık duygularla karşıladı. Ona minnettardı onaylamadığı bir gelini için çaba gösterme konusundaki isteksizliğinin üstesinden geliyordu; ama Fontley'e inişinin Jenny'yi kargaşaya sürükleyeceğinden korkuyordu. Yanılıyordu. Dowager'ın bir tutkusu varsa, o da bebeklere olan tutkusuydu. Bebeklikleri boyunca bütün çocuklarının üzerine titremiştii ve şimdi bağı büyükannelik coşkusuyla doluydu. Jenny'nin hataları unutulmadı, ama bir kenara bırakıldı: Evin yönetimini üstlenen Dowager, ilk torununun doğumunu tehlikeye atacak hiçbir şeye izin verilmemesini sağlamaya kararlıydı; ve hiçbir şey Jenny'yi kucakladığı zarif nezaketin ya da erkeklerin endişelerini giderdiği hoşgörölü küçümsemenin ötesine geçemezdi.

Adam Jenny'ye kayınvalidesinden kurtulmayı tercih edip etmediğini söylemesi için yalvardı, ama Jenny açık bir içtenlikle Dowager'ın kendisine en büyük desteği ve teselliği sağladığını söyledi.

Sakat alışkanlıkları olan birçok kadın gibi, Dowager da çocuklarını mükemmel bir rahatlıkla doğurmuştu. Jenny'nin kendi deneyimlerinin dışında komplikasyonlar yaşayacağını düşünmek için hiçbir neden göremiyordu ve sonucun mutlu olacağına olan inancı Jenny'ye şimdiye kadar sahip olmadığı bir güven veriyordu.

Kendisini okul çocuğı durumuna düşürölmüş bulan Adam, isyan etmeye çok meyilliydi; ama Bay Chawleigh, onu sempatik bir gözle izleyerek, kasvetli bir şekilde şöyle dedi: 'Paslanmayı yakalamanın bir faydası yok, lordum. Jenny doğuma başlayana kadar bekle! Kadınlardan biri samanlıktayken nasıl davranırlar

Sanırsınız ki, kurtulmak için can atacakları bir grup lobiden farkımız yok! Sakın bu bebekle bir alakan *olduğunu* düşünmeye kalkma delikanlı, çünkü kendini öne sürmeye kalkarsan tek alacağın şey yere serilmek olur!

Aylık hemşirenin gelişi Fontley'deki kadın egemenliğini mutlaklaştırdı ve Adam'ı kayınpederiyle yakın bir ittifak içine çekti. Bay Chawleigh'e öfkeyle, "Koca evde bana kısa paltolardan yeni çıkmışım gibi davranmayan tek kadın Jenny'nin ta kendisi!" dedi.

"Biliyorum," diye başını salladı o değerli kişi. "Bayan C.'nin yatağa getirildiği günü hatırlıyorum da, hizmetçilerden hiçbiri, hatta on dört yaşından gün almamış mutfak kızı bile beni çıldırtmamıştı, sanki büyükanneleriymiş gibi davranıyorlardı ve ben de bir aptaldım!

Jenny'nin doğum sancısı başladığında, ayın hemşiresi Adam'ı, zamanının çabuk gelmeyeceği konusunda uyardı. Birkaç saat sonra, Bay Chawleigh'nin yanaklarındaki rengi silen parlak bir neşeyle, lord hazretlerinin Peterborough'dan Dr. Purley'i getirtmesi için bir mesaj göndermesinden memnun olacağını söyledi. Aslında Adam, Jenny'nin sancıları başlar başlamaz hem bu tavsiye edilen doktoru hem de Dr. Tilford'u çağırtmıştı; ve birkaç dakika içinde Dr. Tilford arabasıyla geldi. Kısa bir süre sonra Dr. Purley de ona katıldı; doğum boyunca yanında bulunacak olan Dr. Purley, gece çantasını ve hizmetçisini de yanında getirmişti. Kendine güvenen havası Bay Chawleigh üzerinde olumlu bir etki yarattı; ama leydimin kocasına ve babasına onun durumu hakkında ne düşündüğünü bildireceğine dair verdiği sözü yerine getirmesi çok uzun zaman alacak gibi görünüyordu. Yine de, Dr. Tilford'la birlikte kütüphanede endişeli beylere katıldıklarında, Bay Chawleigh'in hiçbir endişesi yokmuş gibi görünüyordu ve leydimin sağ salim teslim edilmesinin biraz zaman alacağından korkmasına rağmen, ne kendisinin ne de meslektaşının (Dr. Tilford'u nazikçe selamlayarak) yersiz bir endişeye kapılmalarını gerektirecek bir neden bulamadıklarını söyledi. Bay Chawleigh bu nitelemeden hoşlanmadı ve hemen Dr. Purley'e kendi karısının yaşadığı birkaç felaketin ayrıntılarını anlattı. Dr. Purley, tam olarak söylemese de, merhum Bayan Chawleigh'nin kendisinin hastası olmadığı için talihsiz olduğu izlenimini vermeyi başardı ve Bay Chawleigh'yi tamamen rahatlatmasa da, en azından duruma umutla bakmaya daha meyilli bir halde bıraktı.

Ama ikinci günün ortasında, uykusuz bir gecenin ardından, Bay Chawleigh,

Sinirleri hızla daha da bozulan adam, sinirlerine hâkim olamadı ve Adam'ı bir kavgaya kışkırtmak için elinden geleni yaptı. Adam bir saatlik bir aradan sonra odaya girdiğinde vahşi bir bakışla ve nerede olduğunu soran bir taleple karşılaştı.

"Sadece emlak odasında, efendim," diye cevap verdi. 'İcra memurum ilgilenmem gereken bir iş için buradaydı.

Bay Chawleigh'in çenesi çalıştı. Damadının sessiz sesi, onu yatıştırmak şöyle dursun, şiddetle sinirlendirmişti. "Ah, öyle mi?" diye karşılık verdi acı bir alaycılıkla. 'Ve bir salatalık kadar soğukkanlı, hiç şüphem yok! Senin dikkatini gerektiren bir iş! Sen bu kelimenin anlamını bile bilmiyorsun! Sen ve senin önemsiz çiftliklerin! Jenny'mi ne kadar önemsiyorsun!'

Adam sert bir sessizlikle durdu.

"Ay, burnunun ucuyla bakabilirsin! Bay Chawleigh ona doğru atıldı. 'Kendi gübrelüğünüzde bir horoz kadar gururlusunuz, değil mi lordum? Ama ben olmasaydım gübrelüğünüz olmazdı - ve dahası, Jenny'm onu koklarsa, adımın Jonathan Chawleigh olduğu kadar eminim ki ona sahip olamayacağınızı göreceğim, çünkü Croft'u yaptığınız gibi - onu buraya getirerek - bunun ne olacağını parmaklarınızı şıklatmayı umursamadan gitmeniz sizin suçunuz olacak! İşte burada hata yaptığınızı anlayacaksınız! Seni memnun etmekten ve sana layık olmaktan başka bir şey düşünmüyor! *Sana layık olmak!* O senin için fazla iyi, ve bu yüzden sana söylüyorum!'

Bay Chawleigh'inkinden daha soğuk ama onun kadar ölümcül bir öfke Adam'ın içinde kabarmıştı. O kaba, kırmızı yüze bakarken bir an için nefretten neredeyse midesi bulandı. Sonra Bay Chawleigh'in yanaklarından iri gözyaşlarının süzüldüğünü gördü ve birden onun için üzüldü. Söylediği şeylerin affedilemez olduğunu ya da stresli anlarda kendini kontrol etmesinin zorunlu olduğunu bilmiyordu. Sert kafası ve acımasız iradesinden başka hiçbir silahı olmadan bu dünyada yükselmişti. Acımasız ama cömert, zorba ama tuhaf bir şekilde alçakgönüllüydü ve duygularına bir çocuk rahatlığıyla yol veriyordu.

Adam'ın soğukkanlılıkla cevap verecek kadar kendine hâkim olabilmesi için bir iki dakika geçmesi gerekti. Dunster'ın sürahiler ve kadehler koyduğu masaya doğru topallayarak gitti ve biraz Madeira doldururken şöyle dedi: "Evet efendim, o benim için fazla iyi.

Bay Chawleigh burnunu meydan okurcasına büyük ve cömertçe işlenmiş

mendil. Kendisine uzatılan kadehi mırıltılı bir teşekkürle aldı ve şarabı yudumladı.

"Umursuyorum, biliyorsun," dedi Adam. 'Eğer şimdi bir şeyler ters giderse, benim kendimi suçlayacağım kadar sen beni suçlamayacaksın.

Bay Chawleigh onun elini tuttu. 'Hayır, sen doğru olduğunu düşündüğün şeyi yaptın! Sana kızmak gibi bir niyetim yok. Kızım için endişelenmekten düzenli olarak yıpranıyorum ve yardım etmek için yapabileceğim hiçbir şey yok. Senin ve benim yaptığımız gibi, topuklarımın üzerinde tekmeleyerek oturacak biri değilim, yüksek kıpırdanmalara girmeden değil. Bana aldırmayın lordum, çünkü size söz veriyorum, tutkulu olduğumda söylediğim kaba şeyleri kastetmiyorum! Ne söylediğimi doğru dürüst bilmiyorum, bu bir gerçek! Mendilini cebine geri koymak için sandalyesinde ağır ağır kıınıldandı ve Adam'a özür dileyen bir bakış atarak şöyle dedi: 'Gördüğünüz gibi sahip olduğum tek şey o.'

Bu basit sözler doğrudan Adam'ın kalbine dokundu. Hiçbir şey söylemedi ama elini bir an için Bay Chawleigh'nin omzuna koydu. Bay Chawleigh'in jambona benzeyen ellerinden biri gelip beceriksizce omzunu sıvazladı. "Nazik

bir ," dedi huysuzca. "Bir kadeh şarap daha alacağım, çünkü beni bir şeye ihtiyacım var! Yine de kaygısının kendisini ele geçirmesine izin vermedi, ancak yerde bir aşağı bir yukarı epeyce volta attı, ta ki akşam yavaş yavaş ilerlerken Adam'ın çok bitkin görüldüğünü fark edene ve en azından yapabileceği bir şey olduğunu anlayana kadar. Adam'ın yemek masasında kendisine sunulan her yemeğe kafasını salladığını hatırladı ve Dunster'ı aramaya koyuldu, kısa süre sonra Adam'ı yemesi için zorladığı bir tabak sandviçle döndü. Daha sonra kendisini, Dr. Tilford'u bu kadar kızdırmaya gerek olmadığına ikna etme görevine verdi. olmazdı. var shabbed kapalı ev Eğer Jenny değildi. gidiyor üzerinde umut verici.

Gece yarısından hemen önce Dowager kütüphaneye girdi, kucağında kundaklanmış bir bohçayla Adam'a uzattı ve Lydia'nın histriyonik yeteneğini nereden aldığını açıkça gösteren heyecan verici vurgularla şöyle dedi: 'Lynton! Oğlunu sana getirdim!'

Kapının açılmasıyla ayağa fırlamıştı ama bebeği almaya kalkışmadı, iyi de oldu, çünkü Dowager'ın bu kadar değerli bir yükü onun acemiliğine emanet etmeye hiç niyeti yoktu. "Jenny?" dedi sertçe.

"*Oldukça* rahat!" diye cevap verdi Dowager. 'Ne yazık ki bitkin, zavallı küçük şey, ama Dr Purley telaşlanmamıza gerek olmadığını söyledi. Ona çok minnettar olduğunu söylemeliyim, sevgili Adam: *çok* yetenekli! Çok da centilmence!'

"Onu görebilir miyim? Adam araya girdi. "Evet, birkaç dakikalığına.

Kapıya doğru gitti, ama durduruldu. "Canım!" dedi annesi acı dolu bir sitemle. "Oğluna ayıracak zamanın yok mu senin?

Geri döndü. 'Evet - tabii ki! Onu görmeme izin ver, anne!

En güzel küçük çocuk!" dedi sevgiyle.

Oğlunun kızarmış ve buruşmuş yüzünden daha az güzel bir şey görmediğini düşündü ve bir an için onun ironi yaptığından şüphelendi. Neyse ki, söyleyecek hiçbir şey bulamadığı için, o gün ikinci kez burnunu silmek zorunda kalan Bay Chawleigh, şimdi gülümsemeler içinde öne fırladı ve kocaman bir parmağın ucuyla bebeğin yanağını gıdıklayarak ve Adam'ın aklına yemlenecek tavukları çağıran birini getiren sesler çıkararak Dowager'ın dikkatini oğlunun içler acısı heves eksikliğinden uzaklaştırdı.

Bay Chawleigh bebeğin tepkisizliğinden memnun olmuşa benziyordu: "Eh, genç serseri!" dedi. "Demek büyükbabanı dikkate almayacaksın! Çok kibirlisin, değil mi?" Adam'a baktı ve kıkırdadı. "Topla kendini, delikanlı!" diye öğüt verdi ona. "Ne düşündüğünü biliyorum, ama asla korkma! Jenny'mi ilk gördüğümde neredeyse felç geçiriyordum!

Adam güldü ama şöyle dedi: 'Onu güzel bulmadığımı itiraf etmeliyim! Ne kadar da küçük! O - o sağlıklı mı, anne?'

"*Ufacık mı?*" diye tekrarladı Dowager kuşkuyla. 'O muhteşem küçük bir adam!

Değil, kıymetlim?'

Bay Chawleigh Adam'a göz kırptı ve başparmağını kapıya doğru salladı. "Sen Jenny'nin yanına git!" dedi. "Ona sevgilerimi ilet - ve sakın hasta bir bebeği olduğunu aklına sokmaya kalkma!

Kendini kaptırmış büyükanne ve büyükbabadan kaçtığı için çok mutlu olan Adam, odadan dışarı çıktığında, kendisini kutlamak için pusuda bekleyen ev halkıyla karşılaştı.

Jenny'nin odasına sessizce girdi ve bir an durup ona baktı. ne kadar beyaz olduğunu ve kendisine ne kadar bitkin bir şekilde gülümsediğini gördü.

İçinde merhamet ve onunla birlikte şefkat uyandı. Odayı geçti ve onun üzerine eğilerek onu öptü ve usulca şöyle dedi: 'Zavallı sevgilim! Şimdi daha iyi misin, Jenny?'

"Ah, evet!" dedi bir ses tonuyla. 'Sadece çok yorgunum. Ama o bir oğul, Adam!'

'Çok iyi bir evlat,' diye onayladı. "*Zeki* Jenny!'

Kadın zayıfça güldü ama gözleri adamın yüzünü aradı. "Memnun musun?" sordu endişeyle.

"Çok memnun oldum.

Biraz rahatlamış bir iç çekti. 'Annen onun kardeşin gibi olduğunu söylüyor. Ona Stephen ismini vermek ister misiniz?'

'Hayır, hiç de değil. Büyükbabamın adını Giles, onun adını da Jonathan koyacağız,' diye cevap verdi.

Gözleri parladı. "Bunu mu demek istedin? Teşekkür ! Babam çok sevinecek ve gurur duyacak! Ona sevgilerimi iletirsin, değil mi ve çok iyi olduğumu söylersin.

Yapacağım. Size sevgilerini yolladı - sevgili aşkını. Onu torununa tuhaf sesler çıkarırken bıraktım, torunu da bu sesleri küçümsedi - bence çok anlaşılır bir şekilde!

Bu onu o kadar güldürdü ki, odanın diğer ucunda Martha'ya nazıkçe katılmış olan Hemşire, Adam'ın ziyaretini sona erdirdi ve saygılı reveransına hiç uymayan bir sesle, leydimin şimdi uyuması gerektiğini ve sabah onu görmekten memnun olacağını bildirdi.

Yirmi üç

Bay Chawleigh, Jenny'den kendi adının torununa verileceğini öğrendiğinde ve Adam'ın önerisi üzerine, memnun olmaktan da öte bir duyguya kapıldı. Tek kelime edebilmesi için birkaç dakika geçmesi gerekti. Elleri dizlerinin üzerinde Jenny'ye bakarak oturdu ve sonunda konuştuğunda söyleyecek tek şey bulabildi: 'Giles Jonathan Deveril! Giles-Jonathan-Deveril!'

Bu, onun bu isimleri son söyleyişi de değildi. Arada sırada yüzünde derin bir memnuniyet ifadesi belirliyor, dudakları kıpırdıyor, ellerini birbirine sürüyor ve küçük bir kahkaha atıyordu; bu işaretleri gören herkes onun torununun isimlerinin tadını bir kez daha çıkardığını anlıyordu. Adam'a utanç verici bir minnettarlık duyuyor, kendisine böyle bir iltifat yapılmasını beklemediğini söylüyor ve çocuk için yakışıklı bir şey yapmak istediğine dair onu temin ediyordu. Adam bu tür sözleri yüzünü buruşturmadan dinlemeyi öğrenmişti; ama Bay Chawleigh'in torunuyla gurur duymasının bir sonraki tezahüründen kısa süre sonra son derece sıkıldı. Bebeğin bir unvanı olmadığının ortaya çıkması, Bay Chawleigh'nin ufkunda kalıcı bir bulut yaratacak gibi görünen bir hayal kırıklığıydı ve Adam'ın ona, Giles'a yazma fırsatı bulduğunda mektubunu Saygıdeğer Giles Deveril'e yönlendirebileceğini söylemesi de memnuniyetsizliğini hafifletmedi. Bay Chawleigh'nin onurlular hakkında pek bir fikri yoktu. Bu sözcüğün yazıldığını görmüştü ama kuşkuyla bakıyordu, çünkü hiç kimsenin bu adla anıldığını duymamıştı.

'Hayır, . Konuşmada kullanılmaz,' dedi Adam.

Bay Chawleigh, 'Kullanılmayan bir unvana sahip olmanın bir anlamı olduğunu sanmıyorum,' dedi. 'Ben buna perişan derim! Ona sahip olduğunu kim bilebilir?

"Bilmiyorum - ve çok yakın zamana kadar unvanı elinde tutan biri olarak konuşuyorum, size söz veriyorum Giles'ın umurunda olmayacak!

"Onun bir lord olmasını isterdim," dedi Bay Chawleigh hüzünle. Adam tartışmadan yorulmuş bir halde, "Neyse, onu küçük düşürmek gibi bir niyetim yok," dedi,

"Ama Giles'a bir unvan kazandırmak için hayatıma nokta koymayı babalık görevimin bir parçası olarak görmüyorum!

Biraz sabırsızca konuştu ve hemen utandı, çünkü Bay Chawleigh alınmadığını umduğunu söyledi, çünkü öyle bir niyeti yoktu. için

Bunu telafi etmek için, bir öğleden sonra kendini Bay Chawleigh'in eğlencesine adadı ve sonuçta içten içe o kadar rahatsız oldu ki, kendini iyi niyetli ama feci derecede sinir bozucu konuğunun ayrılış tarihini olumlu bir özlemle beklerken buldu. Bu çok gecikmedi. Bay Chawleigh Fontley'de ancak Jenny'nin bir diğer baş belası olan lohusalık hummasına tehlikesi olmadığına ikna kadar kaldı. Bu konuda tatmin olmuş olan Chawleigh, Adam'ın gidişini görmek istediği kadar o da gitmek için sabırsızlanıyordu: Şehirden uzak kaldığı süre boyunca çeşitli astlarının ne kadar aptalca hatalar yaptığını yalnızca Lord'un bildiğini söylüyordu. En kötü darbesini son ana bırakmıştı; arabası kapıdaydı ve Adam'la verandada vedalaşıyordu. Ruh hali gayet iyiydi: kızı güvendeydi; şehvetli bir torunu vardı; damadı onu bir Dük gibi karşılamış, hatta bebeğe onun adını vermiş ve hiçbir neden yokken çirkin bir şekilde geldiğinde, sanki gerçek oğluymuş gibi sabırlı ve nazik davranmıştı. Bay Chawleigh'nin kalbi minnettarlık ve cömertlikle doluydu ve ne yazık ki taşmıştı. Adam'ın elini sıcak bir şekilde sıktı ve ona kaba bir şefkatle bakarak misafirperverliği için üçüncü kez teşekkür etti. "Biri bana bu ülkede bir geceden fazla kalmaktan mutlu olacağımı söyleseydi yüzlerine gülerdim!" dedi. 'Ama beni o kadar iyi karşılıyorsunuz ki lordum, eğer dikkat etmezseniz sizi ziyaret etmek için pazarlık ettiğinizden daha sık geleceğim. Burada kendimi o kadar evimde hissediyorum ki, bir bakmışsınız yulaf, çavdar ve benzerleri hakkında sizin kadar gevezelik ediyorum! Bu da beni sana söylemem gereken bir şeye getiriyor!

"Yulaf ve çavdar hakkında mı?" dedi Adam gülümseyerek. 'Hayır, hayır, efendim! Sen kendi

Ben de benimkine sadık kalacağım!'

Bay Chawleigh bunun üzerine kıkırdadı. 'Evet, bu benim sloganım! Hayır, mesele o değil: Jenny bana deneyler için peşinde koştuğun bir çiftlikten ya da başka bir şeyden bahsediyor, dedi. Böyle şeylerle ne istediğini bilmediğime eminim, bana da saçma geldiğini inkar etmiyorum! Ama işte! Eğer bu konuda kararlıysan, sanırım onu almak zorundasın, bu yüzden bana onu başlatmak için ne kadar hazır paraya ihtiyacın olduğunu söyle, ben de bu saçmalığa katlanayım!

"Ne kadar , efendim! Adam kendini hoş bir şekilde konuşmaya zorlayarak, "Ama sizi temin ederim ki hiçbir çiftliğin peşinde değilim!" dedi. 'Ama sizi temin ederim ki herhangi bir çiftliğin peşinde değilim! Deneysel bir çiftlikle uğraşmadan da yapacak yeterince işim var.

Bay Chawleigh hayal kırıklığına uğramıştı ama aynı zamanda rahatlamıştı da. Adam'a güzel bir hediye vermek istiyordu, ama deneysel bir çiftlik gibi aptalca bir şey için bir insanın parasını çarçur etmek çok kötü görünüyordu. Bu yüzden konuyu uzatmadı ve Londra'ya doğru yola koyuldu. Anlayışsız damadının gerçekten almak isteyeceği bir şey bulmak için beynini zorluyordu.

Adam, baskıcı cömertliklerinin kendilerinden daha ince kalıplara dökülenlerin duygularını ne kadar yaraladığını asla anlayamayan duyarsız kaba insanların acı nefretinin kurbanı oldu.

Yine de beş dakika sonra kendini Bay Chawleigh'i Dowager'ın sert eleştirilerine karşı savunurken buldu, hatta ona sevgi ve saygı duyduğunu söyledi ki o anda bu gerçek olmaktan çok uzaktı.

Dowager biraz tepki gösteriyordu. Bir fırsat için asilce ayağa kalkmıştı ama fırsat geçmişti. Gelininin sakın bir hali içinde kalması büyük önem taşıırken, her türlü eleştirel dürtüyü bastırmayı kolay bulmuştu; ama Jenny, gücünü toparlamakta yavaş davransa da, artık tehlikeyi atlatmıştı ve Dowager kendini pek çok eleştiri ve şikâyetini dile getirmekte özgür hissediyordu. Adam, annesiyle kayınpederini ayrı tutarak ve bu mümkün olmadığında, bu kadar uyumsuz iki kişinin yarattığı her gedikte aceleyle devreye girerek son derece yıpratıcı bir haftaya katlandığından, bunları dinleyecek durumda değildi ve annesine çok uygunsuz bir şekilde çıkıştı. Ciddi bir kırılma tehlikesi baş gösterdi, ancak Dowager'ın küçük kızının kısa bir süre sonra görücüye çıkacağını ve kendi sefil koşullarında bu olay için gerekli tüm pahalı giysileri sağlamasının imkansız olduğunu hatırlamasıyla önlendi.

Mart ayının sonunda hapsedilen Jenny'nin Leydi Nassington'ın Lydia'yı Londra'da bir sezonun zorluklarına atması çok ihtiyatsızca olurdu. Aslında Dowager Lydia'yı Londra'ya getirmiş ve teyzesinin gözetimine vermişti. Büyük kişisel fedakârlıklarla ona bir dizi şık balo elbisesi, yürüyüş elbisesi ve demie-toilette temin etmişti ama ona bir saray elbisesi temin etmek elinden gelmiyordu. Çocuğun, ağabeyinin ona verdiği cüzi harçlıkla bunun parasını ödemeye gücü yetmeyeceği kesindi ve sevgili Adam da bu yükün teyzesinin sırtına binmesini hiç istemezdi.

Bunu istemiyordu; ve Lydia'nın masraflarını daha da az istiyordu.

Jenny tarafından karşılanacaktı. Dowager'a Drummond'un bir taslağını verdi, bu da onu ona karşı o kadar hayırsever yaptı ki, Fontley'in tozunu ayaklarından silkelemek yerine bir hafta daha orada kaldı.

Leydi Oversley kutlama ziyareti için Beckenhurst'ten gelirken yanında Leydi Rockhill ile Sarah ve Elizabeth Edgcott adlı iki küçük kızı da getirmişti; çok iyi yetişmiş, fare gibi iki küçük kız (tam da Jenny'nin öngördüğü gibi) oturmuş, genç ve güzel üvey annelerine utangaç bir hayranlıkla bakıyorlardı.

Leydi Oversley Julia'yı Fontley'e getirmeyi ne istemiş ne de istemişti, ama onu geride bırakmanın imkânsız olduğunu anlamıştı. Rockhill'ler Londra'ya giderken Beckenhurst'e kısa bir ziyarette bulunacaklardı; Julia burada üvey kızlarına sade büyükannelerinin uygun gördüğünden çok daha güzel elbiseler alacak, onları gezdirecek ve Rockhill Şatosu'ndaki mürebbiyelerine ve kitaplarına geri göndermeden önce genel olarak onları asil bir şekilde eğlendirecekti. "Ama senden ayrılmadan önce, anne," dedi Julia, "Jenny'nin nasıl olduğunu görmek için Fontley'e gitmeliyim elbette.

Leydi Oversley bir kutlama mektubunun belki de bir ziyaretten daha iyi olacağını söylemeye cesaret etti.

"Burada, Fontley'e bu kadar yakın olduğum bilindiğinde mi? dedi Julia. 'Oh, hayır! Jenny'yi ziyaret etmemek benim için ne kadar kaba olurdu! Ona her türlü saygıyı göstermediğimin söylenmesine izin vermeyeceğim!

Ziyaret gerçekleştiğinde Jenny hâlâ odasındaydı, ama Dul Leydi Oversley'e Jenny'nin onu ve sevgili Julia'yı kabul edebilecek kadar iyi olduğunu söyleyebildi. Onları üst kata çıkardı ve küçük kızları Yeşil Salon'da bir kanepede yan yana oturur vaziyette, bakmaları için bir gravür kitabıyla baş başa bıraktı.

Artık birkaç saatini gündüz yatağında geçirmesine izin verilen Jenny, ziyaretçilerini sevinçle karşıladı, ama Leydi Oversley'nin geri çekilme zamanının geldiğine karar vermesi uzun sürmedi. Ona göre Julia, halsiz ve bitkin olduğu her halinden belli olan Jenny ile çok fazla ve çok hareketli konuşuyordu. Neredeyse Julia'nın Jenny'nin başını ağrıtabilecek şekilde *gevezelik* bile söylenebilirdi. Onu öpmüş, kutlamış ve bebeğe hayran kalmıştı, ki bu son derece yerindeydi, ama Paris'le ilgili neşeli anılarını ileriki bir tarihe saklaması daha iyi olurdu. Bu ilgisini çekemezdi.

Jenny kişinin Madam la Marquise'e ne söylediğini ya da kendisi hakkında ne söylediğini bilmek istiyordu. Leydi Oversley, Julia'dan başka biri olsaydı, zavallı küçük Jenny'nin önünde zaferlerini ve evlilik mutluluğunu sergilediğinden kuşkulanaacağını düşünerek tedirgin oldu. Bu yüzden ayrılmak için ayağa kalktı. Julia da onu izledi ve şöyle dedi: "Ama bebeğine son bir kez bakmalıyım Jenny! Sevgili küçük adam! Sanırım sana benziyor. Beşikten başını kaldırdı, gülerek: 'Ben de bir anneyim, biliyorsun! İki kızım var - çok tatlılar! Benden nefret etmeleri gerekirdi, ama beni ölümüne şımartıyorlar!

Bayanlar tekrar Yeşil Salon'a girdiklerinde Adam'ı orada, Sarah ve Elizabeth'i dışarı çıkarmaya çalışırken buldular. Julia ona elini uzattı ve haykırdı: 'Ah, kızlarımla çoktan tanışmışsınız! Bu çok kötü! Yemin ederim Jenny kadar gururlu bir anneyim ve onları size şeklen takdim etmek isterdim.

Bu buluşmadan korkmuştu ama Julia'ya baktığında ve onu dinlediğinde neredeyse bir yabancı gibi görünüyordu. Görünüşü bile değişmişti. Her zaman büyüleyici bir şekilde giyinmişti, ama genç kızlık durumuna uygun bir tarzda; onu hiçbir zaman ipekler, kadifeler ve mücevherler içinde görmemişti. Şapkasının yüksek tacının etrafında kümelenen kıvrık tüyler, kulaklarındaki safir damlalar, sandalyesinin arkasından dikkatsizce sarkan samur etolüyle çok zengin ve şık görüldüğünü düşünüyordu, ama Julia'sına benzemiyordu. Bu durum için biraz fazla giyinmiş olduğu aklına gelmemişti ama Leydi Oversley'in aklına zorla gelmişti, o da itiraz etmişti ama ona giyecek başka bir şeyi olmadığı ve Rockhill'in onun şık görünmesinden hoşlandığı söylenmişti.

Annesine, Rockhill'in annesinin yanına geldiğinde ne kadar gergin olduğunu anlatıyordu.

Onu çocuklarıyla tanıştırmaya götürdü ve bunu komik bir hikâye haline getirdi. Küçük kızlar kıkırdadı ve protesto edercesine "Ah, *anne!* Rockhill'in hizmetkârlarının onu bir gaspçı olarak görmesinden ve kız kardeşlerinin onu onaylamamasından korkmuştu. Ne büyük bir çileydi bu! Ama hepsi o kadar sevimli yaratıklardı ki, onu iyilikle öldürüyorlardı: iğrenç bir şekilde şımarıyordu ve eğer onu şımartmakta ısrar ederlerse, yakında hayal edilebilecek en tembel, titiz ve bencil kurbağa olacaktı.

"Ah, *anne!*

Adam bunları dinlerken, birden kızın bir zamanlar kendisine söylediği sözleri hatırladı. '*Sevilmeliyim! Sevilmezsem yaşayamam!*' Düşünce parladı

Rockhill'in kızlarını okşamasının ve onlara ikramda bulunmasının, onları mutlu etme arzusundan ziyade bu özlemden kaynaklanıp kaynaklanmadığını bir an için merak etti. Ona değil, kendisine hayret etti; onun tatlılığının, cömertliğinin, hızlı sempatisinin, şefkatli kalbinin binlerce örneğini hatırladı ve düşündü: *Sevilmeye daha çok kimin hakkı var?*

"Sevgili Julia!" diye iç geçirdi Dowager, ziyaretçiler gittikten sonra. 'Edgcott'ların ondan bu kadar hoşlanmasına kimse hayret edemez! Dorothea Oversley bana onun Rockhill'in kız kardeşlerini nasıl fethettiğini anlatıp duruyordu, ama Dorothea'ya da söylediğim gibi, onu sevmeselerdi şaşardım, çünkü o her zaman çok güzel davranıyor ve çok özenli - insan tam da gelininin olmasını istediği gibi!

"Baldız, mi hanımefendi? Adam kuru bir ses tonuyla sordu.

"Evet, canım - ne yazık ki!" diye yanıtladı kadın kederle.

"Umarım ziyaret Jenny'yi yormamıştır: gitmeliyim.

Bu bahaneyle ondan kaçtı ve gerçekten de yukarı çıktı, Jenny'nin odasına girdiğinde, öfke nöbetine tutulmuş gibi görünen oğlunun şehvetli bağırışlarıyla karşılandı. Adam'ın aklına hoş olmayan bir şekilde Bay Chawleigh geldi ama bu düşünceyi aklından uzaklaştırdı. "Bu kadar küçük bir şeyin bu kadar güçlü ciğerlere sahip olması beni sürekli hayrete düşürüyor," dedi.

Jenny hemşireye bebeği götürmesi için işaret etti. "Evet ve çok güçlü bir iradesi var!" diye cevap verdi. 'Beşiğine yatırılmamaya kararlı: tek rahatsızlığı bu. Ama Leydi Oversley ve Julia yanımdayken çok iyiydi. Gelmeleri büyük incelikti, değil mi? Onları gördünüz mü?"

"Evet, bir de iki kız var - son derece uslu kızlar! Postayı size getirdiler mi? Lydia'dan bir mektup aldığını gördüm.

Evet, Tanrı onu korusun! Leydi Nassington vaftiz oğlunu görmesine izin vermediği için hâlâ bir ayı kadar somurtkan olduğunu söylüyor. Keşke gelebilseydi, ama çok uzak - ve henüz ona bakacak kadar iyi olduğunu söyleyemem! Tereddüt etti ve sonra duraksayarak şöyle dedi: "Babamdan da bir mektup aldım.

"Öyle mi? Umarım iyidir?"

Kadın başını salladı ama bir iki dakika konuşmadı. Birkaç gündür Adam'ın kendisinden biraz uzaklaştığının, soyut bariyerinin ardına çekildiğinin mutsuz bir şekilde farkındaydı. Ona, Adam'ın kendisiyle konuşup konuşmadığını sorma cesaretini göstermişti.

Ama o kaşlarını kaldırarak şöyle dedi: 'Hoşuma gitmedi mi? Neden, böyle düşünmene neden olacak ne söyledim? Ona cevap verememişti, çünkü böyle düşünmesine neden olacak hiçbir şey söylememişti ve ona aşkının, ondaki her ruh hali değişikliğine karşı kendisini son derece hassas kıldığını söyleyememişti. Ama şimdi o ince geri çekilmeye neyin neden olduğunu biliyordu. Biraz kızarak ve kendini toparlayarak şöyle dedi: "Babam bana, istediğin deneysel çiftliği kurmanı mümkün kılmayı teklif ettiğini, ama senin bunu reddettiğini söyledi.

"Tabii ki yaptım!" cevap verdi kolayca. 'Ve bunu yaptığımı çok memnun oldu! Ona çok minnettarım - ama onun cesaretine tamamen aykırı olması gereken bir şeyi neden yapmayı teklif ettiğini anlayamıyorum.

Gözlerini kararlılıkla onunkilere dikerek, "Ondan bunu istediğimi sandın," dedi. "Bu yüzden -" Kendini kontrol etti ve sonra devam etti: "İstemedim - ama bunu istemeyeceğinizi düşünmeden ona bundan bahsettim, ki bunu bilmem gerektiğini söyleyeceksiniz.

"Sevgili Jenny, seni temin ederim -

"Hayır, izin ver sana nasıl olduğunu açıklayayım!" diye yalvardı. "Ben asla - Görüyorsunuz, babam anlamıyor! Bunun beyinsizce bir saçmalık olduğunu ve bir beyefendinin yapabileceği bir şey olmadığını düşünüyor! Ben sadece anlamasını istedim ve ona Bay Coke'un çiftliğinden, nasıl zenginleştiğinden ve tarımın ne kadar önemli olduğundan bahsettim... Böyle bir çiftliği kuracak ilk kişinin sen olacağını düşündüğünü söylemesi üzerine, gücün yettiğinde böyle bir niyetin olduğunu ona açıkladım. Ona sormadım - ama ben de ondan daha fazla kurnazlık yapmıyorum ve açık söyleyeyim, belki bu fikre gelir diye umut ettim! Hoşlanmayacağını bilmiyordum - bir keresinde ona, eğer sana bir hediye vermek istiyorsa, sana bir kısa boynuz sürüsü verebileceğini söylemiştin!

Öyle mi yaptım? Ciddi değildim. Ama yükseklerle uçmana gerek yok. Fidgets, goose! Onunla o uzak emelim hakkında konuşmamış olmanı dileyebilirdim, ama konuşmamayı hiç istemedim, konuştun diye sana nasıl kızabilirim ki?

"Canın sıkkın," diye mırıldandı, gözleri kısılmıştı.

"O kadar da kızgın değilsin!" diye karşılık verdi. 'Mantıksızca kızmış gibi mi görünüyorum? Evet, öyleyim - ama bunu anlamanıza izin vermediğimi umuyorum! Heveslerime ve fantezilerime çirkin bir şekilde boyun eğecek bir Jenny olmadığında bundan aşırı derecede hoşlanmıyorum ve gerçek bu!

Ona pek inanmadı ama biraz neşelendi, gülümseyebildi ve şöyle diyebildi: "Sevindim!

"Yazık! Annemin ellerinde nelere katlanıyorum -! Evet, bunu söylememem gerektiğini biliyorum, ama bana bunu söylemeye cüret edersen odadan sinirli bir şekilde çıkarım! Bu arada, haberleri okudun mu? Dunster'a sana göndermesini söylediğim *Morning Post*'ta çıktı: Yaşlı Douro Brüksel'e varmış!

Wellington! Evet, gerçekten! *Bu sözün* seni kendinden geçireceğini biliyordum!" Güldü. 'Her halükarda geceleri daha rahat uyuyacağım! Slender Billy'nin ordunun komutanı olduğu düşüncesi, herkese kabuslar. Şimdi yapmalıyız!'

'Oh, canım, umarım ! Babam öyle düşünmüyor. Diyor ki -'

"Ne dediğini çok iyi biliyorum aşkım ve tek söyleyeceğim babanın Douro'yu bilmediği!

Kendinden emin bir şekilde konuşuyordu ama Bay Chawleigh ve diğer pek çok kişinin kötümser olması şaşırtıcı değildi. Dış görünüş umut verici değildi. Londra'ya ulaşan haberlere göre İmparator artık eskisi gibi değildi; çabuk yoruluyor, aniden öfkeleniyor ya da kederli bir ruh haline bürünüyordu; kendine olan güvenini kaybetmişti; ama şu tatsız gerçek de ortadaydı ki, Fransa onun yeniden tahta çıkmasını evrensel bir sevinçle olmasa bile, kesinlikle memnuniyetle karşılamıştı. Midi kralcı duygulara sahip olabilirdi; ama Duc d'Angoulême'in Nîmes'de karma bir kuvvet oluşturmasıyla alevlenen umutlar, Mareşal Grouchy'nin Paris'ten ayaklanmayı bastırma emriyle gelmesiyle kısa sürede söndü. Nisan ayının ortalarında Angoulême'in teslim olduğu ve İspanya'ya doğru yelken açtığı Londra'da biliniyordu. Şehit Kral 16. Louis'nin kızı olan karısı, İmparator Paris'e girdiğinde Bordeaux'daydı ve oradaki birliklerin azalan sadakatini toparlamak için elinden geleni yapmıştı; ancak çabaları hiçbir başarıya ulaşmadı ve bir İngiliz gemisiyle güvenli bir yere götürülmesine izin vermek zorunda kaldı.

Bu arada, Paris'te yeni bir anayasa hazırlandı. Champ de Mars'ta, 1 Mayıs'ta yapılacak büyük bir törende yemin edecekti. İmparator bu vesileyle Avusturyalı karısına ve küçük oğluna taç giydirmeyi umuyordu, ancak Marie Louise'e yazdığı mektuplar cevapsız kaldı. Champ de Mai'deki töreni bir ay erteleyen İmparator, karısının kendisine geri dönmesini ve kayınpederini Viyana'da kurulan koalisyondan ayırmayı umuyordu.

Başarısız olunca diplomatik girişimlerini İngiltere'ye yöneltti. Bunlar da başarısız oldu, ancak entrikaları, gücünün kırılabilceğine ve kırılması gerektiğine inananları büyük ölçüde tedirgin etti, çünkü Muhalefet arasında düşmanlıkların yeniden başlamasını kınayan çok sayıda gür sesli üye vardı.

"Bu lanet olası Whigler! dedi Adam vahşice. 'Boney'nin önünün açık olduğunu gördüğü anda Avrupa'yı istila etmeyeceğini mi sanıyorlar?

"Lambert öyle diyor," diye gözlemledi Jenny soğukkanlılıkla.

Başını gazeteden kaldırdı, öfkesi yerini eğlenceye bırakmıştı. "Jenny, eğer dikkatli olmazsan, kendimizi köpükler içinde bulacağız! Dün Charlotte o ölümcül sözleri söylediğinde neredeyse körükler benimle birlikte onarılacaktı!

Lambert ve Charlotte, farkında olmadan Adam'a karısının kuru bir mizah anlayışına sahip olduğunu göstermişlerdi. Anlayışı ılımlı olmaktan öteye gitmeyen Lambert, her zaman her konuda dogmatik davranmaya meyilliydi ve bu eğilimi evliliğiyle de azalmamıştı. Charlotte'un kendine ait hiçbir fikri yoktu: sadece Lambert'in üstünlüğüne dair sarsılmaz bir inancı vardı ve tartışılan konu ne olursa olsun, katkısının önüne *Lambert'in söylediği* ve onları iki kat kızdıran bir kesinlikte dile getirdiği sözleri ekleme alışkanlığını çabucak edinmişti. Adam, Jenny'nin Charlotte'la geçirdiği birkaç saatten sonra bir akşam sözünü keserek, "Ama Adam, *Lambert* diyor ki -!" diye haykırdığı zamanki kadar şaşırmamıştı.

Şimdi karşılık verdi: 'Evet, zavallılarla alay etmekten utanacağımı sanırsın.

Bana karşı her zaman çok nazik ve kibar olan Lambert, öyle değil mi? Evet, , ama bunu yapmazsam ona ve Charlotte'a karşı düpedüz kaba davranmış olurum! Konu Lambert'in askeri taktikler konusunda sizi doğru yola getirmesine gelince... İşte! Gülmek, çemkirmekten daha iyidir!

Yine gazeteye çekilmişti ve cevap vermedi; ama birkaç dakika sonra şöyle dedi: 'Londra'ya gitmem gerekecek. Ne kadar da uygunsuz! Great Dyke'ı kurutacaklar ve ben de görüp merak ediyordum - Ancak, çare yok!

"Münazara mı? Jenny sordu.

Başını salladı. 'Savaş ya da Barış. Brough'un yazdıklarına bakılırsa, başa baş bir durum olabilir. Babası Grenville'in kararsız olduğunu düşünüyor: Grey tarafından kandırılmış.

ne pahasına olursa olsun barış içindir!'

"Jakobenlerin bir cumhuriyet kurabileceklerini düşünmüyor musunuz?

Lambert mi diyor? Hayır, öyle düşünmüyorum. Bence Boney'nin buna rıza göstereceğini düşünmek hayalcilik olur ve bunu ona zorla kabul ettirmeye cesaret edemezler. Sivil halk ona karşı çıkabilir, ama ordu çıkmaz - ve hiç kuşkunuz olmasın, Johnny Crapaud'lar ticaretlerini hafife alınmayacak kadar iyi anlıyorlar! Ben biliyorum: Onlara karşı savaştım!

'O zaman tabii ki oyunuzu kullanmalısınız,' dedi. 'Keşke seninle kasabaya gelebilseydim.

"Neden yapmıyorsun?

"Şimdi, Adam - ! Bebeğin sütten kesilmediğini bildiğin zaman -!" "Onu da yanında getirebilirsin.

Bunu düşündü ama sonunda başını salladı. "Hayır, çünkü evi sadece birkaç günlüğüne açmak istemem ve onu bir otele götürmek istemem, çünkü insanların şikayet edeceğinden emin olabilirsin!

"Gürültücü biri," diye kabul etti Adam.

Sadece acıktığında ya da rüzgar çıktığında!" dedi. "Ama ben gelmeyeceğim.

"Jenny, beni kandırıyor muydun?" diye sordu. "Beni ikna ettin mi?

Burada kalmayı tercih ettiğimi düşündüğünüz için bu sezon şehre hiç gitmek istemediğinize inanıyor musunuz?

Başını iki yana salladı. 'Hayır, şerefim üzerine! Seni kandırdığım tek zaman, geçen yıl gittiğimiz o korkunç sıkışma yerlerinden zevk alıyormuş gibi yaptığım zamandı ve bunu sadece görevim olduğunu düşündüğüm için yaptım. Senin de en az benim kadar sıkıldığını fark ettiğim zamanki kadar hiç minnettar olmamıştım! Arada sırada yukarı çıkmanın hoş olacağını . Bu sefer değil: sadece aniden Lydia'yı ve babamı görmek istediğimi düşündüm - ama Lydia sezon sonunda güzel, uzun bir ziyaret için bize geliyor ve babamın da bizimle bir iki gün geçireceğinden şüphem yok. Hayır, gelmeyeceğim: sadece bunun ne kadar yaygara ve sıkıntı yaratacağını bir düşünün!

"Bunun senin için çok yorucu olacağını düşünüyorum," diye itiraf etti. 'Birkaç günden fazla kalmayacağım, biliyorsun.

'İstediğin kadar kalabilirsin. Seni bir gecenin altında aramayacağım, çünkü arkadaşlarını bir yana bırak, Lydia'yı bile görmek isteyeceksin.

Market Deeping'de posta arabasına binmesi için onu uğurladığında, en az on gün sonra geleceğini düşünüyordu.

Ancak beş gün sonra, bebeğini emzirdiği çocuk odasına girerek onu şaşırttı. Odaya girenin hemşire olduğunu düşünerek hemen başını kaldırıp bakmadı. Çocuğu sevgiyle izliyordu ve Adam onun daha önce hiç bu kadar iyi görüldüğünü görmediğini fark etti. Sonra başını kaldırdı ve bir nefes verdi. "*Adam!*"

İlerledi ve muzipçe şöyle dedi: "Sizi şaşırttığımı ve itibarımı geri kazandığımı kabul edin!"

Ani gülümsemelerinden birinde gözleri kısıldı. "Söylediğin zaman döndüğünü ilk kez görüyorum!"

"Yapacağımı söylemeden *önce!*" sitemle hatırlattı, onu öpmek için üzerine eğildi ve sonra bir parmağıyla bebeğin yanağını gıdıkladı. "Evet, efendim? Beni *kabul etmeniz* medeni bir davranış olurdu, biliyorsunuz!"

Saygıdeğer Giles, sözünün kesilmesinden korkarak ona kızgın bir bakış fırlattı ve kendini yenilenmiş bir enerjiyle hayattaki en önemli işine verdi.

Adam bir sandalyeye çökerek, "Lydia teyzen kadar açgözlüsün," diye onu bilgilendirdi.

"Ne biçim !" diye itiraz etti Jenny. "Lydia açgözlü *değil!*"

"Onu Russell Meydanı'nda babanla yemeğe götürdüğümde görmüş olsaydın böyle söylemezdin!"

'Oh, bunu sen mi yaptın? Babam ne kadar sevinmiş olmalı! Ama söyle bana, nasıl başarılı oldun?"

'Kesinlikle! Her iki mecliste de kabul edildi. Granville, Bakanları destekleyen bir konuşma yaptı - büyük bir şey değil, ama Grey'in değişiklik önergesi oldukça güzel bir şekilde yenilgiye uğratıldı. Şehirde her türlü söylenti dolaşıyor; insan kaç tanesine inanacağını bilemiyor ama kesin olan bir şey var: Avusturyalılar, Prusyalılar ve Ruslar silahlanıyorlar. Benim inancım, çok yakında Kurbağalarla kapışacağımız yönünde - ve bu konuda hiç şüphem yok! Boney'nin tek umudu, Koalisyon'un diğer üyeleri oyuna dahil olmadan önce Kuzey Ordusu'yla bizi bozguna uğratmak olmalı. Eğer bunu yapabilseydi - ama yapamayacak! Güldü ve ekledi: 'Baban Wellington'a Boney'nin kendisinin hiç karşı çıkmadığını söylüyor! Çok doğru - ve tersi de öyle! Sözü oğlu tarafından kesildi, o da tıka basa doymuş bir şekilde geçirdi. Dedi ki: 'Onu asla kibar çevrelere sokamayacağız, değil mi? Her şey yolunda mı Jenny?"

Başını salladı ve yardımsever bir şekilde Saygıdeğer Giles'ı okşarken şöyle dedi: 'Söyle

Bana Lydia'dan bahset! Sezonun tadını çıkarıyor mu? *Kabul* ediyor mu?"

'Teyzeme göre, oldukça başarılı olmuş. Kesinlikle çok sayıda hayran edinmiş gibi görünüyor! Sunumunda giydiği elbiseyi tarif etmemi istemeyin benden! Ben görmedim ve size sadece *görmekli* olduğunu söyleyebilirim!

Kıkırdadı. 'Oh, neredeyse bunu söylediğini duyabiliyorum! Çok fazla partiye gidiyor mu?'

"Bir akşam boyunca en az üç ayine katıldığını bana gururla söyledi. Teyzemin demir gibi bir bünyesi olmalı! Bu arada, ona ne kadar güzel bir bilezik vermişsin, Jenny!"

Kadının rengi birdenbire attı; temkinli bir şekilde ona bakarak kekeledi: "Sadece önemsiz bir şeydi!"

"Bana söylemekten korkmana gerek yoktu," dedi hafifçe gülümseyerek. "Evet, neden korktuğunuzu biliyorum: incilerinizi takmasına izin vermeyeceğimi hatırladınız. Hâlâ da vermem, biliyorsun inciler hiç uygun değil! - Ama Lydia benim kız kardeşim olduğu için ona incilerini ödünç vermekle, *senin* kız kardeşin olduğu için ona güzel bir bilezik hediye etmek arasında çok büyük bir fark var. Ve şunu da eklememe izin ver, aşkım, tüm tuhaf huylarıma rağmen, baban ona fildişi rengi bir yelpaze gönderme nezaketinde bulundu diye *çirkinleşmek* için en ufak bir istek duymuyorum. Bu senin kışkırtmanla mı oldu?"

"Şey, evet!" suçlulukla itiraf etti. "Babamın nasıl biri olduğunu biliyorsun, Adam! Lydia'ya o kadar düşkün ki, onu biraz dizginlemeseydim ona senin hiç hoşlanmayacağın bir şey gönderecekti. Gözleri parladı. "Ancak seni uyarıyorum, iş düğün hediyesine gelince bunu yapamayacağım!"

"Ah! Adam dedi ki. "Bu bana nadir bulunan bir haberi hatırlattı!"

Haykırdı: 'Adam! Şunu kastetmiyorsun -'

"Kız kardeşimin eli için iki teklif aldım," dedi Adam, . "*Hayır!*"

'Sizi temin ederim! Şu anda kendimi ne kadar ataerkil hissettiğimi düşünemezsiniz! Ya da benden en az on iki yaş büyük bir adamın bana başvurmasından duyduğum utancı!"

Bir sevinç çılgılığı attı. "Adam, Fetih *değil mi?*"

Başka biri değil! İnanabiliyor musunuz? - Annemin onayını kazandıktan sonra Lydia'nın peşinden kasabaya geldi ve onunla birlikte saçma sapan bir pasta yaptı.

Onun ilgisini! İsteddiği kadar uğraşsın, ona hiçbir şey ima etmediğine yemin ediyor, ama bunun onu bana, iğrenç küçük zavallıya savuşturmak için bir mazeret olmadığını düşünüyorum! Ona davasının umutsuz olduğunu bildirme talimatıyla birlikte: bu görevi ne kadar heyecanla yerine getirdiğimi tahmin edebilirsiniz!

"Ama ona öyle söylediniz?"

"Ettim ama onu ikna edemedim Lydia'nın çoktan nişanlandığını ima etmek zorunda kaldım. Onun gözlerindeki hevesle sorgulayan bakışı görünce gülümsedi. "Evet, diğer teklif tam da senin önceden söylediğin gibi Brough'dan geldi. En azından bana Lydia'yla evlenmesine bir itirazım olup olmadığını sordu. Jenny'nin yüzündeki derin memnuniyet ifadesini gördü ve yumuşak bir şekilde devam etti: "Elbette ona böyle bir saçmalığı aklından çıkarmasını söyledim -

"*Adam!*" diye nefes nefese kaldı.

Bir kahkaha patlattı. "Sineğe senden daha kolay atlayan bir balık tanımadım Jenny! Ya da senin yüzünün değişmesinden daha gülünç bir şey görmedim! - Hayır, seni kaz, ona onayımı ve bazı bilgece tavsiyelerimi verdim. Hemen Bath'a gitmeye kararlıydı - çünkü senin fikrin ne olursa olsun, canım, o ve ben, benim olduğu kadar annemin de rızasının alınması gerektiği konusunda hemfikirдик. Ama ben annemi Brough'dan çok daha iyi tanıyorum ve eminim ki hiçbir şey onun, Fetih'in hemen ardından annemin karşısına çıkmasından daha ölümcül olamaz. Anneme hayal kırıklığını atlatması için zaman tanınmalı. Bu yüzden, Charlotte'un yanına gelmeden önce teyzemle bir gece geçirmeyi planladığı gelecek aya kadar ona hiçbir şeyin açıklanmamasına karar verdik. Teyzeme göre, o zamana kadar Lydia'nın evde kalmış bir kız kurusuna dönüştüğünü görmenin melankolik beklentisine kendini bırakmış olacak ve böylece Brough'un teklifini kabul ettiği için minnettar olabilir.

' zaman teyzen biliyor ve hoşuna gidiyor? Ama Brough'un bu kadar Lydia ile henüz konuşamamalıyım!"

"Sevgili Jenny, ben şehre gelmeden önce onunla konuşmuş! Adam eğlenerek söyledi.

'Oh, sevindim! Peki ya o?"

"Bana *çok* mutlu olduğunu söyledi ve ben de ona inanmakta hiç zorluk çekmedim.

'Keşke onu görebilseydim! Her neyse, bu her çözer!"

"Neyi çözer?"

"Lynton Evi'ni açmalıyız," dedi Jenny kararlılıkla.

"Yüce Tanrım, neden?"

"Parti için. *Hangi* parti olduğunu söylemeyin, çünkü nişan şerefine her zaman bir parti düzenlendiğini çok iyi biliyorsunuz ve Leydi Nassington'ın yapmaması gereken tek şey bu!"

"Ama -

"Ve sakın *ama* deme!" diye araya girdi Jenny, uyuyan oğlunu çocuk odasına geri götürmek için ayağa kalkarken. 'Annenin onay verdiğini öğrenir öğrenmez, hizmetçi tutmaya başlayacağım. Sanırım Dunster ve Bayan Dawes ile Scholes'u da yanımda götüreceğim, çünkü onlar benim yöntemlerimi biliyorlar ve gitmekten memnun olacaklarına emin olabilirsiniz. Tartışmanın bir yararı yok lordum, çünkü kararımı verdim ve eğer kız kardeşinize olan borcumu siz bilmiyorsanız ben biliyorum!"

Yirmi dört

Bu yıkıcı planlar hiçbir zaman uygulamaya konulmadı. Lydia'nın kendine ait bir planı vardı ve bu plan Jenny'nin önüne kısmen Lydia'dan gelen karakteristik bir mektupla, kısmen de ikinci torununun dünyaya gelişine başkanlık edeceği Membury Place'e giderken Fontley'de mola veren Dowager tarafından konuldu.

Lydia'nın evliliğine onay vermişti ama hâlâ kendini biraz şaşkın hissediyordu. Zihni esnek değildi ve Brough'u ilk kez, sık sık Fontley'de kalmaya gelen, merdivenlerden hızla inip çıkan, eve bir sürü çamur getiren ve Adam'la birlikte şimdi bile hatırlamaktan ürperdiği bir dizi maceraya karışan, büyümüş de küçülmüş bir okul çocuğuyken tanıdığından beri, ona hiçbir zaman Adam'ın Harrow'dan arkadaşlarından biri gözüyle bakmamıştı. Jenny, Bath'a yaptığı ziyaretlerin onu aydınlatmış olması gerektiğini düşünmüştü; ama Dowager Adam'ın sunduğu mazereti sorgusuz sualsiz kabul etmişti. Adam'ın Camden Place'e uğramasını çok yerinde, Lydia'yı gezmeye götürmesini ve Meclis Salonu'nda onunla birlikte dikilmesini de çok iyi huylu bulmuştu. Adam'ın ilgisinde son derece titiz olduğu aklının ucundan bile geçmemişti. O ve Adam okul çağındayken Lydia kreşten çıkmamıştı ve eğer bu konu hakkında biraz düşünmüş olsaydı, Dowager, Brough'un Lydia'yı sadece arkadaşının küçük kız kardeşi olarak gördüğü ve ona karşı nazik olması gerektiği sonucuna varırdı.

Bu nedenle Brough'un onu ziyarete gelmesi onu şok etmişti. Nassington House'a gidip Lydia'nın adresini vermek için ondan izin istedi. Adam'a, önerilen evliliğin sevgili Lydia için seçeceği bir şey olmamasına rağmen, Brough'un kendisini o kadar güzel ve ince bir düşünceyle ifade ettiğini ve onun da kendisini kazanmasına izin verdiğini söyledi.

(Brough bu işi şık bir şekilde yapıyor, diye düşündü Adam takdirle).

Aslında Leydi Nassington neredeyse haklıydı. Dowager, güçlü fikirli kızını yaşlanan bir kız kurusu olarak hayal edecek kadar ileri gitmediyse de, ona göre bu kadar küstahça reddedebilen bir kızın

Sör Torquil Tregony gibi uygun bir talip beş parasız bir askere aşık olabilir, hatta bir maceraperestle kaçabilirdi. Bu açıdan bakıldığında, Brough Tanrı'nın bir lütfu olarak görülmeye başlandı. Bu evlilik Julia Oversley'ninki gibi parlak bir evlilik değildi; Brough'nun serveti Sör Torquil Tregony'ninkiyle kıyaslanamazdı; ama öte yandan Brough bir Kontluğun varisiydi ve güzel büyük kızını sıradan bir taşra beyiyle, hayatta kalan tek oğlunu da kibarlık konusunda hiçbir iddiası olmayan bir kadınla evlendirmek zorunda Dowager için bu durum, daha mutlu günlerde mümkün olabileceğini düşünebileceğinden çok daha fazla memnuniyet vericiydi. Çocuklarından *birinin* tüm dostlarının onayını alacak bir evlilik yaptığını düşünmek de hoştu.

Bu yüzden Fontley'e alışılmadık derecede yumuşak bir ruh haliyle varmıştı. İlk düşüncesi büyük oğluydu, ama onu hayranlıkla izledikten, büyümesine hayret ettikten ve Stephen amcasına daha önce düşündüğünden çok daha fazla benzediğini keşfettikten sonra, Lydia'nın nişanı hakkında konuşmaya ve Adam ve Jenny ile Lydia'nın kaçınılmaz parti planını tartışmaya hazırды.

Lydia bunun Fontley'de yapılmasını istiyordu. İlk bakışta bu pek uygulanabilir bir plan gibi görünmüyordu ama yakından incelendiğinde bunun gerçekten de tasarlanabilecek en mantıklı plan olduğu anlaşıyordu. Lydia akrabaların, arkadaşların ve sadece tanıdıkların bir araya gelmesini istemiyordu; sadece kendisinin ve Brough'nun yakın akrabalarının katılacağı resmi olmayan bir daveti tercih ederdi ve Charlotte'un Londra'ya gelmesi ya da Mama'nın böyle bir anda Charlotte'u terk etmesi doğal olarak imkânsız olduğundan, parti için en uygun yer Fontley'di. Üstelik Fontley, Lord Adversane'in oturduğu yere Londra'dan çok daha yakındı, böylece Adversane'ler bu yıl kente gelmedikleri için onlar için de daha uygun olacaktı. Elbette geceyi burada geçirmeleri gerekecekti ama Lydia Jenny'nin buna itiraz etmeyeceğini umuyordu. Brough'un kız kardeşi de davet edilmeliydi ama sadece nezaketen: Cornwall'da yaşıyordu ve kesinlikle gelmeyecekti; erkek kardeşi ise Belçika'daki alayında görevliydi. Lydia'nın davet edilmesini istediği diğer konuklar sadece Rockhill'lerdi.

Jenny'ye yazdığı özel bir mektupta, '*...en azından ben bunu tam olarak istemiyorum,*' diyordu,
"Ama Brough'un biliyorum, her ne kadar bastırmasa da. Mesele şu ki, o çok

Ona her zaman çok iyi davranan Rockhill'e çok bağılı, bu da onu davet etmemeyi garip ve küçümseyici kılıyor. Kasabanın uzaklığı nedeniyle reddedeceklerini sanıyorum, ama kendi adıma reddetmelerinin bir anlamı olduğunu sanmıyorum, çünkü Adam teyzemle bana Bickerton'ların partisinde eşlik ettiğinde onlar da oradaydı ve Julia'nın keyfi yerindeydi, ama Adam hiç de bilinçli görünmüyordu, aksine son derece sakindi ve onu en doğal şekilde selamladı...'

Tanrı çocuğu korusun, rutin bir partide kendisine ihanet etmesini mi bekliyordu? Jenny mektubu kaldırırken alaycı bir gülümsemeyle düşündü ve dikkatini Dowager'ın Adam'a söylediklerine verdi.

Ona 21 Haziran'ı gerçekten uygun tek tarih yapan çeşitli koşulları uzun uzun anlatıyordu. Bunlardan en önemlisi, Brough ve Lydia'nın bir önceki hafta Londra'da randevuları olması ve tarihi 21'inden sonraya ertelemenin Charlotte'un tutukluluğuyla çakışma riskini doğuracak olmasıydı; en kötüsü de 21'inin Çarşamba gününe denk gelecek olmasıydı.

"Jenny, bu planı beğendiğine emin misin? Adam yalnız kaldıklarında sordu.

"Evet, biliyorum!" diye cevap verdi. "Öyle değil mi?

"Oh, evet! Sizi büyük bir sıkıntıya sokmayacağı sürece. 'Bu beni hiç sıkıntıya sokmaz. Ama eğer tercih ederseniz -'

"Hayır, elbette bir parti olmalı - ya da en azından hepiniz öyle düşünüyorsunuz!" "Olması doğal, ama eğer istemiyorsanız -

"Canım, çok haklısın ve ben de bunu diliyorum!

Adam sabırsızca konuğtu ve kadın onun isteksizliğinin Rockhill'lerin davet edileceğini bilmesinden kaynaklandığına inanarak bağka bir Ėey söylemedi. Julia'yı düşünmüyordu, gerçi onun Fontley'e gelmesini istemiyordu ve gelebileceğini duyduğunda dehşete kapılmıştı. İsteksizdi, çünkü hiçbir zamanın şenlik için şimdikinden daha kötü seçilemeyeceğini düşünüyordu. Öyle demiyordu; Londra'da geçirdiğı kısa süre ona askerle sivil arasında kapatılamayacak kadar büyük bir uçurum olduğunu fark ettirmişti. Ziyaretini kısa kesmek hiç de zor olmamıştı. Sezon tüm hızıyla devam ediyordu; Manş Denizi'nin ötesinde yaklaşan mücadele, ton için tehdit altındaki bir skandaldan daha önemli görünmüyordu ve daha az tartışılıyordu. Neredeyse tüm yetişkinlik hayatını zorlu kampanyalarla geçirmiş bir adam için

Avrupa'nın kaderi söz konusuysen insanlar dans etmeye, flört etmeye ve sosyal rakiplerinin eğlencelerini gölgede bırakacak eğlenceler planlamaya devam edecek kadar az umursamaları anlaşılmazdı. Ama İngiltere yirmi iki yıldır savaştaydı ve İngilizler bu duruma alışmış, Londra'daki bir sisi ya da yağışlı bir yazı nasıl kabulleniyorlarsa bunu da aynı ruh haliyle kabullenmişlerdi. Siyasi çevrelerde ve şehirde farklı ve daha ciddi bir bakış açısı benimsenebilirdi, ancak nüfusun büyük çoğunluğu arasında sadece orduda bir oğlu ya da kardeşi olan aileler düşmanlıkların yenilenmesini kaçınılmaz ve öngörülebilir bir sıkıntıdan başka bir şey olarak görmüyordu. Napolyon'un 1802 Mart'ında tahttan çekilmemiş olması dışında, Amiens Barışı'nın tekrarı söz konusuysa. Hoş değildi, çünkü vergiler yüksek kalmaya devam edecek ve bir kez daha yurtdışı seyahatlerinden keyif alınamayacaktı; ama felaket değildi, çünkü Napolyon kıtada ne yaparsa yapsın Büyük Britanya'yı istila edemeyecekti. Aslında hayat, çoğu insanın hatırlayabildiği sürece olduğu gibi edecekti.

Kısa bir süre öncesine kadar yenmekten başka gerçek bir amacı olmayan Adam için

Napolyon'un askerlerinin bu ilgisizliği olağanüstü olduğu kadar mide bulandırıcıydı da. Alayına geri dönmek için duyduğu gizli özlemi on kat artırdı; kalbinin olduğu yerde olamasa da en azından piknikler ve balolar hakkında gevezelik eden ya da kulüplerde Wellington'ın komutasındaki kuvvetlerin gücü hakkında rahat ve cahilce konuşan insanlar arasında kalmaması gerektiğini düşünerek onu Londra'dan uzaklaştırdı.

Yarımada'nın hiçbir gazisi, bu komuta altındaki bir ordunun yenilgiye uğrama olasılığını hayal gücünün aşırı bir çabası olmadan gözünde canlandıramazdı; ancak en küçük bir askeri anlayışa sahip hiç kimse şimdi Belçika'da toplanan kuvvete memnuniyetle bakamazdı. İnsanlar sanki bu ordu Lizbon'dan Toulouse'a kadar savaşmış olan orduymuş gibi konuşuyorlardı ama bu ordu o ordu olmaktan çok uzaktı. Sert çekirdek, tecrübeli Alaylardan oluşuyordu ama eğitimsizler için çok etkileyici olan büyüklüğü, acemi taburlar ve şüpheli yabancı birliklerle şişirilmişti. Adam, kendini beğenmiş ve iyi beslenmiş beyefendilerin, Dük'ün seferde uygulayacağı strateji ve taktikler konusunda dinlemeye ikna edebildikleri herkese, ona aptallık gibi görünen dersler verdiklerini duymuştu. Onların Hollanda-Belçika Ordusu hakkındaki övgülerini duymak Adam'ın kaldıracabileceğinden çok daha fazlaydı. Hollandalı-Belçikalıların en az Portekizli Caçadores kadar değerli olacağına inanıyor gibiydiler.

Mareşal Beresford eğitmişti: İspanyollar kadar güvenilmez olma ihtimalleri daha yüksek, diye düşündü, bu dengesiz, lanet olasıca memur birliklerin Yarımada'aki savaş sırasında ne kadar sık tehlikeli bir utanç kaynağı olduklarını hatırlayarak. Dilini dişlerinin arasında tuttu, çünkü umutsuzluk yaymak askeri bir suçtu. Tanrı da biliyordu ki, daha şimdiden kasvetli kafalarını sallayarak, nasıl olacağını hep tahmin ettiklerini, Napolyon'un yenilebileceğini düşünmenin aptallık olduğunu söyleyen çok fazla sahtekar vardı. En odun kafalı iyimserler bile bu soylulara tercih edilirdi; balolarıyla, skandallarıyla, en yeni boyunbağı bağlama tarzıyla, bir boksörün gelecek maçtaki şansıyla meşgul olan modacılar da öyleydi. Zevk peşinde koşanlardan bu kadar rahatsız olmak mantıksızdı: Ne de olsa onların her zamanki uğraşlarıyla meşgul olmaktan başka yapacakları bir şey yoktu. Yıllardır Wellington'ın zaferlerinin abartıldığını, onun bir Sepoy Generali'nden başka bir şey olmadığını söyleyen ve şimdi komutanın onda olduğunu öğrendiklerine çok sevinen kudurmuş Whig'lere acı bir küçümsemeyle bakmak bile mantıksızdı: Adam onların dönüşümüne sevinmesi gerektiğini biliyordu. Bunu yapamazdı; yapılacak tek şey onların yanından uzaklaşmaktı. Belki de kendini hiçbir zaman bir sivil olarak görmeyecekti, ama o bir sivildi ve mevcut askeri krizde en uçarlı asker kadar yapacak bir şeyi yoktu. Bu yüzden Fontley'deki evine gitmişti; orada yapacak o kadar çok şey vardı ki, içindeki endişeler bir nebze olsun yatışmıştı. Hâlâ Alay'ında olmayı diliyordu ama kendini kaptırdığı iş askeri değilse bile en azından çok büyük önem taşıyordu - Bay Chawleigh'in bu konudaki görüşü ne olursa olsun.

Önerilen nişan partisini kabul ettikten sonra, bu konu hakkında daha fazla düşünmedi.

Jenny ev işleriyle ilgili planlarıyla onu hiç , bu yüzden parti ancak annesini gördüğünde aklına geliyordu; Membury Fontley'den on mil uzakta olduğu için de Dowager'la buluşmaları seyrek oluyordu. Jenny de askeri durum hakkında saçma sapan konuşarak onu kızdırmıyordu. Lambert de öyle yapıyordu, Charlotte da Lambert'in yankısı gibi davranıyordu, ama Rydes'la annesiyle görüştüğü kadar seyrek görüşüyordu ve zaten Lambert (Jenny sağ olsun) artık sadece bir ayak bağı olmuştu.

Jenny savaştan nadiren bahsederdi ama bahsettiği zaman da çok sağduyulu davrandığını düşünürdü. Bu onun aklına hiç gelmemişti.

Jenny de Charlotte gibi kocasının .

Londra'da dolaşan söylentileri duydukça neşesi ve güveni yerine geliyordu. Eski dostlarından biri ya da ikisi ara sıra Belçika'dan yazıyordu: haberler giderek daha iyi oluyordu. Amerika'dan geri çağrılan Yarımada Alayları'nın bir kısmı gelmişti ve çok iyi durumdaydılar; ürkütücü derecede heterojen olan Ordu, işçiye yakışır bir bütün haline getirilmişti (yaşlı Hookey'e güvenin!); Blücher'in Prusyalıları güçlü bir şekilde oradaydı ve iyi disiplinli askerler oldukları güvenilir bir şekilde rapor ediliyordu. Aslında Müttefik Ordusu artık Napolyon'u uygun bir tarihte karşılamaya hazırdı. Adam'ın muhabirlerinden biri, Champ de Mars'ta ertelenen ve gazetelerde yayınlanan haberlerden anlaşıldığı kadarıyla İmparator'un Covent Garden'daki bir maskeli baloya uygun, belli belirsiz tarihi bir kıyafetle katıldığı törene kinayeli bir gönderme yaparak, *"Hepimiz bu vesileyle hangi kostümü giyeceğini öğrenmek için sabırsızlanıyoruz,"* diye yazıyordu.

Bu arada, Jenny ilk evinin hazırlıklarına sessizce devam etti- Parti, bu küçük başlangıçta Fontley'in eski haline dönme vaadini algılayan Bayan Dawes tarafından coşkuyla desteklendi.

Rockhill'lerin daveti kabul etmesi Jenny için sürpriz olmamıştı. Julia'nın aklının alamayacağı bir nedenden ötürü Fontley ve Adam'dan uzak durmadığını düşünüyordu ve Rockhill'in onun yoluna herhangi bir engel koyacağını düşünmesi için hiçbir neden yoktu. Anladığı kadarıyla Rockhill, Julia'nın Adam'a olan aşkının sadece hayal gücüyle beslenen romantik bir fantezi olduğuna ve gerçekler karşısında sönüp gideceğine inanıyordu. Jenny onun haklı olabileceğini umuyor, ama bu tuhaf tedavinin Adam'ı zorlamasına içerliyordu.

Ancak daha kötüsü de olabilirdi. Onları akşam yemeğinden bir gün önce Fontley'e davet etmek zorunda hissetmişti kendini, çünkü oraya varmaları dokuz saat ya da daha fazla sürecekti, ama Julia çok nazık bir dille bunu reddettiğini yazmıştı: Bir sonraki kız kardeşi Susan'ı Beckenhurst'teki hemşirelik partisine katılması için getirecekti, onu inatçı bir öksürükle bırakan bir grip krizinden sonra yaşlı Hemşire tarafından sağlığına kavuşturulacaktı; o ve Rockhill geceyi orada geçirecek, ertesi gün Fontley'e gideceklerdi.

Brough, Lydia'yı ayın 17'sinde, yani bir Cumartesi günü getirdi. Brough'un Lydia'yı

Lydia'ya mutlu olup olmadığını sordu: Lydia ıslı ıslıldı. Bayan Dawes çok duygulanarak şöyle dedi: "Ah, leydim, birbirlerine bakışları insanın gözlerini yaşartıyor, Bayan Lydia ve Lord Hazretleri!"

"Brough, bir haber var mı? Adam, Jenny Lydia'yı vaftiz oğlunu görmesi için yukarı çıkarır çıkarmaz sordu.

Brough yüzünü buruşturarak başını salladı. 'Hiçbir şey yok, ama bir şeyler var. Bonaparte'ın Paris'te olmadığı kesin gibi görünüyor: tek bildiğim bu.

'Paris' ayrıldıysa, Kuzey Ordusu'na katılmaya gitmiştir. Her an haber gelebilir: oyalanmak ona yakışmaz! Onun tükenmiş bir güç olduğuna dair tüm bu hikayelere inanıyor musun? Gammon!"

"Neye inanacağımı şaşırdım!" dedi Brough. 'Hayatımda hiç bu kadar çok gecekondur konuşması duymadım - bunu sana söyleyebilirim! Bu garip bir şey, Adam: tekrar savaşa gireceğimize dair hiçbir şüphe olmadığını düşünüyorsun, ama hala savaş olmayacağını söyleyen bir sürü adam var - neyin hazırlandığını bilmek için benden daha iyi konumlanmış adamlar.

"Bu bir savaş," dedi Adam kendinden emin bir şekilde. 'Öyle *olmalı*! Bütün hafta boyunca sınırda çatışmaya girdiğimizi duymayı bekledim: Boney iki cephede birden saldırıya uğramayı beklemesiz! Oyunu kendi lehine çevirmek için tek umudu, Avusturyalılar ve Ruslar gelmeden önce *bizi* yere sermek!

"Sence bu başarabilir mi?" diye sordu Brough, kaşlarını kaldırarak.

"Yüce Tanrım, hayır!"

Bayanlar odaya geri dönerek tartışmaya son verdiler. Savaştan bir daha söz edilmedi. Bir yaz akşamının geç güneşinde uyuklayan Fontley'den uzak görünüyordu; ama küçük parti akşam yemeğine oturduğunda, Bay Chawleigh'in küçük katiplerinden birinin Market Deeping'de kiraladığı bir şezlong ve çiftle efendisinden bir mektup getirmesiyle aniden yaklaştı.

Dunster mektubu masanın başındaki Adam'a getirdi. Mektubu eline aldığı anda karalamayı tanıyan Adam, sesinde bir şaşkınlık notuyla şöyle dedi: "Benim için mi?"

Evet, lordum. Genç adam lord hazretlerine çok acil olduğunu söylememi istedi. Sanırım Bay Chawleigh'in katiplerinden biri.

Adam gofreti kırdı ve tek açıp kaşlarını çatarak şifreyi çözmeye çalıştı. Üçü de oturmuş onu izleyen arkadaşlarının üzerine endişeli bir sessizlik çökmüştü. Kaşları daha da çatıldı; dudaklarının gerildiği görüldü.

Jenny'nin yüreği burkuldu, ama sakın bir sesle: 'Babam bir kaza mı geçirdi? Lütfen söyleyin lordum!'

"Hayır, öyle bir şey değil. Adam başını kaldırıp Dunster'a baktı. 'Genç adam nerede? Onu içeri getirin! Eklemeden önce Dunster'ın odadan çıkmasını bekledi: "Ne olduğunu anlamak çok zor. Bir an önce Londra'ya gitmem gerektiğini düşünüyor gibi görünüyor ve Fenton'dakileri yarın akşam geleceğime dair uyaracak kadar da nazik. Bu sözlerde bir bit yeniği vardı; bunun farkında olarak gülümsemeye zorladı ve mektubu Jenny'ye uzatarak şöyle dedi: "Bundan ne çıkarabileceğini dene, aşkım!"

"Londra'ya postalamak mı?" diye bağırdı Lydia. 'Ama yapamazsın! Chawleigh Baba senden bunu nasıl isteyebilir? Fontley'den ayrılamayacağını *biliyor*, çünkü ona partiden bizzat ben söz ettim!

Bay Chawleigh partiyi unutmamıştı: damadına yazdığı bir dipnotta, partiyi hiç önemsememesini, zira parti için bol bol vakit bulup Fontley'e dönebileceğini söyledi.

Mektubu Adam'dan daha kolay çözen Jenny, neden kasabaya çağrıldığını anlamaktan onun kadar uzaktı; ama onu neyin sinirlendirdiğini hemen anladı. Hiçbir zaman nezaketiyle öne çıkmamış olan Bay Chawleigh, aciliyetin baskısı altında yazarken, içindeki Juggernaut'u tamamen dizginlemişti. Adam ertesi gün kente gelecekti ve pazar günü seyahati konusunda hiçbir tartışma olmayacaktı; postayla gelecekti; Fenton'lara yerleşecekti, orada kendisi için bir yatak odası ve bir salon kiralanacaktı; ve orada daha fazla aydınlanmayı bekleyecekti. Bay Chawleigh Fenton'a gelip ona ne gerektiğini söyleyecekti. Sonunda kendisine yapacaktı, yoksa pişman olacaktı.

Jenny mektubu okumayı bitirdiğinde Dunster odaya keskin yüzlü bir getirmişti; delikanlı, Efendi'den Lord olmadan geri dönmemesi talimatını alarak posta ile geldiğini söylemişti. Tüm bildiği buydu. Efendi ona lordumdan neden Londra'da istendiğini söylememişti; savaşa ilgili hiçbir haber duymamıştı. Onu daha fazla sorgulamanın yararsız olduğu açıktı, bu yüzden Jenny onu Bayan Dawes'la tanıştırmaya götürdü ve Lord hazretlerinin ne yapmaya karar verdiğini sabah kendisine bildireceğine söz verdi.

"Tuhaf bir başlangıç! Brough, Jenny odadan çıktıktan sonra şöyle dedi. "Rüzgarda ne var acaba? Bana öyle geliyor ki, ihtiyar delikanlı bazı haberler almış.

ve çok da iyi değil.'

'Katibin ne dediğini duydunuz. Belçikadan herhangi bir haber gelmiş olsaydı, bunu biliyor olmalıydı!

'. Şehirdeki adamların önemli haberleri dünyanın geri kalanından önce duyduklarına şüphe yok.

"O zaman neden bana ne olduğunu söylemedi?" diye sordu Adam sinirli bir şekilde. "Herhalde mektup yazmayı sevmiyor ya da tekrarlanmasını istemiyor.

"Adam! Lydia . 'Eğer partim için burada değilsen -'

'Elbette burada olacağım! Bay Chawleigh ne duymuş olursa olsun, kasabaya gitmem için en ufak bir neden göremiyorum!

Lydia rahatlamış görünüyordu; ama Jenny odaya geri döndüğünde, açıkça şöyle dedi: 'Çocuğun bana söylediğine göre, babam götürülüyor. Gitmen gerekecek, Adam.

"Bunu yaparsam asılır giderim! Eğer baban Londra'ya gitmemi istiyorsa, bana nedenini söylemeliydi!

Ona ciddiyetle baktı. "Yazmak ona pek kolay gelmiyor. Ama babamı tanıırım ve emin olabilirsiniz iyi bir nedeni olmasaydı seni asla böyle çağırmazdı. Yapman gerektiğini düşündüğü bir şey var. Bana bir iş meselesi gibi geliyor ve eğer öyleyse, size söylediği gibi yapın lordum, çünkü Şehirde ondan daha kurnaz bir kafa yok!

Ama Brough bu tavsiyeyi onaylayıp, ona budalalık etmemesini önerdiğinde, omuz silkerek, "Oh, !" dedi. Kinver ve kâtibi de yanına alarak kendi yola koyuldu ve saat altıyı biraz geçe St James's Street'e vardı. Pazar günü sakinliği hüküm sürüyor gibiydi; otele girdiğinde her zamanki nezaketle karşılandı, herhangi bir heyecan ya da telaş belirtisi yoktu. Kendini her zamankinden daha kuşkucu hissetti ve kendi kullanımı için ayrılmış olan salona iyi huylu olmaktan çok uzaktı.

Bay Chawleigh'i kendisini beklerken buldu, sabırsızlık içinde bir aşağı bir yukarı yürüyordu. Bay Chawleigh normalden daha asık suratlı görünüyordu ama Adam'ı görünce kaşları çatıldı ve rahat bir nefes aldı. "Eh, ama sizi gördüğüme sevindim lordum!" dedi Adam'ın elini tutarak. "İyi delikanlı, iyi delikanlı!

Adam'ın kaşları biraz kalktı. "Nasılsınız efendim? Umarım sizi fazla bekletmemişimdir?

'Hayır, önemli değil! Sabaha kadar yapılacak bir şey yok. Sizi Fontley'den aceleyle uzaklaştırdığım için üzgünüm, ama yapacak bir şey yoktu, çünkü bu çok acil bir mesele!

Evet, anlıyorum efendim. Ancak bir dakika! Akşam yemeği için söz verdiniz mi?

"Hayır, hayır, akşam yemeğinden daha fazla düşünmem gereken şeyler var!" dedi Bay Chawleigh sinirli bir şekilde.

"Ama yarına kadar yapılacak bir şey yoksa bu akşam yemek yiyebiliriz!" dedi Adam. "Sizin tercihiniz nedir, efendim?"

'Ne kadar kalacağımı bilmiyorum - Oh, peki, ne isterseniz, lordum! Sıradan olan benim için yeterli.'

Adam, kayınpederinin iştahı kesildiğine göre çok yanlış bir şeyler olduğunu düşünmeye başladı. Bir an ona baktı ve sonra uşağına döndü. "Kinver, onlara saat yedide temiz bir akşam yemeği göndermelerini söyle - ve hemen biraz da şeri, lütfen! Kinver odadan çıkarken Bay Chawleigh'e gülümseyerek şöyle dedi: 'Bunu kendiniz için sipariş etmediğiniz için sizi azarlamayı düşünüyorum efendim. Şimdi, ne oldu? Kasabaya gelmem neden gerekti?"

"Haberler kötü lordum," dedi Bay Chawleigh ağır bir sesle. 'Lanet olası kötü haber! Yenildik!

Adam'ın kaşları birbirine çarptı. "Kim öyle diyor? nereden öğrendin?"

'Nereden öğrendiğimi boş ver! Söylesem de bir şey anlamazsın.

Ama bu bir aldatmaca değil, sadece bir söylenti de değil. Şehirde, işleri yurtdışında neler olup bittiğini bilmek olanlar var ve her yerde ajanları var, ay, ve başka yerlerde bilinmeden önce haberleri almanın başka yolları! Kandırıldık, lordum! Her yerimizi oydular!"

"Moonshine! Adam'ın rengi biraz solmuştu ama küçümseyici bir kahkaha attı. "Yüce Tanrım, efendim, bunca yolu bana bir Canterbury masalı anlatmak için mi getirdiniz?"

'Hayır, yapmadım ve kaçak içki de değil! Son iki gündür orada kavga ediyorlar, size söyleyeyim!

"Buna pekâlâ inanabilirim," diye cevap verdi Adam soğukkanlılıkla. 'Ama boş yere yenildiğimize - *hayır!*

Bay Chawleigh çenesini sıkmaya başladı. "Hayır mı? Boney'nin şu anda Brüksel'de oturduğuna inanmıyor musunuz? Ya da o Prusyalıların daha işin başında - en başında? Ya da Boney'nin değerli Wellington'ınız için çok hızlı olduğuna ve onu avladığına? Nasıl olacağını biliyordum!"

Başından beri onu yeniden kudurturuz dememiş miydim?

Bir garsonun içeri girmesi onu kontrol etti. Adam tekrar uzaklaşana kadar kendini tutmak zorunda kaldı ve bir sonraki konuşmasında daha yumuşak bir tonda konuştu. "Sizinle kelepçelememizin bir anlamı yok, lordum. Sizin kendi fikirleriniz var ve benimkilerin ne olduğu önemli değil, çünkü size söylediklerim kimsenin fikri değil: gerçek! Doğrudan Ghent'ten geldi, belki de burada bizden biraz daha fazla şey biliyorlardır! Şehir mültecilerle dolu, Antwerp de öyle!"

Adam iki bardak şeri doldurdu ve birini ona uzattı. 'Ordu geri çekiliyorsa bu pekâlâ olabilir - ki öyle de olabilir. Prusyalıların kötü bir geri çekilme yaşadığını söylüyorsunuz. Buna inanabilirim, ama bir düşünün efendim! Blücher geri çekilmek zorunda kaldıysa, Wellington da onunla iletişimini sürdürmek için bunu yapmış olmalı. Herhangi bir asker size bunu söyleyebilir! - Ayrıca Boney'nin ilk hedefi onları kesmek olmalıydı!' Güven verici bir şekilde gülümsedi. "Yaşlı Hookey'nin komutası altında birkaç geri çekilme harekâtına katıldım efendim ve size onun hiçbir zaman geri çekildiği zamankinden daha ustaca olmadığını söylediğimde *bana* inanabilirsiniz!"

Bay Chawleigh şarabını bir dikişte yuttu, boğazı düğümlendi ve boşaldı: "Emekli mi oluyor? Tanrı aşkına, evlat, basit İngilizceyi anlayamıyor musun? Bu lanet bir bozgun!"

"Görünüşe göre yapamıyorum! Adam oldukça muzip bir tavırla, "Ama Salamanca'yı lanet olası bir yol saymazsak," dedi. 'Ama benim lanet olası bozgunlarla ilgili bir deneyimim yok, biliyorsun - Salamanca'yı bozgun saymazsan tabii? Marmont'u en iyi şekilde yendik ama onun geri çekilişine *bozgun* dememeliydim.

'Marmont! Bu *Bonaparte*!'

"Çok doğru, ama yine de sizin hezeyanınıza inanmak mümkün değil. Bay Chawleigh'in renginin yükseldiğini gördü ve şöyle dedi: 'Bu konuda tartışmamıza izin vermeyin, efendim! Bana neden burada olduğumu söyleyin! Verdiğiniz bilgi doğru olsa bile, Londra'da bulunmamın neden bu kadar önemli olduğunu anlamıyorum. İşleri düzeltmek için ne *yapabilirim* ki?"

"kurtarabilirsiniz!" diye cevap verdi Bay Chawleigh acımasızca. 'Hepsini değil, ama bir kısmını, inanıyorum! Eh, kendimi suçluyorum! Sizi haftalar önce uyarmalıydim - tıpkı işçilerin defterlerini kapattığını öğrendiğim anda benim de çekilmem gerektiği gibi! Derli toplu bir kuruş kaybettim, lordum ve size söylüyorum!"

"Öyle mi efendim? Bunu duyduğuma çok üzüldüm,' dedi Adam, bardağı yeniden doldururken.

Gözlükler. "Bunu yapmaya nasıl karar verdin?

Bay Chawleigh sesli bir nefes alarak, asabi bir okul müdürünün aptal bir öğrenciye baktığı gibi ona baktı. Kararlı bir sabırla konuşarak şöyle dedi: 'Senin körün Fonlara yatırıldı, değil mi? Kiralarını boş ver! Ben senin özel servetinden bahsediyorum. Öyle olduğunu biliyorum - ondan geriye ne kaldıysa! Ben ve adamın Wimmering, sen Jenny'mle evlenmeden önce her şeyi iyice araştırdık. Baban temiz çamaşırlara sarmak yerine, kurnazca bir oyun oynadı, böylece geriye kalanlar benim düşünceme göre pek bir şey ifade etmiyor. Kiralarınız da öyle - ve bana size ne getirebileceklerini söyleyerek nefesinizi boşa harcamayın, çünkü bu şu anda bir anlam ifade etmiyor! Mesele şu ki, servetinizi kaybetmenizi istemem, lordum. Saçmalıklara katlanmaya hazır olmadığımı söylemiyorum, ama harcadığınız her groat için bana borçlu olmak zorunda kalırsanız bunun sizi boğacağını iyi biliyorum! Bir eczacı kadar gururlusun, her ne kadar saklamaya çalışsan da, ki bunu inkar etmiyorum, bana kendi oğlummuşsun gibi nazik ve saygılı davranman bir yana! Adam'ın aniden kızarmasını hoşgörölü bir gözle izleyerek durakladı. "Renk vermenize gerek yok lordum," dedi nazikçe. 'Ve dolambaçlı yollara da gerek yok! Şehirde size Jonathan Chawleigh'in kesin bir kart olduğunu söyleyeceklerdir. Belki öyleyimdir, belki değilimdir, ama ben salak değilim, delikanlı ve sana verdiğim arabayı neden kullanmadığını ve bu çiftliği kurmama neden izin vermediğini çok iyi biliyorum! Borçlu olmayı seçmiyorsun ve bu yüzden seni daha çok seviyorum! Bu yüzden sana kasabaya gelmeni öneriyorum, çünkü sen burada olmadan yapılacak hiçbir şey yok. Wimmering'i gördüm: Ne yapılması gerektiğini biliyor, ama senin otoriten olmadan hareket edemez.

"Hiç var mı? Adam, daha önce kızarmış olduğu kadar solgun bir ifadeyle araya girdi.

"Bu kadar aptalca konuşma!" diye yalvardı Bay Chawleigh. "İş siz söylemeden hareket edemez!

'Ben de öyle sanmıştım! Ama ne yazık ki cahilim: Ben de sanıyordum ki iş adamım herkese - kayınpederime bile - kapıyı gösterecek! - Ona işlerimle ilgili ne yapması gerektiğini söylemeye gelenlere!

Bay Chawleigh sinirlerine hakim olarak, "Evet, bir bakıma öyle yaptı!" dedi. 'Şimdi, yüksek iplerinize uçmayın, lordum! Wimmering ve ben senin iyiliğinden başka bir şeyin peşinde değiliz, onun da keyfi davranmaya hiç niyeti yoktu. Ama o eski ve derin bir dosyadır ve siz bilmiyorsanız da o bilir.

Jonathan Chawleigh'in dürtmesine değerdı ve eğer buna kulak asmaz ve ona göre hareket etmezse çok zavallı bir iş adamı olurdu! Eğer Wimmering'e tek kelime etmeden bunu kafana sokmak için bekleseydim, ben bunu yaptığımda ve sen Wimmering'e söylediğinde bir şey yapmak için çok geç olacaktı - ki muhtemelen bir mull yapacaktın, doğmamış bir bebekten daha fazla iş anlayışına sahip değilsin!

Adam'ın öfkesi biraz yatıştı. "Pekâlâ, yapılması gereken nedir?" "Elbette satmak! *Sat*, lordum, ve alabileceğin en iyi fiyata! Eğer mümkünse Eğer çok geç değilse, benim gibi siz de zarara uğrayacaksınız, ama kendinizi mahvolmaktan kurtaracaksınız! Kötü olacak, bunu inkar etmiyorum, ama bakın bakalım sizi bir an önce toparlanma yoluna sokmayacak mıyım! Ama kaybedecek zaman yok: Haber duyulduktan sonra hisseleri satmak mümkün olmayacak, hele de bir grig'den teklif ederseniz! Benimkini kırk dokuzdan aldım ve tüccarlar defterlerini kapattıklarında elli yedi buçukta duruyorlardı! Eh, bile değmez! Bana balon tüccarı diyecekler!"

Sesi o kadar trajikti ki Adam, özel servetinin ne kadar büyük bir kısmını Fonlara yatırmış olursa olsun, bunun muazzam servetinin sadece bir kısmını temsil ettiğini düşünmek için her türlü nedene sahip olmasaydı, yıkımla karşı karşıya olduğunu düşünebilirdi. Dedi ki: 'Korkarım tam olarak anlamıyorum efendim. Eğer işlem yapılmıyorsa hisselerimi nasıl satacağım?

"Bunu Wimmering'e bırakın!" dedi Bay Chawleigh. 'O bu işi nasıl yapacağını bilir, hiç korkma! Dahası, siz söylediğiniz anda bunu yapmaya hazır ve hevesli. Yarın sabah ilk iş sizi beklemek için burada olacak ve size benim verdiğim tavsiyelerin aynısını vereceğini göreceksiniz. Adam'a kurnazca baktı. "Bonaparte ilk patlak verdiğinde öyle yapmıştı, değil mi?

Adam başıyla onayladı. Bay Wimmering Mart ayında ona mektup yazarak, belirsiz siyasi durum karşısında Lord Hazretleri'nin elindeki Devlet hisselerini değerlendirmesinin akıllıca olabileceğini önermişti; ama Lord Hazretleri bunu ne uygun ne de tavsiye edilebilir bulmuş ve kesin bir dille cevap vermişti.

Bay Chawleigh başını sallayarak, "Ah, keşke onu dinleseydiniz!" diye hayıflandı.

Adam düşünceli bir ifadeyle ona baktı. Onu stratejik bir geri çekilmenin bozgun olmadığına ikna etmeye çalışmak açıkça zaman kaybıydı: siviller

Tıpkı küçük zaferler karşısında çılgınca sevindikleri gibi, geri çekilme karşısında da paniğe kapılırlardı. Bu yüzden Bay Chawleigh'e kendi güveninin sarsılmadığını söylemekten kaçındı ve bunun yerine kulağına fısıldanan haberin tam olarak olduğunu öğrenmeye çalıştı. Bunu yapmak kolay değildi ama akşam yemeği bitip Bay Chawleigh ayrılana kadar Adam kendi sonuçlarını oluşturmuştu. Savaşın bağıladığı kesindi; Napolyon'un tükenmiş bir güç olmaktan çok uzakta, eski, endişe verici hızıyla hareket ettiği oldukça kesin görünüyordu. Wellington'un gafil avlanmış olması ve düşmana sadece öncü birlikleriyle karşı koymak zorunda kalmış olması mümkündü: kulağa öyle geliyordu; ve sanki çarpışma onun seçmediği bir zeminde gerçekleşmiş gibi geliyordu. Bu durumda kesinlikle geri çekilecekti ve hiç şüphesiz Brüksel'e gelen zevk düşkünü ziyaretçi sürüleri hemen korkuya kapılacak ve kıyıya yönelecekti. Prusya'nın geri çekilmesinin olası boyutlarını değerlendirmek daha zordu. Adam Prusyalıları savaşırken hiç görmemişti ama Hanover birliklerini iyi tanıyordu ve eğer Prusyalılar Kral'ın Alman Lejyonu'ndaki askerlere benziyorlarsa, geri püskürtülseler bile kaçacaklarından pek korkulmayacağını düşünüyordu. Bay Chawleigh, Napolyon'un bu orduyu ezip geçtiğinden söz ediyordu; Adam bunun pek olası olmadığını düşünüyordu, çünkü Müttefik Ordusu da savaşa katılmıştı, bu da Napolyon'un iki cephede birden savaşıyor olması gerektiği anlamına geliyordu.

Bay Chawleigh'in kendisini takip edeceği inancıyla yanından ayrılmasına izin verdi.

onun tavsiyesi. Onunla tartışmak faydasızdı; bu sadece bir kavgaya yol açacaktı. Ayrıca, zavallı adam zaten endişe içindeydi: muhtemelen birçok ticari girişiminden bazıları bir Fransız zaferinden kötü etkilenecekti.

Bu konuyu düşünün ve kafasında tartan Adam, stoklarını satmaya çalışmayacağını biliyordu. Bay Chawleigh bunu zararına yapmıştı ve fiyatın hızla düştüğünü düşünüyor gibiydi. Satmak, anaparasını kasıtlı olarak azaltmak olurdu ve Adam kesinlikle böyle bir şey yapmayacaktı: Müttefik Ordusu düşmanla dezavantajlı bir şekilde çarpıştığı ve belki daha iyi bir yere, neredeyse kesinlikle Prusyalılarla iletişimi sürdürmek için geri çekildiği için çekingen davranıyordu.

Yatmadan önce son bir kadeh konyasını yudumlarken askerlik yıllarını hatırladı ve kendine güveni arttı. Douro'nun komutası altında pek çok geri çekilme olmuştu ama kaybedilmiş bir savaş yoktu: bir tane bile!

Mart başında, Wimmering'in tavsiyesi üzerine elindeki stokları satmamış olmasının ne kadar yazık olduğunu düşündü üzüntüyle. Öyle yapsaydı, şimdi elinde büyük bir meblağ olacaktı ve yeniden alım yaparak iyi bir kâr elde edebilirdi.

Boş bardağını aniden yere bıraktı. Gözlerindeki dalgın ifade değişti; dikkatle önüne bakarak oturdu, gözleri şimdi hafifçe daralmış kapakların arasında parlak ve sertti. Ağzında tuhaf bir gülümseme belirdi; iç çeker gibi bir nefes aldı ve ayağa kalkarak bardağına biraz daha konyak doldurdu. Bir süre durdu, konyağı döndürdü, izledi ama düşünmedi. Bir kahkaha hayaleti onu sarstı; konyağı fırlattı, bardağı tekrar yerine koydu ve yatmaya gitti.

Yirmi beş

Ertesi sabah Bay Wimmering salona getirildiğinde kahvaltısını henüz bitirmişti. Wimmering ciddi görünüyordu ama lordumu gördüğüne çok sevindiğini söyledi.

"Sizi gördüğüme çok sevindim," diye cevap verdi Adam. 'Tavsiyenize ve hizmetlerinize ihtiyacım var.

"Lord Hazretleri her ikisinin de emrinizde olduğunu biliyor.

Size minnettarım. Oturun! Şimdi söyle bana Wimmering, senin hesabına göre ben ne kadar değerliyim? Drummond bana ne kadar kredi verecek?"

Bay Wimmering'in çenesi düştü; boş gözlerle Adam'a baktı ve güçsüzce konuştu: "Kredi mi? Drummond?"

"Mecbur kalmadıkça Yahudilere gitmek istemiyorum.

Ama lordum! Borca girmiş olamazsınız? Özür dilerim! Ama en ufak bir şüphem yoktu -'

"Hayır, hayır, borca girmedim! dedi Adam. 'Ama acilen hazır paraya ihtiyacım var - bulabildiğim kadar büyük bir meblağ! Derhal!

Wimmering kendini biraz baygın hissetti. Günün bağka bir saatinde olsa müvekkilinin çok fazla içki içtiğı ve yarı baygın olduğı sonucuna varırdı. Bay Chawleigh'nin verdiği haberin geçici olarak beynini bulandırıp bulandırmadığını merak etti. Sarhoş ya da akli başında değılmiş gibi bir hali yoktu ama Wimmering odaya girer girmez onun kendisinden farklı göründüğünü fark etmişti. Wimmering'in daha önce hiç fark etmediğı bir gerginlik vardı yüzünde; her zaman çok soğuk olan gözleri garip bir şekilde parlıyordu ve ağzının kenarlarında gezinen gülümseme, umursamazlığın rahatsız edici bir ipucunu taşıyordu. Wimmering bu işaretleri yorumlayamıyordu, çünkü soylu müşterisini Forlorn Hope'un komutasında görme ayrıcalığına hiç sahip olmamıştı.

"Eee? Adam sabırsızlıkla sordu.

Wimmering kendini topladı ve kararlı bir şekilde şöyle dedi: 'Lordum, bu soruya girmeden önce, dikkatinizi bekleyen çok daha acil bir konu olduğunu size saygıyla hatırlatabilir miyim? Eğer Bay Chawleigh'i gördüyseniz, stoklarınızı elden çıkarmam için bana yetki vermekle kaybedilecek zaman olmadığını söylememe gerek yok herhalde.

"Oh, satmıyorum! Adam neşeyle söyledi. 'Özür dilerim! Tabii ki sana bu yüzden ihtiyacım olduğunu sanıyordun! Hayır, satın alıyorum.

"*Satın almak mı?*" diye soluk soluğa kaldı Wimmering, beti benzi atmıştı. "Ciddi değilsiniz, değil mi lordum?

'Ben son derece ciddiyim - ve aynı zamanda son derece akli başındayım, size söz veriyorum. Hayır, Bay Chawleigh'in Banbury hikayesini bana tekrarlama! Bir kez duydum ve bir duymak istemiyorum! Kayınpederim mükemmel bir adamdır, ama askeri konularda en ufak bir anlayışı yoktur. Anlayabildiğim kadarıyla, Prusyalıların bir nebze kırıldığını, bizim geri çekildiğimizi duyan ve şüphesiz mültecilerin Anvers'e, Gent'e ya da nerede olursa olsun akın ettiğini gören ve bundan korkunç bir felaket hikayesi çıkaran bir ajan tarafından getirilen bir geri çekilme haberi şehre ulaştı! Sevgili Wimmering, gerçekten de eğer ordu akın akın kaçıyor olsaydı, bugünkü gazetelerde buna dair tek bir ipucu bile yer almayacağını mı düşünüyorsun?

Bay Wimmering oldukça şaşırmış görünüyordu. Aklına gelen bir düşünceyle durdu ve umutla sordu: 'İtiraf etmeliyim ki, insan -' dedi: "Belki de Belçika'dan haber almışsınızdır, Lordum?

"Geçtiğimiz haftalarda pek çok haber aldım," diye cevap verdi Adam soğukkanlılıkla. "Ancak sizi kandırmayacağım: Gizli bir bilgi kaynağım yok ve kayınpederimin hikâyesini doğrulayan ya da yalanlayan hiçbir şey duymadım. Durakladı; rahatsız edici gülümsemesi daha da belirginleşti. "Hayatında, Wimmering, *içinde*, belki de mantığının sana tedbirsiz, hatta tehlikeli olduğunu söylediği bir şeyi yapmak için güçlü - ah, ezici bir dürtü hissettiğin anlar oldu mu? Zarların sana doğru geleceğini *bildiğin* için son kuruşuna kadar bahse girmekten çekinmediğin zamanlar? Wimmering'in yüzündeki dehşet ifadesini gördü ve güldü. "Hayır, anlamıyorsun, değil mi? Neyse, boş ver!

Ama Bay Wimmering bu tavsiyeye uyamadı. Bir anlık aydınlanmayla merhum patronunu şimdiki Vikont' tanımişti ve kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. Beşinci Vikont'un kaç kez içten gelen ve çok sık yalan söyleyen bir sesin zorlamasına boyun eğdiğini, kaç kez şansının değiştiğinden emin olduğunu hatırlayınca ürperdi. Umutsuzluğa kapıldı, Lord'u yola getirmeye çalışmanın ne kadar yararsız olduğunu acı deneyimlerinden biliyordu. Onu dizginlemek için yapabileceği hiçbir şey yoktu, ama Adam'ın söyledikleri karşısında acı dolu bir itirazda bulundu

"Bir de Fontley var. Ne kadar ipoteksiz arazi bıraktığımı sen benim kadar iyi biliyorsun - hem de ipoteksiz! Babam bunun için kendini suçladı, değil mi? Keşke bugün o arazinin yeniden iskân edilmediği için ne kadar müteşekkir olduğumu bilebilseydi!

Bay Wimmering, lordun maddi olmayan varlığının onu sefaletten kurtaracağı umuduyla teselli bulmaya çalışıyordu. Bu, Bay Drummond'un gözünde, onun sunabileceği herhangi bir teminattan kesinlikle daha ağır basacaktı - tabii bankacı Bay Chawleigh'nin tavsiyesine aykırı davrandığını fark etmezse.

"Yapmaz," dedi Adam. 'Kayınpederim Hoare's ile bankacılık yapıyor.

"Lordum!" dedi Wimmering umutsuzca, "eğer bu kumarınız başarısız olursa durumunuzun ne olacağını düşündünüz mü?

"Başarısız olmayacak," diye cevap verdi Adam, o kadar sakın bir güvenle ki Wimmering kendisine rağmen etkilendi.

Ama Adam'a, Drummond'un tamamen onaylamadığı önerilerini yerine getirmesini emretmemesi için yalvardı. Bu sözlerin Lord Hazretleri'ni duraksatabileceğine dair çok zayıf bir umut kısa sürdü.

"Ben değil!" dedi Adam, gözlerinde muzip bir kahkaha. 'Drummond senin o Cuma suratını görseydi, hikayem anlatılırdı! Bana bir araba tekerleği kadar bile borç vermezdi! Gülüşmeler azaldı; bir dakika konuşmadan Wimmering'e baktı ve sonra son derece ciddi bir tavırla konuştu: "Takdiri ilahinin kimseye şans üstüne şans verdiğini sanmıyorum. Sanırım bunu reddedecek olsaydım, bana bir daha asla teklif gelmezdi. Bu benim için çok önemli. Anlayamıyor musunuz?

Bay Wimmering başını salladı ve kederle cevap verdi: "Evet, lordum. Uzun zamandır farkındayım, ne yazık ki -' Cümleyi yarım bıraktı, sadece derin bir iç çekti. "Beni yanlış anlamayın! Adam çabucak söyledi. "İçimde bir tuhafılık var - babam olsa dörtnala koşarken garip bir tekme atıyorum derdi! - Bay Chawleigh'in hatası değil!

Ondan nezaketten başka bir şey görmedim. Gerçekten de ona büyük bir sevgi besliyorum!

Bay Wimmering söylenecek başka bir şey olmadığını biliyordu. Bay Chawleigh'yi, gücü dahilinde olan herkese derin bir sempati duyacak kadar iyi tanıyordu; ama yine de Bay Drummond'un lordun beklediğinden daha az uzlaşmacı olacağı umudunu bastıramıyordu. Ama

Bu umuda kapılır kapılmaz, lordun kan emici bir tefecinin işlerine bulaşmış olduğunu gören ürkütücü bir hayal onu öylesine dehşete düşürdü ki, az sonra bir at arabasına bindiğinde, şehirdeki ofisinin adresini söyleyecek kadar kendini toparlayabilmesi için, arabacının ona nereye gitmek istediğini iki kez sorması gerekti.

Müvekkilinin bankaya yapacağı ziyaretin sonucunu Fenton's'ta beklemeyi teklif etmişti ama Adam (yaramazlık yapmaya kararlı bir okul çocuğuna benziyordu) gece geç saatlere kadar otele dönmeyeceğini, çünkü kayınpederinin yoluna çıkmamaya özen göstereceğini ve Bay Chawleigh'nin tavsiyesine uyulduğundan emin olmak için oraya gelebileceğini söyledi. Adam, "Ona gerçeği zorunda kalacağım ve bu hiç de iyi olmaz," dedi. 'İş yerinize geleceğim ve büyük olasılıkla orada kalacağım. Oraya uğrayacağını sanmıyorum, ya siz? Şehirde koşturup stoklarımı elden çıkarmaya çalıştığınızı düşünecektir. Her halükarda, katibinizi uyaracağız! 'İhtiyaç halinde girebileceğim bir dolap var mı?

Bay Wimmering, yaşlı ve kötü kokulu kaldırım taşlarının üzerinden geçerken Beşinci Vikont'un bütün hatalarına rağmen iş adamından saklanabileceği bir dolap istemediğini düşündü.

Ofisine vardığında, Adam'ın tozlu merdivenlerde duraklayan adımlarını duyana kadar biraz beklemek zorunda kaldı. Adam odasına girerken masasının arkasından , ama lordun nasıl olduğunu sormasına gerek kalmadı: Adamın gülümsemesinde cevabı açıkça görebiliyordu. Wimmering her zamanki soğukkanlılığını toparlamak için zaman bulmuştu ve sadece saygılı bir sorgulama tonuyla şöyle dedi: "Lord hazretleri işinizde başarılı oldunuz mu?

Adam başını salladı. 'Evet, tabii ki! gerektiğini mi düşündün? Elli bin - bu rakama kadar satın alabilir misin?'

"*Elli bin mi?*" diye yankılandı Wimmering. "Drummond size elli bin pound mu borç verecek, lordum?

'Ama neden olmasın? Bir düşünün! Fonlara halihazırda yirmi bin civarında bir yatırım yaptım; Fontley'e sahibim, demesne arazileriyle birlikte; ve bunun yanında üç çiftlik var -'

"Böyle bir meblağı ne amaçla istediğinizi *biliyor muydu*, lordum?" "Elbette! Delirdiğimi düşünmüyor! Ne de deli gibi titriyor.

çünkü bir terslik yaşamış olabiliriz. Uzun bir konuşma yaptık.

birlikte: o mantıklı bir adam - gerçekten harika bir silah! Wimmering'e kararlı bir parıltıyla baktı ve sitemkâr bir ifadeyle "Hayır, hayır, *tamamen* yanıyorsunuz!

"Lordum?" dedi Wimmering irkilerek.

"En başta ona, kendisine teklif edeceğim şeyin kayınpederimle hiçbir ilgisi olmadığını özellikle belirtmek istediğimi söyledim.

Wimmering ağzını açtı ve tekrar kapattı. Bu uyarının nasıl bir etki yaratmış olabileceğini tahmin edebiliyordu. Lord hazretlerini hafife aldığından şüphelenmeye başladı ama tek söylediği şu oldu: "Aynen öyle lordum. Çok uygun!

Adam güldü. "Ona doğruyu söylemediğimi söyleyemez, ne olursa olsun! Şimdi, dinle, Wimmering! Bay Chawleigh bana stoklarımı nasıl satacağımı bildiğini söyledi, bu yüzden benim için daha fazlasını nasıl satın alacağını bildiğine inanıyorum.

Wimmering en kuru haliyle, 'Bu konuda hiçbir zorluk çıkmayacak, lordum,' diye cevap verdi.

"Güzel! Fiyatın ne kadar düşebileceğini bilmiyorum ama riske girmemem gerektiğini düşünüyorum, o yüzden lütfen *şimdi* satın alın!

Bay Wimmering acı dolu bir an için gözlerini kapadı. "Her türlü riski göze al...!" diye tekrarladı belli belirsiz.

'Daha ucuza alma umuduyla gecikirsem, tüyomu kaçırabilirim. Her an Merkez'den Şehir'deki paniğe son verecek bir haber gelebilir. Drummond beni hemen ürkütücü bir artış beklememem konusunda uyarıyor. göre fiyatın defterler kapandığındaki seviyenin üzerine çıkması pek olası değil, o yüzden benim için elinden gelenin en iyisini yap Wimmering! Yapacağını biliyorum.'

Wimmering, "Emirlerinize itaat edeceğimi söylemeyi tercih ederim, lordum," diye cevap verdi.

Görevine son derece isteksiz bir şekilde başlamasına rağmen, patronunu tamamen memnun edecek şekilde yerine getirdi. "Bu kadar alçakça! Adam hâlâ o endişe verici sevinç havasındayken haykırdı. "Sen bir büyücüsün Wimmering! Bunu yapmayı nasıl başardın? Keşke biraz daha neşeli görünmeye çalışsan!

"Lordum," dedi Wimmering, "bu kadar düşük bir rakama satın almanın imkânsız olduğunu görseydim, *kendimi* daha neşeli *hissederdim*!

Adam Brooks'un evine gitti, orada yemek yedi ve akşamı orada geçirdi. Çok sayıda üye vardı ve bir süre arkadaşlarıyla konuşarak ve savaşın gidişatı hakkında ortaya atılan gülünç teorileri eğlenerek dinleyerek oldukça iyi geçirdi; ancak akşam ilerledikçe eğlenmeyi bıraktı. Sinirlenmeye başladı ve birkaç kez kendisine yöneltilen sözlere nezaketsizliğe varan bir kısıklıkla karşılık verdi. Kötümserlerin neden iyimserlerden çok daha fazla sayıda ve gürültülü olduğunu merak ederek uzaklaştı. Saçmalıkların onu sinirlendirebildiğini görünce biraz şaşırdı; ama güvenilir kaynaklardan geldiği her zaman kanıtlanan uğursuz hikâyeleri yayanların sert bir şekilde yere serilmeyi hak ettiklerini düşündü. Sadece aptallar, Belçika'dan yeni gelen bir adamla tanışan birinin anlattığı bir arkadaşından duyan gevezeler tarafından tekrarlanan haberlere en ufak bir güven duyarlardı, ama herkesin önemli ölçüde endişe duyması gerekirken, sadece umutsuzluğu teşvik etmeye hizmet edebilecek söylentileri yaymak gerçekten suçtu. Savaş grubunun duyamayacağı bir yere çekildi ve oturup *Gentleman's Magazine*'in son sayısına göz attı. Dergide ilgisini çeken hiçbir şey yoktu; bir makaleyi okumaya çalıştı ama zihninin dağıldığını fark etti, belki de iki yaşlı beyefendi Turner ve Claude'un değerleri üzerine hararetle bir şekilde tartışarak dikkatini dağıttığı içindir. Kulağına başka konuşmalardan parçalar geliyordu: Leicester Fields'daki Panorama, birinin son nüktesi, birinin Makao'daki şansı: İnsanların böyle bir anda böyle saçmalıklara dalması inanılmazdı!

Başı ağrımaya başlamıştı; kendini depresif hissediyordu ve çok yorgun olduğunu fark etti.

Yorgun. Zihnini sıkıcı bir makale üzerinde yoğunlaştıramamasının nedeni de buydu. Yatma vakti gelmişti. Kulüpten çıktı ve cadde boyunca yürüyerek otele gitti; kendi kendine, bütün gün onu ele geçiren o üstün güven havasına yeniden kavuşması için gereken tek şeyin iyi bir gece uykusu olduğunu söylüyordu.

Hemen uykuya dalmayı bekliyordu, ama gözlerini kapatır kapatmaz beyni faaliyete geçti, günün işlemlerini düşündü, Manş Denizi'nin ötesinde neler olabileceğine dair spekülasyonlar yaptı. Onu savaştan uzaklaştırmaya ve onun yerine mülkünün iyileştirilmesi için yaptığı planlara odaklamaya çalıştı, ama bu onun için çok güçlüydü. Vücudu

yorgunluktan ağrıyordu, ama hangi pozisyonu alırsa alsın birkaç dakika içinde rahatsız oluyordu ve yoruldukça beyni daha da canlanıyordu. Kendi kendine, azalan güveninin önceki sevincinden kaynaklanan bir tepki olduğunu söyledi; zor kazanılan bir savaştan sonra, zafer ve sevinç ruh halini ne kadar sık bir keder nöbetinin izlediğini hatırlıyordu; ama kafasındaki bitmek bilmeyen tartışma gitti. Şüphe onu sarstı; en uzak olasılık gibi görünen yenilgi, olası hale geldi; beyninde Talavera, Salamanca, Vittoria anılarından çok, Wellington'ın daha önce Napolyon'un kendisiyle hiç karşılaşmadığı düşüncesi belirdi. Bunu kendisine söyleyenlere gülmüştü ama doğruydı: Masséna, Wellington'a karşı gönderilen Mareşallerin en iyisiydi: iyi bir generaldi ama bir Napolyon değildi. Elbette Wellington'un hiç savaş kaybetmediği de doğruydı ama bu, ilk yenilgisinden önce her general için söylenebilirdi. Bu felaket inancına karşı mücadele ederken, Yarımada Ordusu'nu oluşturan tüm muhteşem adamları düşündü: Sarhoş serseriler belki, ama tekrar tekrar kanıtladıkları gibi, sayılarının üç katı Kurbağa'ya denk olmaktan çok daha fazlası. Saldırıda her şey çok iyiydi Johnny Crapaud, ama iş inatçı bir duruşa geldiğinde dünyada İngilizlerle kıyaslanabilecek hiçbir asker yoktu.

Güven duygusu bir an için parladı ve sonra söndü. Orada Wellington'ın bu yeni ordusunda çok fazla yabancı, çok fazla acemi tabur vardı. Daha önce hiç vurulmamış acemi askerler cesaret harikaları yaratabilirdi ama kararlı bir saldırı karşısında yerini koruyacağına güvenilebilecek tek kişi tecrübeli askerlerdi. Müttefik Ordusu, Yarımada Ordusu gibi değildi: çok uluslu bir güçtü, kesinlikle eski alaylarla takviye edilmişti ama safları Hollandalı-Belçikalılar, Brunswicker'lar (Binbaşı Rowan'ın yazdığına göre bunların çoğu sadece çocuktı) ve Hanoverian Landwehr taburları gibi bilinmeyen niceliklerle kabarmıştı.

Sabahın küçük saatlerinde Adam bir deli gibi davrandığını fark etti; ve huzursuz, kâbus dolu bir uyku onu ele geçirene kadar, cerrahların elleri altında çektiği acılardan daha kötü acılara katlandı.

Kinver odasındaki panjurları çekip uyandığında, hayallerinin daha korkunç olanları saçma geldi; ama yatağa girdiği zamankinden daha bitkin hissederek kalktı ve pek de umutlu değildi.

Daha sonra o bitmek bilmeyen gün boyunca ne yaptığını asla hatırlayamadı. Gazeteler çıkmaya başladığında, 16 ve 17 Haziran'daki çarpışmaların ilk haberlerini içeriyorlardı. Abartılara ve yanlış her türlü toleransı tanıyan bu haberler pek de güven verici değildi. Resmi bir bildiri yoktu: Ligny ve Quatre-Bras'daki çarpışmaların, henüz Londra'ya ulaşmamış olan ana muharebenin sadece başlangıcı olduğunun kesin bir işaretiydi bu.

Kötü bir işti Quatre-Bras, bu çok açıktı. Boney, Dük'ü gafil avlamıştı; asıl mucize, Ney'in, sayıca kendisinden çok daha az olduğunu bilmesi gereken bir kuvvete karşı saldırıya geçmemiş gibi görünmesiydi. Adam, kişisel kaygılarını unutarak, Picton öğleden sonra yedek kuvvetleri getirene kadar orada kalan bu adamların birer kahraman gibi durmuş olmaları gerektiğini düşündü. Hem de Hollandalı-Belçikalılar: her şeye rağmen bu sevindiriciydi! Ama Picton kötü bir şekilde yaralanmıştı ve İngiliz süvarilerinden hiç söz edilmiyordu. Büyük kayıpların yaşandığı, ama neyse ki sonuçsuz kalan, kavgalı ve umutsuz bir savaş olmalıydı. Ayın 17'sinde Genappe'deki süvari çatışmaları gazetecilerin kalemleri için heyecan verici bir malzeme sunmuş olsa da nispeten önemsizdi. En kötü haber, Prusyalıların şok edici bir şekilde hırpalanmış ve kargaşa içinde geri atılmış görünmeleriydi. Blücher'in öldürüldüğüne dair bir söylenti bile vardı; Prusyalıların şu anda nerede olduklarını, yeniden toparlanıp toparlanmadıklarını ya da geri çekilip çekilmediklerini kimse bilmiyordu. Adam, eğer subayları onları tekrar bir araya getirmeyi başaramazlarsa bu ciddi bir iş olabilir, diye düşündü.

Güvenilir olmayan raporlardan yola çıkarak durumun bir resmini oluşturmaya çalışmak

Ama Adam kısa bir süre için daha umutlu hissetti, yedek kuvvetlerin çok zayıflamış olmasına rağmen Wellington'un birliklerini iyi bir düzen içinde ve görünüşe göre düşman tarafından fazla taciz edilmeden geri çekebildiğini düşünerek rahatladı.

Yayınlanan başka bir haber yoktu ama gün ilerledikçe daha da uğursuz söylentiler Londra'ya ulaştı ve ağızdan ağıza yayıldı. Müttefik Ordusu ezici bir yenilgiye uğramıştı; ordunun kalıntıları Brüksel'de düzensiz bir şekilde geri çekilmiş ve Anvers kapısından dışarı çıkarken görülmüştü; savaş alanından kaçanlara Ghent ve Anvers'e kadar rastlanmış ve görülmemiş bir bombardımandan, muazzam süvari güçlerinin ezici saldırılarından, korkunç katliamlardan söz etmişlerdi.

Adam duyduğu pek çok şeyin yanlış olduğunun farkındaydı ama bildirilen felaketin biriken ağırlığı altında iyimserliği korumak imkânsızdı. Güven verici tek bir haber bile alınmadığında, artık söylentilere gülüp geçilemezdi: anlatılanlar çok abartılı bile olsa, gerçeğe dayanmalıydılar; ve sonunda, yenilgi olasılığıyla değil, yenilginin inanılmaz kesinliğiyle yüzleşmek zorunda kalındı. Önceki gün boyunca Adam'ın içinde bir alev gibi yanan, gece boyunca kor haline gelen ve daha sonra onu canlı tutma çabalarıyla azalan bir güçle titreyen güven, o akşam Brooks'un sokağına doğru yürüdüğünde tam olarak ölmemişti. Hâlâ için için yanıyordu ama o kadar küçük bir parıltıyla yanıyordu ki bunun farkında bile değildi. Kendini oldukça uyuşmuş hissediyordu, sanki duyarsızlaşmak için hırpalanmış gibiydi. Ordunun yenildiğini anlamaya çalıştı ama sözcükler beynine hiçbir şey ifade etmiyordu: anlamsızdı. Evini harabeye çevirme işini tamamladığını fark etmek daha kolaydı. Tepkinin sancıları içinde yüksek sesle: "Tanrım, ben ne yaptım?" diye bağırması, o anda bir delilik gibi görünen bu hareket karşısında dehşete kapılmıştı; ama yine de kumarının başarılı olacağı umudunu besleyebilmişti. Umutsuzluğun ve kendini suçlamanın altında gizlenen küçük umut kıvılcımı, kendisine yeni bir rezil bozgun öyküsü beyinde parlayan inançsızlıktan daha fazla mantığa dayanmıyordu. Sahip olduğu her şeyi, Fontley'i bile tehlikeye attığında bunun bir kumar olduğunu düşünmediğini biliyordu, ama o zaman onu harekete geçiren güveni yeniden yakalayamıyor ya da Bay Chawleigh'nin öğütleri ve Wimmering'in yalvarışları karşısında nasıl bu kadar kaba, bu kadar kötü bir aptallık yapabildiğini anlayamıyordu.

Kulüp kalabalıktı ve ilk kez üyelerden çok azı kulüpteydi. kart odası. Herkes Belçika'dan gelen haberlerden bahsediyordu ama yeni bir haber yoktu, Dük'ün karargâhından Atlı Muhafızlar'a herhangi bir haber ulaştığına dair en ufak bir ipucu bile yoktu. St James's Caddesi'ne bakan geniş odada Lord Grey, kalabalık bir dinleyici kitlesinin gözle görülür memnuniyetine Napolyon'un o anda Brüksel'de bulunduğunu kanıtlıyordu. Napolyon'un Sambre'nin karşısında iki yüz bin adamı vardı ve bu da meseleyi tartışmanın ötesine taşıyordu. Kimse tartışmaya kalkışmadı; Sir Robert Wilson, ordudan geriye kalanların Brüksel'i boşalttığı ve sahile doğru çekildiği söylentisini doğrulayan bir mektubu yüksek sesle okumaya başladı.

Pencerelerden birinin önünde Adam' yanında duran yaşlı bir yabancı şöyle dedi

öfkeli bir ses tonuyla: 'Somon! Pislik ! Tek kelimesine bile inanmıyorum, ya sen?'

"Hayır," diye yanıtladı Adam.

Sesler yükseldi; barış şartları tartışılıyordu. Biri sertçe "Dinleyin!" dediğinde gürültü aniden kesildi.

Uzaktan tezahürat sesleri duyuluyordu. Yaklaşıyordu. Adam'ın meçhul arkadaşı başını pencereden uzattı ve azalan ışıktaki sokağı baktı. Dedi ki: 'Sanırım bu bir sezlong. Evet, ama - işte, efendim, gözleriniz benimkilerden daha genç! Pencereleden dışarı sarkan o şeyler de ne?'

Adam pencereye doğru hızlı, topallayan bir adım attı. Tuhaf bir sesle: "Kartallar!" dedi.

Yirmi altı

Pandemoni patlak verdi; pencerelere hücum edildi; posta arabası geçerken ağırbaşlı beyefendiler el sallayarak ve tezahürat yaparak dışarı çıktılar; hiçbir zaman kafa sallamaktan öteye gitmemiş kişiler birbirlerinin sırtını sıvazladılar; ve savaşın en kuduz muhalifleri bile en iyilerle birlikte alkışladılar.

Adam duvara yaslanmış duruyordu, başı o kadar dönüyordu ki gözlerini kapatmak zorunda kaldı. Oda ; sıcak ve soğuk dalgalar onu sardı; ama ayakta kalmayı ve baygınlığının üstesinden gelmeyi başardı.

Garsonlar şampanya için koşuşturmaya başladı; mantarlar patlamaya başladı; ve biri Wellington'a kadeh kaldırdı. Herkes içti; Adam kadeh kaldıranın Dük'ün en sert eleştirmenlerinden biri olduğunu gördü ve içten içe sırıttı. Dük'ün bu gece hiç eleştirmeni yoktu, sadece ateşli destekçileri vardı. Adam bu coşkunun uzun sürmeyeceğini düşünüyordu; ama Wellington'ı ülkenin kurtarıcısı olarak alkışlayanların üç gün içinde savaşın bir zaferden çok bir yenilgi olduğunu söyleyeceklerini tahmin edemiyordu.

Adam kulüpte uzun süre kalmadı, ama biraz sonra sıvışıp Fenton'ın evine gitti. Kinver onu bekliyordu, yüzünde geniş bir sırıtiş vardı. Adam ona çabayla gülümsedi. "Şezlongu gördün mü Kinver?

Sanırım öyle, lordum! Kartallar pencerelerden dışarı çıkarken!
Üç !"

Adam yorgun bir şekilde tuvalet masasının önündeki sandalyeye çöktü ve elini kaldırarak yakasındaki iğneyi çıkardı. Kinver, "Umarım bu gece uyursunuz lordum," dedi.

"Sanırım gece uyuyabilirim," dedi Adam.

Neredeyse başı yastığa değmeden uyumuştı. Kinver onu hiç bu kadar bitkin görmediğini düşündü.

Birkaç saat sonra pencere camlarından süzülecek güneş ışığından korunmak için yatağın etrafındaki perdeleri çekmek isterdi ama buna cesaret edemedi: Yıllardır kamp yataklarına alışkın olan lord hazretleri, hava cereyanına karşı rahat bir şekilde perdelenmezse uyuyamayacağını söylüyordu.

Ancak odası doğuya bakmasına rağmen, her saati derin bir uyku çekirdi.

Rüya görmeden, neredeyse hiç kıpırdamadan. Sonunda uyandığında, oda Kinver'in pencerelere çok yakından çektiği panjurlar tarafından bastırılmış altın rengi bir ışıkla doluydu. Esnedi ve lüks bir şekilde gerindi, bilinci tam yerinde değildi ama kendini iyi hissettiğinin farkındaydı. Bunun nedenini hatırladığında aklına gelen ilk düşünce zaferden duyduğu sevinç oldu. Sonra, daha önce pek fark edemediği gibi, mahvolmadığını, belki de her zamankinden daha zengin olduğunu anladı.

Kapı gıcırdadı; Kinver'ın ona dikkatle baktığını gördü ve tembelce şöyle dedi: 'Uyandım. Saat kaç?

Kinver panjurları geri çekerek, 'Saat on biri geçti, lordum,' diye cevap verdi.

'Yüce Tanrım, o kadar uzun süre uyudum mu? Ayağa kalkmalıyım!'

Ayaklarını salladı

yere bıraktı ve ayağa kalkarak kollarını Kinver'in kendisi için tuttuğu sabahlığın kollarına soktu. Onlara hemen kahvaltı göndermelerini söyler misin? Bir şahin kadar açım! Gazeteler geldi mi?

'Evet lordum, salonda sizin için hazırlandılar. Görünüşe göre Bonaparte bu kez çimenlere doğru ve düzenli bir şekilde gönderilmiş.

Kahvaltı siparişi vermeye gitti ve Adam bitişikteki salona geçerek *gazeteyi* açtı ve Waterloo Dispatch'i okumak için masaya oturdu. Kahvaltısı getirildiğinde gazetenin sonuna gelmişti. Ciddi görünüyordu, bu da Kinver'ın garson çekilirken, "Çok yorgun, değil mi lordum?" demesine neden oldu.

"Flinders'a, sanırım. Ama Tanrım! On iki saat boyunca! Korkarım kayıplarımız çok büyük olmalı. *Gazeteyi* bir kenara bıraktı ve bunu üzerindeki tarihi gördü. İnanamayarak baktı ve haykırdı: '21 Haziran Çarşamba mı? Aman Tanrım!'" Kinver'ın şaşkın şaşkın baktığını gördü ve şöyle dedi: "Bayan Lydia'nın nişanı için verilen akşam yemeği partisi! Şimdi sepetin içindeyim! Neden beni saatler önce uyandırmadın?

"Çok üzgün olduğuma eminim lordum! Kinver dehşete kapılmıştı. 'Bütün o heyecan ve gece boyunca uyumak istediğini yüzünden aklım başımdan gitti!

Benimkinden de çıktı. Gerçekten Çarşamba olabilir mi? Elbette -' Bir elini alnında gezdirerek günleri hesaplamaya çalıştı. "Evet, sanırım öyle olmalı. Oh,

Tanrım!" Kinver, "Siz kahvaltınızı yapın, , ben de çocukları bir saat arabaya ihtiyacınız olacağı konusunda uyarayım!" diye önerdi. "Biz de Fontley'e dokuzda, belki daha erken.'

Adam tereddüt etti ve sonra başını salladı. 'Hayır, olmaz. Kasabadan ayrılmadan önce Wimmering'i görmeliyim. Çocukları uyar, yola çıkmaya hazır olsunlar - belki saat iki gibi. Wimmering'in beni görmeye gelmemesine şaşırdım.

"Bay Wimmering aradı, lordum," diye açıkladı Kinver suçlulukla. "ona uyduğunuzu söylediğinde sizi uyandırmak istemedi, öğleden sonra tekrar arayacağını söyledi.

Anlıyorum. En iyisini kastettiğinizi umuyorum, ama burada oturup topuklarımı tekmeleyecek değilim: Şehre gitmek zorundayım. Sonra Drummond'u da görmenin iyi olacağını düşündü ve üzgün uşağına gülümsedi. "Boş ver! Her halükârda Drummond'a gitmeliydim.

Bankadaki görüşmesi tahmin ettiğinden daha uzun sürdü, çünkü Bay Drummond bu olayı özel bir şeri içmeye değer buldu. Nezaket Adam'ı gitmek için sabırsızlandığını gizlemeye zorladı; böylece Wimmering'in iş yerine vardığında saat çoktan ikiydi.

Wimmering, Fenton'a gitmek üzere yola çıkmak üzereydi ve onaylamadığını haykırdı: "Lordum! Bana gelmek için kendinizi zahmete sokmamalıydınız! Adamınıza tekrar arayacağıma dair söz verdim!

"Biliyorum, ama çok acelem var! dedi Adam. 'Bu akşam Fontley'de kız kardeşimin nişanı şerefine bir akşam yemeği partisi veriliyor ve ben de zamanında döneceğime yemin ettim. Dönmeyeceğim elbette, ama konukları uğurlamak için zamanında varabilirim, öyle değil mi? Kara bir utanç içinde olacağım - ve bunu hak ediyorum!'

Bay Wimmering kibarca gülümsedi. 'Sanırım yokluğunuzun nedeni öğrenildiğinde affedileceksiniz, lordum. Ben de herhangi bir işe girişmeden önce, için yalvarabilir *miyim*? Lord Hazretleri'nin akli benimkinden daha iyi. İtiraf etmeliyim ki, uzak görüşlü girişiminize derin bir önseziyle baktım. Gerçekten de, dün boyunca o kadar endişe doluydum ki, kendimi bir lokma tost bile yutamayacak halde buldum. Bunu itiraf etmekten utanıyorum, ama öyleydi!'

"Gerek yok! Adam dedi ki. 'Dünden bahsetme! Nelere katlandım - ! Biliyor musun, Bedlam'da olmamam gerekip gerekmediğini bile merak ettim. Bir daha asla böyle bir şey yapmayacağım: Spekülasyon için yeterince dibim yok!

Wimmering'den ayrıldığında, tam da bir kesici çağırmak üzereydi.

Yakınlardaki bir büfeden, yapması gereken üçüncü bir çağrı olduğunu hatırladı. Bir an tereddüt etti, sonra vazgeçti ve Cornhill yönünde yaya olarak ilerlemeye başladı. Şeytani bir şekilde geç kalacaktı ama yapacak bir şey yoktu: nezaket gereği kayınpederini ziyaret etmesi gerekiyordu.

Bay Chawleigh'i yalnız buldu ve habersizce odasına girdi, bir an durakladı, eli hâlâ kapı kolunu tutuyordu, ani bir endişeyle ona baktı. Bay Chawleigh masasında oturuyordu ama çalışıyor gibi görünmüyordu. Duruğundaki bir Gey, büyük omuzlarının sarkması, yüzündeki yerleğik kasvet Adam'ı, uğradığı kaybın söylediğinden çok daha büyük olabileceği konusunda korkuttu. Gerçek bir endişe tonuyla: "Efendim!" dedi.

Bay Chawleigh'in yüz ifadesi değişmedi. Ağır bir sesle: 'O halde eve gitmediniz, lordum' dedi.

Henüz değil. Ancak bugün ayrılıyorum. Lydia'nın partisi var, biliyorsun, ama şehirden ayrılmadan önce seni görmek istedim.

"Biliyorum," dedi Bay Chawleigh. Ayağa kalktı ve eklemlerini masasına dayayarak durdu. "Bana söylemenize gerek yok," dedi. 'Senin de beni suçlamana gerek yok, çünkü benim kendimi suçladığım kadar sen de beni suçlayamazsın. Bonaparte'ı yendiğimizi bilmek bütün zevkimi kaçırdı! İlk kez birisine onun avantajına karşı tavsiyede bulunuyorum ve bunu sana yapmak zorundayım! Ne zaman bir şey için bu kadar üzüldüğümü bilmiyorum ve bu bir gerçek!

Adam şapkasını ve eldivenlerini hızla bir sandalyenin üzerine bıraktı ve topallayarak ilerledi. "Sevgili bayım!" dedi, oldukça duygulanmıştı. "Hayır, hayır, sizi temin ederim -
!"

"Hayır, öyle söyleme, delikanlı! Bay Chawleigh araya girdi. 'Yemeğe binmemek senin gibi bir şey, ama sana çok kötülük ettim ve bunun böyle olmasını hiç istememiş olmam hiçbir şeyi değiştirmez! Şimdi -'

"Bay Chawleigh -

"Hayır, söyleyeceklerimi dinleyin lordum!" dedi Bay Chawleigh, masanın köşesinden dönerek ve elini Adam'ın omzuna koyarak. "Ben olmasaydım, satmayı düşünmezdin, değil mi?

'Hayır, ama -'

'- yani bu benim suçum ve bunu düzeltmek bana düşüyor, ki bunu yapacağım ve

İşte elim ! Şimdi, herhangi bir tartışma istemiyoruz, bu yüzden -'

"Biliyorsunuz efendim, bana karşı çok nazıksınız," diye araya girdi Adam, ince eli o kocaman pençenin arasında kaybolmuştu. Kayınpederine gülümsedi. 'Ama buraya sizi suçlamaya gelmedim. Size servetimi kazandığımı söylemeye geldim!

"Ne yaptınız?" diye sordu Bay Chawleigh, aniden çatılan kaşlarının altından ona bakarak.

"Bunun bir servet olduğunu düşünmeyeceğinizi tahmin ediyorum," dedi Adam, "ama sizi temin ederim bana öyle geliyor! Umarım beni affedersiniz: Tavsiyenize uymadım!

Omzundaki kavrama sıkılaştı. "Satmadın mı? Bay Chawleigh sordu.

"Hayır, efendim: Ben satın aldım!"

"Sen - Şey, lanetleneyeğim!" dedi Bay Chawleigh, görünüşe göre afallamıştı. "Ben ve Wimmering'in sana söyledikleriyle - Şey, eğer içinde olduğunu düşünseydim - ! Yüzüne memnun bir gülümseme yayıldı; sırtını sıvazlamak için Adam'ın omzunu bıraktı. "İyi çocuk, iyi çocuk!" dedi. 'Satın aldın - ! Peki kârın ne kadar?'

"Henüz bilmiyorum ama Drummond yirmi bin civarında bir rakam olacağını düşünüyor efendim.

"Yirmi - Bu melodiyi satın almak için körüğü nereden buldun?"

"Drummond'dan ödünç aldım - kendi teminatlarımla.

"Öyle mi?" dedi Bay Chawleigh. "Ve sanırım *benim* sizin güvencelerinizden biri olduğumu anlamadı?

"Ona," dedi Adam kibarca, "senin herhangi bir şekilde bu konuyla ilgili olduğunu düşünmemesi gerektiğini söyledim.

Bay Chawleigh ona öfkeli ama hayranlık duymayan gözlerle baktı. "Eğer bir lord olmasaydın," dedi, "sana genç bir serseri derdim!

Adam güldü. 'Oh, hayır, öyle mi? Tamamen doğrudu! Sen *değildin* endişeli!"

Bay Chawleigh, "Evet, muhtemelen kızımın kocasının yuvarlanmasına izin verirdim, değil mi?" diye sertçe karşılık verdi. 'Vay, vay, bu kadar dedikoducu olduğunuzu düşünmek! Yirmi bin pound! Kıkırdadı; ama birden ifadesi değişti ve araştıran bakışlarından birini Adam'a yöneltti. "Sanırım ipotekleri geri almak isteyeceksiniz?" dedi kavgacı bir tavrıyla.

Uzun bir duraklama oldu. İpotekleri kurtarmak, Fontley'i kendine ait kılmak

Yeniden, Chawleigh altınından bağımsız ve Chawleigh'nin müdahale tehdidinin gölgesinden bile uzak olmak, Adam'ın şimdi hayatının en çılgınca eylemi olarak gördüğü bir spekülasyona dalmak için tek nedeni olmuştu. Riske attığı şey karşısında dehşete düştüğü anlarda bile, amacının her türlü riske değeceği düşüncesi aklından çıkmamıştı. Kumar başarılı olmuştu; ve şimdi kayınpederinin bakışlarını geri verirken, ipotekleri geri alma gücüne sahipken bunu yapma arzusunu kaybettiğini şaşkınlıkla fark etti. Neredeyse evlendiği günden beri bu onun değişmez hedefiydi: o sabah uyandığında ilk düşündüğü şey bu olmalıydı, ama Bay Chawleigh'in kendisi bunu aklına getirene kadar bunu düşünmemişti. Bunun yerine drenajı, yeni kulübeleri ve artık işletebileceği deneysel çiftliği düşünmüştü. Eski saplantısı birdenbire aptalca göründü. Bay Chawleigh'nin içindeki Juggernaut'u dizginlemesi onu çileden çıkarabilirdi ama o Bay Chawleigh'yi idare edebilecek durumdaydı. Ve Bay Chawleigh'nin hakkını vermek gerekirse, Fontley'nin işlerine karışmak için en ufak bir eğilim göstermemişti. Bir keresinde tutkunun pençesindeyken haciz tehdidinde bulunmuştu, ama Adam o anın sıcaklığıyla bile tehdidin arkasında bir niyet olmadığını ya da böylesine acımasız bir güç gösterisinin kendisinden daha ince bir duyarlılığa sahip biri üzerinde yaratacağı etkiyi anlamadığını biliyordu. Kabalığı onu bazen son derece zor bir insan haline getiriyordu, ama bu kabalığın altında takdire değer pek çok şey vardı ve sert görünüşünün sanıldığından daha yumuşak bir kalbi vardı. Adam şimdi ona bakarken, kaşlarını çatmasının nedeninin incinmekten korkması olduğunu biliyordu. Aslında incinmemeliydi: kendisine çok şey borçlu olan ve çok sevdiği damadı tarafından incitilmemeliydi.

"İsterseniz onları kurtarırım efendim - tabii ki! dedi Adam.

Kaşları biraz kalktı. "Bunu neden isteyeyim ki? Senin o yerinle bir ilgim olduğunu düşünmeye katlanamayacağını, benden aldığın her kuruşu bana geri ödeyene kadar yatağında rahat edemeyeceğini sanıyordum!

"Yüce Tanrım, efendim, umarım benden bunu beklemiyorsunuzdur?" diye karşı çıktı Adam. "Size olan borcumu asla ödeyemem!

"Bu kadar aptalca konuşma!" diye homurdandı Bay Chawleigh. "biliyorsun!

"Evet, elbette biliyorum - ve ayrıca hiçbir şey seni bana pahalı lüksler yağdırmaktan daha fazla memnun edemez," dedi Adam, gözlerinde sevginin yanı sıra eğlence de vardı. 'Fontley'e gelince, eğer Grand Palas'ın halısını döşemenize izin vermeyeceğimi kastediyorsanız

Merdiven ya da parkı geyiklerle doldurmak, tamamen haklısınız! Ama sizi uyarıyorum, o küçük parmağınızı aklımdaki bir projeye daldırmaya ikna edemezsem denemeye niyetim var. Ancak şimdi bu konuya girecek vaktim yok. İpoteklere gelince - paramı senden geri almak için harcamaktan çok daha iyi bir planım var: Onları Giles'a devretmenizi tercih ederim.'

Kaşları tamamen çatılmıştı. Bay Chawleigh ellerini ovuşturarak, "İşte bu iyi bir plan!" diye haykırdı. 'Evet, bunu yapacağım, Tanrı onu korusun! Yasal olarak hazırlatacağım, her şey gemi gibi ve Bristol modasına uygun olacak, hiç korkmayın! Aklına bir fikir geldi; 'Eğer Hükümet tarafından iyi bir şey yapacak olsaydın, kendini Kont ilan ettirebilirdin, değil mi?

'Giles'ın sonucuna katkıda bulunmak için mi? Dünya için değil! O zaten çok tepeden bakıyor - kendisinin birinci derecede önemli olduğuna inanıyor!

"Genç serseri!" dedi Bay Chawleigh sevgiyle. 'Yine de uygun bir unvana sahip olmasını isterim. Ben de sizin bir kont olduğunuzu görmek isterim lordum, bunu inkar etmiyorum.

'Madem unvanlara bu kadar önem veriyorsunuz, efendim, neden kendiniz için bir tane almıyorsunuz? /

Bence sen belediye meclisi üyesi olmalısın!'

Sadece Bay Chawleigh'in dikkatini dağıtmak için rastgele konuğtu ama farkında olmadan hedefi vurduğunu hemen anladı. Bay Chawleigh ona sert sert baktı ve şöyle dedi: "Bu fikre nereden kapıldınız, lordum?

"Ah!

Bay Chawleigh, 'Belki de çok yaşlanmadan belediye meclisi üyesi olurum,' diye itiraf etti. 'Ama bu konuda gevezelik etmeyin lordum, çünkü bu kesin değil! Zavallı Ned Quarm'ın kaşığı duvara saplamasından sonra herkesin bildiği bir boşluk olduğunu ve bana oy verilebileceğini söylemekten başka bir şey söylemiyorum.

'tek kelime etmeyeceğim,' diye söz verdi Adam. 'Alderman Chawleigh! Söylemeliyim ki, hoşuma gitti!

Bay Chawleigh endişeyle, "Sizce kulağa hoş geliyor mu lordum?" diye sordu.

'Çok iyi! Ben de kendimi *kayınpederim, belediye meclis üyesi* derken hayal edebiliyorum. Sen Belediye Başkanı olduğunda hepimiz iğrenç bir gösterişçi ve çekilmez olacağız!

Bay Chawleigh bu ciltveden o kadar memnun oldu ki, hala

Adam onu terk ettiğinde kıkırdıyordu.

Adam tekrar Fenton'a ulaştığında saat drtt ve uşağına göre yola ıkımak için çok geç bir saatti. "Sabah ikiden ya da ten önce Fontley'de olamayız lordum, gece yolculuğu yapmayacağız ve herkes uyumuş olacak!

'Evet, ama yola ıkımayı yarına ertelersem konuklarım ben gelmeden gitmiş olacaklar ve asla affedilmeyeceğim,' diye karşı ıktı Adam. 'Ama zr dilemek için bütün gece yolculuk ettiğimi bilirlerse bana çok daha nazik davranacaklardır - umarım! Yüce Tanrım! Haberleri duymamış olacaklar! Oh, bu her şeyi çözer! Anında affedileceğim! Ve her eve gitmek istiyorum!'

Yirmi yedi

Ertesi sabah saat dokuzu biraz ki Jenny kapısının alındığını duyarak içeri gel! diye seslendi. Martha Pinhoe pürüzsüz saç örgülerinin son iğnelerini takarken Jenny tuvalet masasında oturuyordu ve aynanın karşısında hain kocasının suçlu ama gülen gözleriyle karşılaştı. Kendi gözleri de kendine rağmen parıldadı, ama sandalyesinde dönüp ona bakarken sert bir sesle şöyle dedi: "Vay canına! Beni kullanmak için güzel bir yol, lordum!

"Biliyorum, biliyorum!" dedi pişmanlıkla, onu öpmek için odanın karşısına geçerken. 'Ama tarihin ne olduğunu hatırlasaydım bile, ki hatırlamadığımı biliyorum, gelemezdim! Haberleri duydun mu?

Bir an için elini kaldırıp onun omzunu kavradı. 'Sanırım evdeki herkes şimdiye kadar duymuştur. Ne zaman geldiniz?'

Üçten hemen önce. Sizi uyandırmamak için arabayı avluya sürdüm. Canım, özür dilerim! Sizi terk etmekle ayıp ettim! Lambert'in benim yerimi almasını mı istedin?'

"O burada değildi," diye cevap verdi. "Ya da Charlotte, *ya da* annen!

"Aman Tanrım!" diye haykırdı hayretle. "Charlotte'un çoktan hapsedildiğini söylemeye çalışmıyorsun değil mi?

"Demek istediğim tam da buydu. Bana tek kelime bile uyarıda bulunmadı - bunun için onu suçladığımdan değil, çünkü sancılarının başladığını hissettiğinde tam arabaya adım atmak üzereydi. Lambert hemen seyislerden birini gönderdi elbette, ama hepimiz Uzun Salon'da oturmuş, her an Membury Place grubunun içeri girmesini bekliyorduk. Ve sonuçta zavallı Lydia'nın nişan partisinde kendi ailesinden *tek bir kişi bile* yoktu!

"Sen hariç!

Bu farklı. Onun için üzücü bir hayal kırıklığı oldu ama çok iyi davrandı - herkesin önünde, Charlotte partinin ortasında bebeği doğursaydı daha kötü olurdu demesi dışında! Sen hiç yaptın mı? Charlotte'un nasıl olduğunu öğrenmek için göndermeliyiz. Babam neden kasabaya gitmeni istedi, Adam?'

Martha'nın odadan çıktığından emin olmak için omzunun üzerinden baktı. 'O

Konsollarımı satmamı istedi. Şehirde bir panik havası vardı. O ve Wimmering çok zor durumdaydı!"

Gözleri onun yüzünü aradı. 'Öyle olabileceğini düşünmüştüm. Satmadığınıza eminim, yine de sizin gibi hissetmiyorum!

"Hayır." Birden güldü. 'Gerçi Salı günü kendime pek güvenmiyordum! Jenny, sana *öyle* bir haberim var ki! İçeri girdiğimde seni uyandırmamak için elimden geleni yaptım, sana söylemek için! Hisse senedi *aldım* ve *sanırım* kendimizi yirmi bin ya da ona yakın daha zengin bulacağız! *Şimdi* affedildim mi?"

"Aman Tanrım!" diye bağırdı. "Aman Tanrım, neden seni yüksek sesle ağlıyormuşsun gibi düşündüğüme şaşmamalı!"

Koridordaki aceleci bir ayak sesiyle bölündüler ve Lydia'nın sertçe kapıyı çalmasıyla içeri girdiler. "İçeri girebilir miyim? Oh, demek sevgili kardeşim burada, öyle mi? Ne kadar hoş! Ve misafirlerine veda etmek için tam zamanında gelmen ne *büyük* incelik, *sevgili* Lynton!"

"Şimdi, onu azarlatmayacağım!" diye araya girdi Jenny. 'İyi bir nedeni başarısız olmazdı demedim mi sana? Servetini 'Değişim, aşkım!'dan kazanıyor.

'*Servetine servet* mi katıyor? Adam, sen bir çeviriyorsun!"

'Değilim, ama bunu evlerin tepelerinden haykıрма! Bu aşırı kaba ifadeyi nereden öğrendin?"

"Brough'dan!" diye cevap verdi, yüzünü ona dönerek. "Senden nefret etmeme engel olamasam da *çok* sevindim! Oh, Adam, çok berbat bir partiydi! Hiçbir fikrin olamaz! Adversan'ların çok iyi insanlar olmadıklarını kastetmiyorum, ama sadece onlar ve Rockhill'ler vardı! Ve daha da kötüsü Julia çok iğrenç bir şekilde davrandı!"

"Başı ağrıyordu, canım.

"Başının ağrıyorsa olması, nişan partisinde felaketi önceden sezdiğini söylemek için bir bahane olamaz!" diye karşılık verdi Lydia. "Özellikle de Brough'un kardeşinin savaşta olduğunu ve Adversanes'in hiç konuşmasalar da çok endişeli olduğunu biliyor gerekirken! Ve ben kendi adıma onun baş ağrısı çektiğine hiç inanmıyorum! Baş ağrıyan insanlar piyanonun başına oturup kasvetli melodiler çalmazlar.

"Kasvetli bir parti olmuş gibi görünüyor!" dedi Adam. 'Gerçekten, çok üzgünüm, ama sizce benim varlığım onu canlandırır mıydı? Ve ben

diğerlerinin yokluğundan sorumludur!'

'Hayır, ama - Oh, pekala, bir anlam ifade etmediğini söyleyebilirim, ve her halükarda Brough ve ben buna gülmekten yerlere yattık! Jenny, Leydi Adversane ile gitmeme itiraz eder misin? Lord Adversane ve Brough, Atlı Muhafızlar'da Vernon'dan bir haber alıp alamayacaklarını öğrenmek için hemen Londra'ya gitmek istiyorlar, ama zavallı Leydi Adversane'i böyle bir zamanda yalnız bırakmak istemiyorlar, bu yüzden elbette ona eşlik etmek için onunla gidip gidemeyeceğimi sordum ve beni ağırlamaktan çok memnun olacağını söyledi, ama sadece beni bağışlayabilerseniz - ki ona bağışlayacağınızı bildiğimi söyledim.

Jenny ayağa kalkarak, 'Evet, eminim öyle yapacağım,' diye cevap verdi. 'Leydi Adversane aşağıya mı? Adam, hemen aşağı inmeliyiz! Dün burada olmaman yeterince kötü değilmiş gibi bir de ben ziyaretçilerden önce kahvaltı salonunda olmayayım!

"Şey, henüz yatmadı," dedi Lydia. 'Ama yakında yatacak, çünkü odasına gittiğimde neredeyse giyinmek üzereydi. Julia da yatağında çay ve tost yiyor, buna çok sevindim. Beylerin hepsi salonda, ama Adam'ın Londra'dan getirdiği gazeteleri okuyorlar, bu yüzden *onlar* için başınızı ağrıtmaya gerek yok. Gidip Anna'ya kıyafetlerimi toplamasını söyleyeceğim.

Aceleyle uzaklaştı. Jenny, tuvalet masasının üzerinde duran mendili kapıldığı gibi avizesinin içine soktu ve şöyle dedi: 'Umarım hanımefendileri buranın şimdiye kadar bulunduğu en köhne ev olduğunu düşünmez! Erken kahvaltı etmeliyiz çünkü öğlene kadar evde olmak istiyordu, biliyorsun. Anahtarlarım nerede? Oh, boş ver! Tanrı aşkına, lordum, salona inin!'

Adam onlara katıldığında beyler hâlâ hevesle Londra gazetelerini okuyorlardı. Özür diledi ama özür dilemesine gerek olmadığı konusunda teminat aldı. "Sevgili Lynton, bu savaşın sonucu yayınlanmadan Londra'dan ayrılmanı beklemek biraz fazla olurdu! Adversane dedi ki. 'Bize bu kadar çabuk haber getirdiğin için sana çok minnettarız. Büyük bir zafer, değil mi?' Anlayışla gülümsedi ve ekledi: "Alay'la birlikte olmayı diliyordunuz. Mektupta bundan bahsedildiğini gördük ama Dük, diğer generallerin yanı sıra Tümgeneral Adam'ı da övmekle yetindi. 52. Alay'ın onun tugayının bir parçası olduğunu biliyordunuz, değil mi?

'Evet efendim, bunu biliyordum ama korkarım daha fazlasını bilmiyordum. Ayın 16'sında ya da 17'sinde kesinlikle çatışmaya girmedik. Waterloo'da bizim ya da Clinton'ın tümeninin nasıl bir rol oynadığını bilemiyorum - gerçi Hill'in kolordusunun savaşın en yoğun yerinde olmadığına dair bir his var içimde. Merkez, Orange Prensi'nin 1. Kolordusu tarafından tutuldu: Bundan şüphe duyulabileceğini sanmıyorum.

"Cehaletimizi aydınlatın! Rockhill dedi ki. 'Benimki, itiraf etmekten utanıyorum, çok derin. Neden hiç şüphe yok?'

'Peki, sevkியatta adı geçen isimlerin hepsinin 1. Kolordu'ya ait olduğunu fark etmediniz mi? Takdir listesini kastetmiyorum, Dük'ün harekâtla ilgili açıklamasını . Ölen ya da yaralanan generaller listesinde Hill'in Kolordusundan hiç kimsenin bulunmamasını manidar buluyorum. Yaşlı Picton öldürüldü; Orange, Cooke, Alten, Halkett yaralandı! Bu kendi hikayesini anlatıyor: Hill'in adamları değil, *onlar* şoka dayanıyordu.

Lord Adversane daha umutlu görünmeye başlamıştı. Bayanlar içeri girdiler ve genel selamlaşma ve haberlerle ilgili yorum alışverişinde Brough, Adam'ı biraz kenara çekip tembel bir tavırla Göyle dedi: "Çok rahatlatıcı, sevgili oğlum: Sana minnettarım. Ciddi miydin?

"Evet, söz veriyorum yaptım.

'Kayıplarımız oldukça ağır, değil mi? Hiç bu kadar çok generalin vurulduğu görülmüş müdür? Bana kötü görünüyor.'

'Tabii ki kötü! Douro kayıplarımızın *çok büyük* olduğunu söylüyor ve eğer böyle bir dil kullanıyorsa -' Adam sözünü kesti. "Listeler yayınlandığında göreceğiz!

Brough başıyla onayladı. 'Aynen öyle! Her şey mi, Dev?'

İyiden de öte. Servetimi onarıyordum: Bunu size daha sonra anlatacağım.

"Chawleigh seni kesin bir şeye mi yönlendirdi?

"Hayır, tam tersi! Onun tavsiyesine karşı geldim ve çentiği çaldım!" 'Ciddi değilsin, değil mi? , sevgili oğlum!' Brough bir an için onun kolunu kavradı.

Anında dirseğinin üstünden tutup anlamlı bir şekilde sıktı. 'Kendi servetimi kendim yapsaydım daha memnun olamazdım! Eskiden seni tanıdığım en şanssız adam olarak görürdüm Dev, ama son zamanlarda öyle olmadığını düşünüyorum.

'Yüce Tanrım, ben hiç olmadım! Eskiden benim için Harry Smith kadar şanslı olduğumu söylerlerdi!

'Hiç şaşırmamalıyım: Onlardan birini ben de gördüm," dedi Brough gizemli bir şekilde. Neredeyse kontrol etmeden devam etti: 'Lydia'nın

Annemle gidiyorsun, değil mi? Annem belli etmez ama şeytan gibi endişelidir, bilirsin.

"Elbette itirazım yok, seni budala!

"Lydia'dan çok hoşlanıyor," dedi Brough, gözleri istemsizce o genç kıza dönerek. 'Yanında olursa mavi şeytanlara yakalanmaz - kimse yakalanamaz! Babamın da hoşuna gitti: dün gece bana kızın bir rosto kadar sağlam olduğunu söyledi! Ben de onun çok çapkın olduğunu düşünüyorum.

Adversaneler'in Brough'un nişanını onayladıklarına şüphe yoktu. Adam, Dowager'a hiçbir zaman rahat vermeyen Lydia'nın şimdiden kayınvalidesine rahat verdiğini ve yakında bir Deveril'den çok bir Beamish olacağını düşünüyordu. Bir zamanlar Lydia'nın en büyük tutkusu Deveril'lerin talihini düzeltmek olmuştu: Adam, Lydia'nın bugün kendi kardeşinin işlerinden çok müstakbel kayınbiraderinin kaderiyle ilgilendiğini biraz da hayıflanarak fark etti.

Jenny sanki onun düşüncelerini okumuş gibi, daha sonra onun yanında durup Lydia'ya el sallayarak veda ederken şöyle dedi: 'İnsan ister istemez üzülüyor, babamın da dediği gibi bu bir gerçek! Ama o bir grig kadar mutlu olacak. Dahası, senin tanımadığın ve belki de hiç hoşlanmayacağın birine bağlanmış olsaydı yapabileceğimiz gibi onu kaybetmeyeceğiz. Ne kadar rahat olacak! Charlotte ve Lambert'la iyi geçinemediğimizden değil, ama - Aman Tanrım! Charlotte! Onu tamamen unutmamış olsaydım! Ne kadar karmakarışık bir gün olduğu kesin! Durdu, çünkü birlikte eve girmişlerdi ve Julia'nın merdivenlerden inmekte olduğunu gördü. Hemen en yavan sesiyle: 'Günaydın, Julia! Umarım iyi uyumuştundur? Leydi Adversane ve Lydia'ya veda etmek için çok geç kaldın ama sana bir sürü mesaj bıraktılar. Brough ve babası yarım saat önce Londra'ya doğru yola çıktılar, savaşla ilgili yeni haberler öğrenmeye çalışacaklar, biliyorsun.

Julia, bir elini korkuluklara dayamış, diğer elini ona doğru kaldırmıştı. kaş. 'Savaş - savaş - savaş! Kimse başka bir şeyden bahsedemez! 'Adversanes'in endişeli olması doğal,' dedi Jenny. 'Adam, yap Julia'yı Green Saloon'a götürüyorsun! Twitcham'a Membury Place'e götürmesi için bir not yazmalıyım.'

Konuşurken hızlı adımlarla tonozlu koridordan aşağı doğru yürüyerek uzaklaştı. Julia ise tam tersi bir şekilde yavaşça koridora indi.

Neredeyse merdivenlerin üzerinden süzölüyordum.

Adam durdu, ona baktı, her zaman olduğu gibi onun enfes güzelliğinden ve her hareketindeki zarafetten etkilendi.

Gözleri onun yüzüne sabitlenmişti; 'Bu kadar erken dönmemeliydin' dedi. Gördüğünüz gibi hâlâ buradayım. Ama yakında gitmiş olacağım.

Ona doğru ilerledi ve şöyle dedi: 'Hâlâ burada olmanıza çok sevindim. Burada olmanızı umuyordum, böylece sizden özür dileyebilirdim. Rezil bir ev sahibiyim, değil mi? ederim, bunun çok farkındayım ve affedilmeyi hak ettiğimi hiç düşünmüyorum - çünkü savaşı bir mazeret olarak kabul etmeyeceğinizi söyleyebilirim!

'Yapmam gerektiğini mi düşündün? Seni çok iyi tanıyorum! Fontley'e gelmemi istemedin, değil mi? Bunu bana söylemeliydin.'

"Sevgili Julia - ! Hayır, hayır, tamamen yanılıyorsun!"

"Ah, böyle konuşma!" dedi düşüncesizce. 'Benimle değil! Bana değil, Adam!'

Oldukça şaşırmıştı. Julia'nın sesindeki zonklama, onun deneyimsiz kulaklarına bile tehlikeli bir şekilde sinirlendiğini gösteriyordu. Leydi Oversley'nin, Julia'nın hassasiyetinin histeri nöbetlerine yol açtığını söylediğini hatırlıyordu ve böyle bir nöbetin yakın olmamasını içtenlikle umuyordu. Evin en halka açık yerinde dramatik bir sahnenin içine düşmekten korkarak, "Salona gelin!" dedi. Burada konuşamayız.

Kadın omuz silkti ama adamın onu salona götürmesine izin verdi. Adam kapıyı kapattı ve şöyle dedi: 'Şimdi, ne oldu Julia? Bizi ziyarete geldiğin için Fontley'den kaçtığımı düşünemezsin!

'Beni burada görmeye dayanamıyorsun! Bir keresinde bana öyle demiştiniz -' 'Elbette hayır!

'Acı verici olduğunu söylemiştin: hala o kadar acı verici mi? Jenny'nin beni davet etmesine neden izin verdin? Nereden bilebilirdim -'

Julia, Tanrı aşkına! Saçmalıyorsun canım, gerçekten de saçmalıyorsun! Fontley'den Bay Chawleigh bana çok acil bir mesaj gönderdiği için ayrıldım, başka bir nedeni yoktu. Lydia'nın partisi için zamanında dönmeyi düşünmüştüm, ama araya giren koşullar bunu olanaksız kıldı. Bu benim için çok kötü oldu - ve Lydia'ya karşı büyük bir utanç içindeyim! Zavallı kız! Hepimizi partisine çağırmaya kararlıydı ama sonunda hiçbirimiz gelemedik!

Lydia! Senin yokluğun onu utandırmadı! Hiç kimse senin

uzak durdum çünkü o buradaydı! Bana böyle bir teklifte bulunacağınıza inanmazdım! Bana sadece bir satır yazıp gelmememi söyleyebilirdin, ben de anlayışla karşılar ve şehirde kalmak için bir bahane uydururdum! Ama böyle çekip gitmekle, benimle görüşmek istemediğinizi herkese ilan etmiş oldunuz! Leydi Adversane tahmin edemeyecek kadar aptal değil. Çok sevindi, ! İkisi de benden hoşlanmıyor. Bunu yeterince belli ettiler! Ve Brough benden hep nefret etti! Hiçbir şey Lydia'ya olan ilgilerinden ve bana olan nezaketsizliklerinden daha belirgin olamazdı. Jenny ve ben soğukta kalmıştık - ta ki Rockhill Jenny'ye acıyıp onunla yavan şeyler konuşana kadar. Benim için piyanonun baKında oyalanmaktan baKka yapacak bir Key kalmamıKtı; bunu da kimse bana aldırmadığı için konuKmaları bölme korkusu olmadan yapabiliyordum.

Onu önce hayretle, sonra da eğlenerek dinlemişti.

Julia'nın öfke nöbetinin asıl nedeninin onun kaçıışı değil, Lydia'ya gösterilen ilgi olduğunu . Bir an bile Adversanes'lerin nezaketsiz davrandıklarını ya da Julia'nın Lydia'yı kıskandığını düşünmedi. Eğer Julia'ya fazla değer verilseydi, nişanını kutlayan Lydia'nın ilk sırada yer alması gerektiği konusunda ısrar edeceği kesindi. Adam onun utangaç bir kızı kabuğundan nasıl güzelce çıkaracağını biliyordu ve Fontley'de kendisini bekleyen boş bir taht bulsaydı Lydia'yı büyüleyici bir zarafetle o tahta oturtacağını tahmin ediyordu. Sorun Lydia'yı çoktan tahta oturmuş bulmuş olmasıydı. Lydia tahttan inmemişti; kimse onun buna hakkı olduğunu düşünmemişti. Farkında olmadan beklediği hayranlığı görmesi de pek olası değildi. Brough hiçbir zaman onun maiyetinden biri olmamıştı ve Adversaneler doğal olarak Rockhill'in karısından çok müstakbel gelinleriyle ilgileniyorlardı. Belli ki sefil bir akşam geçirmişti, kendini ihmal edilmiş hissediyordu ve şimdi herhangi bir şikâyeti seçip onu bir trajediye dönüştürme havasındaydı.

Adam onu daha önce hiç evcil bir hayvan olarak görmemişti ya da böyle davranabileceğini hayal etmemişti.

şımarık bir çocuk gibi. Ona en ufak bir kızgınlık duymuyordu ama aptalca ve bıktırıcı davrandığını düşünüyordu. Onun sık sık dramatik öfke nöbetlerine girip girmediğini merak etti ve Rockhill için üzüldüğünü hissetti.

"Fontley'e bir daha asla gelmeyeceğim," dedi Julia.

"Evet, geleceksin," diye yanıtladı ona gülümseyerek. 'Lydia'nın düğününe geleceksin,

ve ne kadar iyi bir ev sahibi görün!"

Beni yaralayacağını ve güleceğini hiç düşünmemiştim!" dedi, yüzünü başka tarafa çevirerek, ağzı titreyerek.

Onu kollarına alıp melankolisini öpmek için yanıp tutuğan bir arzunun değil, bir kızgınlığın farkındaydı. "Ah, Julia, bu saatte *olmaz!*" diye yalvardı. Kız şaşkınlıkla ona bakarken elini tuttu ve dudaklarına götürdü. "Canım, özür dilerim ama çok saçmalıyorsun! Seninle görüşmek istemediğim için kaçmadığımı çok iyi biliyorsun!"

'Ah, hayır! Ondan değil, geçmiş ve beslediğimiz umutları hatırlamak acı verici olduğu için! Bu muydu, Adam?'

"Hayır, Julia, öyle bir *şey değildi*," diye kesin bir tavırla cevap verdi. "Seni bile - aslında Lydia'nın partisini tamamen unutmuştum!"

"*Unuttun mu?*" tekrarladı, elini çekerek ve neredeyse ondan uzaklaşarak. 'Bunu nasıl yapabildin? Bu mümkün değil!

"Bunu çok mümkün buldum. O kadar önemli bir işle uğraşıyordum ki, aklımdaki diğer her şeyi silip süpürdü. Şok edici, değil mi? Ama aklımda Fontley'nin olduğunu söylediğimde beni anlayacağınızı düşünüyorum. Orayı her zaman sevmişsinizdir, bu yüzden küçük prensibimi oldukça saygın bir servete dönüştürmeyi başardığımı bilmekten memnun olmalısınız - her halükarda, Fontley'i bir zamanlar olduğu gibi geri getirmemi sağlayacak kadar büyük - oh, umarım her zamankinden daha iyi!"

"Oh, hayır, hayır, mahvetme!" diye

bağırdı. "*Bozmak mı?*" dedi adam

şaşıklıkla.

'Bir keresinde şeyi aynı bulmam gerektiğini söylemiştin, ama aynı değil! Bunu akıllıca ve yeni yapma! Jenny'nin bunu yapmasına izin verme!'

Adam ona tuhaf bir gülümsemeyle baktı. "Anlıyorum. Fontley'den bahsedince aklına harabeler ve benim aptal şövalye atamın portresi geliyor, değil mi? Ama benim düşündüğüm bunlar değil. Manastır Fontley'nin sadece bir parçası, biliyorsun, en önemli parçası da değil.

"O zaman ne?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Benim dönümlerim, tabii ki.

"Ah, ne kadar değişmişsin!" diye acı acı haykırdı. "Bir zamanlar daha asil hırsların vardı!"

'Bir gün Alay'a komuta etmek kesinlikle benim de arzumdu,' itiraf etti, 'ama sandığınız kadar romantik olduğumu hiç sanmıyorum.

Belki de birbirimizi çok iyi tanıyacak zamanımız olmadı Julia.

Cevap vermedi. Ayak sesleri yaklaşıyordu ve bir an sonra kapı açıldı ve Jenny elinde bir mektupla içeri girdi. Neşeyle şöyle dedi: "Seni bölmek istemem ama Lambert'in hizmetkârlarından biri şu anda buraya geldi ve haberleri bilmek isteyeceksin, Adam. Charlotte bu sabah saat sekizde sağ salim doğdu ve bir erkek! Ne güzel, değil mi? Giles'la oynayabilecek! Lambert diyor ki -' Durdu, Adam'ın kahkahalarla dolu gözleriyle karşılaştı, bir nefes verdi ve kararsızca şöyle dedi: 'Şimdi, Adam, Tanrı aşkına - ! Julia'nın kendisinden Adam'a boş boş baktığını gördü ve özür dileyerek şöyle dedi: ' dilerim! Bu sadece aptalca bir şakaydı - tekrarlamaya değmez! Charlotte kendini çok iyi hissediyor ve bebeğin adı Charles Lambert Stephen Bardolph olacak!

"Ne? Adam haykırdı. 'Jenny, bunu sen !

Kıkırdadı ve mektubu ona uzattı. "Bak bakalım yapmış mıyım!

"Yüce Tanrım!" dedi, mektubu tararken. 'Ve neden Adam da değil? Beni dışarıda bırakmaları çok ayıp, sence de öyle değil mi? Vaftiz hediyesi göndermeyeceğim. Hiç böyle bir isim koleksiyonu duydun mu Julia?

'Sanırım ona Charles diyecekler,' cevap verdi. "Lütfen Charlotte'a bir oğlu olduğunu duyduğuma ne kadar sevindiğimi ve onu göremediğim için ne kadar üzüldüğümü söyleyin! Şimdi kaçıp şapkamı giymeliyim, yoksa Rockhill beni azarlayacak.

İkisine de neşeyle gülümsedi ve hızla odadan çıktı. Merdivenin başında, tam inmek üzere olan Rockhill'le karşılaştı. Rockhill ona gülümseyerek yumuşak bir sesle, "Ne var, güzelim?" dedi.

Yüzü buruştu, birden ona sarıldı ve boğuk, tutkulu bir sesle şöyle dedi: 'beni, Rock! Keşke hiç gelmeseydik! Bu sıkıcı ve iğrenç! Lütfen götür beni!

'Yeryüzündeki en büyük zevkle, Sylph'im! Ben de tam bunu önermek için seni aramaya geliyordum. Rossett'lerle kalmaya devam edeceğimize söz vermemiz ne kadar sıkıcı! Seni beş dakika bile yalnız bırakmayacağım: Benden uzaklaşacaksın ve etrafın bıktırıcı hayranlarla dolacak.

Küçük bir kahkaha attı. "Oh, hayır! Nasıl , Rock?

Kadının yüzünü çevirdi ve onu öptü. "Güzel bavul!" dedi. "Git ve şapkanı tak, aşkım!

Adam merdivenlerden inip ev sahibi ve ev sahibesiyle konuşurken Julia da ona katıldı. Oldukça büyüleyici görünüyordu ve Jenny'yi öpebilecek kadar neşesini geri kazanmıştı, keyifli bir ziyaret için teşekkür etti, Adam'a elini uzatmadan önce, oldukça ışıltılı bir şakayla onu samanlıklarında topladı ve zavallı Jenny'yi diri diri fenlere gömmemesini emretti.

O da aynı şekilde karşılık verdi ve onu şezlongun beklediği yere kadar götürdü. Salonun hemen içinde duran Rockhill, Jenny'nin elini bir dakika tuttu ve yumuşak bir sesle şöyle dedi: 'Çok hoş bir ziyarette hanımefendi! Size çok şey borçluyum! İsteddiğiniz zaman hizmetime başvurabileceğinize inanın lütfen!

"Korkarım son derece sıkıcı ve düzdü," diye cevap verdi.

'Sevgili Leydi Lynton, sizi temin ederim ki daha iyisi olamazdı! Biliyor musunuz, artık bizi endişelendirecek bir şey kalmadı. Hoşça kalın - ve binlerce teşekkürler!'

Adam kadının elini öptü ve kadın cevap vermek zorunda kalmadan gitti. Arabanın uzaklaştığını görmek için verandaya çıktı ve araba gözden kaybolur kaybolmaz Adam dönüp yanına geldi ve şöyle dedi: "Tanrı'ya şükür ev yine bize kaldı!

Gözleri parladı. "Ziyaretçileri pek fazla görmediniz! 'Çok doğru. Zavallı

Jenny, çok mu iğrençti? Sanırım öyle olmalıydı. 'Oh, pekala! Daha kötüsü de olabilirdi,' dedi filozofça. 'Brough

Lord ve Leydi Adversane o kadar nazik ve kibarlar ki, sanki evde olmamanız olağan bir durummuş gibi davrandılar. Ben de öyle olmamasına özen göstereceğim!

Güldü. 'Hayır, hayır, yemin ederim bir daha asla yapmayacağım! Kütüphaneye gelin! Sana servetimi nasıl kazandığımı anlatmak istiyorum!

"Adam, *yirmi bin* mi demiştin?

"Aşağı yukarı, sanırım, eğer Consol'lar Drummond'un inandığı ölçüde iyileşirlerse. Sahip olduğum her şeyi ortaya koydum ve bunu yapacak cesareti nasıl bulduğumu hala bilmiyorum. *Ne çılgın bir kumar!*"

"olduğunu sanmıyorum," diye itiraz etti. 'Bonaparte'ı yeneceğimizi her zaman biliyordun!

O alaycı bir şekilde şöyle dedi: 'Ben kendimi adadığımda bu kadar emin değildim.

Wimmering benden de baban kadar satış yapmamı istedi.

Londra'da geçirdiği üç günün hikâyesini sessizce dinledi ve

end yavaşça: 'O zaman istediğin her şeyi yapabileceksin,' dedi. 'Şey, o kadar da değil! Hemen değil. Ama Fontley'i kalkındırmaya yetecek kadarını yapabilirim.

ve bunu başardıktan sonra gelecek için korkmuyorum. Ona gülümsedi. "Kim bilir? Giles reşit olduğunda Bay Coke kadar zengin olabiliriz! Bu arada, baban Giles'ın üzerindeki ipotekleri kaldırarak.

"Onları kurtarmak istemiyorsun, değil mi?" dedi şaşırarak.

"Hayır. O istemiyor ve - Oh, nasıl oldu bilmiyorum, ama bunu yapabilecekken, yapmak istemediğimi fark ettim!

"Sevindim. Bundan hoşlanmazdı.'

"Hayır, yapmayacağını biliyorum. Onun yerine, servetinin bir kısmını benim payıma yatırması için ikna edemezsem denemek istiyorum - sadece, eğer onu parmağımın ucuna getirebilirim, bir kanal yapacağız. Biliyorsun Jenny, bu bölgede ihtiyaç duyulan şey bu, sadece drenaj için değil, ulaşım için de. Eminim çok iyi kâr getirecektir. Sence ilgilenir mi?"

"Söyleyecek bir şey yok ama olabileceğini düşünüyorum. Mühendisliği ve su işlerini seviyor. Ama - istediğin çiftlik için sana yardım etmesine izin vermediğinde - !

'Bu farklı. *Bu* bir hediye olurdu - ve ben ondan çok fazla hediye kabul ettim; *bu* bir iş ortaklığı olacak. Adam ona baktı, kaşları biraz kalktı, gözlerinde bir soru vardı. "Hoşuna gitmedi mi Jenny?"

"Oh, evet! Tabii ki biliyorum!" dedi renklenerek.

Ama sen . Neden bu kadar ciddi bakıyorsun? Seni rahatsız eden ne?"

'Rahatsız değilim. Eğer öyleysen memnunum!'

"Eğer öyleysen!

Eğer çok geç değilse!" diye kaçırdı.

Bir an şaşırdı; sonra şöyle dedi: 'Hayır. Çok geç değil.

Tereddütle gülümsedi. "Bunu söylemek tam sana göre. Ama bu geçen yıl olsaydı...'

'Julia ile evlenmeli miydim? Bundan şüpheliyim. Sanırım alacaklılarla anlaşabilirdim, ama Oversley'nin Julia için böylesine kötü bir eşe razı olacağını hiç sanmıyorum. Bir keresinde bana birbirimize uygun olmadığımızı düşündüğünü söylemişti. Aslında, hiç de uygun değildik. Benim sıkıcı biri olduğumu keşfederdi, zavallı kız, Jenny'mle çok daha iyi durumdayım.

Kızgın bir şekilde . 'Oh, hayır - bunu kastetmiyorsun! Seni mutlu etmeye çalışıyorum.

"ama gibi güzel ya da başarılı değilim!

"Hayır, ama öte yandan ben daha kahvaltımı bile yeni yapmışken bana Cheltenham trajedilerini anlatamazsın!" dedi. Yüzünü ellerinin arasına aldı, yukarı çevirdi ve onu öpmeden önce bir süre aşağıya baktı. "Seni seviyorum Jenny," dedi nazikçe. 'Gerçekten çok seviyorum - ve sensiz yapamam. Sen benim hayatımın bir parçasısın. Julia hiçbir zaman öyle olmadı - sadece bir çocuğun pratik olmayan hayali!

İçini bir sızı kapladı; ona sormak istedi: "*Beni de onu sevdiğin seviyor musun?* Kelimeleri söyleyemeyecek kadar anlaşılmazdı; ve bir dakika içinde bunu yapmanın aptallık olacağını anladı. Adamın gözlerine baktığında, onlarda sıcaklık ve şefkat gördü, ama bir zamanlar Julia'ya baktığında onları tutuşturan ateşli alevi göremedi. Yüzünü onun omzuna sakladı ve kendisinin de mantıksız bir rüya gördüğünü düşündü. Ama Adam'ın Julia'ya duyduğu tutkulu hayranlığı uyandıramayacak kadar sıradan ve gerçekçi olduğunu her zaman biliyordu. Muhtemelen Adam Julia'yı her zaman kalbinin bir köşesinde taşıyacaktı. Bugün Julia Adam'ı bıktırmış, ona olan aşkını söndürmüştü ama Jenny bu tiksintinin uzun süreceğini sanmıyordu. Julia onun gençliğini ve beslediği büyük umutları temsil ediyordu; ve artık ona sahip olmak için can atmasa da, hayat devam ettiği sürece Julia onun için nostaljik bir değer olarak kalacaktı.

Yine de, her şeye rağmen, Jenny ona sahip olduğundan daha fazlasının verildiğini düşünüyordu.

Onunla evlenirken bunu ummuştı. Onu seviyordu: farklı bir şekilde, ama belki de daha kalıcı bir şekilde; ve ona güvenmeye başlamıştı. Uzun yıllar huzur içinde yaşayacaklarını düşündü: asla zirvelere ulaşamayacaklardı, ama birlikte rahat ve derinleşen bir dostluk içinde yaşayacaklardı. *Her ikisine de sahip olamazsın*, diye düşündü *ve ben her zaman altta , bu yüzden her şeyin olduğu gibi daha iyi olduğumu söyleyebilirim.*

Adamın elinin hafifçe saçlarını okşadığını hissetti ve başını kaldırdı. Adam ciddiyetle ona bakıyordu, kızın sıkıntılı olduğunun farkındaydı ama nedenini tam olarak anlayamamıştı. Ona güven verici bir şekilde gülümseyerek sarıldı. Hayallerindeki eş olmasa da, hayatın küçük, aptalca şakalarını Julia ile değil, onunla paylaştığını düşündü ve rahatladı. Bunlardan sonuncusunu ona açıklarken gözleri kısıldı, parıldadı.

'Yalnız kalana kadar sana söylemeyecektim, ama annen öyle yazıyor. *tam da onun önceden söylediği gibi!*'

Yüzündeki endişe belirtisi kayboldu. Yerini eğlence aldı; takdirle haykırdı: "Charlotte'un çocuğu Lambert'i seviyor!

Kıkırdayarak başını salladı. "Evet, ve zavallı küçük şeyin kesinlikle iğrenç olduğunu söylüyor oldukça farksız, ayrıca *şimdiden* - kesin bir kendini beğenmişlik havası var!

Bir kahkaha attı; ve kalbindeki acı hafifledi. Ne de olsa hayat yüceltici anlardan değil, oldukça sıradan, günlük şeylerden oluşuyordu. Parlayan, ulaşılmaz zirvelerin görüntüsü kayboldu; Jenny iki yerel haberi hatırladı ve bunları Adam'a anlattı. Pek romantik değillerdi, ama gerçekten de büyük tutkulardan ya da sönmüş aşklardan çok daha önemliydiler: Giles Jonathan ilk dişini çıkarmış, Adam'ın en iyi ineği de güzel bir düve-dana doğurmuştu.

Yazar Hakkında

Elliden fazla kitabın yazarı Georgette Heyer, Regency dönemini kendi dönemi haline getiren, tüm tarihi roman yazarları arasında en iyi bilinen ve en sevilenlerden biridir. İlk romanı 1921'de yayımlanan *The Black Moth*'u on yedi yaşındayken nekahet dönemindeki erkek kardeşini eğlendirmek için yazmıştır; son romanı ise *My Lord John*'dur. En çok tarihi romanlarıyla tanınmasına rağmen, on iki de dedektiflik öyküsü yazmıştır. Georgette Heyer 1974 yılında yetmiş bir yaşında öldü.

Aşk Hikayelerine Aşık Mısınız?

*İşte tam size göre bir çevrimiçi
romantizm okurları kulübü!*

Nerede yapabilirsin:

- Harika yazarlarla **tanışın**
- Yeni arkadaşlarla **parti**
- Yeni kitapları herkesten önce **alın**
- Harika **yeni okumalar keşfedin**

Hepsi inanılmaz derecede BÜYÜK tasarruflarla!

DiscoveraNewLove.com

**adresindeki partiye
katılın!**

“A five-star job of sheerly delightful romance writing.”

—CHICAGO SUNDAY TRIBUNE

Can the wrong bride become the perfect wife?

Adam Deveril, the new Viscount Lynton, is madly in love with the beautiful Julia Oversley. But he has returned from the Peninsular War to find his family on the brink of ruin and his ancestral home mortgaged to the hilt. He has little choice when he is introduced to Mr. Jonathan Chawleigh, a City man of apparently unlimited wealth and no social ambitions for himself—but with his eyes firmly fixed on a suitable match for his only daughter, the quiet and decidedly plain Jenny Chawleigh.

WHAT READERS SAY:

“Heyer always writes brilliantly and is capable of conveying the deepest emotions in the briefest of phrases and subtlest dialogue.”

“One of Heyer’s most skillfully written novels.”

“Has all of Heyer’s usual wit, vivid characters, and attention to detail.”

“One of my very favourite Heyers—and one of her most profound. Wise and heartwarming.”

“Thoughtful and thought-provoking...reveals depths to Heyer’s writing.”

“Truly a gem.”

GEORGETTE HEYER wrote over fifty novels, including Regency romances, mysteries, and historical fiction. She was known as the Queen of Regency romance, and was legendary for her research, historical accuracy, and her extraordinary plots and characterizations.

sourcebooks
casablanca

www.austenfans.com
www.sourcebooks.com
www.sourcebookscasablanca.com

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaştan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

